

อมตะชีวิต

ในโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961145680

หนังสือ: อมตะชีวิต...ในโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน
ISBN: 974-7223-42-2
พิมพ์ที่: บริษัท จันวาณิชย์ จำกัด
อาคารกองบุญมา 699 ถนนสีลม กรุงเทพฯ 10500
โทร. (662) 0-2635-3333
โรงงาน 192 ถนนสุขสวัสดิ์ ต.ปากคลองบางปลากด
อ.พระสมุทรเจดีย์ สมุทรปราการ 10290
โทร. (662) 0-2815-6969
จำนวน: 3,000 เล่ม
ถักทอสะพานแห่งเมตตา: คุณสุริยัน อริยวงศ์โสภณ
ร้อยเรียงเรื่อง: คุณนันทวัน เพ็ชรวัฒนา
ภาพประกอบ: คุณชูศรี แดงประไพ
ออกแบบปกและศิลป์: คุณพิมพ์วดี พิมพ์กาญจนพงศ์
สนับสนุนการจัดพิมพ์: ครอบครัวนริพทะพันธุ์

ราคา: ๑๗๐ บาท
รายได้สมทบทุน "กองทุนพัฒนาอาชีพ"
สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

สารบัญ

สารจากประธานสภาสังคมสงเคราะห์ฯ	ก
โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน	ค
หยาดจากฟ้า...มาสู่ดิน	1
เพื่อนแท้	7
หัวอกแม่	13
ชีวิตที่ต้องเดินทาง	19
เพียงคำแรก	25
ดั่ง...สวรรค์สาป	29
น้ำใจสังคม	35
เพียงความหวัง	41
ชีวิตที่ไม่ได้เลือก	47
แด่พ่อ...ที่จากไป	51
แบ่งทุกข์...ปันสุข	57
ปันน้ำใจ	61
ห่วงโซ่กรรม	69
หัวใจไม่แพ้	75
ณ บ้านเช่าหลังนั้น	81
ชีวิตใหม่	85
แสงแห่งความหวัง	89
ฝันล้า	97
กำแพงชีวิต	103
แรงเทียน	109
โลกนี้...คือละคร	115

ลูกรักของพ่อ 121
พลังสีขาว 127
กรรมบันดาล 131
น้ำใจ...ให้ชีวิต 137
สำเภาชีวิต 145
ฟ้าเพียงดิน 151
เพียงหนึ่งปรารถนา 155
ดวงใจแม่ 161
พี่ชายที่แสนดี 167
ฟ้ายังปราณี 173
ครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ 179
เฝ้า...รอ 185
แสงธรรม 193
ฝนดับไฟ 199
เส้นทางชีวิต 203
ทางเลือกใหม่ 207
นิยายชีวิต 213
ผู้สานฝัน...แห่งสังคม 221
มะเร็งชีวิต 225
คู่คิด 231
ใต้ร่มธงไทย 237
ทางชีวิต 241
ใต้ฟ้าเมืองสยาม 247
ปณิธาน 253
ของขวัญแห่งชีวิต 257
ผืนดินแห่งชีวิต 265
ดวงตาสวรรค์ 271
ดุจดั่งดวงตะวัน 277
ยอดกตัญญู 283

กำไรชีวิต 289
ขออย่ายอมแพ้...แม้จะสิ้นหวัง 295
สายธารน้ำทิพย์ 299
ปลายชีวิต 305
จังหวะชีวิต 309
แหล่งพักใจ 315
ฟ้าแกล้ง 321
ห่วงใจ 327
ท้อ...อย่าถอย 331
ณ มุมนี้ของชีวิต 337
แผลชีวิต 343
เหมือนน้ำฟ้าโปรยมาดิน 351
ใต้ฟ้าเดียวกัน 355
แด่...ชีวิตน้อยน้อย 361
หลักชัย 367
หากชีวิตนี้...มีเพื่อน 371
ขอเพียงที่พักพิง 377
ความหวังแห่งชีวิต 383
รั้วของชาติ 389
น้ำพระทัยพระราชทาน 395
รู้จักกับผู้เขียน 399
แต้มสีเติมฝันชีวิตและผลงาน... 401
ด้วยใจ 403
ท้ายเล่ม 404
รายนามคณะกรรมการโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน 407
รายนามคณะผู้จัดทำ 411
เชิญชวนบริจาคโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน 413

สารจากประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๑ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเงินรายได้จากการจำหน่ายดอกมะลิงานวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๓๘ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐.- บาท เพื่อสมทบทุน มูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ ณ พระที่นั่งบรมพิมาน และพระองค์ได้พระราชทานเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ พร้อมทั้งได้มีพระราชเสาวณีย์ให้จัดตั้งเป็นกองทุนอาหารกลางวันเลี้ยงผู้ตกงานและผู้เดือดร้อนในภาวะวิกฤต

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้น้อมเกล้าฯ รับพระราชเสาวนีย์และพระมหากรุณาธิคุณของ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มาดำเนินการ โดยจัดตั้งเป็น **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** เริ่มตั้งแต่วันจันทร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ณ บริเวณสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" จึงเป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระราชหฤทัยซึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาแห่ง สมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถ "พระมิ่งแม่แห่งชาติ" ที่ได้พระราชทานแก่ผู้ยากไร้โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ น้ำพระราชหฤทัยที่พระราชทานจึงเป็นดั่งสายธารน้ำทิพย์ที่ไหลรินชโลมจิตใจของพสกนิกรที่ประสบปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อน และธารทิพย์สายนี้จะไม่มีวันเหือดแห้งไปจากผืนแผ่นดินไทย

ในยามเศรษฐกิจถดถอย ขวัญกำลังใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดประชาชนผู้เดือดร้อนจำนวนมากมาย ได้ร้อยเรียงตัวอักษรชีวิตและเหตุแห่งความทุกข์ยากของพวกเขามาขอพึ่งบารมีแห่ง "พระมิ่งแม่แห่งแผ่นดิน" ซึ่งเรื่องราวเหล่านั้นก็นำไปสู่การดำเนินงานของ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ซึ่งมุ่งหวังจะบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ชีวิตของผู้ทุกข์ยาก และสามารถสานความหวังสร้างพลังใจให้ก่อเกิดแก่พวกเขาได้ในระดับหนึ่ง ในการดำเนินงานก็ได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจเป็นอย่างดียิ่งจากหลาย ๆฝ่าย ทั้งบุคคล หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน องค์กรต่าง ๆ ฯลฯ

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ได้ดำเนินงานมาเป็นเวลา ๔ ปี และกำลังก้าวเข้าสู่ปีที่ ๕ ในปี พ.ศ.๒๕๔๕ และในปีนี้เป็นวโรกาสมิ่งมหามงคลสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมายุ ๗๐ พรรษา สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงเห็นสมควรจัดทำหนังสือรวมเล่มเรื่องราวชีวิตจริงของผู้มารับบริการ โดยคัดสรรเรื่องสั้นชีวิตจริงที่นำลงพิมพ์ในรายงานการดำเนินงานประจำสัปดาห์ จำนวน ๗๐ เรื่อง มาจัดพิมพ์เป็นเล่มในชื่อว่า **"อมตะชีวิตในโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อให้ประชาชนชาวไทยได้สำนึกมากยิ่งขึ้นในน้ำพระราชหฤทัยที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาที่ได้พระราชทานแก่ประชาชนผู้ตกทุกข์ได้ยาก เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานตามโครงการฯ เพื่อให้เป็นอุทาหรณ์แห่งชีวิตแก่คนทั่วไป และเป็นการบำรุงขวัญและให้กำลังใจในการต่อสู้ชีวิตแก่ผู้ประสบชะตากรรมความทุกข์ยากเดือดร้อน เมื่อได้ตระหนักชัดว่าสังคมไทยเป็นสังคมแห่งความเอื้ออาทร เป็นสังคมแห่ง "การให้" และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ทอดทิ้งกันไม่ว่าประเทศชาติจะตกอยู่ในภาวะใดก็ตาม

ในนามสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ขอขอบพระคุณอย่างสูงต่อท่านทั้งหลาย ต่อผู้มีอุปการคุณ และมีส่วนช่วยเหลือในการดำเนินงาน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**เป็นอย่างดีโดยเฉพาะ นพ.พิชิต นริพทะพันธุ์ และ ครอบครัว ที่ได้ให้การสนับสนุนในการจัดทำหนังสือในครั้งนี้ด้วยกุศลเจตนาที่จะให้หนังสือเล่มนี้เป็นกำลังใจให้แก่ผู้อ่าน ในการที่จะสู้กับชีวิตต่อไป ขออารธนาคุณพระศรีรัตนตรัย พระสยามเทวาธิราชสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ท่านเคารพนับถือ พระบารมีแห่งสมเด็จพระมหาราชของไทย ตลอดจนล้นเกล้าฯ ทั้งสองพระองค์ จงดลบันดาลให้ทุกท่านเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ปราศจากสรรพโรคาพาธ ภัยพิบัติและอุบัติอันตรายทั้งปวง คิดสิ่งใดสมความปรารถนาได้รับความสำเร็จในการประกอบภารกิจการงานและในสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

(ศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย)
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน

"ธุลีดิน"

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ศาสตราจารย์ ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ นำคณะกรรมการจัดงานวันแม่แห่งชาติ เข้าเฝ้าฯ เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเงินรายได้จากการจำหน่ายดอกมะลิงานวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๓๔ จำนวน ๒ ล้านบาท เพื่อสมทบทุนมูลนิธิศิลปาชีพ ในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๑ เวลา ๑๘.๐๐ น. ณ พระที่นั่งบรมพิมาน

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานเงินจำนวน ๒ ล้านบาท คืนให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ และได้มีพระราชเสาวนีย์ให้จัดตั้งเป็นกองทุนอาหารกลางวันเลี้ยงเด็กตกงานและผู้ประสบความทุกข์ยากเดือดร้อน รวมทั้งครอบครัวใน

ภาวะวิกฤต โดยขอให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ช่วยเป็นแกนกลางจัดเลี้ยงอาหารกลางวันแก่ผู้ตกงานและผู้ตกทุกข์ได้ยาก เพราะอาหารมื้อกลางวันถือเป็นมื้อสำคัญที่คนเราต้องใช้พลังงานกันมาก หากทุกคนมีความอิ่ม ไม่ต้องหิวโหยอาหาร ก็จะมีกำลังใจต่อสู้ชีวิตเป็นการช่วยลดปัญหาสังคมและปัญหาอาชญากรรมไปได้ทางหนึ่ง

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้น้อมเกล้าฯรับพระราชเสาวนีย์และพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มาดำเนินการ โดยจัดตั้งเป็น “โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน” เลี้ยงอาหารกลางวันผู้ตกงานและผู้ตกทุกข์ได้ยาก รวมทั้งครอบครัวในภาวะวิกฤต โดยจัดให้มีการเลี้ยงอาหารกลางวันแก่ผู้ตกงานและผู้ตกทุกข์ได้ยากรวมทั้งครอบครัว ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ เริ่มตั้งแต่วันจันทร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑

เป็นต้นมา ตั้งแต่เวลา ๑๑.๐๐ - ๑๓.๐๐น. ณ บริเวณสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ

ต่อมา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานเงินอีกจำนวน ๑ ล้านบาท ตามที่ผู้อำนวยการองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ได้นำคณะผู้บริหารเข้าเฝ้าฯ ทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อโดยเสด็จพระราชกุศลใน "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ ณ พระที่นั่งบรมพิมาน

ในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้ ศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์ฯ พร้อมด้วยคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ เข้าเฝ้าฯ ณ พระตำหนักเปี่ยมสุข วังไกลกังวล อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเงินรายได้

จากการจำหน่ายดอกมะลิงานวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๒ จำนวน ๖ ล้านบาท เพื่อโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย ในวโรกาสนี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานเงินจำนวน ๖ ล้านบาท คืนให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ เพื่อช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากตาม "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"

ในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๔ ศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์ฯ พร้อมด้วยคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ เข้าเฝ้าฯ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ณ พระที่นั่งบรมพิมาน ในพระบรมมหาราชวัง เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายเงินรายได้จากการจำหน่ายดอกมะลิงานวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๔๓ จำนวน ๒ ล้านบาท เพื่อโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ อีก เพื่อดำเนินงาน "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ต่อไป

นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นหาที่สุดมิได้ ที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชหฤทัยห่วงใยประชาชนผู้ตกงานและผู้ตกทุกข์ได้ยาก ให้ได้มีอาหารกลางวันรับประทาน ได้รับบริการและความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ในภาวะวิกฤต โดยได้พระราชทานเงินให้สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จัดตั้งเป็นกองทุนพระราชทานอาหารกลางวัน จำนวนเงินทั้งหมด ๑๑ ล้านบาท

ในวโรกาสอันเป็นมิ่งมหามงคลครั้งล่าสุดที่สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้เข้าเฝ้าฯ นั้น สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงมีพระราชกระแสรับสั่งด้วยว่า "โครงการ

น้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นโครงการที่ดี เป็นการนำเอาหลักธรรมในสมัยโบราณมาใช้และเป็นการช่วยให้ประชาชนผู้ทุกข์ยากเดือดร้อนมีกำลังใจต่อสู้ชีวิต ในภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ ซึ่งในยามนี้จะทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าเขายังมีเพื่อน ไม่ว้าเหว่ เดียวดาย เป็นการช่วยประชาชนที่ไร้ที่พึ่งให้มีกำลังใจในการต่อสู้ชีวิต และสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เหมาะอย่างยิ่งที่จะเป็นแกนกลางในการทำงานโครงการนี้ต่อไป และขอให้คณะผู้เข้าเฝ้าฯ ทุกคน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบัณฑิตและเป็นผู้ที่มีความสามารถ ช่วยทำงานในการขจัดความอดอยากให้หมดไปจากประเทศไทย ผืนแผ่นดินไทยยังมีทรัพยากรและความอุดมสมบูรณ์อยู่

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงไว้วางพระราชหฤทัยและทรงแสดงความชื่นชมสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ อีกทั้งทรงให้กำลังใจในการทำงานด้วยการพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจะทรงหาเงินมาช่วยการดำเนินงานตามโครงการอีก

วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๕ สมเด็จพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์ ได้ทรงพระกรุณาเสด็จเยี่ยม "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นครั้งแรก ณ ตึกนวมหาราชสภาสังคมสงเคราะห์ฯ โดยมี ศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ คณะกรรมการอำนวยการ เจ้าหน้าที่ และประชาชนผู้ยากไร้และผู้ด้อยโอกาสที่มารับบริการใน "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" มาเฝ้ารับเสด็จจำนวนมาก

พระองค์ทรงตักอาหารประทานแก่ผู้ยากไร้ที่มารับบริการกว่า ๕๐๐ คน ยังความปลื้มปิติโสมนัสให้เกิดแก่ทุกคนที่ได้พบเห็น และเสวยพระกระยาหารกลางวันรายการเดียวกับที่จัดเลี้ยงแก่ผู้ยากไร้ พร้อมทั้งได้ประทานถุงยังชีพแก่ผู้มารับบริการพร้อมทั้งประทานกำลังใจแก่ผู้เดือดร้อนด้วย

พระองค์ทรงมีพระดำรัสว่า ทรงมีความตั้งใจอย่างมากในการเสด็จมาประทานอาหารกลางวันแก่ผู้ยากไร้ครั้งนี้ เนื่องจากประทับใจโครงการนี้และทรงคิดว่าคนที่มีอาหารรับประทานมักไม่เห็นค่าของอาหาร แต่สำหรับคนไม่มีกินหรือผู้มีรายได้น้อย ต้องหาเช้ากินค่ำนั้นลำบาก ดังนั้นหากคนที่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าของอาหารได้สัมผัสหรือรู้

ถึงการไม่มีกิน ก็อาจทำให้ประหยัดมากขึ้น รู้จักเสียดายกับสิ่งที่เสียไป หรือเห็นคุณค่ามากขึ้น คนที่ไม่มีกิน ไม่มีใช้ แต่มีคุณค่าของความเป็นคน ไม่เอาเปรียบคนอื่น น่ายกย่องมากกว่าคนที่มีกินมีใช้เหลือเฟือกลับเอาเปรียบทำร้ายคนอื่นๆ ทรงเห็นว่าทุกคนเกิดมาใช้กรรม ทุกคนมีความทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น ความสุขที่แท้จริงของคนไม่ได้อยู่ที่สิ่งของ แต่อยู่ที่การได้ให้ ได้ช่วยเหลือและอยู่ที่การได้เห็นผู้อื่นมีความสุข ความสุขของเราควรเป็นความสุขของผู้อื่นด้วย

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ได้ดำเนินงานมาเป็นเวลา ๔ ปี และย่างเข้าสู่ปีที่ ๕ แล้ว โดยได้รับความร่วมมือร่วมใจอย่างดียิ่งจากบุคคล หน่วยงาน องค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งได้ปฏิบัติตามพระราชปณิธานและสนองพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ด้วยความจงรักภักดีเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้พระราชทานข้าวสารและข้าวเหนียว จำนวน ๒๐๕ กิโลกรัม สมทบ

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เพื่อนำไปเลี้ยงผู้ตกงานและผู้ตกทุกข์ได้ยาก โดยอาจารย์พูนศรี ทองไข่มุกด์ ที่ปรึกษาโครงการพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นผู้นำมามอบ โดยมีศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ และคณะกรรมการอำนวยการเป็นผู้รับมอบ เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๐.๐๐ น. ณ ตึกนวมหาราช สภาสังคมสงเคราะห์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าประสงค์ สามารถช่วยคลี่คลายและบรรเทาปัญหาต่างๆ ขจัดความทุกข์ยากลำบากทั้งกายและใจที่เกิดขึ้น ให้แก่ผู้เดือดร้อนได้ในระดับหนึ่ง ในเรื่องการให้บริการเลี้ยงอาหารกลางวัน การตรวจสุขภาพและการรักษา การให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิต ด้านวิชาชีพ ด้านกฎหมาย ด้านความพิการ การสาธิตการประกอบอาชีพ การรับสมัครงานและจัดหางาน บริการตัดผม - ซอยผม การให้ทุนประกอบอาชีพ การให้ทุนการศึกษา การให้บริการสงเคราะห์เฉพาะหน้า และการแจกเครื่องอุปโภคบริโภค ฯลฯ

นอกจากการให้บริการต่างๆ ดังกล่าวนี้แล้ว ยังมีการติดตามผลการช่วยเหลือ โดยนักสังคมสงเคราะห์ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ดำเนินการติดตามผลการช่วยเหลือผู้ตกงานและผู้ประสบปัญหาทุกข์ยากเดือดร้อนที่ได้รับการช่วยเหลือด้านการเงินจากสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ด้วยการเยี่ยมบ้าน ประสานงานติดตามผลร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ เช่น ศูนย์บริการสาธารณสุข กรมประชาสงเคราะห์ ประชาสงเคราะห์จังหวัด ฯลฯ รวมทั้งพบปะพูดคุยกับผู้เดือดร้อนที่มาติดต่อชำระเงินคืนสภาสังคมสงเคราะห์ฯ

ในเรื่องของการให้บริการเลี้ยงอาหารกลางวัน “โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน” ได้จัดอาหารกลางวันที่มีคุณค่าทางโภชนาการน่ารับประทาน และมีรสดี สมกับเป็นอาหารกลางวันที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และในปัจจุบันนี้ “โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน” ได้จัดซื้อข้าวตรา “ข้าวธรรมชาติ” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาจัดหุงให้ผู้รับบริการได้รับประทานกัน “ข้าวธรรมชาติ” เป็นหนึ่งในโครงการ

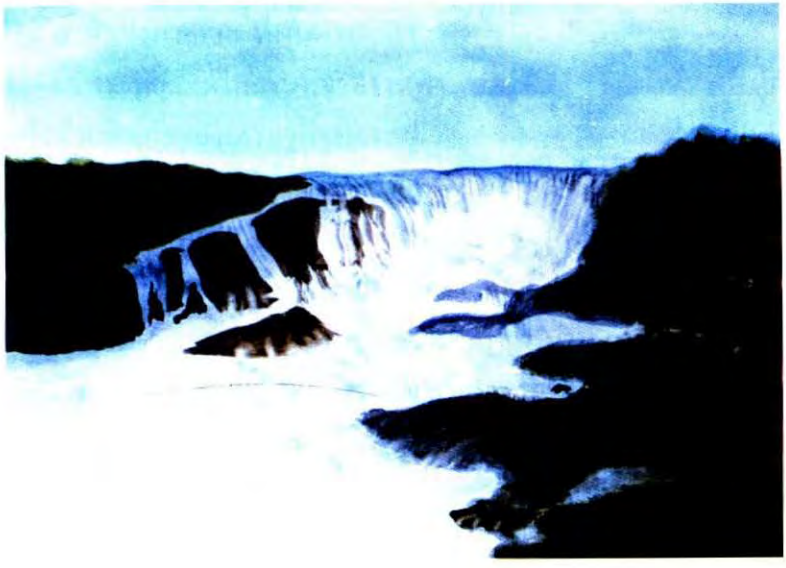

พัฒนาส่วนพระองค์ตามแนว “ทฤษฎีใหม่” และ “ระบบเศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ข้าวเป็นอาหารหลักของคนไทย สร้างพลังสมองและพลังกายให้เจริญเติบโตแข็งแรงและมีภูมิคุ้มกันชีวิตที่ดี

“ข้าวธรรมชาติ” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเงินซึ่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทานเพื่อการดำเนินงานสงเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้ยากในภาวะวิกฤตตามโครงการฯ จึงนับเป็น “ทวิมหามงคล” มงคลอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ในผืนแผ่นดินไทย

หยาดจากฟ้า...มาสู่ดิน

๔ ปีแห่งกาลเวลาที่ผันผ่าน

น้ำพระทัย...ได้ไหลรินหยาดจากฟ้า...มาสู่ดิน ชโลมจิตใจของผู้คนที่ยากไร้ด้วยพิษภัยของเศรษฐกิจฟองสบู่

ฟองสบู่แตก...สัญญาณอันตรายทางเศรษฐกิจ

ภาวะวิกฤตเกิดขึ้นอย่างฉับพลันทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพจิตใจของประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อเคราะห์ร้ายนับได้ล้านๆ คน

ความอดอยาก ความหิวโหย ความทุกข์ทรมาน และความผิดหวังถาโถมสาดซัดรุนแรงและบ้าคลั่งราวกับพายุร้ายที่พัดโหมกระหน่ำซ้ำเติมความแห้งแล้งในจิตใจของคน

ความหวังและความฝันหลากหลายของผู้คนต้องกินท์พังย่อยยับอนาคตสูญสิ้นภายในชั่วระยะเวลาสั้นๆ แต่ผลกระทบที่ติดตามมานั้นกินเวลายาวนาน และบางครั้งก็สุดปัญญาของพวกเขาจะตั้งรับและแก้ไขได้ด้วยตนเอง

ณ ท่ามกลางสภาพการณ์ที่ผันผวนและปั่นป่วนของเศรษฐกิจและสังคมในช่วงวิกฤตนั้น...ธารน้ำทิพย์สายหนึ่งได้ก่อเกิด หลั่งรินหยดหยาดจากฟากฟ้ามาสู่ผืนดินที่แยกแตกระแหง นำความชุ่มฉ่ำเย็นชื้นสดชื่นในจิตใจสร้างพลังใจทำให้ความแห้งแล้งนั้นระเหิดระเหยหายไป และพลิกฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้

และแล้วโครงการหนึ่งก็ถือกำเนิด...เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑...

จากวันนั้นถึงวันนี้นับเวลาได้ ๔ ขวบปีที่ "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" ซึ่งสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นผู้ดำเนินงานตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งทรงห่วงใยพสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์ และโครงการนี้ก็บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าประสงค์ สามารถขจัดความทุกข์ยากลำบากทั้งกายและใจของผู้เดือดร้อนได้ในระดับหนึ่ง

"**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" เป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยซึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถ "**พระมิ่งแม่แห่งชาติ**" ที่ได้พระราชทานแก่ผู้ยากไร้โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ น้ำพระทัยพระราชทานเป็นดั่งสายธารน้ำทิพย์ที่ไหลรินไม่มีวันเหือดแห้งไปจากผืนแผ่นดินไทย

ในยามที่เศรษฐกิจถดถอย ขวัญกำลังใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดประชาชนผู้เดือดร้อนจำนวนมากมาย ได้ร้อยเรียงตัวอักษรชีวิตและเหตุแห่งความทุกข์ยากของตนเอง มาขอพึ่งพระบารมี แล้วเรื่องราวเหล่านั้นก็นำไปสู่การดำเนินงานของ "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ซึ่งมุ่งหวังจะบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ทุกชีวิตของผู้ ทุกข์ยาก

"**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือเป็นอย่างดียิ่งจากบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในการดำเนินงานสานสร้างความหวังให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก ทั้งในเรื่องการให้บริการอาหารกลางวัน การแจกถุงยังชีพเครื่องอุปโภคบริโภค การให้บริการจัดหางานและสมัครงาน การช่วยเหลือด้านเงินทุนประกอบอาชีพ ทุนการศึกษา ค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า การรักษาพยาบาล รวมทั้งการให้บริการปรึกษาและแนะนำด้านสุขภาพจิต ปัญหากฎหมาย ปัญหาเกี่ยวกับความพิการ และการส่งเสริมด้านวิชาชีพ ฯลฯ

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้พระราชทานเงินเพื่อการดำเนินงานตามโครงการฯ เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

พระองค์ทรงไว้วางพระราชหฤทัยและทรงแสดงความชื่นชมสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ อีกทั้งทรงให้กำลังใจในการทำงานด้วยการพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจะทรงหาเงินมาช่วยการดำเนินงานตามโครงการฯ อีก

ขวัญและกำลังใจทำให้มนุษย์สามารถก้าวเดินต่อไปด้วยความหวังในชีวิต

เช่นเดียวกับหลายชีวิตในแฟ้ม *"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"*

ประสิทธิ์ ชายในวัยครึ่งศตวรรษ เป็นชีวิตหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤต

ประสิทธิ์จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่๖ จากโรงเรียนยโสธร เขามุ่งหน้าเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ได้ทำงานเป็นช่างกลึงเหล็ก มีรายได้เป็นค่าแรง ๒๗๐ บาทต่อวัน ภรรยาของประสิทธิ์มีอายุ ๔๐ ปี ทั้งสองคนช่วยกันทำมาหากิน ขณะนี้เธออยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติงานเป็น พนักงานขายของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งมีรายได้วันละ ๑๕๐ บาท

ลูกสองคนของเขาเรียนหนังสืออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

การครองชีพของประสิทธิ์และครอบครัวอยู่ในสภาพฝืดเคืองเนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น รายได้คงที่แต่ค่าครองชีพสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายจึงมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ภาระหนักของเขาในขณะนี้นอกจากความเดือดร้อนในการครองชีพแล้ว เข้ายังติดค้างค่าเช่าบ้าน และต้องการให้ลูกลาออกจากโรงเรียนเดิมไปเข้าโรงเรียนรัฐบาลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักนัก เพื่อลดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ แต่ทำไม่ได้ดังใจคิด เพราะไม่สามารถขอใบรับรองการศึกษาจากโรงเรียนเดิมของลูกได้ เนื่องจากยังติดค้างชำระค่าเทอมอยู่ ซึ่งเงินจำนวนนี้ไม่ได้มากมายเลยสำหรับคนบางคน แต่สำหรับประสิทธิ์แล้ว มันช่างมากมายมหาศาลเสียจริง

แล้ว **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ก็ได้ก้าวเข้าไปมีบทบาทในชีวิตของเขาและครอบครัว

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ส่งนักสังคมสงเคราะห์ออกเยี่ยมบ้านและเข้าพบอาจารย์ใหญ่ ขอผ่อนผันการชำระค่าเทอมการศึกษา ซึ่งก็ได้รับความอนุเคราะห์ลดค่าธรรมเนียมการศึกษา และในส่วนที่ยังติดค้างอยู่นั้น สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาจ่ายค่าใช้จ่ายส่วนนี้ให้แทน และยังได้สานต่อความช่วยเหลืออีกคือประสานงานกับโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ฝากลูกของประสิทธิ์ให้เข้าเรียน

ประสิทธิ์และภรรยาได้รับการบรรจุเป็นเจ้าหน้าที่ประจำแล้ว รายได้จึงเพิ่มมากขึ้น และจากการเก็บหอมรอมริบ ประสิทธิ์สามารถนำเงินไปผ่อนชำระค่าเทอมการศึกษาให้บุตรชายคนโต รวมทั้งค่าเช่าบ้านที่ค้างอยู่ได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองได้

ปัญหาต่าง ๆ ของประสิทธิ์คลี่คลายและบรรเทาเบาบางลงแล้วด้วย **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**

อีกชีวิตหนึ่ง...เพลินพิศ

เธอเป็นหญิงม่ายวัย ๕๓ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เพลินพิศแต่งงานกับสามี มีบุตร ๒ คน คนโตเป็นชายได้บวชเป็นพระเข้าลิ้มรสพระธรรมคำสอนแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุตรคนที่สองเป็นหญิง อายุ ๒๕ ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ได้งานทำเป็นพนักงานต้อนรับที่ห้องอาหารแห่งหนึ่งย่านรามอินทรา

แต่เมื่อเกิดภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงขึ้น บุตรสาวของเพลินพิศก็ตกงาน

หลังจากที่เพลินพิศแยกทางกับสามีแล้ว เธอได้ไปรักษาจิตใจให้สงบใต้ร่มโพธิ์ธรรมแห่งพระพุทธศาสนา โดยบวชเป็นชีที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดพังงา และต่อมาได้ย้ายไปปฏิบัติกรรมฐานที่วิเวกอาศรมจังหวัดชลบุรี

ในช่วงที่ปฏิบัติธรรมที่วิเวกอาศรม นับเป็นบุญกุศลของเพลินพิศที่ได้พบกับโยมอุปัฏฐาก ให้ความช่วยเหลือในเรื่องค่าใช้จ่ายเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

แต่แล้วเพลินพิศก็ต้องประสบกับอุบัติเหตุทางเศรษฐกิจ โยมอุปัฏฐาก

ตกงานเมื่อเศรษฐกิจฟองสบู่แตก จึงไม่สามารถให้การอุปถัมภ์แก่เพลินพิศอีกต่อไปได้ เธอจึงต้องสละการใช้ชีวิตในการปฏิบัติธรรม มาเวียนว่ายอยู่ในโลกแห่งความสับสนและยุ่งเหยิงอีก

เธอต้องออกมาหาที่อยู่อาศัยข้างนอกโดยเช่าหอพักอยู่ และประกอบอาชีพขายน้ำอัดลม น้ำลำไย โอเลี้ยง มีรายได้เล็กๆ น้อยๆ พอยังชีพ แต่ต่อมาในช่วงฤดูฝน การค้าขายฝืดเคือง ทำให้ขาดทุนเงินทุนหมุนเวียนก็ขาดแคลนตามไปด้วย

เพลินพิศรับรู้ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ของสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เธอจึงเดินทางมารับประทานอาหารกลางวันที่นั่น และเรื่องราวชีวิตตลอดจนปัญหาความเดือดร้อนในการครองชีพของเธอก็ได้นำมาถ่ายทอดเพื่อขอรับความช่วยเหลือจากสภาสังคมสงเคราะห์ฯ

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ส่งนักสังคมสงเคราะห์ออกเยี่ยมบ้านศึกษารายละเอียดสภาพความเดือดร้อน พบว่าเธอประสบปัญหาความเดือดร้อนตามที่เธอเล่าจริง เงินทุนประกอบอาชีพขายน้ำผลไม้จำนวน ๒,๐๐๐ บาท จาก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เพลินพิศฟื้นตัวขึ้นมาได้ เธอได้ใช้เงินจำนวนนี้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการค้าขายน้ำผลไม้ เมื่อหักต้นทุนแล้วมีกำไรเฉลี่ยวันละ ๑๒๐ - ๑๕๐ บาท

รายได้ที่ได้รับแม้จะไม่มากมายอะไรนัก เมื่อเทียบกับค่าครองชีพซึ่งสูงลิบลิ่วในภาวะเศรษฐกิจพลิกผันเช่นในปัจจุบันนี้แต่เธอก็พอยังชีพอยู่ได้ตามอัตภาพ ด้วยการประหยัด มัธยัสถ์ อดออม และเศรษฐกิจพอเพียง

ในยามที่เศรษฐกิจผันผวนและชีวิตเปลี่ยนแปรเส้นทางเช่นนี้ เพลินพิศก็สามารถดำรงชีพให้อยู่รอดได้แล้ว เธอไม่ยอมปล่อยให้ชีวิตลอยละล่องไปตามสายธารเศรษฐกิจที่เชี่ยวกรากเช่นเดียวกับปลาที่ตายแล้ว เพราะปลาเป็นเท่านั้นที่สามารถว่ายทวนกระแสน้ำได้

ในโอกาสที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ได้ดำเนินงาน

มาครบรอบ ๔ ปีแล้วนี้ สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้จัดเลี้ยงอาหารพระราชทานแก่ประชาชน ณ บริเวณท้องสนามหลวง ระหว่างวันที่ ๑๗-๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เพื่อเป็นการประสานงานและให้ความร่วมมือแก่กรุงเทพมหานครและสถานีวิทยุชุมชน ร่วมด้วยช่วยกัน FM ๙๖.๐ MHz ซึ่งได้จัดงาน "วันแห่งการร่วมด้วยช่วยกัน" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนได้ร่วมกันแสดงออกถึงกิจกรรมเพื่อสังคมและชุมชน โดยยึดหลักตามรอยเบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในแนวคิดที่ว่า "ให้เพื่อให้" ซึ่งแสดงถึงความมีน้ำใจอันเป็นรากฐานที่อยู่ในสายเลือดของคนไทยได้ร่วมกันแสดงออกถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันและต่อสังคม

นี่คืออีกหนึ่งกิจกรรมที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ให้แก่สังคมและประชาชนผู้ด้อยโอกาส

การดำเนินงานเพื่อสนองพระราชเสาวนีย์แห่งพระองค์ท่านซึ่งทรงเป็นดั่ง "ดวงประทีป" คือสื่อแทนใจที่พร้อมด้วยความจงรักภักดีของผู้ปฏิบัติงานในโครงการฯ ทุกคน ถวายแทบเบื้องพระยุคลบาท **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** จะยังคงดำเนินงานอยู่อย่างต่อเนื่องเพื่อสานความหวังสร้างพลังใจ ดุจเดียวกับสายธารน้ำทิพย์ที่หยาดจากฟ้ามาสู่ดิน หลั่งรินชโลมใจให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยากในแผ่นดินไทยชั่วกาลนาน

"ดวงพระประทีป"
ผ่องโอภาส
ทุกข์แสนเข็ญ
พระอาทร
ชุบชีวี
ความหวังเพริศ
เกิดชาตินี้
ขอเป็นไทย

ส่องใจ
เจิดจรัส
ผู้ใด
เปลื้องปลด
นิมิตใหม่
ชีวาพราย
ชาติหน้า
ได้ร่องบาท

ไทยทั้งชาติ
ประภัสสร
ในดินดอน
หมดทุกข์ภัย
ให้ได้เกิด
ได้สดใส
ชาติใดใด
ทุกชาติเทอญ

Chuori D.
June 28, 03

เพื่อนแท้

มีเพื่อนดีเพียงหนึ่งถึงจะน้อย
ดีกว่าร้อยเพื่อนคิดริษยา
เปรียบเหมือนเกลือหนึ่งน้อยด้อยราคา
ยังดีกว่าน้ำเค็มเต็มทะเล

สมชาย ราษฎรชาวลำปางเมืองที่มีรถม้าวิ่งอยู่เพียงแห่งเดียวในประเทศไทย เป็นผู้หนึ่งที่รู้ซึ้งถึงความหมายของคำที่ยิ่งใหญ่ **"เพื่อน"** เป็นอย่างดี

เขาเป็นบุตรของพ่อจันทร์และแม่จำรูญ ซึ่งให้เขาก่อกำเนิดมาในโลกนี้เมื่อปีกึ่งพุทธกาล พ.ศ. ๒๕๐๐ ในวันนี้ อายุอานามของเขาจึงอยู่ในวัย ๔๕ ปี สมชายมีโอกาสเรียนหนังสือได้จนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ณ บัดนี้บุพการีทั้งสองเสียชีวิตแล้ว คงเหลือแต่หน่อพันธุ์ของตระกูลที่ท่านทั้งสองได้บ่มเพาะไว้แรกเริ่มทั้งหมดนั้นมีอยู่ ๔ ชีวิต แต่หน่อพันธุ์ต้นหนึ่งก็ได้ลาลับสูญสิ้นจากโลกนี้ไปแล้ว จึงเหลืออีกเพียง ๓ เท่านั้น

สมชายเป็นหนึ่งในสามที่เหลืออยู่ในนั้น

๓ ชีวิตที่เหลือก็แยกย้ายกันไปมีครอบครัว เป็นเหตุการณ์ต่างกรรมต่างวาระกันไป จะมีการติดต่อกันบ้างก็เป็นเพียงบางครั้งบางคราตามแต่โอกาสจะอำนวย

สมชายได้แต่งงานอยู่กินกับสุดศรี โดยมิได้จดทะเบียนสมรสให้เป็นพันธะผูกพันกันตามกฎหมาย แต่ทั้งสองคนก็มีห่วงรักห่วงร้อยคล้อง

คล้อยดวงใจให้เป็นหนึ่งเดียว นั่นคือลูกสาวตัวน้อย ซึ่งในวันนี้ เด็กหญิงสุจิตรามีอายุได้ ๑๒ ปีแล้ว

ก่อนที่สุดศรีจะมาได้สมชายเป็นสามี เธอเป็นแม่ม่ายและมีลูกติด ๒ คน คือบุศราพร อายุ ๓๐ ปี และบุรินทร์ อายุ๒๘ ปี และเมื่อผู้เป็นแม่ของบุศราพร และบุรินทร์มาได้สามีใหม่คือสมชาย ลูกสาวและลูกชายของสุดศรีก็แยกจากอกไปมีครอบครัวกันหมดแล้ว

ในครอบครัวของสมชายในวันนี้ยังมีหลานสาวอยู่อีกคนหนึ่งชื่อจันทรา อายุอยู่ในวัยเดียวกับสุจิตราลูกสาวของเขา ทั้งสุจิตราและจันทราซึ่งอยู่ในวัย ๑๒ ปีเท่ากัน ทั้งคู่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านปงสนุก สำหรับสุจิตรามีผลการเรียนดีมากได้เกรด ๔ ทุกเทอม

ความรักความอบอุ่นในครอบครัว เป็นสิ่งที่ทุกคนเติมเต็มให้กันและกันอยู่ตลอดมา

แต่แล้วเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๓ วันแห่งความวิปโยคของครอบครัวก็มาถึง...

สุดศรี ภรรยาสุดที่รักของสมชายและแม่ผู้เปี่ยมล้นไปด้วยความรักความอาทรต่อลูก ได้เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็งในตับ สร้างความเศร้าสะเทือนใจโศกสลดอย่างใหญ่หลวงให้กับครอบครัว เป็นความสูญเสียที่ยากจะทำใจยอมรับได้

แต่....ชีวิตคงต้องดำเนินต่อไป และกาลเวลาเท่านั้นที่จะช่วยรักษาแผลใจได้

สมชายจึงต้องยืนหยัดต่อสู้ต่อไปเพื่อลูกน้อย แม้ว่าจะเป็นการต่อสู้อย่างเดียวดายไร้เพื่อนคู่คิดมิตรคู่ใจก็ตาม

การเดินทางบนเส้นทางใหม่ที่ปราศจากภรรยาสุดที่รักนั้น เป็นความอ้างว้างอย่างยิ่งสำหรับสมชาย จนในที่สุดเขาจึงเลือกที่จะมาอาศัยอยู่กับบุศรินทร์ ลูกเลี้ยงซึ่งเป็นบุตรสาวคนโตของสุดศรี โดยไปอยู่ร่วมกันพร้อมทั้งลูกสาวและหลานสาว ๑ คน

ต่อมาสมชายได้ปลูกสร้างบ้านพักหลังเล็กๆ บนที่ดินสาธารณะของเทศบาลนครลำปาง เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวติดพื้นดินสภาพเก่าทรุดโทรม และทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการทำดอกไม้จันทน์และรับจ้างปั้นกระถางดอกไม้ โดยมีบุตรสาวและหลานสาวเป็นลูกมือช่วยทำงาน

ทว่ากิจการนี้ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะวัสดุในการทำดอกไม้จันทน์ค่อนข้างหายาก ทำให้รายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระด้านต่างๆ

สมชายจึงมองหาอาชีพใหม่คือการทำเฟอร์นิเจอร์จากรากไม้ และค้าขายขนมแทนอาชีพเดิม

แต่หนทางใดเล่าที่จะทำให้ฝันของเขานั้นเป็นจริงขึ้นมาได้

จนกระทั่ง...

สมชายได้ถ่ายทอดชีวิตลิขิตเป็นตัวอักษร ร้องทุกข์ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาแด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนารถ พระแม่มิ่งของปวงชนชาวไทย

และเหตุการณ์นี้ทำให้เขาได้พบกับ “เพื่อน” ใหม่ซึ่งส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิต

เพื่อน... ซึ่งมีแต่ความจริงใจและไม่เคยทอดทิ้งกันในยามเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ

เพื่อน... ซึ่งมีแต่ความหวังดีและพร้อมชี้ทางสว่างให้แก่เพื่อนที่ต้องเดินทางอย่างเดียวดายท่ามกลางความมืดมิดและความสับสนในหัวใจ

เพื่อน... ซึ่งเป็นผู้พลิกชะตาเพื่อนอีกคนให้มีพลังก้าวข้ามอุปสรรคของชีวิต

และเพื่อนแท้ในยามยากของเขาในขณะนี้คือ **“โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน”** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ...เพื่อนแท้ซึ่งอยู่เคียงข้างผู้ยากไร้ตลอดมาและจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ประสานไปยังสำนักงาน

ประชาสงเคราะห์จังหวัดลำปาง ขอให้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมเยียนครอบครัวของสมชายเพื่อศึกษารายละเอียด ซึ่งปรากฏว่าทางสำนักงานประชาสงเคราะห์ฯ ได้ให้คำแนะนำปรึกษาให้การยื่นเรื่องขอกู้เงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ไปแล้ว เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๔ เพื่อนำไปลงทุนประกอบอาชีพตามที่เขาได้มุ่งมาดปรารถนาไว้ เป็นเงินจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งก็ได้รับการพิจารณาอนุมัติเรียบร้อยแล้ว

นอกจากนี้ กรมพัฒนาฝีมือแรงงานภาคเหนือ จังหวัดลำปาง ยังให้การฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อเพิ่มพูนทักษะด้านการทำเฟอร์นิเจอร์จากรากไม้ให้อีกด้วย

ทันทีที่เงินกู้ได้รับอนุมัติ สมชายก็เกิดความคิดใหม่แทรกซ้อนเข้ามาอีก ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่าเป็นแนวทางที่จะนำพาครอบครัวให้ดำเนินมุ่งหน้าไปตามทางที่เขามองเห็นแสงสว่างในชีวิตได้ณ ปลายทาง

เขาได้นำเงินไปลงทุนทำขนมเบเกอรี่ ส่งขายร้านค้าที่โรงเรียนลำปางกัลยาณี โรงเรียนเทคโนโลยีลำปาง และที่ตลาดร่วมกับเพื่อน ปัจจุบันครอบครัวของเขามีรายได้เฉลี่ยตกวันละ ๑๕๐-๒๐๐ บาท ทำให้สภาพความเป็นอยู่จากที่แร้นแค้นขัดสนเริ่มกระเตื้องขึ้น ความเป็นอยู่ของสมาชิกทุกคนในครอบครัวดีขึ้นเป็นลำดับ

สำหรับปัญหาด้านการศึกษาของบุตรและหลานนั้น แม้ว่าสุจิตราและจันทรากำลังเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับ ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน นอกจากค่าอุปกรณ์การเรียนบางชนิด อาทิ สมุด หนังสือ และค่าใช้จ่ายประจำวันเล็ก ๆน้อย ๆ

แต่เพื่อเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระให้แก่สมชายในช่วงเริ่มต้นธุรกิจใหม่ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้พิจารณาจัดสรรเงินทุนระดับประถมศึกษาให้บุตรและหลานทุนละ ๑,๕๐๐ บาท รวม ๒ ทุน เป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๐๐๐ บาท

ในการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นัก

สังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดลำปาง หากพบปัญหาความเดือดร้อนเพิ่มเติมโดยเฉพาะด้านการศึกษา ก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมและจำเป็นต่อไป

"พระมิ่งแม่แห่งชาติ" ได้พระราชทาน **"เพื่อนแท้"** กับชีวิตที่ยากไร้ของสมชายความอ้างว้างและโดดเดี่ยวในชีวิตของเขาจึงได้รับการบรรเทาเบาบางลงไป

บัดนี้ สมชายได้ตระหนักแล้วว่า ในสังคมที่กว้างใหญ่ไพศาลสำหรับเขาแห่งนี้ เขามิได้ยืนอยู่เพียงลำพัง แต่ยังมีเพื่อนแท้ที่พร้อมจะอยู่เคียงข้างเขาและผู้ที่ตกอยู่ในสภาพไร้ที่พึ่งเช่นเขาไปอีกนานแสนนาน

เพื่อนที่เขาจะไม่มีวันลืมบุญคุณที่ยิ่งใหญ่ครั้งนี้...

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จะอยู่เป็นเพื่อนแท้ให้กับสังคมตลอดไปตราบชั่วนิรันดร์

หัวอกแม่

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง
ที่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล
แม่เราเฝ้าโอละเห่
กล่อมลูกน้อยนอนเปลไม่ห่างหันเหไปจนไกล
แต่เล็กจนโตโอ้แม่ฉนอม
แม่ผ่ายผอมย่อมเกิดจากรักลูกปักดวงใจ
เติบโตโอ้เล็กจนใหญ่
นี่แหละหนาอะไร มิใช่ใดหนาเพราะค่าน้ำนม...

บทเพลงที่ถอดความรู้สึกของผู้เป็นแม่นี้ ยังคงความเป็นอภิมหาอมตะนิรันดร์กาลตลอดมา

ความรักที่แม่มอบให้แก่ลูกนี้เป็นความรักบริสุทธิ์ใสสะอาด ไม่ต้องการสิ่งทดแทนใดๆ ทั้งสิ้น และไม่ว่าลูกจะเจริญเติบโตไปเพียงใด ความรักของแม่ก็ไม่เคยลดน้อยถอยลง ลูกยังคงเป็นลูกที่รักและหวงห่วงดังดวงใจของแม่เสมอมา

เฉกเช่นความรักของ **คำฝาน** ที่มีต่อลูกของเธอ

คำฝาน วัย ๔๘ ปี ราษฎรตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๔ มีอาชีพรับจ้างทั่วไป

คำฝานเป็นลูกของพ่อบุญมา ซึ่งถึงแก่กรรมแล้ว คงเหลือแต่แม่บุญมี ในวัย ๖๘ ปี มีอาชีพทำนา

คำฝานมีพี่น้องทั้งหมดแปดคน ปัจจุบันทุกคนแยกครอบครัวไปหมดแล้ว ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป

เมื่อครั้งที่กิมเตียง ผู้เป็นสามียังดำรงชีพอยู่ ชีวิตของคำฝานไม่ลำบากลำบนจนเกินไปนัก เพราะมีหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้นำพานาวาชีวิตให้ล่องลอยไปได้เป็นปกติสุขตามอัตภาพ แต่ครั้นเมื่อเขาต้องลาลับจากโลกนี้ไปด้วยโรคมะเร็งในตับ เมื่อประมาณหกปีที่แล้ว ทอดทิ้งให้คำฝานต้องต่อสู้ชีวิตในโลกนี้แต่เพียงลำพัง

ก่อนสิ้นชีวิต กิมเตียงเคยขอร้องให้ภรรยาเลี้ยงดูส่งเสียลูกชายทั้งสองคน และให้การศึกษาแก่ลูกจนถึงระดับมหาวิทยาลัย

กิมเตียงปรารถนาจะได้เห็นลูกสวมชุดครุยปริญญาของมหาวิทยาลัย แต่บุญเขาไม่ถึงกรรมจำพรากเขาไปเสียก่อน

คำฝานได้ปฏิบัติตามคำสั่งของสามีด้วยดีตลอดมา ถึงแม้ภาวะการครองชีพของเธอแสนลำบากเมื่อยามขาดผู้นำครอบครัว แต่เธอก็ไม่ย่อท้อ

เธอทำงานทุกอย่างที่จะทำให้ได้เงินมาเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่ลูก นับได้ว่าเธอเป็นแม่ผู้เสียสละ มานะ และอดทน ถึงแม้ว่าเธอจะไม่เคยได้รับรางวัลใดๆเลยในชีวิตนี้ก็ตาม

บ้านต้องเช่าข้าวต้องซื้อ คำฝานสู้ยอมอดมื้อกินมื้อ เธออยากให้ลูกเรียนจบระดับปริญญาตามความหวังของผู้เป็นพ่อ และเพื่อพวกเขาจะได้ดำรงตนเป็นพลเมืองดี ได้รับใช้สังคม ได้ทดแทนพระคุณผู้ให้กำเนิด

แล้วในที่สุด ความฝันของครอบครัวก็เป็นความจริง เมื่อ....

ลูกชายคนโตของครอบครัว นพดล วัย ๒๙ ปี จบการศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ (เอกคอมพิวเตอร์) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันทำงานประจำห้องแล็บที่บริษัทแห่งหนึ่ง ในจังหวัดระยอง

ลูกชายคนที่สอง มงคล วัย ๒๒ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ คณะวิทยาศาสตร์ (เอกคอมพิวเตอร์) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เช่นเดียวกับพี่ชาย

นพดลมาเช่าบ้านอยู่รวมกับเพื่อนที่อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อน้องชายเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนอุดรพิชัยรักษ์ จังหวัดอุดรธานี ในปี ๒๕๓๕ เขาจึงรับน้องชายคือมงคลให้มาพำนักอยู่ด้วยกัน เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัย โดยพี่ชายเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา ค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำค่าไฟ มาโดยตลอด

ส่วนคำฝานนั้น ปัจจุบันพักอยู่กับสามีใหม่ที่ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

เรื่องราวทั้งหลายในชีวิตของครอบครัว น่าจะลงตัวและมีความสุขด้วยดี

แต่แล้วชะตาชีวิตก็เล่นตลก...

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี ๒๕๔๒ ที่ผ่านมานี้เอง มงคล ลูกชายคนที่สองของคำฝาน มีอาการไข้ขึ้นสูง เหนื่อยง่าย น้ำหนักตัวลด จึงได้เข้ารับการตรวจรักษาที่คลินิคแพทย์เล็กๆแห่งหนึ่งที่จังหวัดอุดรธานี ตรวจพบเม็ดเลือดขาวผิดปกติ เพราะโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว

แพทย์แนะนำให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์(จังหวัดขอนแก่น) โดยในระยะแรกของการรักษา ได้ทดลองรับประทานยาลดปริมาณเม็ดเลือดขาวเป็นเวลาหนึ่งเดือน ต่อจากนั้นจึงไปรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดี กรุงเทพฯ

หลังการตรวจเช็คเลือดที่โรงพยาบาลรามาธิบดี เพื่อปลูกถ่ายกระดูกสันหลังแพทย์พบว่า กระดูกเนื้อเยื่อ และเลือดเข้ากันไม่ได้ สาเหตุเกิดจากพันธุกรรม ทำให้ไม่สามารถทำการผ่าตัดได้ จึงต้องรักษาด้วยวิธีรับยาไปรับประทานก่อน ซึ่งการรักษาโดยวิธีดังกล่าวนี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถควบคุมปริมาณเม็ดเลือดขาวได้ และอาการจะทรุดลง แพทย์จึงนัดไปรับการรักษาโดยใช้ยาฉีดในเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๓

ครั้งเมื่อรับการรักษาโดยใช้ยารับประทานเพียงอย่างเดียว มงคลมี

ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวตกประมาณเดือนละ ๒,๐๐๐-๓,๐๐๐ บาท โดยค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ นพดลผู้เป็นพี่ชายรับภาระมาโดยตลอด

ครั้นเมื่อเปลี่ยนการรักษามาเป็นการฉีดยาด้วย ค่าใช้จ่ายในการนี้จะตกประมาณเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเกินกำลังของนพดลและคำฝานอย่างมาก

หากไม่ได้รับการรักษาตามที่แพทย์กำหนด ก็ไม่สามารถจะยืดชีวิตของลูกชายคนเล็กไว้ได้ คำฝานสุดแสนจะทุกข์ระทมยิ่งนัก

เธอขอเพียงยืดลมหายใจให้ลูกชาย วัยของลูกยังอ่อนเยาว์ยิ่งนักเมื่อเทียบกับอายุของโลกและจักรวาล

เงินทองที่เคยเก็บหอมรอมริบไว้เมื่อครั้งก่อนก็นำมาใช้จ่ายจนหมดสิ้นแล้ว สมบัติที่พอมีอยู่บ้าง ผู้เป็นแม่ก็นำไปขายเพื่อนำเงินมารักษาลูกชายสุดที่รักดังดวงใจ

ขณะนี้ หากมีสิ่งใดพอจะแลกเปลี่ยนเป็นเงินทองเพื่อนำมารักษาลูกได้ คำฝานก็จะทำทุกอย่าง แม้แต่ชีวิตของเธอก็สละได้ ขอเพียงลมหายใจของลูกให้ยังคงอยู่เท่านั้น

คำฝานสุดแสนเจ็บปวดหัวใจ เมื่อนึกถึงความทุกข์ทรมานของลูกเพราะโรคร้ายรุมเร้า โดยไม่มีทางรักษาให้หายขาด

หัวอกของผู้เป็นแม่ร้าวรานยิ่งนัก หากเธอต้องรับทุกข์นั้นแทนลูกได้เธอก็ยินดีจะทำ

เธอก้มกราบศิโรราบต่อหน้าปฏิทินซึ่งแขวนอยู่ในบ้าน....

ปฏิทินนั้นเป็นภาพพระบรมฉายาลักษณ์ล้นเกล้าฯ ศูนย์รวมดวงใจไทยทั้งชาติ

เธอเฝ้าอ้อนวอนขอพระบารมีให้ปกป้องคุ้มครองลูกรัก และขอพระราชทานพระเมตตา

เธอเขียนจดหมายขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ ต่อชีวิตให้ลูกรักเพราะเธอหมดเงินและหมดหนทางจะช่วยเหลือตนเองและลูกได้แล้ว

เธอขอพระราชทานชีวิตของลูก

และแล้ว....

แฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ก็ได้เปิดรับเรื่องราวของคำฝาน แม่ผู้เสียสละ มานะ และอดทน โดยไม่ต้องมีรางวัลใด ๆในโลกนี้เป็นสิ่งรองรับ

หลายหน่วยงานได้ช่วยกันคลี่คลายปัญหาให้แก่ครอบครัวนี้

ประชาสงเคราะห์จังหวัดอุดรธานี ได้ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อบรรเทาปัญหาความเดือนร้อนเบื้องต้นให้เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท

ในเรื่องการรักษาพยาบาล สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ประสานงานกับแผนกสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลรามาธิบดี เพื่อขอความอนุเคราะห์ด้านการรักษาพยาบาลให้มงคลแล้ว

แม้ปัญหาที่คำฝานต้องการได้รับความช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลให้แก่ลูกชาย จะได้รับการคลี่คลายไปแล้วบางส่วน แต่เนื่องจากมงคลยังต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่อง และจำเป็นต้องจัดซื้อยาบางชนิดซึ่งเป็นยานอกบัญชี และแผนกสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ไม่สามารถให้ความอนุเคราะห์ได้ อีกทั้งการเปลี่ยนวิธีรักษา ทำให้มีภาระค่าใช้จ่ายด้านการรักษาสูงขึ้นกว่าเดิมมากนัก

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จึงได้พิจารณาสมทบเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสำรองเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล เป็นค่าจัดซื้อ ยานอกบัญชีให้แก่ลูกของคำฝาน เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลครอบครัวของคำฝาน เกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพและสุขภาพอนามัย หากพบปัญหาที่คำฝานต้องการได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติม จะพิจารณาให้การสงเคราะห์

ตามความเหมาะสมต่อไป

คำฝาน ได้ทำหน้าที่ของแม่อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว

ด้วยพระบารมีล้นเกล้าฯ ชีวิตของลูกของเธอได้รับการต่อลมหายใจแล้ว

ขอส่งกำลังใจ และคำอวยพรให้แก่คำฝาน และครอบครัว สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอให้มงคล มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงขึ้นโดยเร็ว

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง
ที่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล
แม่เราเฝ้าโอละเห่ กล่อมลูกน้อยนอนเปล
ไม่ห่างหันเหไปจนไกล.....

ชีวิตที่ต้องเดินทาง

"บนเส้นทางของความมืดมน
ใครคือคนนำทางก้าวไป
บนถนนของสังคมที่เลวร้าย
ใครจะช่วยให้ทางสว่าง?"

วิเศษ คนนิยม (นามสมมติ) ชายหนุ่มวัย ๒๓ ปี น่าจะมีเส้นทางชีวิตที่สดใส มีความสุขตามประสาคนหนุ่มทั่วไป

แต่เส้นทางชีวิตของเขากลับหักเหตรงกันข้าม

วิเศษมีโอกาสทางการศึกษาเพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากโรงเรียนพิทยาคม บางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก เขาเป็นบุตรชายคนเล็กของครอบครัว

ปัจจุบันนี้บิดาของเขามีอายุ ๕๓ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างปะยางรถยนต์ รายได้เฉลี่ยวันละ ๑๐๐ - ๑๕๐ บาท มารดาอายุ ๔๗ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ทั้งสองสามีภรรยามีรายได้ไม่แน่นอน

วิเศษมีพี่สาวที่แสนดีอีกหนึ่งคน สคราญ ใจงาม (นามสมมติ) อายุ ๒๗ ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้วก็แต่งงานอยู่กินกับพนักงานไปรษณีย์ มีเงินเดือนเดือนละ ๑๔,๐๐๐ บาท ทั้งสองมีบุตรด้วยกัน ๒ คน

ลูกชายคนโต อายุ ๕ ปี เรียนอยู่ชั้นอนุบาล ๑ โรงเรียนศึกษาลัย

ลูกสาวคนเล็ก อายุ ๔ ปี

ปลายปี ๒๕๓๕ สามีของสคราญถูกตัดสินจำคุกฐานทำผิดวินัยข้า

ราชการ เป็นเวลา ๑ ปี ๖ เดือน ที่เรือนจำจังหวัดพิษณุโลก กำหนดพ้นโทษ เดือนมกราคม ๒๕๔๔

ก่อนหน้านั้นสคราญ สามีและบุตร พักอาศัยอยู่ที่บ้านพักของกรมไปรษณีย์ แต่หลังจากที่สามีต้องโทษ สคราญจึงนำบุตรทั้ง ๒ คน มาพักอาศัยอยู่กับบิดา ที่ตำบลบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก โดยนำเงินโบนัสของสามีจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท มาปลูกเพิงขายของชำ และขายขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ หน้าบ้าน รวมทั้งรับจ้างปอกกล้วย ทำให้ครอบครัวเล็ก ๆ มีรายได้เฉลี่ยวันละ ๑๐๐ - ๑๕๐ บาท

๔ มกราคม ๒๕๓๘ วิเศษล้มป่วยลง โดยมีอาการบวมตามตัว ช็อค เนื่องจากน้ำท่วมปอด จึงได้นำส่งเข้ารับการรักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง

ผลการวินิจฉัยของแพทย์ปรากฏว่า เขาป่วยเป็นโรคไตวายเรื้อรังชนิดเฉียบพลัน อีกทั้งยังมีอาการแทรกซ้อนคือสายตามองเห็นเลือนลางและสมองซีกหนึ่งฝ่อ การที่จะรักษาได้ต้องเข้ารับการฟอกเลือดสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งเป็นเงินถึง ๒,๘๐๐ บาท และจะต้อง

รักษาเช่นนี้ตลอดไป

จนกระทั่ง ๒๘ มิถุนายนปีเดียวกัน เขาได้เข้ารับการผ่าตัดเปลี่ยนไตที่โรงพยาบาลพระพุทธชินราช โดยได้รับไตบริจาคจากพ่อบังเกิดเกล้าที่ยอมเสียสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิตลูก

ช่วงเวลาที่รับการฟอกเลือดและผ่าตัดเปลี่ยนไต ครอบครัวต้องประสบปัญหาเดือดร้อน

ผู้เป็นพ่อต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในบ้านและค่ายาทั้งหมด เพราะสคราญเองก็ต้องรับผิดชอบลูก ๆ และค่าใช้จ่ายของตนเอง เพราะไม่มีสามีช่วยหาเลี้ยง

เสียไตให้ลูก เสียเงินให้ลูก...

เพื่อหวังเพียงต่อลมหายใจของลูก...

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY
3961145680

และเติมความหวังของตนเอง...

แต่ลำพังกำลังของชายผู้หนึ่งหรือจะรับภาระทั้งหมดนี้ได้

พ่อต้องนำที่ดินพร้อมบ้านไปจำนองกับเพื่อนบ้าน ได้เงินมาจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ต้องเสียดอกเบี้ยร้อยละ ๓ - ๕ บาทต่อเดือน

เงินจำนวนนี้มีค่า มีความหมายมากกว่าค่าของเงินตรา

เพราะนั้นคือ...

...ค่าแห่งชีวิตของลูก...

เงินทุกบาททุกสตางค์ได้นำมาใช้จ่ายในการรักษาบุตรและเป็นค่าครองชีพประจำวัน

หลังการผ่าตัดเปลี่ยนไตแล้ว วิเศษยังมีภาระต้องใช้ยากดภูมิ ยาบำรุงไตตามที่แพทย์สั่ง และเสียค่าตรวจเลือดทุกเดือน

ปัญหาเหล่านี้พ่อและพี่สาวของเขาไม่สามารถรับภาระได้อีกต่อไป

ในที่สุดทุกชีวิตจึงนึกถึงสถาบันพระมหากษัตริย์...

...สถาบันอันเป็นแหล่งรวมจิตใจ รวมความหวัง รวมพลังแห่งความจงรักภักดี...

สคราญผู้เป็นพี่สาวจึงได้ทำหนังสือกราบทูลสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ องค์ประธานมูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย เพื่อขอประทานขอพระอนุเคราะห์ในการรักษา

ผลของการกระทำครั้งนั้นทำให้วิเศษได้รับประทานพระอนุเคราะห์

โชคชะตาไม่ได้โหดร้ายและกระหน่ำซ้ำเติมเขาจนเกินไป

ในการประชุมคัดเลือกผู้ป่วยไตวายเรื้อรัง ปรากฏว่ามูลนิธิโรคไตฯ ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ยา Cyclosporine จำนวน ๗๓๐ เม็ด เป็นเวลา ๑ ปี ซึ่งยาที่ได้นี้เป็นยาแท้ ๑๐๐ % ไม่ใช่ยาแทน

นอกจากนั้นประชาสงเคราะห์จังหวัดพิษณุโลกได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อยสมทบให้อีก ๒,๐๐๐ บาท

ทว่า...เมื่อพ้นช่วงเวลาแห่งการได้รับความช่วยเหลือ วิเศษต้องรับ

ภาระค่ายาด้วยตนเองเรื่อยมา ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวมีฐานะยากจน ลำพังแค่ค่าครองชีพก็ลำบากลำบนเต็มที่กว่าจะหาเงินมาได้แต่ละบาท มิหนำซ้ำยังมีภาระหนี้สินจากการรักษาพยาบาลตนเองอีก

ในขณะเดียวกันนั้นพี่เขยต้องโทษ จึงไม่สามารถให้การช่วยเหลือด้านการเงินได้เหมือนเดิม จึงเหลือเพียงสคราญ พี่สาว ซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการดิ้นรนทุกทิถีทางเพื่อรักษาน้องชายคนเดียวให้ได้

สคราญตัดสินใจทำในสิ่งที่เธอเคยทำสำเร็จมาแล้วครั้งหนึ่ง นั้นคือการขอพระเมตตาจากสถาบันพระมหากษัตริย์ของปวงชนชาวไทย

คราวนี้เธอได้ทำหนังสือกราบทูลพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เพื่อขอประทานพระกรุณาในการรักษาน้องชายอีกครั้ง

ครั้งนี้เรื่องของเธอได้ถูกส่งมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โครงการที่เกิดจากพระราชเสาวนีย์ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ทรงห่วงใยพสกนิกรของพระองค์

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ดำเนินการช่วยเหลือและให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนในชั้นต้นเกี่ยวกับปัญหาด้านต่าง ๆ หลายประการ

เริ่มตั้งแต่การประสานงานกับเลขาธิการมูลนิธิโรคไตฯ เพื่อขอความอนุเคราะห์จัดยา Cyclosporine เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระค่ารักษาให้แก่วิเศษต่อไปอีกเป็นเวลา ๑ ปี ซึ่งก็สัมฤทธิ์ผลเมื่อทางมูลนิธิฯ รับคำร้องของวิเศษเข้าพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ในการประชุมคณะกรรมการคัดเลือกผู้ป่วยไตวายเรื้อรังครั้งต่อไป ซึ่งมีสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เป็นอนุกรรมการร่วมอยู่ด้วย

ต่อมาสภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงเข้ามาแก้ไขปัญหาหนี้สิน โดยได้แนะนำให้สคราญ พี่สาว นำเอกสารสัญญาเงินกู้ไปยื่นคำร้องต่อคณะ

กรรมการพิจารณาช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจน (อ.ช.ก) ที่อำเภอบางกระทุ่ม เพื่อพิจารณาโอนหนี้สินจากเจ้าหนี้เดิม ไปขอกู้เงินจากกองทุนหมุนเวียนช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจนแทน

ส่วนปัญหาเดือดร้อนด้านการครองชีพ สคราญและวิเศษ สองพี่น้องมีความต้องการจะขอรับความช่วยเหลือเงินทุนหมุนเวียนในการขายของชำและขนมเพิ่มเติม เพื่อจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น และสามารถช่วยเหลือตนเองได้ต่อไป โดยไม่ต้องเป็นภาระของสังคม และจะได้เกิดความภาคภูมิใจในการช่วยเหลือตนเองเพื่อคลี่คลายปัญหาหนี้สินของครอบครัว

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและเงินทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพ เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานติดตามผลการช่วยเหลือครอบครัว หากพบปัญหาอื่นใดที่สามารถช่วยบรรเทาได้ก็จะรีบให้การช่วยเหลือโดยเร็ว

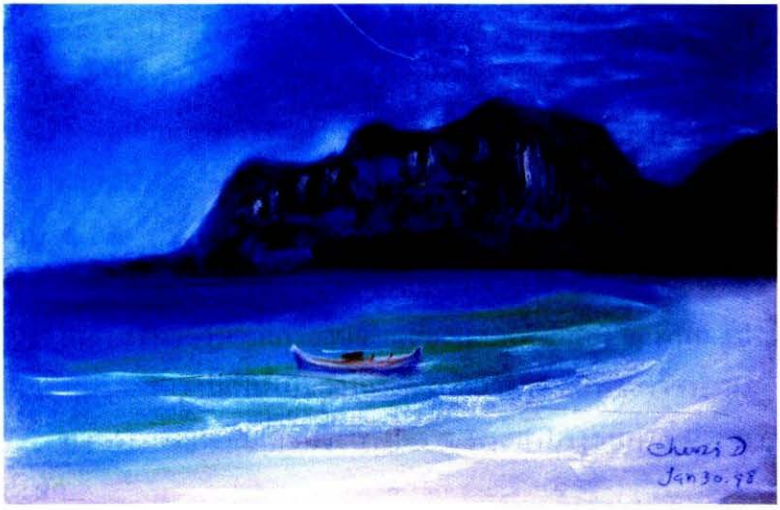
ชีวิตที่ต้องเดินทางของวิเศษและครอบครัวกำลังจะเปลี่ยนไป....

...ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน ซึ่งเปรียบประดุจโคมทองส่องทางสว่างให้แก่การเดินทางของชีวิตเขา

เส้นทางที่ไม่ได้มีวิเศษเดินอย่างคนป่วยหมดเรี่ยวแรงเพียงลำพัง

...แต่เป็นเส้นทางที่มีพ่อ พี่สาว หลาน ๆ และสังคม คอยช่วยกันประคับประคองและเดินเป็นเพื่อนเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องเดินทาง...อย่างเดียวดาย.

Jan 30, 98

เพียงคำแรก

ณ ลานโครงการ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"** ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ แน่นขนัดไปด้วยผู้มารับบริการ หลากวัยหลายอายุ ทั้งคนชรา เด็ก ผู้ใหญ่ คนพิการ คนว่างงาน และผู้มีรายได้น้อย คนเหล่านั้นเข้าแถวยาวเหยียดเพื่อรอรับอาหารซึ่งปรุงมาใหม่ ๆ สด ๆ ร้อน ๆ จากเตา ส่งกลิ่นควันหอมฉุยชวนรับประทานยิ่งนัก

น้ำย่อยในกระเพาะอาหารของทุกคนเริ่มทำงาน

เสียงพิธีกรดังผ่านเครื่องขยายเสียงบอกให้ทุกคน ณ ที่นั้น รู้ประวัติความเป็นมาและความเป็นไปของโครงการ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"**

น้ำพระทัยแห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ประเสริฐสูงส่งยิ่งนัก

พระองค์ทรงเป็นยิ่งกว่า "มหาราชินี"

สาธร พาร่างเจ้าของวัย ๖๒ ปี ก้าวเข้ามา ณ ลานแห่งนั้น และเขาก็เป็นคนหนึ่งในแถวยาวเหยียด

เขาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ อาชีพที่พอจะทำได้คือเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย หากเป็นลำพังตัวเขาคนเดียวก็คงไม่กระไรนัก แต่นี่เขามีภรรยา มีลูก มีหลาน

ภรรยาเขาป่วยเป็นอัมพฤกษ์ ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ต้องเข้ารับการรักษาอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

เขามีลูก ๒ คน ลูกคนโตเป็นชาย อายุ ๔๐ ปีแล้ว ทำมาหากินด้วยการขับรถรับจ้าง และแยกครอบครัวไปแล้วแต่ก็ยังไปไม่พ้นอกเพราะได้นำ

บุตรสาวอายุ ๑๒ ปี มาให้ผู้เป็นปู่เลี้ยงดู เด็กน้อยเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ การเงินการทองค่าเลี้ยงดูหลาย

สาธรได้รับจากบุตรชายเป็นครั้งคราวเท่านั้น ทำให้สาธรต้องแบกรับภาระเพิ่มขึ้นมาอีก

ส่วนลูกสาวคนที่สองของสาธรก็หายสาบสูญไปเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว จะเป็นตายร้ายดีประการใดก็ไม่อาจรู้ได้ สาธรได้แต่หวนคิดถึงคนึงหาเท่านั้น

สามชีวิต สามปากท้อง ที่สาธรต้องรับผิดชอบดูแล... ทั้งตัวเองซึ่งอยู่ในวัยชราภาพแล้ว ภรรยาซึ่งป่วยเป็นอัมพฤกษ์ ความหวังที่จะหายขาดยังอยู่อีกห่างไกล และยังหลานน้อยวัยกำลังกินกำลังนอนและอยู่ในวัยเรียน

ด้วยวัยที่มากขึ้น กำลังวังชาก็ถดถอยไป ประกอบกับไม่มีผู้ดูแลภรรยาที่ป่วยเป็นอัมพฤกษ์และหลานเล่าก็ยังเล็กนัก สาธรจึงต้องลาออกจากงาน

เขาตกงานในวัยปลายของชีวิต...

"ข้าวของพระราชีนี" ที่ผู้มารับบริการในโครงการ "น้ำพระทัยพระราชทาน" พากันเรียกขานด้วยความซาบซึ้งในน้ำพระทัย เปรียบเสมือนทิพยโอสถหล่อเลี้ยงชีวิตและจิตใจของสาธร ในยามที่เขาโหยหิวและขาดแคลนเงินทอง เฉกเช่นเดียวกับผู้คนอีกหลายร้อยคนที่กำลังก้มหน้าก้มตารับประทานอาหาร ณ ลานแห่งนี้

ท้องอิ่ม... สติปัญญามี... ความหวังเกิด...

สาธรพอจะมีฝีมือในการทำกับข้าวกับปลาอยู่บ้าง เพราะเคยสั่งสมประสบการณ์ในการทำอาหารขายมาแล้ว เขาจึงอยากจะลงทุนประกอบอาชีพส่วนตัวด้วยการทำข้าวตังหน้าตั้ง และอาหารสำเร็จรูปขาย

แต่เขาไม่มีเงินทุนเลย

เมื่อทานอาหารเสร็จ เขาจึงเข้าพบนักสังคมสงเคราะห์ แจ้งความประสงค์ในการที่จะยืนอยู่บนลำแข้งของตนเองและขอรับความช่วยเหลือ

สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ส่งนักสังคมสงเคราะห์ออกเยี่ยมบ้านศึกษารายละเอียด สภาพความเดือดร้อน พบว่าสาธรประสบปัญหาดังที่เขาเล่าให้ฟังจริง ประกอบกับมีความตั้งใจสูง ในอันที่จะประกอบอาชีพที่สุจริตช่วยเหลือตนเองและครอบครัว

เพียงแต่จะมีใครสักคนยื่นมือมาให้เขาเกาะ เพื่อให้เขาได้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง พาภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากและหลานน้อย รอดพ้นจากบ่วงชีวิตแห่งความทุกข์ยากและความหิวโหย

เงินทุนประกอบอาชีพจำนวน ๒,๕๐๐ บาท ที่สภาสังคมสงเคราะห์ฯ มอบให้กับสาธร ทำให้เขาก้าวไปสู่จุดที่มุ่งหวังได้

สาธรทำขนมและอาหารสำเร็จรูปมาขายที่สภาสังคมสงเคราะห์ฯ และหน่วยงานใกล้เคียง เช่น โรงพยาบาลรามาธิบดี สถานสงเคราะห์เด็กบ้านราชวิถี ฯลฯ

ทุกวันในวันทำงาน ตั้งแต่ ๙.๐๐-๑๒.๐๐ น. หลายคนจะได้พบกับเขา... สาธร พร้อมกับขนมและอาหารที่เขาบรรจงทำด้วยฝีมือของเขาเอง

รสชาติกลมกล่อม อร่อย และสะอาด ประกอบกับบุคลิกภาพส่วนตัวของเขา ซื่อ สุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน พูดจามีสัมมาคารวะ คือจุดขายของเขา

ขนมและอาหารของเขาจำหน่ายได้หมดทุกวัน ลูกค้าประจำเพิ่มมากขึ้น ของก็หมดเร็วขึ้น

เขามีเวลาส่วนตัวมากขึ้น และเขาก็ให้เวลาเหล่านั้นกับภรรยาคู่ทุกข์คู่ยาก ได้ดูแลเธอ ปรนนิบัติเธอ ให้ความสุขแก่เธอ ตัวเขาเองก็มีเวลาพักผ่อนมากขึ้น

สามชีวิต ปู่ ย่า หลาน มีความสุขตามอัตภาพ และรอดพ้นจากความขาดแคลน

การค้าขายของเขาดำเนินไปด้วยความราบรื่น เขาเก็บออมเงินที่ขายของได้ และนำเงินไปชำระคืนให้สภา ฯ ทุกเดือนเป็นประจำสม่ำเสมอ...

นี่แหละคือความสัตย์ซื่อของเขาที่เห็นได้อย่างเด่นชัดและเป็นรูปธรรม ณ วันนี้ สาธร ลืมตาอ้าปากได้แล้ว

เพียงคำแรก ของทิพยโอสถ "ข้าวของพระราชินี" ที่เขาได้ลิ้มรสในวันนั้นเป็นวันแรก ก่อให้เกิดแรงกาย พลังใจมหาศาล ชุบชีวิต ให้ความหวัง...

เพียงคำแรก ในยามหิวโหยและอดอยาก... ก่อให้เกิดความปีติอย่างล้นเหลือ

เพียงคำแรก เสมือนน้ำทิพย์ชะโลมหัวใจที่แห้งแล้ง ให้กลับกล้าแกร่งพร้อมจะสู้โลกและสู้ชีวิต

พระองค์ทรงเป็นยิ่งกว่า "มหาราชินี"

ขอจงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

C.D.
SEPT 18,9

ดั่ง...สวรรค์สาป

บนแคร่ไม้เก่า ๆ ผุ ๆ จนแทบจะพังลงมา เป็นแหล่งพำนักพักผ่อนของสี่พี่น้องที่เกิดมา

เผชิญชะตากรรมเดียวกัน

ในสถานที่แห่งเดียวกัน

ด้วยโรคร้ายโรคเดียวกัน

คือ...โรคอัมพาต...

นวลวัน อยู่ยืน (นามสมมุติ) อายุ ๔๕ ปี ประชากรตำบลสีสุก อำเภอแก้งสนามนาง จังหวัดนครราชสีมา คือผู้ที่เฝ้ามองภาพแห่งความเจ็บปวดและทรมานนั้นมานานนับสิบปี

เธอเจ็บปวดจนด้านชา...

เพราะเธอพยายามไฝ่หาหนทางที่จะลบหรือเปลี่ยนภาพเหล่านั้นให้ดีขึ้น ให้เหมือนกับครอบครัวอื่น ๆ ที่มีเสียงหัวเราะ ความร่าเริง แจ่มใสสมวัยของบรรดาเด็ก ๆ

เด็ก ๆ ที่เป็นลูกน้อยกลอยใจของเธอ

ก่อนจะเริ่มต้นความเป็นแม่นวลวันได้ร่ำเรียนหนังสือจนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากนั้นไม่นานบิดาก็เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็งในตับตั้งแต่เธออายุได้แค่ ๑๕ ปี

ร่มโพธิ์หักไปแล้ว...เหลือแต่ร่มไทร...

มารดาของเธอ ในปัจจุบันนี้อายุ ๖๖ ปี เป็นร่มไทรให้ลูก ๆ หลาน ๆ ได้หลบพักคลายร้อนใจ และเป็นพยาบาลพิเศษคนสำคัญในการช่วยดูแล

หลานที่ป่วยจนไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

นวลวันมีพี่น้องร่วมสายเลือดด้วยกัน ๖ คน ซึ่งต่างก็แยกครอบครัวไปแล้ว แต่แม่พักอาศัยอยู่กับเธอ

นวลวันได้พบรักและอยู่กันฉันสามีภรรยากับไพรวัน (นามสมมุติ) สามีที่เธอเลือกแล้วว่าพร้อมจะมอบชีวิตให้เขาเป็นผู้ดูแลปกป้อง และเหมาะสม ที่จะเป็นพ่อของลูกต่อไปในอนาคต

ขณะนี้ไพรวันอายุ ๔๔ ปี ประกอบอาชีพทำนาโดยมีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง จำนวน ๑๐ ไร่

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

นวลวันและไพรวันผ่านกาลเวลา การทดสอบความรักและความอดทน บ่มเพาะความเป็นพ่อและแม่จนทั้งสองมีบุตรด้วยกัน ๔ คน เป็นชาย ๒ หญิง ๒

ลูกสาวคนโต พรทิพย์ อายุ ๒๑ ปี

ลูกสาวคนรอง บัวเจียว อายุ ๒๐ ปี

ลูกชายคนที่สาม อาคม อายุ ๑๒ ปี

ลูกชายคนเล็ก บุญชู อายุ ๗ ปี

ความรักและความอบอุ่นของครอบครัวนี้ยังคงมีให้กันเรื่อยมา แม้ว่าจะไม่ได้เป็นเศรษฐีแต่ก็อยู่กันอย่างสงบสุขตามอัตภาพ

แต่แล้ว...สวรรค์ก็สาปให้ความสุขสงบที่เคยมีมลายหายไปสิ้น

เมื่อลูก ๆ ของเขาและเธอต้องล้มป่วยลงด้วยโรคอัมพาตทีละคน จนครบทั้งสี่คนพี่น้อง เมื่อทุกคนมีอายุครบ ๑๕ วัน

นวลวันจึงอุทิศชีวิตทั้งหมดเพื่อดูแลลูก ๆ ทิ้งภาระในการหาเลี้ยงครอบครัวให้เป็นของไพรวันแต่เพียงผู้เดียว

และนับจากนั้นเป็นต้นมาครอบครัวของพวกเขาก็เหมือนกับยิ่งเดินยิ่งถอยหลัง...

ดั่งสวรรค์สาป...

ชีวิตในวันนี้กลับยิ่งเลวร้ายกว่าเมื่อวาน ปัญหาต่าง ๆ ประดังประเดเข้ามา ทั้งปัญหาด้านการครองชีพ สุขภาพอนามัย และค่ารักษาพยาบาลบุตรทั้งสี่คนที่ป่วยเป็นอัมพาต ช่วยเหลือตนเองไม่ได้

ในเบื้องต้นนั้นนวลวันพาลูก ๆ ของเธอมารักษาตัวที่โรงพยาบาลรัฐบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา แต่แพทย์แจ้งว่าไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ ทำได้เพียงการทำกายภาพบำบัดอย่างสม่ำเสมอซึ่งจะช่วยให้ผู้ป่วยสามารถช่วยเหลือตนเองได้บ้างเท่านั้น

เพียงเท่านั้นกับหนทางการรักษาลูก ๆ ทุกคนของเธอ ที่เวรกรรมอันใดสาปส่งให้พวกเขาต้องมาเผชิญทุกขเวทนาเช่นนี้

สำหรับหัวอกของผู้เป็นพ่อและแม่อย่างนวลวันและไพรวันคงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการหมดสิ้นหนทางช่วยเหลือลูกและเป็นลูกทุกคนที่เขามี

ต่อมาเรื่องราวของพวกเขาได้รับความอนุเคราะห์จากประชาสงเคราะห์จังหวัดนครราชสีมา โดยได้ดำเนินการจดทะเบียนคนพิการให้บุตรทั้งสี่คน เพื่อรับสิทธิในด้านการรักษาพยาบาลและพิจารณาให้พรทิพย์ บุตรสาวคนโตได้รับสิทธิเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ เดือนละ ๕๐๐.- บาท ตั้งแต่ปี ๒๕๔๒

นอกจากนี้ยังได้จัดส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านและพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อยเพิ่มเติมอีกจำนวน ๒,๐๐๐.- บาท และเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่การครองชีพ

แต่อย่างไรก็ตามนวลวันนั้นยิ่งนับวันยิ่งมีฐานะยากจนลง หนี้สิน รุมรัดพันตัว

ไพรวันเองก็ทำหน้าที่สามีที่ดีที่เป็นผู้รับภาระหาเลี้ยงสมาชิกในครอบครัวเพียงลำพัง ทำทุกวิถีทางที่สุจริตไม่ได้เบียดเบียนใคร

แต่ด้วยอาชีพชาวนา กระดูกสันหลังของชาติที่ทำงานจนตัวจะเหลือแต่กระดูกแล้ว

แต่รายได้ก็ยังไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่พุ่งลิ่วไม่รอรายรับ ทั้งค่าครองชีพ ค่ารักษาพยาบาลลูก ๆ และภาระด้านต่าง ๆ ทำให้สภาพความเป็น

อยู่ขัดสนและขาดแคลนยิ่งขึ้นทุกที ๆ ๆ และทุกที

อีกทั้งการนำบุตรไปทำกายภาพบำบัดแต่ละครั้ง ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางและค่ารักษาสูง บางครั้งไม่สามารถไปพบแพทย์ได้ตามกำหนดนัดทำให้การรักษาไม่ต่อเนื่อง

ยิ่งเดินทาง...หนทางยิ่งตีบตัน มองไปทางใด...ไร้ซึ่งทางออก

จนกระทั่งสวรรค์เปิดทางให้...

นวลวันตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิต โดยการทำในสิ่งที่เธอไม่เคยคิดจะทำมาก่อน นั่นคือการเขียนจดหมายไปขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งการกระทำครั้งนั้นก็ไม่สูญเปล่า

เมื่อเรื่องราวของเขาถูกส่งมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นโครงการที่เป็นเหมือนสวรรค์บนดินของผู้ยากไร้

สวรรค์ที่เกิดจากน้ำพระทัยพระราชทานแห่งองค์สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

และไม่ใช่สวรรค์สำหรับคนคนเดียว แต่เป็นของประชากรทุกหมู่เหล่าคนแล้วคนเล่าที่ได้รับน้ำทิพย์แห่งพระเมตตา

และกรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้พิจารณาความเดือดร้อนของพวกเขาแล้ว จึงได้ดำเนินการช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลบุตรเพิ่มเติม เป็นเงิน ๔,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดนครราชสีมา เพื่อให้การช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาล สุขภาพอนามัย และคำปรึกษาอื่น ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการครองชีพและหากพบปัญหาความเดือดร้อนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ในโอกาสอื่นตามความเหมาะสมต่อไป

แม้มีไม่เท่าคนอื่น

ขาไม่อาจยืนมือชูไม่ไหว

แต่ยังอยากมีชีวิตต่อไปอย่างมีความหมายของคำว่า “คน”

ขอเป็นกำลังใจให้นวลวัน ไพรวัน และลูก ๆ ของพวกเขาอยู่ต่อไปอย่างมีความหมายและมีหนทางเดินที่อบอุ่นไปด้วยความเอื้ออาทรจากสังคม

น้ำใจสังคม

สภาพของชายวัยกลางคนที่มีความพิการระดับ ๓ ขาทั้งสองข้างอ่อนแรง ข้อเข่าซ้ายเสื่อมใช้การไม่ได้ เข่าขวาก็เดินไม่สะดวก มิหนำซ้ำยังป่วยเป็นโรคไตวายเรื้อรังมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๗

ชายผู้โชคร้ายคนนั้นคือชาตรี หนุ่มใหญ่วัย ๕๑ ปี เขาได้รับการจดทะเบียนคนพิการเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๓๘ และได้รับความอนุเคราะห์ให้เข้ารับการฟอกเลือดสัปดาห์ละ ๑ ครั้งเป็นเวลา ๑ ปี ที่โรงพยาบาลเจ้าพระยายมราช

ต่อมาสำนักงานประกันสังคมได้เปิดให้ผู้ป่วยไตวายเรื้อรังแสดงความจำนงเป็นผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ. ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อขอรับสิทธิประโยชน์กรณีฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียม

ชาตรีก็กระทำตามนั้นเขาจึงได้รับการฟอกเลือดที่โรงพยาบาลศุภมิตร ตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓

ช่วงนี้โรคร้ายยังมิได้บั่นทอนสุขภาพกายและใจของเขามากจนเกินไปนัก อาการของโรคยังอยู่ในขั้นควบคุมได้เพราะได้รับการรักษาที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

จนกระทั่งจุดพลิกผันชะตาชีวิตเกิดขึ้นเมื่อ...

บุตรชายของชาตรีประสบปัญหาทางการเงินจึงขาดการชำระเงินสมทบกองทุนประกันสังคมเป็นเวลาติดต่อกันเกิน ๓ เดือน ทำให้หมดสิทธิในการใช้บัตรเข้ารับการฟอกเลือดได้เหมือนเดิม

ครั้งชาตรีจะขอต่อประกันทางประกันสังคมก็ไม่ยอมเพราะขาดส่ง

ไปนาน

และนั่นคือจุดจบของการเยียวยาชีวิตของเขา

นับแต่นั้นมาชาตรีจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคไตวายเรื้อรังอยู่ตลอดเวลา

ชาตรีเฝ้าวิงวอนขอความเมตตาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอแค่เพียงได้ล้างไตก่อนก็ยังดี เพราะตอนนี้เขาตัวบวมมากและมีอาการเหนื่อยหอบ

กว่าจะมีโอกาสได้รับการฟอกไตเขาเกรงว่าจะรอถึงวันนั้นไม่ไหว

ชีวิตที่ผ่านไป แต่ละวันช่างเนิ่นนาน เจ็บปวด และอาการของโรคไตก็รุมเร้าเขาหนักขึ้น...หนักขึ้น

จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้มีโอกาสรับรู้ถึงน้ำใจจากสังคม

น้ำใจ...สิ่งเดียวที่ช่วยหล่อเลี้ยงเขาไว้ไม่ให้ล้มลง

น้ำใจ...จากสังคมที่ยังมองเห็นว่าเขาเป็นเพื่อนมนุษย์คนหนึ่งซึ่งยังต้องการความรักความเห็นอกเห็นใจ แม้ว่าจะเป็นคนพิการแถมยังเจ็บป่วยไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ก็ตาม

และไม่ว่าเขาจะเป็นอย่างไรอย่างน้อยก็มีคนกลุ่มหนึ่งที่ยังมองเห็นคุณค่าความเป็นคนของเขาไม่ทอดทิ้งปล่อยเขาไว้กับความเดียวดายที่ไร้คนเหลียวแล

สังคมเล็ก ๆ กลุ่มนั้นคือ สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดสุพรรณบุรี หน่วยงานแรกที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือชาตรี โดยให้เครื่องอุโภคบริโภค เงินกู้กองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการและเงินสงเคราะห์ครอบครัว

เริ่มต้นตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ ช่วยเหลือเครื่องอุปโภคบริโภค ๓ ครั้ง และช่วยเหลือเป็นเงินกู้กองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ จำนวน ๒๐,๐๐๐.- บาท โดยผ่อนชำระเดือนละ ๕๐๐.- บาท และ ไม่มีดอกเบี้ย

ปี ๒๕๔๒ ช่วยเหลืออุปกรณ์เป็นรถสามล้อชนิดโยก ๑ คัน

ปี ๒๕๔๔ ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวผู้มีรายได้น้อยและไร้ที่พึ่ง เป็นเงินจำนวน ๑,๕๕๐.- บาท

เหตุการณ์ช่วงนั้นทำท่าว่าจะดีขึ้น แต่สำหรับคนพิการที่ป่วยและขาดการรักษาอย่างจริงจังต่อเนื่องเช่นเขาจะเอาเรี่ยวแรงจากไหนมาต่อสู้กับชีวิต...และกับโรคภัยไข้เจ็บที่แสนจะโหดร้าย

ลำพังแค่ต่อสู้กับสังขารของตนเองก็แทบจะแย่อยู่แล้ว ดังนั้นในระยะหลังชาตรีจึงขาดการชำระเงินกู้คืนเป็นเวลาหลายเดือน

จากการเจ็บป่วยเรื้อรังจนไม่สามารถประกอบอาชีพได้นั่นเอง เป็นเหตุให้ภรรยาคนที่ ๒ ขอแยกทางไปอยู่กับสามีใหม่

และนั่นยิ่งเป็นการตอกย้ำให้ชาตรีต้องจำทนอยู่ในสภาพที่ทดท้อใจในชีวิตความเป็นอยู่ความด้อยโอกาสทางสังคมที่ได้รับ

ครั้งจะขอพึ่งพาบุตรและญาติ ก็ต่างอยู่ในฐานะยากจนไม่สามารถให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้มากนัก

ทว่า...ก่อนที่เขากำลังจะหมดกำลังใจนั้น โชคยังดีที่สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด ฯ ยังไม่ทอดทิ้งเขา ยังคงให้ความช่วยเหลือต่อไปโดยให้เงินสงเคราะห์ครอบครัวคนพิการ ๔,๐๐๐.- บาทต่อครั้ง ซึ่งเป็นระเบียบของทางสำนักงานที่สามารถสรรหามาให้ตามจำนวนเงินงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุน และตามจำนวนคนพิการที่ยื่นคำร้องขอรับการช่วยเหลือเป็นหลัก

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่นๆ ได้หมุนเวียนกันเข้ามาช่วยบรรเทาปัญหาให้แก่ชาตรี

ทั้งปัญหาด้านการรักษาพยาบาลก็ได้สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี เข้ามาดำเนินการประสานกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลเจ้าพระยายมราชเพื่อขอความอนุเคราะห์รับผู้ป่วยเข้ารับการฟอกเลือดอีกครั้ง ซึ่งขณะนี้เรื่องยังอยู่ระหว่างการดำเนินการ

ชีวิตตอนนี้ชาตรีต้องเผชิญกับชะตากรรมที่เลวร้าย ประสบปัญหาทุกข์ยากเดือดร้อน ทั้งด้านการครองชีพ สภาพความพิการ และการเจ็บป่วยเรื้อรังจนไม่สามารถประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือพึ่งพาตนเองได้ต้องคอย

รอรับความช่วยเหลือจากผู้อื่น

แต่นั่นก็คือสิ่งล้ำค่าที่เขาได้มาทดแทนสิ่งที่ขาดหายไปในชีวิต

"มิตรภาพ น้ำใจ และความเอื้ออาทร" จากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทั้งๆ ที่เขาไม่มีผลประโยชน์อื่นใดจะตอบแทนให้แก่คนเหล่านั้นเลย

ความพิการมิได้ปิดกั้นเขาไว้จากกระแสธารแห่งน้ำใจของสังคม

นอกเหนือจากภาพแห่งความงดงามจากหน่วยงานเหล่านี้แล้ว ยังมีสิ่งหนึ่งที่ตรึงตาตรึงใจเขาไปจวบจนชีวิตจะหาไม่

สิ่งนี้มิได้ถูกเรียกว่าน้ำใจ แต่เทิดทูนไว้ด้วยคำว่า "น้ำพระทัย" ที่สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถพระราชทานแก่พสกนิกรผู้ทุกข์ยากท้อแท้ สิ้นหวังของพระองค์ ให้พลิกฟื้นกลับมามีความหวังและมีพลังในการต่อสู้ต่อไปอีกครั้ง

และนั่นคือความรู้สึกที่ชาตรีได้รับหลังจากเรื่องของเขาได้ถูกถ่ายทอดมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่มีขึ้นเพื่ออยู่เคียงข้างประชาชนชาวไทยผู้ยากไร้ตลอดมาและจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

ในเบื้องต้นสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ให้การช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสบทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพเพิ่มเติม เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐.- บาท

สำหรับความช่วยเหลือในเรื่องการรักษาพยาบาลและเรื่องอื่น ๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

ชาตรีคือคนธรรมดาคนหนึ่งที่ต้องเผชิญกับบ่วงกรรมที่เขามิอาจดิ้นหลุด

เขารอเพียงว่าสักวันกรรมนั้นด้วยความหวังและพลังในการต่อสู้

สู้...แล้วแพ้ ย่อมดีกว่าแพ้โดยไม่สู้และต้องสู้...อย่างสมเกียรติของคนที่ได้รับน้ำพระทัยพระราชทาน

น้ำเอยน้ำพระทัย
พิสุทธิ์ใสเลอเลิศประเสริฐค่า
ละอองชุ่มไอฉ่ำของน้ำฟ้า
กลั่นลงมาเพื่อผองพี่น้องไทย.

เพียงความหวัง

ความหวังเป็นพลังของชีวิต เป็นแรงแห่งแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ที่จะนำพาชีวิตมนุษย์ให้ก้าวเดินไปสู่จุดมุ่งหมายที่หวังไว้

และหากเมื่อใดที่ความหวังนั้นดับวูบลงเรี่ยวแรงกำลังใจและพลังชีวิตก็คงสูญสิ้นตามไปด้วย

ประไพ หญิงสาวผู้มีความหวังนำพาชีวิต ก็เฉกเช่นเดียวกับปุถุชนทั่วไป...

เธออยากมีความสุข มีความรัก มีความมั่นคงในชีวิตกับครอบครัวเล็กๆ ที่ร้อยรัดกันด้วยสายใยแห่งรัก ความอบอุ่น และความเอื้ออาทร

ประไพ สาวเหนือถิ่นเมืองรถม้า วัย ๒๕ ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนเถินวิทยา จังหวัดลำปาง

เธอเป็นบุตรของพ่อเปรียง อายุ ๕๕ ปี และแม่ทองใบ อายุ ๕๒ ปี พ่อเปรียงไม่ได้ประกอบอาชีพเนื่องจากป่วยเป็นโรคไข้สมองอักเสบ เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเถิน จังหวัดลำปาง ส่วนแม่ทองใบประกอบอาชีพปลูกผักขาย รายได้ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศและกลุ่มลูกค้าซึ่งก็มีไม่มากมายนัก

ประไพมีน้องชายอยู่หนึ่งคน ปัจจุบันยึดร่มกาสาวพัสตร์เป็นที่พึ่ง...พระภิกษุพัลลภ อายุ ๒๒ ปี บวชเป็นพระอยู่ที่วัดสบคือ อำเภอเถิน จังหวัดลำปาง

ครั้นถึงวัยออกเรือน ชายหนุ่มที่สามารถพิชิตหัวใจของประไพได้คือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นายหนึ่ง นามว่าสิบตำรวจโทสุชัย ปัจจุบันอายุ ๓๑ ปี

รับราชการตำรวจที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพานทอง จังหวัดชลบุรี ได้รับอัตราเงินเดือน เดือนละ ๘,๐๐๐.- บาท

ตำรวจหนุ่มที่ประไพมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าเขาคนนี้คือคนที่เธอวาดหวังสร้างรังรักซึ่งสานด้วยสายใยแห่งรักร่วมกัน

คนที่พร้อมก้าวเข้ามาในชีวิตของเธอ เพื่อเป็นเสาหลักซึ่งสร้างความมั่นคงแข็งแรงให้แก่ชีวิตของลูกผู้หญิงคนหนึ่ง

วันเวลาผ่านไปสายใยรักถักทอเหนียวแน่นขึ้นจนเกิดสายโซ่ผูกคล้องใจคนทั้งสองให้แนบแน่นยิ่งขึ้น นั่นคือการก่อกำเนิดลูกน้อย แก้วตาดวงใจอีกสองคน

ลูกชายคนโต สุวิทย์ อายุ ๕ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนวัดโคกท่าเจริญ อำเภอพานทอง จังหวัดชลบุรี

ลูกชายคนเล็ก อาทร อายุ ๗ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเดียวกับพี่ชาย

ครอบครัวเล็ก ๆ สี่คนพ่อแม่ลูกพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ณ แฟลตตำรวจอำเภอพานทองจังหวัดชลบุรี

ทว่า...ความหวังที่วาดไว้ใช่เป็นอย่างจินตนาการ

สุชัยจากชายหนุ่มกำยำล่ำสัน ผู้พร้อมปกป้องรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม กลับต้องมากลายเป็นผู้ป่วยกระเสากระแสะด้วยโรคภูมิแพ้ มีอาการเป็นผื่นคันตามร่างการอย่างหนักต้องรับการรักษาอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

เท่านั้นยังไม่พอบุตรทั้งสองพลอยเป็นโรคนี้ไปด้วย แต่ความรุนแรงของอาการกลับมีมากกว่าผู้เป็นพ่อ

สุวิทย์ลูกคนโตป่วยเป็นโรคไตและมีปัญหาเกียวกับระบบทางเดินปัสสาวะ คือมีอาการผื่นคันขึ้นตามร่างกายและมีปัสสาวะหยดอยู่ตลอดเวลาโดยที่ไม่รู้ตัว

อาทรบุตรคนเล็กป่วยเป็นโรคลมพิษเรื้อรัง มีผื่นคันตามร่างกาย มี

อาการเหนื่อยง่ายและหัวใจเต้นเร็วผิดปกติ ต้องกินยาประจำตัวอยู่ตลอดเวลา

เด็กทั้งสองคนเป็นเด็กเรียบร้อยมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีและได้รับทุน การศึกษาปีละ ๒,๐๐๐.- บาท แต่กลับต้องหยุดเรียนบ่อยเพราะปัญหา ด้านสุขภาพ จนทำให้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการเรียน

ช่วงเวลาแห่งความเจ็บป่วยได้รบกวนสุขภาพกายสุขภาพจิตของทุกชีวิตในบ้าน

ประไพต้องเฝ้ามองคนที่รักแต่ละคนเจ็บป่วยโดยที่เธอไม่สามารถแบ่งเบาความทุกข์นั้นหรือแบกรับมาไว้เองได้

ครอบครัวประสบปัญหาเดือดร้อนทั้งด้านการครองชีพ ค่าเล่าเรียนบุตร และสุขภาพอนามัย

ทั้งสามคนพ่อลูกต้องผลัดกันเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และถึงแม้สุชัยจะเป็นข้าราชการตำรวจซึ่งสามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ แต่ตัวยาบางชนิดก็ไม่สามารถเบิกได้ เนื่องจากเป็นยานอกบัญชีหลัก

สุชัยในฐานะหัวหน้าครอบครัวจึงต้องดิ้นรนหาทางออกกับปัญหานี้ โดยการกู้เงินจากสหกรณ์ตำรวจและธนาคารออมสิน เพื่อนำเงินมาสำรองไว้ใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล เป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐.- บาท เงินก้อนใหญ่นี้ได้มาจากการกู้สหกรณ์ตำรวจจำนวน ๑๐ เท่าของเงินเดือน และกู้จากธนาคารออมสินจำนวน ๕ เท่าของเงินเดือน

ข้าราชการไทยจะมีสักกี่คนที่ปลอดหนี้ !!!???

นี่คือคำถามที่เกิดขึ้นในสังคมไทยและค้างคาใจตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน...และคงจะเป็นเช่นนี้ไปอีกนานแสนนานเนื่องจากยังไม่มีผู้ใดสามารถให้คำตอบกระจ่างชัดได้

เงินหนึ่งแสนบาทกับภาระที่รออยู่ข้างหน้า ประไพและสุชัยต้องกระเหม็ดกระแหมใช้สอยอย่างประหยัด และขณะนี้เงินหมดไปแล้วจำนวน ๓๐,๐๐๐.- บาท

มิหนำซ้ำเงินเดือนของสามีก็ต้องถูกหักเพื่อชำระหนี้ จึงคงเหลือ

รายได้เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐.- บาทเท่านั้น

ในส่วนของประไพ เธอก็ได้พยายามขวนขวายช่วยเหลือครอบครัว โดยประกอบอาชีพค้าขายเสื้อผ้าที่โรงงานแห่งหนึ่งของตัวอำเภอพานทอง เพื่อหารายได้เสริมอีกหนทางหนึ่ง

ทว่าภาระที่หนักอึ้งกับรายได้ที่เบาโหวงช่างแตกต่างกันเสียเหลือเกิน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ประไพได้พาสุวิทย์บุตรชายคนโตไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช และที่นั่นได้มีผู้หวังดีแนะนำให้เธอได้รู้จัก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ซึ่งดำเนินงานโดยสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่แห่งชาติของพสกนิกรชาวไทย

โครงการที่น่าจะเป็นความหวังใหม่ของชีวิตประไพ เฉกเช่นที่เคยเป็นความหวังเป็นพลังชีวิตให้แก่อีกหลายชีวิตที่กำลังเผชิญชะตากรรมและทุกข์ ทนหม่นเศร้ากับความทุกข์ยาก

ความหวังนี้เป็นพลังทิพย์ เพราะเป็นพลังที่ได้รับจากน้ำพระทัยแห่งพระเมตตาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งไม่มีวันหมดและไม่มีวันเหือดแห้งไปจากผืนแผ่นดินไทย

เมื่อสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้บันทึกเรื่องราวของประไพและครอบครัวลงในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** แล้วจึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าในการครองชีพ และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรับการตรวจรักษา เป็นเงิน ๓,๕๐๐.- บาท และประสานหาหนทางให้การช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือเกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพและสุขภาพอนามัย เพื่อให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสมและจำเป็นต่อไป

ความหวังยังคงเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะไขประตูชีวิตให้เปิดเพื่อไปเผชิญกับสิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้อีกมาก และประไพก็ได้รับกุญแจวิเศษที่

เธอเชื่อว่ามีค่าและเป็นมิ่งขวัญสำหรับชีวิตของเธอและครอบครัวไปจวบจนนานเท่านาน

นั่นคือ **“น้ำพระทัยพระราชทาน”**

E.D.
Sept. 12. 99

ชีวิตที่ไม่ได้เลือก

หากคนเราเลือกเกิดได้คงจะดีหาน้อยไม่
แต่ในความเป็นจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่
จักรพงษ์คือเจ้าของชีวิตที่เลือกไม่ได้
และเขาคือเจ้าของชีวิตที่ไม่ได้เลือก

จักรพงษ์ เด็กชายตัวน้อยวัยเพียง ๖ ขวบเท่านั้น หากแกเลือกเกิดได้ แกต้องเลือกที่จะเกิดมาโดยมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง

เมื่อ ๖ ปีที่แล้ว จักรพงษ์เกิดมาเป็นลูกของพ่อนพ วัย ๓๑ ปี และแม่บัว วัยเท่ากัน และแกถือกำเนิดขึ้นมาในโลกนี้ในวันดี วันที่เป็นสิริมงคลของคนทั้งประเทศ นั่นคือวันที่ ๕ ธันวาคม

พ่อนพของจักรพงษ์จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัดกกแก้ววงพระจันทร์ จังหวัดชลบุรี อาชีพของพ่อนพคือลูกจ้างหล่อพระในโรงงานหล่อพระแห่งหนึ่งของจังหวัดชลบุรีรายได้ไม่แน่นอน สุดแต่ว่าจะมีงานผ่านมือเข้ามาให้ทำหรือไม่

ส่วนแม่บัวของจักรพงษ์จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนพนัสศึกษาลัย

คนสุดท้องคือจักรพงษ์ ขณะนี้กำลังเรียนหนังสืออยู่ในชั้นอนุบาล ๒ โรงเรียนเดียวกันกับพี่ชายทั้งสองคน

บ้านของพ่อนพและแม่บัวอยู่ที่ตำบลหน้าพระธาตุ อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี

จักรพงษ์ สมาชิกน้องใหม่คนสุดท้องของครอบครัว เกิดมาพร้อมกับ

น้ำหนักตัวน้อยผิดปกติไปจากทารกทั่วไป ร่างกายซูบผอม ซีดเหลือง

การเจริญเติบโตของทารกน้อยไม่เป็นไปตามวัย

ครั้นพออายุได้ขวบครึ่ง แม่บัวพาไปรับการฉีดวัคซีนที่โรงพยาบาลพนัสนิคม แพทย์ได้ตรวจพบว่าเด็กน้อยมีอาการของโรคหัวใจรั่ว ซึ่งเป็นมาตั้งแต่แรกเกิดแต่มิมีผู้ใดล่วงรู้

จักรพงษ์ถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลชลบุรีหลังจากกรรมวิธีในการตรวจเช็คคลื่นหัวใจผ่านไป แพทย์พบว่าเด็กน้อยเป็นโรคลิ้นหัวใจตีบ ต้องไปพบแพทย์เพื่อทำการรักษาตามกำหนดนัดทุกสองหรือสามเดือน

ในการไปพบแพทย์แต่ละครั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจเอคโคครั้งละ ๒,๕๐๐.- บาทเท่านั้น

ห้าชีวิตกับรายได้เพียงแค่นี้

พวกเขาจะอยู่กันได้ละหรือ!!!!!?????

รัศมี ผู้เป็นน้าสาวของจักรพงษ์ สุดที่จะทนดูความแร้นแค้นของครอบครัวของเด็กน้อยต่อไปได้ จึงได้ทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

เรื่องราวของจักรพงษ์ เด็กน้อยเจ้าของชีวิตที่ไม่ได้เลือก จึงได้ถูกบันทึกเข้าไว้ในแฟ้ม “โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน” สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวของเด็กชายตัวน้อย เพื่อผ่อนคลายและบรรเทาปัญหา

ประชาสงเคราะห์จังหวัดชลบุรีได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมเยียนให้การดูแล และพิจารณาให้การช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้ให้คำแนะนำและช่วยทำบัตรสวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาล (บัตร สปร.) ให้ซึ่งสามารถเข้ารับการรักษาได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

แม้ครอบครัวของเด็กน้อยจะได้รับการดูแลช่วยเหลือไปในระดับหนึ่งแล้ว แต่สภาพโดยรวม พ่อนพและแม่บัวของแกก็ยังคงประสบปัญหาเดือดร้อนอยู่เพราะรายได้ของคนทั้งสองมีอยู่อย่างจำกัดไม่เพียงพอค่าใช้จ่ายในการครองชีพซึ่งแสนหฤโหดดังเช่นในปัจจุบันนี้

ลูกชายทั้ง ๓ คนนั้นเล่าก็อยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน อยู่ในวัยเรียนและเยาว์เกินไปที่จะผ่อนภาระใด ๆ ให้ได้

มิหนำซ้ำลูกชายตัวน้อยคนสุดท้องผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ก็ยังป่วยด้วยโรคที่อาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ทุกเมื่อ จึงจำเป็นต้องให้ได้รับการรักษาตัวอย่างต่อเนื่อง

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาบุตรเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชลบุรี หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนเพิ่มเติม จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

หากหนูน้อยจักรพงษ์เลือกได้ แกคงอยากให้ชีวิตของแกที่แกไม่ได้เป็นคนเลือกนี้ ได้เปลี่ยนแปลงเป็นชีวิตที่แกสามารถเลือกได้ หนูน้อยจะได้เลือกให้ตัวเองมีความสุขภาพดี สมบูรณ์แข็งแรงเฉกเช่นเด็กในวัยเดียวกัน

ขอให้ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ เป็นหนึ่งในกำลังใจหลายหลากที่หนูน้อยได้รับ เพื่อประคับประคองให้ชีวิตน้อย ๆ ได้ก้าวไปสู่ความมีสุขภาพกายและสุขภาพใจที่สมบูรณ์แข็งแรง เพื่อหนูน้อยจะได้เติบโตขึ้นเป็นกำลังสำคัญของครอบครัว สังคม และประเทศชาติต่อไป.

แด่พ่อ...ที่จากไป

ศพชายวัยกลางคนนอนขึ้นอืดอยู่บริเวณท่อระบายน้ำกลางป่าละเมาะในเขตอำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี

สภาพศพถูกมัดมือไขว้หลัง บริเวณหูด้านซ้ายถูกยิงด้วยอาวุธปืนขนาด .๓๘ ทะลุหูด้านขวา ร่างกายถูกห่อหุ้มด้วยถุงพลาสติกใส ๓ ชั้น มีเลือดแห้งเกรอะกรังติดอยู่เนื่องจากถูกฆาตกรรมอย่างทารุณมาหลายวันแล้ว

ข้างศพมีผู้หญิงวัยกลางคนอุ้มทารก และเด็กวัยรุ่นชายหญิงสองคนทรุดกายนั่งกอดกันร้องไห้ดังระงมไปทั่วบริเวณนั้น

ภาพเหตุการณ์ในวันที่เศร้าสลดและเจ็บปวดที่สุดในชีวิต ผุดขึ้นในห้วงคำนึงของเด็กสาวคนหนึ่ง...

ศิริกาญจน์ คือเด็กสาวคนนั้น ด้วยวัยเพียง ๑๗ ปี แต่กลับต้องมาพบมาเจอกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต

ศิริกาญจน์เป็นนักเรียนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และเธอคือบุตรสาวคนที่ ๒ ของเริงณรงค์

ชายผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น

เริงณรงค์ เป็นพ่อบังเกิดเกล้าของศิริกาญจน์ เขาแต่งงานกับเพิ่มศิริและมีลูกๆ ที่น่ารักด้วยกัน ๓ คน

ลูกชายคนโต เอกณรงค์ อายุ ๑๘ ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ ๑ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา สถาบันราชภัฏจันทรเกษม

ลูกสาวคนที่สอง คือตัวเธอเอง

และน้องชายคนเล็ก พีรณัฐ ทารกน้อยวัย ๕ เดือนเศษ

ครอบครัวขนาดกลางใช้ชีวิตเรียบง่าย มีความสุขตามอัตภาพประสาพ่อแม่ลูกมีพ่อที่ขยันขันแข็งทำงานเป็น ผู้จัดการแผนกรักษาความปลอดภัยที่บริษัทแห่งหนึ่ง รายได้เดือนละ ๒๕,๐๐๐.- บาท

ส่วนแม่ก็รับจ้างป้าเปิดกิจการประมูลร้านค้าทำอาหารกล่องในค่ายกิจกรรมลูกเสือ รายได้เดือนละ ๕,๐๐๐.- บาท

สองคนสามีภรรยาช่วยกันหารายได้เลี้ยงครอบครัวตกเดือนละ ๓๐,๐๐๐.- บาท ซึ่งรายได้ขนาดนี้สามารถดำรงชวิตอยู่ได้ท่ามกลางสังคมปัจจุบัน

แต่แล้ว...มรสุมทางเศรษฐกิจก็เล่นงานครอบครัวนี้จนได้

เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๓ บริษัทที่บิดาของเธอทำงานอยู่ได้ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องปรับลดจำนวนและเงินเดือนของพนักงานบางส่วนลง

เริงณรงค์เป็นหนึ่งในจำนวนผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้น

เขาถูกลดเงินลงจากเดือนละ ๒๕,๐๐๐.- บาท แต่นั่นเป็นเพียงเคราะห์ (ร้าย) ชั้นที่หนึ่งของเขา

ไม่มีใครคาดคิดเลยว่าเคราะห์ (ร้าย) ชั้นที่สองกำลังรอเขาอยู่...

เคราะห์ร้าย...ที่ไม่มีใครต้องการให้เกิดขึ้น...

ขณะเดียวกันกิจกรรมของพี่สาวแม่ได้ถูกบริษัทยกเลิกสัญญากับผู้ค้าเอกชน ทำให้แม่ของเธอพลอยตกงานไปด้วย

และในช่วงเวลานั้นเอง กรุงเทพมหานครได้จัดให้มีการเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และด้วยความรักและสนใจในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ทำให้เริงณรงค์ได้ไปช่วยผู้สมัครอิสระท่านหนึ่งหาเสียงโดยเป็นผู้ติดป้ายโฆษณารณรงค์หาเสียงแนะนำตัวผู้สมัคร

การทำงานพิเศษครั้งนี้นอกจากจะทำเพื่ออุดมการณ์ทางการเมืองแล้วยังได้รับค่าตอบแทนเพื่อช่วยชดเชยรายได้บางส่วนที่ขาดหายไป

ทว่า...เป็นการทำงานที่ขาดทุนไปทั้งชีวิต

ขาดทุนชนิดที่ไม่สามารถถอนทุนคืนได้

เพราะสิ่งที่เขาลงทุนไปคือ...ชีวิตทั้งชีวิตของเขาเอง

ชาว กทม. กำลังจะได้ผู้ว่า ฯ คนใหม่ แต่ครอบครัวของเธอกำลังจะสูญเสียบิดาอันเป็นที่รักยิ่งไป

เมื่อวันแห่งความวิปโยคของครอบครัวมาถึง...

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๓ เริงณรงค์ได้หายตัวไปจากบ้านพักย่านคลองสองต้นนุ่น เขตลดพร้าว โดยไม่ได้ติดต่อกลับมาเป็นเวลาเกิน ๔๘ ชั่วโมง ภรรยาจึงได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขน และไปติดต่อบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ขอให้ช่วยลงข่าวประกาศหาสามี

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการติดตามหาเริงณรงค์ โดยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ต่อมา...ข่าวคราวที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง...

นับเป็นข่าวร้ายที่สุดในชีวิตของสมาชิกทุกคนในครอบครัว

นั่นคือ...

การได้รับแจ้งจากสถานีตำรวจภูธร อำเภอมวกเหล็ก ขอให้ญาติไปดูศพชายไทยไม่ทราบชื่อ ซึ่งมีชาวบ้านพบเห็นอยู่บริเวรท่อระบายน้ำในป่ารกร้างของจังหวัดสระบุรี

ทุกคนในครอบครัวจึงรีบรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุ ด้วยใจหวังว่าศพชายที่ว่านั้นจะไม่ใช่สามีและพ่อของลูก ๆ ทั้งสาม

ตลอดเวลาที่เดินทางไปยังอำเภอมวกเหล็ก ทุก ๆ ชีวิตในครอบครัวนี้ต่างก็ภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองสามีและพ่อของพวกเขาให้ปลอดภัย

แต่แล้วภาพที่ได้เห็นคือ...

ศพชายไทยวัยกลางคนนอนขึ้นอืดอยู่บริเวณท่อระบายน้ำ กลางป่าละเมาะในอำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี

สภาพศพถูกมัดมือไขว้หลัง บริเวณหูด้านซ้ายถูกยิงด้วยอาวุธปืน

ขนาด .๓๘ ทะลุหูด้านขวา ร่างกายถูกห่อหุ้มด้วยถุงพลาสติกใส ๓ ชั้น ที่มีเลือดแห้งเกรอะกรังติดอยู่เนื่องจากถูกฆาตกรรมอย่างทารุณมาหลายวันแล้ว

และที่ข้างศพนั้น ผู้หญิงวัยกลางคนอุ้มทารก และเด็กวัยรุ่นชายหญิงสองคนที่ดั้นด้นเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ก็ทรุดกายลงพร้อมกัน กอดกันร้องไห้ดังระงมไปทั่วบริเวณนั้น

เพราะศพชายที่เห็น...คือสามีและพ่อบังเกิดเกล้านั่นเอง

เหมือนโลกทั้งโลกถล่มทลายแตกดับไปต่อหน้าต่อตา

คำอ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่เป็นผล

หลายชีวิตที่นั่งรวมกันอยู่ข้างศพจึงได้แต่ร่ำไห้ปิ่มว่าจะขาดใจ กับการจากไปตลอดกาลของบุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง...

งานฌาปนกิจศพและพิธีบำเพ็ญกุศลทางศาสนาได้จัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ในวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๓...

กลุ่มควันเหนือเมรุรวมตัวกันอย่างหนาแน่น และค่อย ๆ จางลงเมื่อลอยสูงขึ้น

ชีวิตหนึ่งบนเชิงตะกอนได้มอดไหม้ไปกับเปลวไฟ ทิ้งไว้เพียงความอาลัยรักและภาพแห่งความทรงจำ

หนึ่งชีวิตที่จากไป...กับอีกหลายชีวิตที่ยังต้องดำรงอยู่

อยู่เพื่ออนาคตของลูกและเพื่อสานต่อความหวังของพ่อผู้ล่วงลับ

ทว่า...เพิ่มศิริผู้เป็นภรรยาหม้ายจะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างไรเมื่อขาดเสาหลักไปแล้ว

คนดีย่อมไม่สิ้นหนทาง...

เพื่อนมนุษย์ด้วยกันย่อมไม่นิ่งดูดายปล่อยให้เธอต้องเผชิญชะตากรรมแต่เพียงลำพัง

ผู้หยิบยื่นความช่วยเหลือในเบื้องต้นคือสำนักงานประกันสังคม ซึ่งได้จ่ายเงินทดแทนผลประโยชน์ในกรณีที่ผู้ประกันตนเสียชีวิตจากเหตุฆาตกรรมให้แก่บุตร ภรรยา และมารดา คนละ ๕,๖๐๐.- บาท รวมเป็นเงิน

๒๕,๕๐๐.- บาท และเงินค่าฌาปนกิจศพให้แก่ผู้จัดการศพเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐.- บาท จากนั้นโครงการคุ้มนิรันดร์ซึ่งเป็นโครงการหนึ่งที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์ให้ผู้เช่าซื้อบ้าน ทำประกันไว้กรณีเสียชีวิต และไม่สามารถชำระหนี้ได้ โครงการดังกล่าวจะเป็นผู้รับภาระส่งต่อจนครบ ซึ่งเริงณรงค์ค้างจ่ายอยู่จำนวน ๓๓๐,๐๐๐.- บาท

ขณะเดียวกันผู้อำนวยการโรงเรียนได้พิจารณาจัดสรรเงินทุนการศึกษาช่วยเหลือเบื้องต้นจำนวน ๑,๐๐๐.- บาท และจะดำเนินการคัดเลือกให้ศิริกาญจน์ได้รับการกู้ยืมเงินจากกองทุนเพื่อการศึกษาของภาครัฐบาลให้ทันในปี ๒๕๔๓ นี้

แม้ปัญหาเกี่ยวกับภาระหนี้สิน ปัญหาการกู้ยืมเงินทุนการศึกษาต่อของลูก ๆ จะได้รับการคลี่คลายไปบ้างแล้วก็ตามแต่โดยสภาพความเป็นจริงแล้ว ครอบครัวของพวกเขาก็ยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

แม้ว่าเงินที่ได้จากการทำศพและเงินสงเคราะห์ให้แก่บุตร รวมแล้วมีจำนวนถึง ๔๐,๐๐๐.- บาท แต่เงินยอดนี้ก็หมดไปกับค่าใช้จ่ายในการจัดการศพ และคงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"คนร้ายคงคิดว่าฆ่าพ่อเพียงคนเดียว แต่เขาไม่เคยคิดหรอกว่าผลกระทบที่พ่อต้องเสียชีวิตนั้น ทำให้กระทบกระเทือนถึงอีก ๔ ชีวิตที่ยังเหลืออยู่อีกด้วย"

ศิริกาญจน์รำพึงทั้งน้ำตา

เมื่อครั้งที่พ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีมาก มีความรับผิดชอบสูง พ่อหาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว ทั้งค่าเล่าเรียนลูก ค่าผ่อนบ้าน ค่ากินอยู่ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ จิปาถะ

"คนร้ายคงคิดว่าฆ่าพ่อเพียงคนเดียว พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีมาก มีความรับผิดชอบสูง พ่อหาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว ทั้งค่าเล่าเรียนลูก ค่าผ่อนบ้าน ค่ากินอยู่ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ จิปาถะ

ครั้นพ่อตาย แม่ที่จบการศึกษาเพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ไม่มีอาชีพ

หลัก จึงต้องเป็นผู้รับภาระเลี้ยงลูกและบุตรเล็ก ๆ วัย ๕ เดือนเศษแทน

และเหมือนมีแสงสว่างผุดวาบขึ้นในความคิดของเธอ ศิริกาญจน์นึกได้ว่าเธอเคยทราบจากสื่อต่าง ๆ ทั้งรายการวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ว่า **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นองค์กรการกุศล ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่เดือดร้อนและด้อยโอกาส รวมทั้งให้การสนับสนุนและส่งเสริมเพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนได้พัฒนาตนเองให้เป็นทรัพยากรที่ดีและมีค่ายิ่งของชาติ เธอจึงได้เขียนเรื่องราวของเธอส่งไปยัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ...

เธอรอคอยคำตอบด้วยความกระวนกระวายใจ

และแล้วสิ่งที่เธอเฝ้าคอยก็สัมฤทธิ์ผล

เมื่อเรื่องราวของเธอได้รับการบันทึกเข้าไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสบทบเป็นเงินทุนประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่งให้เพิ่มศิริและค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาให้แก่เอกณรงค์และศิริกาญจน์ สองพี่น้อง เพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐.- บาท พร้อมทั้งจะดำเนินการติดตามผลสนับสนุนให้การศึกษาต่อเนื่องในระดับสูงตามความสามารถต่อไป

ณ บัดนี้...คนชั่วยังลอยนวล...

ตำรวจยังอยู่ในระหว่างการติดตามจับตัวคนร้าย และยังไม่สามารถสันนิษฐานสาเหตุของการถูกฆาตกรรมได้ แม้ว่าจะได้ลงข่าวตามสื่อต่าง ๆ อย่างมากมายแล้วก็ตาม

แต่คนดีอย่างสมาชิกของครอบครัว ยังคงต้องต่อสู้และดำรงอยู่ต่อไปอย่างคนหัวใจไม่แพ้

เธอจะสู้ต่อไป...

เพื่อเป็นของขวัญให้...

แด่พ่อ...ที่จากไป

แบ่งทุกข์...ปันสุข

ลานโครงการ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"** ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ นอกจากจะเป็นลานเลี้ยงอาหารกลางวันพระราชทานจากน้ำพระทัยอันประเสริฐยิ่งแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อให้คนที่เดือดร้อนและยากไร้ได้อิ่มปากอิ่มท้องแล้ว

ลานแห่งนี้ยังเป็นเสมือนหนึ่งลานแห่งความเอื้ออาทร... ลานแห่งน้ำใจ... และลานแห่งการแบ่งทุกข์ปันสุข...

นอกจากจะให้บริการเลี้ยงอาหารกลางวันที่มีคุณค่าทางโภชนาการถูกต้องตามหลักสุขอนามัย และรสชาติเอร็ดอร่อย สมกับเป็นอาหารที่ได้รับพระมหากรุณาแล้ว ยังมีการบริการอื่น ๆ อีกหลากหลาย

นับตั้งแต่บริการตรวจสุขภาพ การให้คำปรึกษาและแนะนำการสาธิตวิชาชีพ การให้ทุนประกอบอาชีพ การให้ทุนการศึกษาและการสงเคราะห์เฉพาะหน้า

ผู้ที่มาให้บริการล้วนแต่เป็นผู้ที่ประสบปัญหา เคราะห์กรรม ความยากไร้ ความไม่รู้และอีกสารพัดสารพันหลากหลายเรื่องราว

"ความจน" เป็นโรคอีกอย่างหนึ่งที่รักษาให้หายขาดได้ยาก ผู้ที่ไม่เคยประสบพานพบกับความยากจนเลย

...ฤาจะรู้และสัมผัสได้ถึงรสชาติแห่งความขมขื่น และความรันทด...

ประสิทธิ์ ชายในวัยครึ่งศตวรรษพอดิบพอดี ก้าวเดินเข้ามา ณ ลานโครงการน้ำพระทัยพระราชทานแห่งนี้ และก็เช่นเดียวกับผู้ใช้บริการคนอื่น ๆ เขาทำบัตรลงทะเบียนแจ้งชื่อเสียงเรียงนาม แล้วทรุดกายนั่งรอเวลาที่จะเข้าแถวรับอาหาร

เขาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนยโสธร เขามุ่งหน้าเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร ได้ทำงานเป็นช่างกลึงเหล็กที่ห้างหุ้นส่วนแห่งหนึ่ง มีรายได้เป็นค่าแรง ๒๗๐ บาท ต่อวัน

ประสิทธิ์มีภรรยาอายุ ๔๐ ปี ช่วยกันทำมาหากิน ขณะนี้อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติงานเป็นพนักงานขายห้างสรรพสินค้ามีรายได้วันละ ๑๕๐ บาท

ทั้งสองสามีภรรยามีบุตรด้วยกัน ๒ คน บุตรคนโตเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบดินทร์เดชา คนที่สองเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสตรีวรนาถ

ขณะที่ประสิทธิ์นั่งรอเพื่อจะเข้าแถวรับประทานอาหาร สายตาของเขากราดมองไปทั่วบริเวณ

ผู้มารับบริการมากมายเหลือเกิน

และ ณ มุมหนึ่งของลาน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** เขาก็ได้เห็นสิ่งที่เขามุ่งหวัง...

โต๊ะยาวมีเก้าอี้จัดไว้ให้ข้างหน้าหลายตัว มีป้ายติดเอาไว้หน้าโต๊ะว่า "ปรึกษาปัญหาครอบครัว" และที่นั่นเขาเห็นนักสังคมสงเคราะห์หลายคนนั่งรับฟังและให้คำปรึกษาหารือแก่ผู้มารับบริการอยู่แล้ว

ประสิทธิ์ตัดสินใจก้าวเดินเข้าไปนั่งยังเก้าอี้ที่ว่างอยู่ตัวหนึ่งทันที

เขามีปัญหาครอบครัวจะมาปรึกษา

การครองชีพของเขาและครอบครัวอยู่ในลักษณะที่ฝืดเคืองเนื่องจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจในขณะนี้ รายได้คงที่ แต่ค่าครองชีพสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายจึงมากขึ้นเป็นเงาตามตัว "โรคจน" จึงเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

ภาระหนักของเขาในขณะนี้ นอกจากความเดือดร้อนในการครองชีพแล้ว เขายังติดค้างค่าเช่าบ้าน และต้องการให้ลูกลาออกจากโรงเรียนเดิมไปเข้าโรงเรียนรัฐบาล เพื่อลดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้

แต่เขาทำไม่ได้ดังใจคิด เพราะไม่สามารถขอใบรับรองการศึกษา

จากโรงเรียนเดิมของลูกได้ เนื่องจากยังติดค้างชำระค่าเทอมในปีการศึกษา ๒๕๔๑ เป็นเงิน ๖,๔๔๘ บาท

เก้าพันสี่ร้อยสี่สิบแปดบาทสำหรับค่าเทอมของลูกที่ยังค้างชำระอยู่...

เงินจำนวนนี้ไม่ได้มากมายเลยสำหรับคนบางคน

แต่สำหรับประสิทธิ์แล้วมันช่างมากมายมหาศาลเสียจริง

เรื่องราวรันทดของประสิทธิ์ได้ถ่ายทอดจากปากของเขาไปสู่นักสังคมสงเคราะห์ณ ลาน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** แห่งนี้

สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ส่งนักสังคมสงเคราะห์ออกเยี่ยมบ้านและเข้าพบอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสตรีวรนาถ ขอผ่อนผันการชำระค่าเทอมการศึกษา ซึ่งก็ได้รับความอนุเคราะห์ลดค่าธรรมเนียมการศึกษาซึ่งเดิมค้างอยู่ ๖,๔๔๘ บาท เหลือเพียง ๓,๐๐๐ บาท

แม้แต่จะลดแล้วเหลือ ๓,๐๐๐ บาท ประสิทธิ์ก็ยังไม่มีเงินจำนวนนี้อยู่ดี สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ จึงได้พิจารณาจ่ายค่าใช้จ่ายส่วนนี้ให้แทนเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท

สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ยังได้สานต่อความช่วยเหลืออีกคือประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเทพลีลา ฝากลูกคนที่สองของประสิทธิ์ซึ่งลาออกจากโรงเรียนสตรีวรนาถ เข้าศึกษาต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แล้ว

หลังพายุฝนพัดผ่าน ฟ้าย่อมสว่างกระจ่างใส...

ประสิทธิ์และภรรยาได้รับการบรรจุเป็นเจ้าหน้าที่ประจำแล้ว รายได้จึงเพิ่มมากขึ้น

จากการเก็บหอมรอมริบ ประสิทธิ์สามารถนำเงินไปผ่อนชำระค่าเทอมการศึกษาให้บุตรชายคนโต ซึ่งศึกษาอยู่ที่โรงเรียนบดินทร์เดชา รวมทั้งค่าเช่าบ้านที่ค้างอยู่ ได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง

ความตั้งใจอย่างแรงกล้าของประสิทธิ์และภรรยาคือ จะตั้งใจทำงานจนสุดแรงสุดกำลัง เพื่อส่งเสริมให้ลูกรักทั้งสองได้ศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป

ปัญหาต่างๆ ของประสิทธิ์คลี่คลายและบรรเทาเบาบางลงแล้ว ณ ลาน

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"

ลานแห่งความเอื้ออาทร... ลานแห่งน้ำใจ... และลานแห่งการแบ่งทุกข์ปันสุข...

ปันน้ำใจ

จำเนียง หญิงชราในวัย ๗๒ ปี หากกรอเทปชีวิตของผู้มากวัยก็จะได้รับรู้เรื่องราวและชีวิตที่เข้มข้นดังนี้

จำเนียงจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนสตรีกาญจนานุเคราะห์ เธอเป็นบุตรของพ่อสรบุญ และแม่สงบ ทั้งคู่ถึงแก่กรรมไปแล้ว

จำเนียงมีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๑๒ คน ซึ่งล้วนแยกครอบครัวไปแล้ว และไม่ได้ติดต่อกัน

ทางด้านชีวิตรักจำเนียงได้อยู่กินกับพัน ผู้เป็นสามีมากว่า ๑๐ ปีเศษ

ต่อมาสายสัมพันธ์รักก็ขาดสะบั้นลง เมื่อพันตัดสินใจแยกทางไปอยู่กับภรรยาใหม่ ทิ้งภาพแห่งความหวานชื่นระหว่างเขากับจำเนียงไว้เบื้องหลังที่ไม่มีวันหันกลับไปดู

การทอดทิ้งลูกและเมียของพันนอกจากจะสร้างความเจ็บปวดทางจิตใจให้แก่ครอบครัวแล้วยังทิ้งภาระและความยากลำบากแสนสาหัสไว้ให้แก่จำเนียง นั่นคือลูกๆ ทั้ง ๕ คน ซึ่งพันไม่ยอมให้การส่งเสียอุปการะใดๆ เลย

ด้วยหัวใจที่เลอค่าแห่งความเป็นแม่ จำเนียงจึงกัดฟันกัมหน้ากัมตาเลี้ยงลูกทั้ง ๕ ต่อไป ด้วยลำแข้งของตนเอง จนบัดนี้เหล่าต้นกล้าน้อยๆ ของแม่ก็ได้เติบใหญ่ขึ้นทั้ง ๕ ต้น แต่มีหนึ่งต้นที่ล้มลงจากแม่ไปด้วยอุบัติเหตุ จึงเหลือลูกๆ เพียง ๔ คน

กุสุมาอายุ ๔๓ ปี ประกอบอาชีพค้าขาย มีรายได้ วันละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท

พินิจ อายุ ๓๕ ปี ประกอบอาชีพขายปลาสวยงาม มีรายได้ ๑๐๐.-

บาทต่อวัน

สันติ อายุ ๓๘ ปี ประกอบอาชีพค้าขายอาหารตามสั่งที่ตลาดนัดจตุจักร

วาสนา อายุ ๓๕ ปี แยกไปอยู่กับสามีโดยไม่ได้ติดต่อกับพี่น้องคนอื่นๆ เลย

ชีวิตของจำเนียงในวัยที่ยังกล้า แกร่งนับว่ามีความเข้มข้นพอตัว...

เธอเคยได้รับเหรียญสรรเสริญจากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่สนามกีฬา

เธอเคยต่อต้านกลุ่มบุคคลที่สังคมเรียกว่ากลุ่มทรราชย์ ในเหตุการณ์เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ที่สนามหลวง ซึ่งเธอและลูกๆ ได้ใช้ชีวิตกินนอนอยู่ ณ ที่นั้นตลอดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ และเธอได้ขึ้นกล่าวคำปราศรัยปลุกม็อบเพื่อต่อต้านกลุ่มบุคคลเหล่านั้นและได้เข้าร่วมทีมกับผู้มีอุดมการณ์เดียวกันทำพิธีสาบานตนว่าจะจงรักภักดีในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ และจะยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องทั้ง ๓ สถาบันให้คงอยู่คู่ฟ้าแผ่นดินไทยไปตลอดชั่วกาลนาน

เธอเป็นผู้ที่ได้ฉายาว่า "แม่ค้างคาวไทย"

นอกจากลูกๆ ที่เกิดจากสายเลือดแล้ว จำเนียงยังมีหลานที่เกิดจากสายใจอีก ๒ คน และความเป็นยายของเธอจึงเริ่มต้นขึ้นเมื่อ...

วันหนึ่งของปี ๒๕๓๑... หญิงสาวคนหนึ่งเดินร้องไห้ออกจากโรงพยาบาล ในมือทั้งสองอุ้มทารกน้อยเพศหญิงเพิ่งคลอดได้ ๗ วัน เดินเข้ามาหาจำเนียงเพื่อขอให้เธอช่วยรับอุปการะเด็กคนนี้เพราะถ้าเธอเอาเด็กไว้ก็คงจะไม่รอดเพราะเธอประสบปัญหาชีวิตไม่มีงานทำ มิหนำซ้ำตนเองก็ไม่แข็งแรง คงไม่สามารถเลี้ยงดูลูกน้อยที่เพิ่งลืมตามาดูโลกได้

ด้วยสำนึกแห่งมโนธรรม เห็นสุนัขจรจัดยังเลี้ยงดูหาข้าวให้กิน แต่นี่เป็นคนและยังเป็นเด็กไร้เดียงสา ซื่อ ใสบริสุทธิ์ อ่อนวัยไร้ซึ่งความสามารถจะปกป้องคุ้มครองชีวิตแห่งตน

จำเนียงตัดสินใจรับเด็กทารกคนนี้ไว้ในความอุปการะ แม้ว่าเธอจะยากดีมีจนก็จะตั้งใจทะนุบำรุงเลี้ยงดูเด็กคนนี้ให้เติบใหญ่เป็นคนดีของสังคมสืบไป

หลานสาวคนแรก "ไพจิตร" กับภาระของยายจำเนียง

ต่อมาเช้าตรู่ของวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ชายคนหนึ่งอุ้มทารกน้อยเพศหญิงมาที่ถังขยะใกล้บ้าน ซึ่งขณะนั้นจำเนียงกำลังกวาดหน้าบ้านอยู่จึงเดินเข้าไปดู เมื่อเธอเห็นดังนั้นจึงเอ่ยปากขอไว้เกรงว่าจะนำไปทิ้งที่อื่นซึ่งจะทำให้ชีวิตน้อย ๆ ของเด็กคนนี้จบลงก่อนวัยอันควร และก่อนที่แกจะได้ทันเรียนรู้ความเป็นไปแห่งโลกและชีวิต

สำหรับหลานสาวคนที่สองจำเนียงได้ประสบการณ์จากหลานคนแรกแล้วว่าเด็กที่เกิดมาอย่างขาดพ่อขาดแม่ มีแต่จะเป็นปมด้อยเกาะกินหัวใจบริสุทธิ์ดวงน้อย ๆ เหมือนหลานสาวคนแรก จึงขอให้ลูกชายและลูกสะใภ้รับเป็นพ่อเป็นแม่ โดยยอมเสียค่าปรับไปแจ้งเกิดช้า และให้ชื่อใหม่ว่า "นวลตา"

จำเนียงและสมาชิกในครอบครัวพักอาศัยอยู่ที่แฟลตการเคหะประชาชื่น เขตจตุจักร กรุงเทพฯ แต่เมื่อโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ต้องการที่ดินคืนกรุงเทพมหานครจึงจัดให้ผู้ที่พักอาศัยเดิมไปอยู่ที่บ้านพักชั่วคราวแถวถนนเทศบาลนิมิตรใต้ และใช้บริการน้ำไฟของการเคหะ ทั้งนี้มิได้จ่ายค่าชดเชยใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ได้ให้ไม้ไว้เพื่อทำการก่อสร้างในโอกาสต่อไป แต่กระนั้นก็ยังมีผู้ฉกฉวยโอกาสจากผู้เดือดร้อนขนไปจนหมดเกลี้ยง

เป็นอันว่าในการรื้อถอนและโยกย้ายคราวนั้น จำเนียงมิได้มีสิ่งใดไว้เป็นสมบัติของตนเองเลย

ในการย้ายมาอยู่ที่บ้านพักชั่วคราว เธอได้รับหนังสือส่งตัวเข้าพักอาศัย ต่อมาเจ้าหน้าที่ได้มาขอเอาไป แล้วในที่สุดก็ไม่รู้ว่าหนังสือสำคัญฉบับนั้นไปอยู่เสียที่ใด และกับผู้ใด

สุดปัญญาที่จำเนียงผู้มีความรู้น้อยจะติดตามถามไถ่จากผู้ใดได้

ต่อมากรุงเทพมหานครยกเลิกการให้บริการน้ำไฟดังกล่าว เพื่อ

บีบบังคับให้เธอต้องอพยพโยกย้ายออกไป ด้วยเหตุว่าไม่จ่ายค่าน้ำ-ค่าไฟ ทั้งที่จำเนียงยืนยันว่าตัวจำเนียงเองและทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านพักชั่วคราวนั้น ได้จ่ายให้แก่ผู้ดูแลแล้ว โดยมีสมุดมาให้ลงนามในคราวที่จ่ายเงินกัน

จำเนียงแก้ปัญหาคราวนั้นด้วยการไปติดต่อขอใช้เลขที่บ้านของประภาเพื่อนบ้าน เพื่อขอติดตั้งหม้อไฟ โดยเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก ทั้งค่าน้ำค่าไฟคิดยูนิตละ ๑๔-๑๕ บาทตามอัตราโรงงาน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลกลใดก็ไม่ปรากฏแน่ชัด

ไม่นานนักประภาได้ย้ายไปอยู่ที่อื่นโดยได้ติดค้างชำระค่าไฟฟ้ากับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคไว้เป็นเงินจำนวนสูงถึง ๕,๐๐๐.-บาท หนี้สินนี้จึงต้องตกเป็นของจำเนียงแต่เพียงผู้เดียว พินิจ บุตรชายได้พยายามรวบรวมเงินไปชำระค่าไฟแล้วบางส่วน

ขณะนี้ยังคงค้างชำระอยู่ จำนวน ๒,๗๐๐.-บาท

จำเนียงตกอยู่ในสภาพที่เดือดร้อนแสนสาหัสทั้งในด้านการครองชีพ หนี้สิน และที่อยู่อาศัย

เธอเคยคิดฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาชีวิตทั้งหมด แต่เมื่อเห็นเด็กน้อยทั้งสองคนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหลานที่เกิดจากสายใจของเธอแล้ว ก็สุดปัญญาจะทอดทิ้งไปได้ หากปราศจากเธอเสียแล้ว ชีวิตของเด็กทั้งสองคนนี้จะเป็นเช่นไร

ฟ้ากำหนดให้เด็กทั้งสองมาเกิดแล้ว...ฟ้าก็กำหนดให้จำเนียงเป็นผู้ดูแลบำรุงรักษาชีวิตน้อยๆ นั้นไว้ด้วย

จำเนียงนอนไม่หลับ ทุรนทุรายอยู่กับปัญหาและชีวิตที่เธอต้องรับผิดชอบ

ในภาวะที่บีบคั้นเช่นนี้จำเนียงไม่รู้จะหาทางออกอื่นใดได้ จึงตัดสินใจในฐานะข้าของแผ่นดิน และพสกนิกรผู้อยู่ใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรแห่งพระมหากรุณาธิคุณของสถาบันพระมหากษัตริย์

จำเนียงยื่นเรื่องทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา ขอพระราชทานพระบรม

ราชานุเคราะห์ เธอเขียนเรื่องราวชีวิตของตนเอง และผู้ที่เข้ามาอยู่ในเส้นทางชีวิตของเธอ

เธอเขียนไปร้องไห้ไป ร้องไห้ให้สมกับความยากจนข้นแค้นของชีวิต และความเอารัดเอาเปรียบของ...???!!!

และแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ก็เปิดรับเรื่องราวของเธอ

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาด้านต่าง ๆ

เริ่มด้วยการช่วยเหลือเงินทุนประกอบอาชีพขายอาหาร ตามสั่งให้แก่จำเนียง เป็นเงินจำนวน ๑,๕๐๐.-บาท

จากนั้นพิจารณาให้เงินทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจน ซึ่งเป็นทุนการศึกษาต่อเนื่องระดับประถมศึกษาให้แก่ไพจิตร เป็นเงินปีละ ๑,๕๐๐.-บาท เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๓๕ เป็นต้นมา

นอกจากนั้นยังได้ประสานงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค การประปานครหลวง และสำนักงานเขตจตุจักร เพื่อร่วมกันหาแนวทางช่วยเหลือจำเนียง ซึ่งผลการดำเนินงานปรากฏผลดังนี้

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคยินยอมให้ผ่อนชำระค่าไฟในส่วนที่ค้างชำระอยู่จำนวน ๒,๗๐๐.-บาท เดือนละ ๓๐๐.-บาท เป็นเวลา ๙ เดือน

การประปานครหลวง ช่วยติดตั้งมาตรวัดน้ำให้ โดยคิดค่าบริการตามปกติ

และสำนักงานเขตจตุจักร ช่วยดำเนินการขอบ้านเลขที่ให้

ขณะนี้จำเนียงได้รับการปันน้ำใจจากสังคมเพื่อบรรเทาปัญหาความเดือดร้อนและความทุกข์ยากของเธอแล้ว

และบัดนี้ฝันของเธอเป็นจริงได้ก็ด้วยพระเมตตาแห่งน้ำพระทัยพระราชทาน

แต่เนื่องจากจำเนียงยังต้องมีภาระเลี้ยงดูไพจิตรซึ่งขณะนี้กำลังศึกษา

อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดเสมียนนารี และนวลตาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหลานที่เกิดจากสายใจ จำเนียงจึงต้องการจะประกอบอาชีพขายต้นไม้และปุ๋ย และต้องการให้พินิจผู้เป็นลูกชาย ร่วมขายพันธุ์ปลาสวยงามในแผงเช่าด้วย เพื่อจะได้มีรายได้พึ่งพาตนเอง ไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่น

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อเป็นทุนประกอบอาชีพ เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐.-บาท โดยให้จำเนียงค้าขายต้นไม้-ปุ๋ยเป็นเงิน ๓,๐๐๐.-บาท และให้พินิจค้าขายพันธุ์ไม้และปลาสวยงาม เป็นเงิน ๒,๐๐๐.-บาท และจัดสรรเงินทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจนให้ไพจิตร ในระดับประถมศึกษา (ปี ๒๕๓๔-๒๕๔๓) ทุนละ ๑,๕๐๐.-บาท รวม ๕ ปี เป็นเงิน ๗,๕๐๐.-บาท และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ปี ๒๕๔๔-๒๕๔๖) ทุนละ ๒,๐๐๐.-บาท รวม ๓ ปี เป็นเงิน ๖,๐๐๐.- บาท รวมเงินทุนศึกษาให้แก่เยาวชนของชาติคนนี้เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๕๐๐.- บาท

ความเป็นอยู่ของจำเนียงและครอบครัวจึงเป็นไปอย่างปกติสุขตามอัตภาพ

แต่ชีวิตของคนเรามิได้ราบเรียบสมดั่งหวัง และตั้งใจเสมอไปทุกคน

กาลเวลาผันผ่านไป...

จากวันเป็นเดือน...จากเดือนเป็นปี...และหลายปีผ่านไป...

เหตุการณ์ยุ่งยากและเดือดร้อนเกิดขึ้นกับชีวิตของจำเนียงอีก

วันร้ายคืนเลว ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๔.๑๕ น. จำเนียงในวัย ๗๒ ปี ถูกเพื่อนบ้านชื่อดำ วัย ๔๕ ปี ทำร้ายร่างกาย ด้วยวัยและพลังแห่งร่างกายที่ต่างกันมาก จำเนียงจึงเป็นฝ่ายเจ็บตัวซี่โครงร้าวและอักเสบ

ญาติและผู้เห็นเหตุการณ์ได้นำตัวจำเนียงส่งไปรับการรักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลเอกชน ถนนประชาชื่น เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาฉุกเฉินครั้งนั้นเป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐.-บาท โดยเพื่อนบ้านเป็นผู้สำรองค่าใช้จ่ายในการรักษาให้ไปก่อน

หลังการตรวจรักษาแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมผู้ทำร้ายร่างกายของจำเนียงไป และได้มีการเจรจาประนีประนอมกัน ดำตกลงยินยอมจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้จำเนียง เป็นเงิน ๑,๖๐๐.-บาท โดยสัญญาว่าจะจ่ายให้ภายในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๔

ในระหว่างรอรับเงินค่าสินไหมทดแทน จำเนียงจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ครอบครัวมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น อีกทั้งจำเนียงมีปัญหาด้านสุขภาพอนามัยเนื่องจากวัยที่ร่วงโรยไปตามกาลเวลา ร่างกายไม่แข็งแรง ทำงานหนักไม่ได้ และยังมีภาระหนี้สินติดค้างกับเพื่อนบ้าน ซึ่งออกค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวฉุกเฉินคราวนั้นอีก เป็นเงิน ๓,๐๐๐.-บาท

สุดปัญญาที่จำเนียงจะแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงผ่านพ้นไปได้

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้พิจารณาออกค่าใช้จ่ายในส่วนนั้นให้แก่จำเนียง

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ยังได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือเพื่อให้การดูแลแก่จำเนียง และครอบครัวเพื่อให้ทุกคนดำรงชีวิตอยู่อย่างปกติสุขได้ตามอัตภาพ

ชีวิตของจำเนียง หลานน้อย ๆ และทุกคนซึ่งรวมกันเข้าเป็นครอบครัวของเธอ ได้รับการ "ปันน้ำใจ" จากสังคมแล้ว เพื่อชดเชยในส่วนที่ขาดหายไปจากชีวิตของเธอ

ขอให้คุณยายจำเนียงของหลานน้อย ๆ ไพจิตรและนวลตา มีกำลังใจกล้าแกร่ง ถึงแม้วัยจะมากขึ้นและเรี่ยวแรงจะลดน้อยถอยลงไปทุกทีตามวันเวลาที่ผันผ่านไปก็ตาม

กำลังใจของคุณยายจำเนียงเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการปันน้ำใจจากสังคม

ห่วงโซ่กรรม

ความรักเปรียบเสมือนห่วงโซ่ที่ร้อยรัดคนสองคนไว้ บ้างรัดแล้วร่วมกันสร้างกรรมดี บ้างรัดแล้วร่วมกันสร้างกรรมชั่วบ้างรัดแล้วต่างแยกกันสร้างบ่วงกรรมของตน หรือบ้างก็ต่างสร้างบ่วงกรรมให้แก่กัน

แต่ไม่ว่าจะเป็นบ่วงกรรมรูปแบบใดก็ตาม เมื่อร้อยรัดกันแล้วก็ยากที่จะแยกบ่วงกรรมออกจากกันได้ บ่วงกรรมนั้นจึงเป็นวิบากกรรมที่เป็นดั่งห่วงโซ่ที่พันธนาการสองชีวิตไว้ด้วยกัน

เฉกเช่น**สุพร** สาวใหญ่วัย ๕๑ ปี แห่งดินแดนผืนดินภาคตะวันออกของประเทศไทย...

สุพรเป็นบุตรของพ่อสินและแม่ช่วย แต่ทั้งคู่ได้ด่วนจากเธอไปแล้ว ทิ้งไว้แต่พี่น้องร่วมสายเลือดอีก ๕ คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนา ทำให้มีรายได้ไม่แน่นอน ผลผลิตขึ้นอยู่กับความเมตตาปรานีของดินฟ้าอากาศ และด้วยความลำบากด้านการทำมาหาเลี้ยงชีพจึงทำให้ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องเป็นไปด้วยความห่างเหิน จะมีการติดต่อกันบ้างก็เป็นครั้งคราวเท่านั้น

ในวัยเด็กหลังจากสุพรจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนบ้านหนองน้ำขุ่น อำเภอแกลง จังหวัดระยอง เธอได้ออกมาประกอบอาชีพช่วยพ่อกับแม่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการทำนา นับว่าเป็นกระดูกสันหลังรุ่นเยาว์ของชาติยามว่างจากฤดูกาลทำนาเธอก็จะรับจ้างทำงานทั่วไปตามแต่จะมีผู้ว่าจ้างเพื่อหารายได้มาช่วยเหลือครอบครัวในช่วงขัดสน

วันเวลาแห่งการตรากตรำได้ล่วงผ่านไปอย่างเชื่องช้าจนถึงวันที่สุพร

เป็นสาวเต็มตัวความรักได้เข้ามาเป็นสิ่งหอมหวานสร้างความสดชื่นให้แก่ชีวิตในวัยแรกผลินั้น

จนเมื่ออายุได้ ๒๐ ปีเธอจึงตัดสินใจใช้ชีวิตคู่กับวิชัย ชายหนุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไปและปลูกพืชไร่

ยามรักสิ่งที่ดีที่สุดของวิชัยถูกนำออกมาแสดงต่อหน้าหญิงสาวจนสามารถพิชิตหัวใจที่อ่อนไหวของสุพรได้ เธอและเขามีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือไพเราะ

แต่เมื่อวันวานผันผ่านไป ธาตุแท้ของชีวิตที่วิชัยเก็บกดไว้... นิสัยที่ก้าวร้าว ติดสุราไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว...ก็ได้เผยตัวออกมา

สุพรอดทนใช้ชีวิตคู่อยู่กับผู้ชายคนแรกของเธอเพื่อลูก จนกระทั่งถึงวันที่ไพเราะบุตรสาวได้เติบโตและกล้าแกร่งพอที่จะโบยบินด้วยปีกของตนเอง กอปรกับเธอได้แต่งงานและแยกครอบครัวออกไป ทำให้สุพรตัดสินใจเด็ดขาดที่จะแยกทางกับวิชัยและย้ายไปอาศัยอยู่กับญาติที่ตำบลวังหว้าโดยนานๆ ครั้งไพเราะ ลูกสาวจะแวะเวียนกลับมาเยี่ยมเยียน

สุพรได้รวบรวมเงินที่ได้จากมรดกของบิดามารดาไปซื้อที่ดินและปลูกสร้างบ้านพักอาศัยในราคา ๕๐๐,๐๐๐.-บาท พร้อมทั้งเปิดกิจการค้าขายของชำ เครื่องดื่ม น้ำอัดลม ฯลฯ ช่วงเวลานั้นชีวิตกำลังดำเนินไปในทางที่ดีขึ้น เคราะห์กรรมน่าจะผ่านพ้นไป แต่แล้วห่วงโซ่กรรมเส้นใหม่ก็ได้เข้ามาร้อยรัดเธอไว้จนยากจะดิ้นให้หลุดพ้น และสิ่งที่น่าเสียใจที่สุดคือความเจ็บปวดจากกรรมนั้น มาจากโซ่แห่งความรักเฉกเช่นเดียวกับรักครั้งแรกของเธอ

สุพรวาดหวังที่จะมีรักครั้งใหม่กับคนรักใหม่ชื่อจำนง เธอไม่ได้อยู่กินกับเขาโดยยึดทะเบียนสมรสเป็นหลัก แต่เธอใช้หัวใจและความรักทั้งหมดที่มีเป็นหลักใจหวังยึดเขาไว้ด้วยรัก

จำนงเป็นชายหนุ่มที่ดูท่าว่าจะดีพร้อม แม้ว่าจะประกอบอาชีพเป็นกรรมกร รายได้ไม่มากมายนักเพียงเดือนละ ๓,๕๐๐.-บาท แต่เขาจบ

การศึกษานักธรรมเอก และยังเป็นคนใจบุญสุนทาน ช่วยเหลืองานที่วัดหนองน้ำขุ่นเป็นประจำจนเป็นที่ชื่นชมของเพื่อนบ้าน

ทั้งสองมีบุตรอยู่ในความดูแล ๒ คน คือ จรัสซึ่งเป็นบุตรบุญธรรม ปัจจุบันอายุ ๑๖ ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวส. ชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยเขตเทคนิคระยอง และอุษณีย์ซึ่งเป็นบุตรของสุพรและจำนง ปัจจุบันอายุ ๑๒ ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ

เมื่อปี ๒๕๓๕ หลังจากคลอดอุษณีย์ได้ ๔ เดือนเศษ จำนงได้แปรสภาพจากชายหนุ่มที่สุภาพเรียบร้อยกลายเป็นสามีที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว พูดจาส่อเสียด ดูหมิ่น เวลาดื่มสุรามักหาเรื่องทะเลาะวิวาททุบตีสุพร และที่เลวร้ายที่สุดคือการที่เขาใช้อาวุธปืนทุบศีรษะเธอถึง ๒ ครั้ง ทำให้ศีรษะข้างซ้ายได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง กล้ามเนื้อบริเวณใบหน้าเกิดอาการเกร็งและปากเบี้ยว เคลื่อนไหวไม่ได้ต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลแกลง

ผลการรักษาไม่ช่วยให้อาการดีขึ้น แพทย์จึงแนะนำให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ แต่เนื่องจากต้องรับการรักษาโดยต่อเนื่องและค่ายาแพง ทำให้ไม่สามารถสู้กับภาระค่ารักษาพยาบาลได้

ต่อมาปี ๒๕๔๒ พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ทรงมีพระเมตตารับสุพรเป็นคนไข้ในพระอนุเคราะห์ โดยสามารถเบิกจ่ายค่ารักษาพยาบาลได้

ขณะนี้สุพรเริ่มมีอาการดีขึ้นแล้วทั้งสภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งเธอพยายามที่จะเยียวยารักษาตนเองให้กลับมาเป็นผู้หญิงแกร่งสู้ชีวิตตามเดิม แม้ว่าจะผ่านความเจ็บปวดมามากมายเพียงใดก็ตาม แต่สัมพันธภาพระหว่างเธอและสามีก็ยังไม่ดีขึ้น...

จำนงยังคงเฝ้าทำร้ายร่างกายสุพรอยู่ โดยเฉพาะเวลาที่เขาเมาสุราอาละวาด และผลของการขาดสติจากฤทธิ์แอลกอฮอล์ ทำให้เขาต้องทำ

ร้ายผู้หญิงที่ครั้งหนึ่งเขาเคยรักมากที่สุดในชีวิต และดีต่อเธออย่างที่สุดด้วยเช่นกัน

ความอดทนในการครองชีวิตคู่ของสุพรมาถึงจุดสิ้นสุด เธอไม่สามารถยอมเจ็บปวดเพื่อคนรักได้อีกต่อไป จึงตัดสินใจแยกทางมาเช่าบ้านอยู่ที่คอนโดย่านแขวงบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ในอัตราค่าเช่าเดือนละ ๒,๕๐๐.-บาท และให้อุษณีย์ บุตรสาวคนเล็กเข้าศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ

การเดินทางของชีวิตเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

สุพรผันตัวเองมาประกอบอาชีพขายเสื้อผ้าใช้แล้วที่ตลาดนัดย่านสะพานใหม่ รายได้วันละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท ซึ่งถือว่าเป็นรายได้ขั้นต่ำสำหรับการครองชีพของสังคมชาวเมืองหลวง ซึ่งต้องรับทั้งภาระค่าเช่าบ้าน ค่าอาหารการกินของเธอและลูก แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจเดินหน้าแล้วก็ไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งความตั้งใจจริงของเธอได้

สุพรตัดสินใจขอพึ่งพระบารมี ความหวังสุดท้ายที่เธอใช้เป็นที่พึ่งในการครองชีพและเป็นพลังใจให้แก่ชีวิตที่โหดร้าย

และแล้วด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ "พระมิ่งแม่แห่งชาติ" ของพสกนิกรไทย เรื่องราวแห่งชีวิตที่มีแต่ความโหดร้ายทารุณของเธอก็ได้รับความช่วยเหลือผ่าน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

เริ่มต้นความช่วยเหลือด้วยการประสานไปยังกองสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น กรมประชาสงเคราะห์ และโรงเรียนนวมินทราชูทิศ เพื่อขอความอนุเคราะห์พิจารณาให้การช่วยเหลือเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหา ซึ่งก็ได้รับการช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐.-บาท

ด้านการศึกษาของอุษณีย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมินทราชูทิศได้พิจารณายกเว้นค่าธรรมเนียมการศึกษาให้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา

๒๕๔๔ และจะพิจารณาจัดสรรทุนการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทุนละ ๑,๒๐๐.-บาท ให้ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

นอกจากนี้ทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินทุนประกอบอาชีพเพื่อส่งเสริมรายได้ของครอบครัวเพิ่มเติมเป็นเงินอีก ๓,๐๐๐.-บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับกองสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น กรมประชาสงเคราะห์ และอาจารย์แนะแนวโรงเรียนนวมินทราชูทิศ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วน จะรีบดำเนินการให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม

บัดนี้สุพรได้พยายามที่จะคลายห่วงโซ่กรรมที่เธอและชายคนรักได้ร้อยรัดเข้าไว้ด้วยกัน

เส้นทางสายใหม่ของชีวิตแม้ว่าจะอ้างว้างโดดเดี่ยวปราศจากผู้เป็นที่รักแต่เธอก็ไม่ต้องเผชิญกับบ่วงกรรมที่แสนโหดร้ายจากชายที่เธอรักอีกต่อไป

หนทางข้างหน้าผิว่าจะมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ก็คงไร้ซึ่งขวากหนามซึ่งคอยทิ่มตำหัวใจและร่างกายของเธอให้บอบช้ำ

ก้าวไปข้างหน้าเถอะสุพร...ช่วยตนเองแล้วสวรรค์จะช่วยเธอ.

chussi D.
May 21. 98

หัวใจไม่แพ้

"อย่ายอมแพ้แค่โชคชะตาพิสูจน์คน...สู้ทนเดินต่อไป"

เฉกเช่นเดียวกับชีวิตของ **รัตนา** ที่โชคชะตาพลิกผันจากข้าราชการครูกลับกลายเป็นผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมสามีตนเอง การบีบคั้นจากสังคมกดดันให้เธอมีสภาพเป็นผู้ป่วยทางจิต และลุกลามไปเป็นโรคทางกาย จนไม่สามารถประกอบอาชีพได้...

รัตนา วัยเริ่มชรา ๖๑ ปี จบการศึกษาระดับ ปกศ. สูง เคยรับราชการครูชั้นตรี

เธอแต่งงานกับนายแพทย์สุรนารถ มีบุตรด้วยกัน ๔ คน

ลูกชายคนโต อนิรุทธ์ อายุ ๒๗ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งนักวิชาการ ๓

ลูกชายคนที่สอง นรินทร์ อายุ ๒๖ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ปัจจุบันเป็นนักเรียนทุนการศึกษาระดับปริญญาโท โดยได้รับทุนจากสถานฑูตสวิตเซอร์แลนด์

ลูกคนที่สาม สารินี อายุ ๑๙ ปี พิการทางสมองและปัญญาระดับ ๓

ลูกสาวคนเล็ก สุชาดา กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๑

ชีวิตเริ่มแรกของรัตนามีความสุขตามอัตภาพของข้าราชการไทย จากครูชั้นตรีเลื่อนตำแหน่งมาเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่ได้ ๒ ปีเศษ ก็ลาออกจากราชการมาช่วยสามีเปิดคลีนิคแพทย์ที่จังหวัดกำแพงเพชร

ช่วงเวลานั้นสองสามีภรรยาได้ร่วมกันก่อร่างสร้างตัวไปพร้อม ๆกับการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม ทั้งการออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ การ

บริจาคเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่ผู้ยากไร้เป็นประจำทุกเดือน นอกจากนั้นยังประกอบธุรกิจบ้านจัดสรร และรับซื้อ-ขายที่ดินอีกด้วย

แต่...*ช่วงเวลาแห่งความสุขของคนเรามักจะสั้นเสมอ*

เมื่อเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น....

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐ เวลาเช้า รัตนาได้รับข่าวร้ายจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส.ภ.อ. แม่สอดว่า **นายแพทย์สุรนารถ สามีของเธอ โดนฆาตกรรมที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยถูกคนร้ายลอบยิงบริเวณศรีษะ**

เหมือนฟ้าผ่าที่กลางหัวใจเธอเจ็บปวดจนแทบสิ้นสติเพราะไม่คาดคิดว่าสามีสุดที่รักจะจากไปกระทันหันเช่นนี้ ซ้ำร้ายไปกว่านั้น รัตนาถูกกล่าวหาว่าเป็น **฿าตกร** เลือดเย็นที่ฆ่าสามีตนเองโดยร่วมมือกับภาคย์และราตรี

ทั้งสามคนถูกตำรวจส.ภ.อ. แม่สอด จังหวัดตาก จับกุมและถูกส่งฟ้องศาลเป็นผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมในที่สุด

ความสุขที่เคยมี ความดีที่เคยสะสม อันตรธานหายไปในพริบตา ด้วยข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงและเจ็บปวดหัวใจของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกับสามี ผ่านร้อนผ่านหนาวผ่านวันวารแห่งความรักความผูกพันร่วมกันมา ๑๗ ปี แต่เธอหรือคือผู้ได้รับการตราหน้าเป็น **฿าตกร**

รัตนาถูกคุมขังที่เรือนจำ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ต่อมาได้มาการโอนการควบคุมตัวมาที่เรือนจำกำแพงเพชร เพื่อดำเนินคดีที่ ส.ภ.อ. เมืองกำแพงเพชร

รัตนาได้พยายามต่อสู้คดีเพื่อเรียกร้องความเป็นผู้บริสุทธิ์ของเธอคืนมา แม้จะต้องเสียทั้งเงินและเวลาในการทำมาหาเลี้ยงชีพเธอก็ต้องทน เพราะเธอสูญเสียสามีไปแล้วเธอจะไม่มีวันยอมสูญเสียตัวเองอีกเป็นอันขาด

การพิพากษาคดีในศาลชั้นต้นตัดสินยกฟ้อง อัยการได้ยื่นอุทธรณ์จนคดีมาสิ้นสุดที่ศาลอุทธรณ์ ซึ่งศาลตัดสินยกฟ้องเธอและเพื่อนอีกสองคนที่ตกเป็นผู้ต้องหา

ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

เธอพิสูจน์ตัวเองด้วยระยะเวลานานถึง ๒ ปี ๗เดือน ๑๑ วัน ว่าเธอคือผู้บริสุทธิ์

แต่เธอได้รับความบริสุทธิ์แค่ทางนิตินัยเท่านั้น เพราะช่วงเวลานับจากที่เธอกลายเป็นผู้ต้องหานั้น เธอต้องตกนรกทั้งเป็น แม้ว่าศาลจะยกฟ้องแล้ว แต่เธอกลับถูกศาลสังคมตัดสินโดยไม่มีโอกาสแม้แต่จะชี้แจงหรือยื่นอุทรณ์ใด ๆทั้งสิ้น

เธอเสียหายยับเยินทั้งทางร่างกายและจิตใจ ชื่อเสียงทางสังคมหมดสิ้น สูญเสียทรัพย์สินสิ้นเนื้อประดาตัว ศาลไหนจะเรียกคืนมาให้เธอได้

ชีวิตที่ต้องตกอยู่ท่ามกลางความกดดัน บีบคั้นทางจิตใจ ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามจากสังคมรอบข้าง และที่เจ็บแสนเจ็บคือเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองกลับไม่เชื่อใจในตัวมารดาผู้ให้กำเนิด ต่างแสดงความรังเกียจไม่ยอมเข้าใกล้ ไม่แสดงความเคารพ ทำให้เธอขาดการยอมรับนับถือเหมือนถูกภาคทัณฑ์ให้โดดเดี่ยวจากสังคม

ความเครียด ความสับสน ภาวะขาดความไว้วางใจเกิดขึ้นในครอบครัว ก่อให้เกิดปมร้ายขึ้นในจิตใจ จนกลายเป็นคนคิดมาก ฟุ้งซ่านวิตกจริต และพึ่งยาระงับประสาท จนต้องเข้ารับการบำบัดรักษา เป็นผู้ป่วยทางจิตเวชของโรงพยาบาล

ท่ามกลางการต่อสู้เพื่อเรียกหาอิสรภาพและความเป็นธรรม เธอนึกถึงแต่ลูก ๆที่กำลังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ลูกที่กำลังจะเป็นอนาคตของชาติและความหวัง ความภาคภูมิใจของแม่ และลูกที่รอการช่วยเหลือจากสังคมด้วยสภาพของคนพิการทางสมอง คือห่วงผูกคอเธออยู่ไม่รู้คลาย

ในส่วนตัวของรัตนา ยังมีภาระที่ต้องรักษาพยาบาลตนเองที่มีทั้งอาการป่วยทางจิต และทางการด้วยโรคนิ่วในถุงน้ำดี มีอาการปวดศีรษะ แขนขวาอ่อนแรงจำเป็นต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลและศูนย์บำบัดทางธรรมชาติ ซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง และเธอก็ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ครั้นจะพึ่งพาญาติข้างสามีซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะมั่นคง ก็ได้รับการรังเกียจ

เดียดฉันท์ ไม่ยอมให้การช่วยเหลือใดๆทั้งสิ้น

เธอกลายเป็นฆาตกรของสังคม หรือสังคมคือฆาตกรของเธอ

ทว่า.....ชีวิตไม่สิ้นก็ดิ้นไป ชีวิตไม่ดิ้นก็สิ้นใจ

รัตนาจึงหาหนทางต่อไป โดยได้ขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

และแล้ว...เธอก็ได้การยอมรับและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ โดยทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ให้การช่วยเหลือในเรื่องเงินทุนประกอบอาชีพขายขนม เงินจัดซื้อเลนส์สายตา และจัดสรรสลากกินแบ่งรัฐบาลจำนวน ๕เล่ม ประเภทพิการทั่วไป ให้แก่สารินี บุตรสาวคนที่สามซึ่งพิการทางสมองและสติปัญญา

นอกจากนี้ ยังได้รับเงินทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้แก่บุตรชายคนโต และเงินทุนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย รวมทั้งระดับอุดมศึกษา ให้กับบุตรสาวคนเล็ก

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดกำแพงเพชร ได้ให้ความช่วยเหลือเงินทุนประกอบอาชีพ และกองฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ ให้การช่วยเหลือทุนประกอบอาชีพค้าขายสลากกินแบ่งรัฐบาลให้แก่ลูกสาวคนที่สาม

ภาระในครอบครัวได้รับการบรรเทาลงบ้าง แต่ก็ยังไม่สามารถขจัดให้หมดสิ้นไปได้

ในช่วงที่รัตนาถูกจับกุมในข้อหาฆาตกรรมสามีตนเองนั้น เธอไม่สามารถประกอบอาชีพใดๆ ได้ เงินที่สะสมก็นำไปใช้ในการสู้คดีหมด อีกทั้งโชคชะตาได้พิสูจน์ความอดทนของเธออีกครั้ง ด้วยโรคภัยและสังขารที่เริ่มอ่อนแอลง การดำรงชีวิตและการเลี้ยงดูบุตรที่กำลังศึกษาเล่าเรียนและพิการท่ามกลางเศรษฐกิจยุคฟองสบู่แตกเป็นไปอย่างขัดสน ค่าครองชีพสูงขึ้น ทำมาค้าขายลำบาก รายได้ไม่สมดุลย์กับรายจ่าย และกอปรกับเงินชดใช้จากกระทรวงมหาดไทยที่เป็นค่าสินไหมทดแทนจากการถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ต้องหายังไม่ได้รับ

หนทางดิ้นรนก้าวต่อไปจึงเกิดขึ้น

รัตนาจำเป็นต้องนำที่ดิน ๒ แปลง อันเป็นที่อยู่อาศัยของเธอและลูกๆ ไปทำสัญญาจำนองและฝากขาย ได้เงินมาทั้งสิ้น ๕๓๖,๐๐๐ บาทเมื่อสัญญาครบกำหนดเจ้าหนี้เร่งรัดหนี้สินแต่เธอไม่สามารถหาเงินมาชำระหนี้ได้ จึงได้ขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ

รัตนาก้าวเดินต่อไปด้วยการทำเรื่องกราบทูลพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ถวายฎีกาขอประทานความช่วยเหลือไถ่ถอนที่ดินที่ติดจำนองและขายฝากทั้ง ๒ แปลง

โชคเข้าข้างเธออีกครั้ง

เธอได้รับประทานพระเมตตา

สำนักสวัสดิการสังคม ได้ประสานกับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ ขอไถ่ถอนที่ดินจากเจ้าหนี้รายหนึ่ง ซึ่งเรื่องนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการ ส่วนรายที่สองสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดกำแพงเพชรได้ขอผ่อนผันสัญญาออกไปอีก ๑ ปีแล้ว

ชีวิตกลับมีพลังขึ้นอีกครั้ง

เธอจึงกัดฟันทนต่อสู้กับตัวเองที่ถูกโรคภัยรุมเร้า ทั้งนิ่วในถุงน้ำดี ปวดศรีษะอย่างรุนแรง แขนขวาอ่อนแรง

ค่าใช้จ่ายในการรักษาสูง แม้แผนกสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลจะช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการรักษาแล้ว ทว่าบางครั้งจำเป็นต้องใช้ยานอกบัญชี ซึ่งโรงพยาบาลไม่สามารถให้ความอนุเคราะห์ได้ เธอจึงนึกถึงความหวังสุดท้าย ในฐานะข้าของแผ่นดินไทย

แผ่นดินที่ประชาชนได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสถาบันกษัตริย์มากที่สุด

รัตนาจึงขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ และด้วยพระเมตตาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนารถ เรื่องของเธอถูกส่งมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ใน

พระบรมราชูปถัมภ์

น้ำทิพย์จากพระเมตตาชะโลมชีวิตเธอให้ชุ่มชื้นไปด้วยความหวังและปลุกพลังในการต่อสู้

ในเมื่อมีคนยื่นมือมาช่วยเธอแล้ว เธอจะรับมือนั้นไว้ และลุกขึ้นเพื่อช่วยตัวเองต่อไป

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นเพื่อสมทบค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้แก่รัตนาและบุตรสาวคนที่สาม เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลครอบครัวรัตนาทั้งปัญหาด้านการครองชีพ และสุขภาพอนามัย เพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม

วันนี้ ลูกๆ ให้การยอมรับเธอในฐานะแม่บังเกิดเกล้า ที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อดูแลปกป้องคุ้มครองลูก เท่าที่แม่คนหนึ่งพึงกระทำให้ลูกอันเป็นแก้วตาดวงใจได้ ไม่ว่าลูกคนนั้นจะสมประกอบหรือพิการ เพราะความพิการของลูกหาใช่สิ่งกีดกั้นความรัก ความผูกพันของผู้เป็นแม่อย่างเธอได้

ขาดพ่อเหมือนถ่อหัก ขาดแม่เหมือนแพแตก

ลูกของเธอทุกคนรู้ซึ้งกับความรู้สึกนี้ดี สัมพันธภาพระหว่างแม่กับลูกกลับมาอีกครั้ง เมื่อเธอพิสูจน์แล้วว่า เธอคือผู้บริสุทธิ์ที่ยังรักและภักดีต่อสามีอันเป็นที่รัก และกำลังปฏิบัติหน้าที่แทนสามีด้วยความภาคภูมิใจ

สำหรับรัตนา การเผชิญหน้ากับความเดือดร้อน ยากลำบาก ในการดำรงชีวิต ต้องใช้ความอดทนและเข้มแข็งเป็นอย่างสูง และหวังว่า

"วันเวลาที่แสนมืดมน ก็คงจะเดินผ่านไปช้าๆ จนเธอเองลืมนึกไปว่า ได้เดินมาไกลเท่าไร คงจะทำให้พบคำตอบ ว่าบนทางที่แสนยาวไกล ทุกชีวิตต้องก้าวต่อไปเพื่อสู้ความจริง"

สู้ต่อไปให้สมกับได้รับน้ำพระทัยพระราชทาน

สำหรับนักสู้ "หัวใจไม่แพ้" อย่างเช่นรัตนา

ณ บ้านเช่าหลังนั้น

ณ บ้านเช่าหลังนั้น...ในย่านดอนเมือง

พ่อ แม่ ลูก

๓ ชีวิตที่อาศัยพักพิงด้วยอัตราค่าเช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

ความกว้างเพียงพอแค่พอซุกนอนเท่านั้น

ณ บ้านเช่าหลังนั้น...มีเรื่องราวหลากหลายเกิดขึ้น

มาตา (นามสมมุติ) จบการศึกษาเพียงชั้นประถม ๒ อายุอานามได้ ๓๖ ปีทำหน้าที่แม่บ้านเพียงอย่างเดียว เพราะเธอต้องดูแลลูกน้อยวัยเพียง ๒ ขวบ

พ่อหนูน้อยกำลังน่ารักน่าชัง แต่ความขาดแคลนของครอบครัวในทุกๆ เรื่องทำให้เด็กน้อยขาดความสดใสร่าเริงที่พึงมีในวัยนี้ไปด้วย

ผู้เป็นพ่อจบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๔ ความรู้ที่มีจึงทำให้ทำได้เพียงอย่างเดียวคือรับจ้างทั่วไป

อาชีพนี้หรือจะมีรายได้แน่นอน

การอดมื้อกินมื้อจึงเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย

๓ ชีวิตต้องตกระกำมากขึ้น เมื่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว...ตกงาน

แต่ก่อนมาเขารับจ้างขนของในท่าอากาศยานดอนเมือง ด้วยวัย ๓๘ ปี ทำให้ผู้ว่าจ้างเห็นว่าเขาไม่เหมาะกับงานนี้ แรงงานของเด็กวัยรุ่นซึ่งแข็งแรงกว่าจึงเป็นที่ต้องการมากกว่า

เขาจึงต้องออกจากงาน และมาทำอาชีพให้เช่าพระ ซึ่งรายได้ก็ไม่

แน่นอนอีกเช่นกัน

รายได้ที่ขึ้นอยู่กับความต้องการของตลาด

มาตาตระหนกมากขึ้น...

เมื่อได้รับรู้อย่างแน่ชัดว่า เธอกำลังจะเป็นแม่คนครั้งที่ ๒ ในขณะที่เธอเองป่วยเป็นโรคความดัน

ขนาดเพียงแค่ ๓ ชีวิตยังอดมื้อกินมื้อขนาดนี้ แล้วถ้าชีวิตน้อยๆ ต้องเพิ่มมาอีกหนึ่งเล่า?

คำถามนี้อึงอลอยู่ในห้วงสมอง

ทารกน้อยโตวันโตคืนอยู่ในครรภ์มารดา

ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าการถือกำเนิดของตนกำลังสร้างความทุกข์ใจให้แก่ผู้ที่อุ้มท้องอยู่

เพียงเพราะปัญหาเศรษฐกิจการครองชีพเท่านั้น...

เกือบทำให้ทารกน้อยไม่มีโอกาสลืมตามองดูโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลใบนี้

มาตาไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลราชวิถี

มิใช่การฝากท้องตามปกติ หากแต่ไปเพื่อแสดงเจตจำนงว่าไม่ต้องการเอาทารกน้อยไว้

เพียงเพราะปัญหาเศรษฐกิจการครองชีพเท่านั้น...

กอปรกับไม่มีญาติพี่น้องอื่นใดที่จะให้ความช่วยเหลือได้

โดยเฉพาะในยุคเศรษฐกิจฟุบแบบนี้ ทุกคนต่างต้องพึ่งพาตัวเองกันทั้งนั้น

นักสังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาลก้าวเข้ามามีบทบาทในชีวิตของมาตา ด้วยการให้บริการคำปรึกษา

บาปบุญคุณโทษ และกฎแห่งกรรมตามหลักพุทธศาสนา...เป็นสิ่งที่มาตาได้รับรู้

เลือดในอก...

ทารกน้อยเป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้เดียงสา ปราศจากสิ่งมายาแฝงเร้น

แม้แต่สุนัขที่ผอมอดโซ มันก็ยังไม่ทิ้งลูกของมัน

น้ำนมที่แทบจะไม่มีเพราะการอดอยาก มันก็ยังทำให้ลูกดูดดื่มกินจากเต้าอันเหี่ยวแห้ง

ด้วยความรักลูกตามประสาสัตว์เดรัจฉาน

มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ ความคิดความอ่านย่อมดีกว่าสัตว์โลกอื่นใด

ภาพของทารกน้อยตัวจ้อยกระจิดริด "ตัวกระจิดนิดกว่าแมว" หลับตาพริ้มอยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นมารดา ปากสีชมพูจิ้มลิ้มกำลังดูดดื่มกินนมบริสุทธิ์จากเต้าเต่งด้วยความอวบอัดของน้ำนม

ณ ที่อยู่ในครรภ์นั้นเล่า...

ณ ที่นั้นให้ความอบอุ่น ปลอดภัย และความสุขแก่ทารกน้อย

โดยมิได้สำเหนียกตระหนักถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตน อันเนื่องมาจากความคิดของผู้เป็นมารดาแม้แต่น้อยนิด

ภาพเหล่านี้อึงอลอยู่ในห้วงความคิดของมาตา

บุญยังคุ้มตัวทารกน้อย

ในที่สุด มาตาเปลี่ยนใจ ยอมรับเลือดเนื้อเชื้อไขที่กำลังจะถือกำเนิดลืมตามาดูโลกในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

และแล้ววันนั้นก็มาถึง...

วันที่ทารกน้อยผลุดโผล่จากประตูสวรรค์มาสู่โลกมนุษย์

ทันทีที่เสียงร้องแผดจ้าดังขึ้น มาตาน้ำตาซึมด้วยความปีติ

โอ้หนอ...ลูกรัก เจ้าจักเกือบหาชีวิตไม่

เพียงเพราะปัญหาเศรษฐกิจการครองชีพเท่านั้น...

ณ บ้านเช่าหลังนั้น มีชีวิตน้อยๆเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง

โรงพยาบาลให้ความช่วยเหลือแก่มาตาด้วยการให้บริการคำปรึกษาตลอดมา ให้ความช่วยเหลือเรื่องนมผสม ให้การสงเคราะห์ค่ารักษา

พยาบาลและทำหมัน พร้อมทั้งแนะนำบริการทางสังคม

อีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องสำคัญยิ่งคือ มาตาต้องมีอาชีพ และสิ่งที่เธอต้องการอย่างยิ่งยวดในขณะนี้คือ เงินทุนประกอบอาชีพ

เรื่องของมาตาถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นงานซึ่งสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ดำเนินการตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนารถ

พระองค์ได้พระราชทานความเมตตาแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์ตลอดมาและตลอดไป

หลายชีวิตสามารถยืนหยัดอยู่บนลำแข้งของตนเองได้ ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน

มาตามาติดต่อด้วยตนเอง

มาตาได้รับความช่วยเหลือจาก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ด้วยการช่วยเหลือเงินทุนในการประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่ง พร้อมอุปกรณ์ซึ่งเป็นเครื่องมือในการทำมาหากิน เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

ณ บ้านเช่าหลังนั้น...

๔ ชีวิตกำลังก้าวเดินไปตามครรลอง

ณ บ้านเช่าหลังนั้น...

ขอให้เป็นที่รวมความรัก ความอบอุ่น และความปลอดภัย

ชีวิตใหม่

"ขณะนี้อาการเรื้อรังขั้นสุดท้าย !"

คือคำวินิจฉัยของแพทย์จากโรงพาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่สาวใหญ่วัย ๓๕ ปี ได้รักษาตัวอยู่...

สมพร คือผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเผชิญกับโรคร้าย...

คำวินิจฉัยของแพทย์คือคำสั่งศาลที่ตัดสินชีวิตของเธอ...

ชีวิตที่เริ่มต้นก่อร่างสร้างตัวเมื่อสมพรได้มาอาศัยอยู่บ้านเช่าย่านตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ กับสามีชื่ออานนท์ อายุ ๓๗ ปี

ทั้งสองมีบุตรอันเป็นที่รักด้วยกัน ๒ คน

ลูกสาวคนโต อัญชลี อายุ ๒๑ ปี

น้องสาวคนเล็ก เด็กหญิงศศิธร อายุ ๑๑ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนโกวิทย์ธำรง เชียงใหม่

เดิมทีสมพรเคยประกอบอาชีพเปิดร้านเสริมสวยเล็กๆ ที่บ้าน มีรายได้พอที่จะเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้

ต่อมาประมาณเดือนมีนาคม ปี ๒๕๔๓ แพทย์ได้ตรวจพบว่าเธอเป็นโรคไตวายเรื้อรัง ร่างกายอ่อนแอ

และขณะนี้มีอาการเรื้อรังขั้นสุดท้าย

ตอนนี้สมพรไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ จึงจำเป็นต้องปิดกิจการลง เพื่อมาทำการรักษาตนเองอย่างจริงจัง

เธอเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลนครเชียงใหม่ ต้องฟอกไต

สัปดาห์ละ ๒ ครั้งๆละ ๒,๗๐๐ บาท แต่ถ้าไม่สามารถหาเงินได้ทันทีก็ต้องเลื่อนกำหนดฟอกเลือดออกไป ทำให้มีอาการบวมตามร่างกาย และอ่อนเพลียเพิ่มขึ้น

ความทรมานแสนสาหัสได้รุมเร้าเกินกว่าที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะทานทนได้

สำหรับอานนท์ สามีของเธอ เดิมเคยทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง แต่ในปี ๒๕๔๑ ได้ลาออกมาเปิดกิจการรับจ้างซักอบรีดที่บ้านเช่าของตนเอง แต่ในระยะหลังไม่ค่อยมีลูกค้า ทำให้ประสบภาวะขาดทุน จึงต้องปิดกิจการลง

ธุรกิจเล็กๆ น้อยๆ ที่สองสามีภรรยาสู้อุตส่าห์เก็บหอมรอมริบสร้างขึ้น ต่างพร้อมใจกันล้มพับลง

ทางด้านบุตรสาวคนโตซึ่งประกอบอาชีพขายอาหารย่าง มีรายได้วันละ ๑๐๐-๑๕๐ บาทและรายได้เพียงเท่านี้ก็ถูกนำไปเป็นค่าใช้จ่ายประจำวันของครอบครัวและค่ารักษาพยาบาลของแม่

ส่วนบ้านเช่าอาศัยอยู่ ต้องเสียค่าเช่าเดือนละ ๔,๐๐๐ บาทขณะนี้ติดค้างชำระติดต่อกันนานถึง ๕ เดือนแล้ว และเจ้าของบ้านก็เร่งรัดการชำระเงิน

เงินเก็บที่เคยมีในระหว่างประกอบอาชีพก็ถูกนำมาใช้จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลและค่าครองชีพในขณะที่ตกงานอยู่จนหมดสิ้น

ด้วยความรักและความสงสารแม่อยากให้แม่พ้นทุกขเวทนา อัญชลีลูกสาวคนโตจึงพร้อมที่จะเป็นผู้บริจาคไตให้กับแม่ เพื่อทำการผ่าตัดเปลี่ยนไตใหม่

ทว่า...ปัญหาที่ติดกลับไม่ใช่เรื่องของน้ำใจหรือขาดแคลนอะหลั่ยชีวิต แต่เป็น...การขาดแคลนทุนทรัพย์

ตอนนี้ครอบครัวต้องประสบปัญหาทุกข์ยากเดือดร้อนเกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพ ด้านการรักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายทางการศึกษาของบุตร

ต่อมาสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือเพื่อคลี่คลายปัญหาความเดือนร้อนเบื้องต้นต่าง ๆให้บ้างแล้ว โดยให้การช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย จำนวน ๒,๐๐๐ บาท

อีกทั้งได้ประสานงานกับโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ เพื่อขอยกเว้นค่ารักษาพยาบาล แต่เนื่องจากงบประมาณมีจำนวนจำกัด ติดขัดเรื่องระเบียบปฏิบัติ และเงินงบประมาณปี ๒๕๔๔ ยังไม่ได้รับการจัดสรร จึงไม่สามารถให้การช่วยเหลือได้เท่าที่ควร

นอกจากนี้ มูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินทุนระดับประถมศึกษาแก่ศศิธร บุตรคนเล็ก ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๕๐๐ บาทต่อปี รวมทั้งพิจารณาให้ทุนการศึกษาต่อเนื่องในระดับสูงตามความสามารถของเด็กต่อไป

แม้ว่าปัญหาในเบื้องต้นจะได้รับการบรรเทาเบาบางลงบ้างแล้ว แต่ปัญหาหลักคือเรื่องสุขภาพที่อ่อนแอลงทุกวัน เนื้อตัวบวม หมดเรี่ยวแรงจะดำเนินชีวิตต่อไป

จนกระทั่งความหวังที่จะมีชีวิตใหม่เกิดขึ้น...

ชีวิตใหม่ที่จะปราศจากโรคร้าย

เมื่อ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ทราบเรื่องราวของเธอจึงได้เข้ามาช่วยเหลือเพื่อสานฝันแห่งชีวิตของสมพรให้เป็นจริง

โดยมูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย ซึ่งมีสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ เป็นอนุกรรมการร่วม ได้นำเรื่องของสมพรเข้าพิจารณาในคณะอนุกรรมการคัดเลือกผู้ป่วยไตวายเรื้อรัง เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือตามความเหมาะสมในการประชุมครั้งต่อไป ซึ่งมีขึ้นในเดือนธันวาคม ๒๕๔๓

ในระหว่างที่สมพรรอรับความช่วยเหลืออยู่นั้น **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือ

เงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าเพิ่มเติม เป็นเงินจำนวนเงิน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานกับประชาสงเคราะห์จังหวัด ในการติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลครอบครัวของสมพร เกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพ สุขอนามัย รวมทั้งพิจารณาให้การสงเคราะห์เพิ่มเติมในโอกาสอื่นตามความเหมาะสมต่อไป

น้ำพระทัยพระราชทานจะช่วยหล่อเลี้ยงชีวิตครอบครัวของสมพรไว้ไม่ให้หมดหวัง

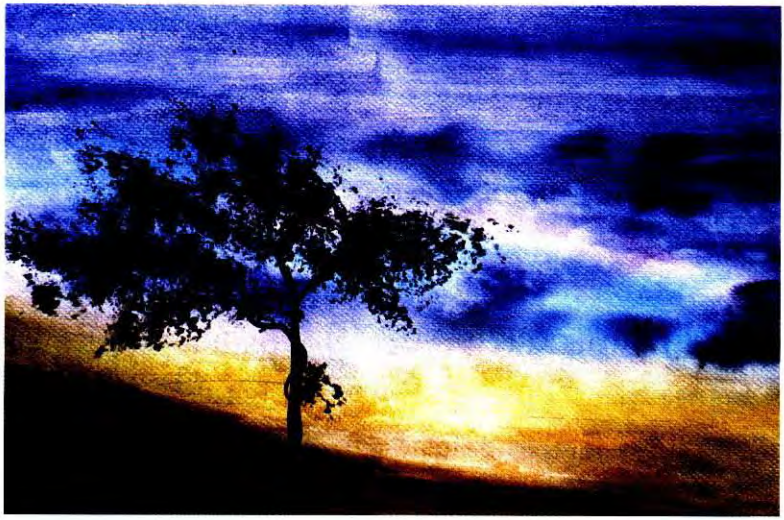
และวันนี้เธอพร้อมที่จะลุกขึ้นสู้อีกครั้ง...

เพื่อจะรอ...รอจนกว่า...เวลาแห่งชีวิตใหม่ของเธอจะมาถึง

และระหว่างนี้น้ำพระทัยแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนารถน้ำใจจากลูกอันเป็นดั่งแก้วตาดวงใจของแม่

คือลำธารสายใหญ่ที่เธอจะได้ดื่มกิน เพื่อรักษาชีวิตไว้รอวันแห่ง...

ชีวิตใหม่... ของเธอ

แสงแห่งความหวัง

วัฒนา ชายหนุ่มที่ชะตาชีวิตพลิกผันจากหนุ่มนักเรียนนอกที่เต็มไปด้วยไฟแห่งการสร้างอนาคต เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพและมีคุณค่าต่อผืนแผ่นดินไทย

ด้วยวัย ๔๕ ปี หนุ่มใหญ่ผู้มุ่งมั่นไล่ล่าความฝันของตนมาตั้งแต่ครั้งยังเยาว์วัย

วัฒนาสานฝันเบื้องต้นแสนบรรเจิด

เขาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ระดับอนุปริญญาสาขาจิตรกรรมจากวิทยาลัยเพาะช่าง และระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ วิชาเอกศิลปประยุกต์ตะวันออก จากมหาวิทยาลัย U.C.L.A. ประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่อจบการศึกษากลับมาบ้านเกิดเมืองนอน เขาก็ได้สานฝันตัวเองเป็นสถาปนิกหนุ่ม ต่อมาก็ผันเข้าสู่สนามประลองฝีมือและประสบการณ์ชีวิตใหม่โดยเข้าสู่วงการสื่อมวลชน เป็นนักข่าวการเมืองให้แก่หนังสือพิมพ์หลายต่อหลายฉบับ

วัฒนาเป็นบุตรของ พ.ต.ท. วิชัย ข้าราชการบำนาญวัย ๗๗ ปีและปรารถนา มารดาวัย ๗๕ ปี ซึ่งตัวเขาไม่ได้ติดต่อกับแม่อีกเลยตั้งแต่แม่ไปแต่งงานใหม่

วัฒนามีพี่น้องร่วมสายโลหิตด้วยกัน ๔ คน ประกอบด้วย

พี่ชายคนโต อำนวย อายุ ๕๕ ปี อยู่กับภรรยาที่จังหวัดนนทบุรี

พี่สาวคนรอง จรัญญา เสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคไตวายเรื้อรัง เมื่อ

ปี ๒๕๔๓

พี่สาวคนที่สาม นันทนา รับราชการครูอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม และน้องชายคนสุดท้องก็คือตัวเขาเอง

เมื่อถึงช่วงเวลาที่วัฒนามีความรัก ผู้หญิงที่เขาเลือกเป็นคู่ชีวิตก็คือพัชรี พนักงานประจำของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

ทั้งสองตกลงปลงใจแต่งงานเพื่อหลอมรวมสองชีวิตให้เป็นเสมือนหนึ่งเดียวกัน เมื่อปี ๒๕๓๔ และมีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือมยุรี และปิยฉัตร

ปี ๒๕๓๔ หลังจากแต่งงานแล้ว วัฒนาได้ย้ายครอบครัวไปตั้งรกรากทำมาหากินที่จังหวัดอุดรธานี โดยเช่าบ้านพักอาศัยในซอยขันติรักษ์ ๒ ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมืองอุดรธานี โดยเสียค่าเช่าเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

และ ณ ที่นั่นเขาเริ่มต้นอาชีพในสายงานหลักที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างเต็มตัว คือการเป็นสถาปนิกในบริษัทแห่งหนึ่ง และรับจ้างเขียนและออกแบบก่อสร้างอาคาร ออกแบบตกแต่งภายใน-ภายนอกอาคาร และประดิษฐ์ศาลพระภูมิเรือนไทยโบราณไปจำหน่าย

นอกเหนือจากงานประจำ สองสามีภรรยาก็หารายได้เสริมโดยการเพาะปลูกเห็ดฟางในบริเวณรอบ ๆบ้านพัก

สองแรงแข็งขันช่วยกันก่อร่างสร้างตัวจนสามารถสร้างฐานะได้ในระดับหนึ่ง สามารถซื้อบ้านจัดสรรและรถยนต์ส่วนตัวไว้เป็นสมบัติของตนเองได้

แสงสว่างในชีวิตทอประกายสาดส่องเปิดหนทางให้วัฒนาและพัชรีก้าวเดินไป อนาคตสีทองผ่องอำไพกำลังรอพวกเขาอยู่

แต่แล้ว...ชะตาชีวิตพลิกผัน

แสงนั้นดับวูบลงอย่างกระทันหันปิดหนทางแห่งชีวิตของเขาให้มืดมน...

ปี ๒๕๓๙ เกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ บริษัทที่วัฒนาทำงานอยู่ประสบภาวะขาดทุนจนต้องเลิกกิจการ งานออกแบบเขียนป้ายโฆษณาเริ่ม

ลดน้อยลง เขาจึงหันมาประกอบอาชีพอิสระโดยไม่มีรายได้ประจำเดือน

วัฒนาต้องทำงานหนักมากกว่าปกติประมาณ ๑๘ ชั่วโมงต่อวัน ขณะเดียวกัน พัชรีก็เผชิญกับชะตากรรมเดียวกัน เธอต้องออกจากงานและหันมาทำขนมไทยอบแห้งส่งฝากขายตามสถานที่ต่าง ๆ

ทั้งสองเร่งหาเงินเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว และจ่ายค่าบ้านผ่อนส่งธนาคาร ค่าการศึกษาบุตรซึ่งตอนนั้นกำลังเรียนอยู่ชั้นอนุบาลโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง

และด้วยเหตุผลจากการทำตัวเป็นเครื่องจักรที่มิได้หยุด หามรุ่งหามค่ำทำงานหนักเกินไป ทำให้เกิดความเครียดเป็นเหตุให้จอประสาทตาลอกและม่านตาอักเสบอย่างรุนแรง เรื้อรัง และเป็นต้อกระจกอย่างหนา

แพทย์ลงความเห็นว่าไม่อาจเยียวยารักษาให้กลับคืนสภาพเดิมได้และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดก็ได้เกิดขึ้น เพราะในที่สุดเขาก็เสียตาข้างขวาไป

ชีวิตช่วงนั้นต้องอาศัยการปรับตัวเป็นอย่างมาก เพราะงานของเขาต้องใช้สายตามากจึงไม่สามารถประกอบอาชีพดังเดิมได้ คงมีแต่พัชรีที่ยังทำขนมส่งขายต่อไป

ทว่า...เคราะห์ซ้ำกรรมซัดกระหน่ำซ้อน พัชรีก็เกิดมาล้มป่วยลงด้วยโรคหัวใจและภูมิแพ้ อาการกำเริบหนักจนไม่สามารถทำขนมขายได้ตามปกติ

ลูกรักดั่งดวงใจทั้งสองคนของวัฒนาและพัชรีก็เติบโตขึ้นตามวันวารที่ผันผ่านไป จากโรงเรียนอนุบาลเข้าสู่ชั้นประถม

เนื่องจากค่าใช้จ่ายที่จำกัดจำเขี่ยชักหน้าไม่ถึงหลัง วัฒนาให้ลูกย้ายจากโรงเรียนอนุบาลของเอกชนมาเข้าเรียนโรงเรียนในโรงเรียนรัฐบาล

ปัจจุบันนี้ เด็กน้อยทั้งคู่ศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบ้านหนองบัว อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ต่อมาเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๔๑ ตาข้างซ้ายของวัฒนาเริ่มมีอาการพร่ามัวและบวม เขาเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลจังหวัดอุดรธานีและโรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น แพทย์ลงความเห็นว่าอาการของเขา

เป็นโรคต้อกระจกระดับ ๖๐ % จึงกำหนดให้เข้าผ่าตัดโดยเร่งด่วนในวันที่ ๓ พฤศจิกายนปีเดียวกัน แต่ติดขัดตรงที่ตอนนั้นวัฒนาไม่มีเงิน และนับจากบัดนั้นเขาก็ไม่เคยเข้าไปรับการตรวจรักษาอีกเลย

เรื่องราวชีวิตที่พลิกผันของวัฒนาและครอบครัวเป็นข่าวใหญ่ในหน้าหนังสือพิมพ์

ปี ๒๕๔๒ หลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ได้เมตตาส่งวัฒนาไปรับการผ่าตัดเชื่อมเยื่อตาซ้ายที่จักษุรัตนินคลินิค ระหว่างเดือนกรกฎาคม ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๔๒

หลังการผ่าตัดและตรวจวัดสายตา เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๓ แล้วปรากฏว่าสามารถมองเห็นได้เลือนลางเฉพาะตาข้างซ้าย ส่วนตาขวายังไม่ได้รับการผ่าตัด

เนื่องจากวัฒนาไม่สามารถประกอบอาชีพดังเดิมได้ ทำให้รายได้หดหายไปอย่างมาก เมื่อไม่มีเงินส่งค่าบ้านที่ซื้อไว้ เรือนที่เคยอยู่อู่ที่เคยนอนจึงโดนยึดไป

วัฒนาพาครอบครัวย้ายไปเช่าบ้าน โดยเสียค่าเช่าเดือนละ ๒,๕๐๐ บาท และได้รวบรวมเงินไปซื้อรถเข็นและลงทุนทำอาหารขาย

กลางปี ๒๕๔๓ เกิดภาวะน้ำท่วมขัง ถนนในเมืองได้รับความเสียหาย ทางการได้ปรับปรุงถนนหนทางใหม่ วัฒนาจึงไม่สามารถใช้รถเข็นขายของได้เหมือนเดิม

เขาต้องเปลี่ยนไปทำอาหารใส่ถุงเร่ขายตามสถานที่ราชการ และในช่วงเย็นผู้ว่าการการรถไฟแห่งประเทศไทยได้มีเมตตาให้เขาทำอาหารและขนมไปขายในเขตชานชาลาสถานีรถไฟได้

รายได้ของเขาที่เกิดจากการประกอบอาชีพครั้งนี้เฉลี่ยประมาณเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งอย่างไรก็ไม่พอกับค่าใช้จ่ายในการครองชีพในยุคภาวะวิกฤตอยู่ดี ไม่ว่าจะประหยัดกระเหม็ดกระแหม่เพียงไรก็ตาม

เคราะห์กรรมในชีวิตของวัฒนาถาโถมเข้าใส่เขาอย่างแสนสาหัส

ราวกับทะเลที่กำลังบ้าคลั่ง

พัชรีซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักและเป็นเสมือนหนึ่งดวงตาให้แก่เขา ป่วยหนักด้วยโรคหัวใจและภูมิแพ้อย่างแรง ไม่สามารถช่วยเขาทำมาหากินได้ตามปกติ

เมื่อเกิดภาวะการเจ็บป่วยขึ้น การรักษาจึงต้องติดตามมา และค่าใช้จ่ายในการนี้จึงเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้และไม่มีทางหยุดยั้ง ตราบเท่าที่โรคนั้นยังเกาะกุมอยู่

นอกจากค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลภรรยาซึ่งเป็นภาระหนักแล้ว เขายังมีค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูลูกน้อยในวัยศึกษาเล่าเรียนทั้ง ๒ คนอีก ครอบครัวจึงประสบปัญหาเดือดร้อนขาดแคลนอย่างหนัก

วัฒนาเข้าขอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เขาคิดว่าจะหยิบยื่นความเมตตาและความช่วยเหลือให้แก่เขาได้

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดอุดรธานีได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อยเพื่อจัดซื้ออุปกรณ์การศึกษาให้แก่ลูก ๆของวัฒนาไปแล้วเมื่อปี ๒๕๔๓ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท พร้อมทั้งทำเรื่องให้โรงเรียนบ้านหนองบัวรับเด็กน้อยทั้งสองเข้าศึกษาต่อ

นอกจากนั้น ยังพิจารณาให้การช่วยเหลือเงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์เพื่อส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพตามที่พัชรีได้ยื่นความจำนงไว้เป็นจำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท โดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยเป็นเวลา ๕ ปี

แม้ว่าวัฒนาพยายามขวนขวายดิ้นรนทุกวิถีทางที่สุจริต เพื่อช่วยเหลือตนเอง ทำงานทุกอย่างที่จะสามารถทำได้โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก แต่ขีดความสามารถของรายได้มีจำกัดไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระด้านต่าง ๆ

เขาจึงทำหนังสือกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์แก่ครอบครัวที่ยากไร้และขาดแคลนของเขา

และนั่นคือเหตุผลที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภา

สังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

สภาสังคมสงเคราะห์ ได้รับรู้ถึงความเป็นคนขยัน มีน้ำอดน้ำทน สู้ชีวิต และขวนขวายช่วยเหลือตัวเองโดยไม่เลือกงานและไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากของเขา จึงได้พิจารณาให้การช่วยเหลือทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจน ระดับประถมศึกษาปี ๒๕๔๔ ให้แก่บุตรสาวทั้งสองคนๆละ ๑,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท อีกทั้งยังให้เงินสงเคราะห์เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและการรักษาพยาบาลแก่พัชรี เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับปัญหาด้านเงินทุนประกอบอาชีพ ได้แนะนำให้วัฒนาติอต่อขอกู้ยืมเงินประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์จากสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดอุดรธานี เพื่อส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพต่อไป

สำหรับการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดอุดรธานี หากพบปัญหาความเดือนร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์เพิ่มเติมตามความจำเป็นและเหมาะสมต่อไป

ถึงแม้ดวงตาของวัฒนาจะมืดมัวลง ไม่สามารถมองเห็นได้ตามปกติ และก่อให้เกิดปัญหาอย่างรุนแรงหลายอย่างตามมา แต่ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน เขายังสามารถมองเห็นแสงสว่างรำไรในหนทางข้างหน้าที่ยังยาวไกล

แสงนั้นเป็น...

แสงแห่งความหวังของชีวิตของเขา

เป็นแสงที่ก่อให้เกิดความศรัทธาในการดำรงชีวิตอยู่ของเขาและครอบครัว

ด้วยแสงแห่งความหวัง...

ขอให้ความช่วยเหลือที่วัฒนาได้รับจากสังคม สามารถแก้ไขปัญหา

ความเดือนร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนของเขาได้

ขอส่งกำลังใจให้วัฒนาสามารถฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอให้วัฒนายึดมั่นในคุณงามความดีที่กระทำ ตั้งใจประกอบอาชีพสุจริตดังที่ได้เคยปฏิบัติมาโดยตลอด

ขอให้วัฒนาและพัชรีมีสุขภาพพลานามัยที่ดีขึ้น

ด้วยแสงแห่งความหวัง...

C.D.
Sept 15,9

ฝันล้า

ทุกคนย่อมมีความฝัน ฝันของบางคนเป็นจริง ฝันของบางคนเป็นเพียงแค่จินตนาการ

บางคนวิ่งหนีความฝัน บางคนวิ่งตามความฝัน บางคนไล่ล่าความฝัน

แต่หนทางแห่งการไล่ล่านั้น สำหรับบางคนช่างยาวนานจนฝันนั้นกลายเป็นฝันล้า

เฉกเช่นชีวิตของ**พยุง** จากหนุ่มเมืองกรุง.....ไปเป็นชายชราเมื่อละโว้ด้วยวัยที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมานานถึง ๖๗ ปี

ชีวิตในวัยเด็กของพยุงเริ่มจากการเกิดเป็นลูกคนเล็กของพ่อทองบิดาชราวัย ๑๐๐ ปี และแม่แดงซึ่งเสียชีวิตตั้งแต่พยุงยังเป็นเด็ก

เด็กชายพยุงในวัยเยาว์นั้น บากบั่นร่ำเรียนหนังสือ ควบคู่ไปกับการทำงานจนจบการศึกษาเทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนพงศ์เวชอนุสรณ์

นอกจากตัวเองแล้ว พยุงยังมีพี่น้องร่วมสายโลหิตจำนวน ๔ คน

พี่สาวคนโต ล้วน ปัจจุบันอายุ ๗๕ ปี มีอาชีพเป็นชาวนา กระดูกสันหลังของชาติ โดยใช้ที่ดินทำกินของตนเอง

พี่ชายคนรอง มนตรี เสียชีวิตแล้วด้วยโรคความดันโลหิตสูงเมื่ออายุเพียง ๓๖ ปี

พี่ชายคนที่สาม ฮิม เสียชีวิตแล้วเช่นกันด้วยโรคลม

และน้องคนสุดท้องก็คือเขาเอง

เมื่อเติบใหญ่เข้าสู่วัยฉกรรจ์ พยุงเลือกใช้ชีวิตคู่ฉันสามีภรรยากับอร

อุมา และใช้ห้วงเวลาแห่งรักนั้นยาวนาน ๑๐ ปี ก่อนที่ความรักจะมาขาดสะบั้นแยกทาแยกทางกันไป โดยพยุงเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการศึกษาของบุตรทั้ง ๕ คน จนเรียนจบระดับปริญญาตรี

ลูกทั้ง ๕ คนของพยุง

บุตรชายคนโต ประภาส อายุ ๔๕ ปี ปัจจุบันทำงานอยู่สายการบินแห่งหนึ่ง

ประพส อายุ ๔๓ ปี พิการทางประสาท อยู่ในความดูแลของมารดา

ประณต อายุ ๔๑ ปี ประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้างอยู่ในกรุงเทพฯ

ประพนธ์ ป่วยเป็นโรคโปลิโอ เสียชีวิตตั้งแต่ยังเยาว์

และคนสุดท้อง ศรีภา เสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่อายุ ๓๐ ปี

หัวอกพ่อชรา แทนที่จะได้เฝ้ามองดูความสำเร็จและอนาคตที่สดใสของลูก กลับต้องนั่งมองดูลูกรักจากไปทีละคนๆ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่โหดร้ายมากสำหรับคนเป็นพ่อเช่นพยุง

พยุงในวัยหนุ่มผ่านการทำงานหนักมาหลากหลายประเภท เช่น ทำงานโรงกลึง เปิดอู่ซ่อมรถยนต์ รับเหมาก่อสร้าง รับวางท่อ สร้างถนน โดยรับเหมาต่อจากบริษัทเอกชนรายใหญ่ ก่อนจะย้ายไปเปิดอู่อยู่ที่อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

และช่วงเวลานั้นเองที่เขาได้พบรักครั้งใหม่กับเดือนฉายวัย ๔๕ ปี

คู่ชีวิตคนใหม่ที่พยุงพร้อมจะสร้างรังรักร่วมกับเธอ

รังน้อยของพยุงกับเดือนฉายมีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีก ๓ คน

อุดม บุตรชายคนโตวัย ๒๑ ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับ ปวส. ช่างไฟฟ้า โรงเรียนโพลีเทคนิคลพบุรี

ดาวใจ ลูกสาวคนรอง อายุ ๒๐ ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี บริหารจัดการทั่วไป ชั้นปีที่ ๓ สถาบันราชภัฏนครปฐม

และลูกสาวคนเล็ก วรรณดี อายุ ๑๙ ปี กำลังศึกษาระดับ ปวช. คหกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ ๓ เทคนิคราชบุรี

ต่อมาในปี ๒๕๓๗ บรรดาบริษัทที่พยุงรับเหมาต่อมานั้นประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจทำให้ไม่มีงานจ้างเหมาต่อ

หนทางทำมาหากินถึงทางตัน พยุงจึงต้องเปลี่ยนไปหาเส้นทางใหม่...

พยุงพาเดือนฉายไปอยู่จังหวัดลพบุรี โดยได้ซื้อที่ดินจำนวน ๘ ไร่ ราคาไร่ละ ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อประกอบอาชีพเกษตรกรรม ปลูกพืชสวน เช่น มะม่วง ขนุน เลี้ยงไก่ และเลี้ยงปลา อีกทั้งได้กู้ยืมเงินจากสหกรณ์การเกษตรอำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี จำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท และจากนางอี่ ผู้ปล่อยเงินกู้อีกจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เสียดอกเบี้ยร้อยละ ๑๐ บาท เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการขุดบ่อเลี้ยงปลาและทำโรงเรือนเลี้ยงไก่ จำนวน ๒ โรง โดยบริษัทแห่งหนึ่งจะนำพันธุ์ไก่มาให้หลังจากสร้างโรงเรือนเสร็จแล้ว

พยุงได้ปฏิบัติตามแผนการสร้างอาชีพของเขาจนแล้วเสร็จ ปรากฏว่างบการก่อสร้างบานปลายเป็นจำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

ทว่า....เมื่อเวลานั้นมาถึงบริษัทไม่ได้นำพันธุ์ไก่มาให้เนื่องจากประสบภาวะขาดทุน

ครั้นจะพึ่งพารายได้จากการเลี้ยงปลาสวายและปลาดุกก็กลับถูกโขมยไป ทำให้การลงทุนทั้งหมดสูญเปล่าขาดทุนย่อยยับจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว มีเพียงรายได้จากการเปิดร้านขายของชำที่บ้านและรับซ่อมรถยนต์ในละแวกใกล้เคียง รวมทั้งจากการทำไร่ข้าวฟ่างและงาเท่านั้น

ต่อมาพยุงทดลองปลูกพืชชนิดอื่นดูบ้างแต่ก็ประสบปัญหาฝนแล้ง แมลงรบกวน เปลี่ยนไปทำนาก็แล้งจนขาดทุนซ้ำแล้วซ้ำเล่า เคราะห์กรรมกลับซ้ำเติมอีกเมื่อตลิ่งบ่อเลี้ยงปลาพังเข้าไปในที่ดินของญาติคนหนึ่ง ทำให้ที่ดินได้รับความเสียหาย

เมื่อเหตุการณ์กลับตาลปัตรเป็นเช่นนี้พยุงก็เกรงว่าจะมีเรื่องฟ้องร้องกัน จึงขอซื้อที่ดินผืนนั้นจากญาติคนนั้นจำนวน ๖ ไร่ ในราคา ๒๑๐,๐๐๐๐ บาท โดยได้จ่ายเงินก้อนแรกจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท คงค้างชำระไว้อีกจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท

บัดนี้ หนี้สินได้พอกพูนขึ้นท่วมท้นล้นตัวเขา รายได้เพียงเล็กน้อยที่มาจากการทำไร่ข้าวฟ่างและงากับรับซ่อมรถยนต์ในหมู่บ้าน ไม่เพียงพอกับภาระใช้จ่ายในครอบครัวรวมทั้งด้านการศึกษาของบุตรทั้ง ๓ คน

เพื่ออนาคตของลูก พยุงบากหน้าไปขอความเมตตาจากพ่อและแม่ของเดือนฉาย ให้ช่วยเป็นแหล่งพักพิงเพื่อการศึกษาของลูกเขา โดยพ่อตาแม่ยายของเขามีรายได้จากน้องสาวเดือนฉายที่ไปประกอบอาชีพที่ประเทศบูรไนมาจุนเจือ ประมาณครั้งละ ๕,๐๐๐ บาท

นอกจากนี้พยุงยังตัดสินใจไปขอกู้เงินที่ธนาคารแห่งหนึ่งโดยนำที่ดิน นส. ๓ ก. จำนวน ๖ ไร่ไปเข้าธนาคาร แต่ปรากฏว่า ธนาคารไม่อนุมัติเงินกู้เนื่องจากพยุงไม่มีรายได้แน่นอน เขาจึงหมดหนทางหาเงินมาต่อชีวิตและธุรกิจของเขา

วันนี้กับการดิ้นรนสู้ชีวิตของชายชราคนหนึ่ง กับความฝันอันแสนจะอ่อนล้าไปตามสังขารที่อ่อนแรงเต็มที

ความฝันที่จะมีเงินทุนสักก้อนเพื่อเปิดร้านขายของชำในหมู่บ้าน ซึ่งแต่เดิมเคยขายอยู่แล้วแต่ต้องนำเงินทุนมาชำระเป็นค่าเล่าเรียนบุตร จึงทำให้เงินทุนหมดลง เขาต้องการเงินลงทุนครั้งใหม่นี้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทุนในการประกอบอาชีพเลี้ยงไก่ซึ่งใช้เงินทุนประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท

ชายชราหยิบปากกาขึ้นมาสานต่อความฝัน แม้จะริบหรี่แต่ก็ดีกว่าที่จะไม่ทำอะไรเลย....

เขาเขียนจดหมายขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

แล้วเรื่องราวเพื่อจะสานฝันของเขาก็ถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นโครงการที่เกิดจากพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนารถ ที่พระราชทานแก่พสกนิกรที่ยากไร้ หมดสิ้นความหวัง กำลังใจ และในทุกๆ ครั้งที่น้ำพระทัยแผ่ไปถึง ก็จะยังความชุ่มฉ่ำใจให้แก่คนผู้นั้นดุจดังน้ำทิพย์ชะโลมใจที่แห้งแล้งให้กลับ

ชุ่มชื้นขึ้น

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ เร่งดำเนินการให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น โดยรีบด่วนเป็นเงินค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท จากนั้นได้ดำเนินการช่วยหาหนทางในการกู้ยืมเงินมาทำทุนต่อไป...

พยุงผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความฝันของเขายังไม่เป็นความจริง จนฝันนั้นอ่อนล้าโรยแรงลงเต็มที

แต่ ณ วันนี้ ฝันล้าอันนั้นกำลังได้รับการเยียวยา เติมพลังฝันให้แก่ชายชราได้มีเรี่ยวแรงต่อสู้ล่าฝันต่อไปด้วย....**"น้ำพระทัยพระราชทาน"**

กำแพงชีวิต

พระเจ้าได้ให้เขาเกิดมาในโลกนี้ และด้วยวัยในขณะนี้เพียง ๔๖ ปี เท่านั้น **ทองสุข**ควรจะได้เป็นกำลังอันสำคัญของครอบครัว

ทองสุขเป็นลูกของพ่อมาและพ่อมาก็ได้กลับคืนไปสู่ความเมตตาของพระเจ้าแล้วเมื่อถึงวัย ๖๗ ปีด้วยโรคชรา คงเหลือแต่แม่น้อยซึ่งปัจจุบันอายุได้ ๖๕ ปีแล้ว

พ่อมาและแม่น้อยมีลูกทั้งหมด ๖ คน เป็นหญิง ๔ คน และชาย ๒ คนคือ

อัมพร อายุ ๔๗ ปี มีอาชีพขายเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ทองสุข คือตัวเขาเอง

มาเรียม อายุ ๔๐ ปี มีอาชีพขายเสื้อผ้าเด็ก

มาลี อายุ ๓๗ ปี ไปใช้ชีวิตอยู่กับสามีที่จังหวัดพังงา

ซอพียะ อายุ ๓๒ ปี เป็นโสดและไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นใด

มุสลิม อายุ ๒๒ ปี ยังว่างงานอยู่

ทองสุขมีนิวาสถานอยู่ที่ตำบลหนองหอย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เขาจบการศึกษาประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัดหนองแบน ประกอบอาชีพเปิดกิจการร้านขายข้าวสารในหมู่บ้านรายได้เฉลี่ยเดือนละ ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ บาท

ทองสุขได้แต่งงานอยู่กินกับอัมพร อายุ ๔๐ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทองสุขและอัมพร สองแรงแข็งขันช่วยกันทำมาหากินเขาและเธอมีลูกเป็นโซ่ทองคล้องใจกัน ๒ คนคือ

ฟารีดา อายุ ๑๖ ปี เรียนหนังสืออยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยพาณิชยการเชียงใหม่

ฟาระห์ อายุ ๑๓ ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนเชียงใหม่คริสต์

ครอบครัวของทองสุข คงอยู่ด้วยกันอย่างปกติสุขเหมือนคนทั่วไป หากเขาไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเช่นนี้

เมื่อปี ๒๕๔๐ ทองสุขได้ไปรับการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลมหาราช นครเชียงใหม่ ผลการตรวจเอ็กซเรย์ทำให้เขาตระหนกเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือ

แพทย์ตรวจพบจุดเล็กๆในท่อไต จึงได้ลงมือทำการรักษา และหลังจากที่เขาได้รับการฉีดยาและกลับมาถึงบ้าน ก็มีอาการตัวบวม อาเจียน ทานอาหารไม่ได้ และที่รุนแรงที่สุดคืออาการปวดศีรษะ

ทองสุขกลับไปพบแพทย์เพื่อรับการตรวจเช็คร่างการอีกครั้ง แพทย์ได้นำตัวส่งทำอุลตร้าซาวน์ ผลปรากฏว่า ไตของเขามีขนาดเล็กผิดปรกติ คือประมาณ ๗๐ ซม. เท่านั้น และไม่ทำงาน

จากใบรับรองของแพทย์ปรากฏว่า เขาเป็นโรคไตวายเรื้อรัง

วิธีการหนึ่งของการรักษาคือการฟอกเลือด

ทองสุขได้รับการฟอกเลือดที่คลีนิคมาประมาณ ๔-๕ เดือน จนกระทั่งเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ แพทย์ได้ทำการผ่าตัดเปลี่ยนไตและต้องกินยากดภูมิคุ้มกันตลอดชีวิต

ด้วยความรักและห่วงใยในตัวพี่ชายมุสลิม น้องชายคนสุดท้องของเขาจึงเป็นผู้บริจาคไตให้เขาข้างหนึ่ง

โดยค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดครั้งนั้น เป็นเงินประมาณ ๑๘๐,๐๐๐ บาท และหลังผ่าตัดแล้ว เขาต้องกินยาเป็นประจำและสม่ำเสมอทำให้มีค่าใช้จ่ายอีกเดือนละ ๑๒,๐๐๐-๑๓,๐๐๐ บาท

รายได้ของทองสุขมีเพียงไม่กี่พันบาท ต้องรับผิดชอบครอบครัว

อีกทั้งมีลูกที่อยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน และกำลังเรียนอยู่ถึงสองคน

แต่ความต้องการมีชีวิตรอดและนำพาสุขภาพของตนเองฝ่าแนวกำแพงชีวิตไปให้ได้ ทองสุขจึงต้องไปกู้หนี้ยืมสินมา และณ ปัจจุบันนี้เขามีภาระหนี้สินสูงถึง ๗๐๐,๐๐๐ บาท เขาต้องขอยืมเงินจากอัมพรพี่สาวคนโตจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พิชัยพี่ชายของภรรยาจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท โยเรนา น้องสาวภรรยา จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และนพพรน้องชายของภรรยา จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท

หนี้สินที่ยืมมาจากพี่สาวคนโตพี่ชายและน้องสาวของภรรยาสามคนนี้ ทองสุขไม่ต้องเสียดอกเบี้ย ส่วนเงินที่ขอยืมมาจากนพพรน้องชายของภรรยานั้น นพพรได้ไปกู้เงินจากธนาคารมาให้ โดยนำหลักทรัพย์ของตนเองไปค้ำประกันไว้

ฉะนั้น ทองสุขจึงต้องนำเงินรายได้แต่ละเดือนของเขาไปจ่ายเป็นค่าดอกเบี้ยให้กับธนาคาร

โรคไตเป็นโรคที่กินเงิน

แต่การรักษาของทองสุขก็ยังต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

ไหนจะต้องทนทุกข์ทรมานกับอาการของโรค

ไหนจะทุกข์เพราะระบบการเงินที่สุดแสนจะฝืดเคืองเพราะหารายรับไม่ทันกับรายจ่ายที่พุ่งกระฉูดเหมือนสายน้ำที่หลั่งไหลทะลักมาอย่างรุนแรง

ไหนจะดอกเบี้ยที่กำลังโตวันโตคืน

ไหนจะค่าเล่าเรียนลูกที่เขาจำเป็นต้องติดค้างค่าเทอมไว้ ลูกคนโตเสียค่าเทอมเดือนละหมื่นกว่าบาท จ่ายไปแล้ว ๕,๐๐๐ บาท ยังค้างชำระอยู่อีก ๕,๐๐๐ กว่าๆ

ส่วนลูกคนเล็ก ยังไม่ได้จ่ายค่าเทอม ๔,๐๐๐ บาท

ขณะที่เขาและครอบครัวจึงต้องประสบกับความเดือนร้อนอย่างแสนสาหัสและไม่สามารถแบกรับภาระหนักอึ้งนี้โดยลำพังตนเองได้

ทองสุขไม่เห็นหนทางใดที่จะขจัดปัดเป่าบรรเทาทุกข์ สลดใจเป็น

ที่สุดในชีวิตนี้ของเขาได้ นอกจากการขอรับพระราชทานพระเมตตา

ทองสุขจึงทำหนังสือขอรับพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในการรักษาพยาบาล

น้ำพระทัยและพระเมตตาเท่านั้นที่จะช่วยให้เขานำพาสุขภาพของตนเองฝ่ากำแพงชีวิตไปได้

ทองสุขคิดว่า หากเขาได้ส่งเสียลูกทั้งสองคน ให้เล่าเรียนจนจบการศึกษาเท่าที่ลูกต้องการแล้ว เขาก็คงไม่มีเรื่องอันใดที่จะต้องห่วงหาอาลัยอีกแล้ว แม้จะตายไปจากโลกนี้ เขาก็ไม่นึกเสียใจ

แต่ขณะนี้เขาไม่สามารถทำตามดั่งใจหวังได้เพราะสุขภาพเป็นตัวกางกั้นกำแพงชีวิตของเขา

แฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงได้เปิดออกและบันทึกเรื่องราวของเขาไว้

หลังจากที่รายละเอียดแห่งความเป็นมาของชีวิตของทองสุขได้รับการเปิดเผยโดยตัวของเขาเองปัญหาของเขาจึงได้รับการคลี่คลายโดยเร่งด่วน

เรื่องแรกคือ ค่าใช้จ่ายและภาระค่ายาหลังการผ่าตัดเปลี่ยนไต

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ ได้ช่วยบรรเทาปัญหาเฉพาะหน้าให้แก่ทองสุข โดยการให้ความช่วยเหลือเป็นเงินสงเคราะห์ครอบครัวจำนวน ๒,๐๐๐ บาท และได้ให้คำแนะนำเรื่องการกู้ยืมเงินกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ซึ่งขณะนี้เรื่องกำลังดำเนินการอยู่

ส่วน**"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้แนะนำให้ทองสุขทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ยา Cyclosporine ต่อมูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย ซึ่งมูลนิธิฯ สามารถพิจารณาจัดสรรยาช่วยผู้ป่วยได้ในหลักการคนละไม่เกิน ๒ ปี

สำหรับปัญหาด้านการลงทุนประกอบอาชีพ ได้แนะนำให้ติดต่อสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ ยื่นหลักฐานการขอกู้ยืมเงิน

ประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ (ทปศ.๓) เพื่อส่งเสริมการลงทุนของครอบครัว

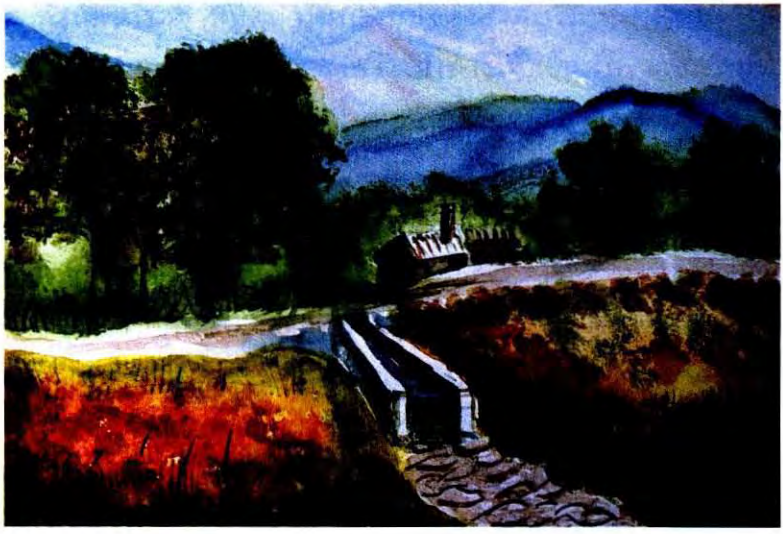
และเนื่องจากรายได้ของทองสุขมีจำนวนจำกัด มีลูกที่ยังอยู่ในวัยเรียนอีก ๒ คน และต้องรักษาตัวเองเป็นประจำและต่อเนื่อง จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาลเป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

ส่วนในการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วน สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์เพิ่มเติมตามความเหมาะสม

ทองสุขยังต้องนำพาตนเองและครอบครัวก้าวพ้นกำแพงชีวิตไปให้ได้

ด้วยกำลังใจที่กล้าแข็งและสติที่เป็นตัวกำกับเท่านั้น จะทำให้เขาสามารถบรรลุผลสำเร็จดังใจหวังได้

ขอเอาใจช่วย...และขอให้สุขภาพของทองสุขดีขึ้นในเร็ววัน

แรงเทียน

ท่ามกลางความมืดมัวในบางมุมของสังคม หลายชีวิตกำลังกระเสือกกระสนดิ้นรนเพื่อหาแสงสว่างนำทางให้หลีกพ้นจากสภาพที่ไร้แสงสิ้นหนทางนั้น เฉกเช่นชีวิตของหนุ่มคำเมือง อดุลย์

อดุลย์ หนุ่มเมืองชาวเหนือวัย ๓๘ ปีแห่งหมู่บ้านป่าหัด อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาการเกษตร จากวิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงราย

อดุลย์เป็นบุตรชายของพ่อทองซึ่งเสียชีวิตแล้วด้วยโรคไตวายเรื้อรัง เหลือแต่แม่พิมพาวัย ๕๗ ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพเพราะต้องเลี้ยงหลานๆ

ครอบครัวของอดุลย์มีด้วยกัน ๔ คนพี่น้อง

เดช พี่ชายคนโต ซึ่งจากเขาไปแล้วด้วยโรคเอดส์เมื่อปี ๒๕๓๗

คนที่สองซึ่งต้องรับบทบาทพี่ชายคนโตไปโดยปริยายก็คือตัวเขาเอง

น้องชายคนที่สาม ไพศาล อายุ ๓๖ ปี ประกอบอาชีพเพาะเห็ดนางฟ้าขาย อาศัยอยู่คนละหมู่บ้านกัน

และน้องนุชสุดท้อง ก้อย อายุ ๓๓ ปี ประกอบอาชีพทำนาและค้าขาย

อดุลย์ใช้ช่วงเวลาแห่งรักกับสุชาดา ภรรยา ซึ่งปัจจุบันอายุ ๓๖ ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนพานพิทยานิคม จังหวัดเชียงราย

ทั้งสองครองเรือนครองรักกันจนมีผลิตผลน้อยๆ ๒ คน

ลูกสาวคนโต ปภาดา วัย ๑๐ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนศิริมาศเทวี

และลูกสาวตัวน้อย กุลนิฐ วัย ๓ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล ๑ โรงเรียนศิริวัฒนา

หลังจบการศึกษา ปี ๒๕๓๔ อดุลย์ได้มาประกอบอาชีพอิสระ เพาะเลี้ยงเห็ดฟางเห็ดนางฟ้าและเลี้ยงไก่

ต่อมาในปี ๒๕๓๓ ถึงปี ๒๕๓๔ อดุลย์ได้สมัครเป็นอาสาสมัครทางการเกษตรโดยวิธีเทคโนโลยีและต้องเดินทางไปทำงานที่ประเทศอิสราเอล เขาส่งเงินมาช่วยเหลือจุนเจือครอบครัวตลอดเวลา

หลังจากหมดสัญญาและกลับมาเมืองไทย อดุลย์ก็ได้ไปทำงานที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง แต่ทำได้สักพักก็กลับไปประกอบอาชีพเลี้ยงไก่เพาะเห็ดเหมือนเดิม เนื่องจากเขาต้องทำงานหนักแต่กลับได้รับผลตอบแทนน้อย

ครั้นปี ๒๕๓๘ อดุลย์จึงไปสมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานส่งเสริมการปลูกข้าวมัสมาตี ที่บริษัทในจังหวัดเชียงใหม่

ทำงานได้หนึ่งปี ก็ได้เลื่อนขั้นย้ายไปทำงานเป็นหัวหน้าแผนกคิวซีในบริษัทผลิตดอกไม้ประดิษฐ์ส่งออกซึ่งเป็นเครือของบริษัทเดิม

ต่อมาปลายปี ๒๔๒๕ บริษัทประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจและการส่งออก มีการปรับลดพนักงานออกเป็นจำนวนมาก อดุลย์จึงลาออกและไปสมัครทำงานที่บริษัทแห่งใหม่ ซึ่งเป็นบริษัทผลิตสินค้าทางการเกษตรแช่แข็งเพื่อส่งออกไปขายยังต่างประเทศ รายได้เดือนละ ๖,๕๔๐ บาท และพักอาศัยอยู่ที่อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ที่บริษัทเป็นผู้เช่าให้

คนสู้ชีวิตอย่างอดุลย์ไม่เคยย่อท้อแม้จะต้องผลัดเปลี่ยนถิ่นฐานทำกินบ้าง เข้าๆ ออกๆหลายบริษัทบ้าง แต่ชีวิตของเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยแสงสว่างส่องทางในทุกๆถนนที่เขาเลือกเดินเพื่อกรุยทางสู่อนาคตที่ขึ้นของครอบครัว

เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีเขาพร้อมทุ่มให้กับงาน เงิน และครอบครัว

แต่แล้ววันหนึ่ง แรงงานที่เสมือนเครื่องจักรก็ถึงคราวชำรุดทรุด

โทรมลง

เวลานั้นประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ อดุลย์มีอาการชาตามตัว เบื่ออาหาร อ่อนเพลีย ความดันโลหิตขึ้นสูง จึงไปเข้ารับการตรวจร่างกายที่อนามัยประจำตำบล และถูกส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลอำเภอพาน ต่อด้วยโรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์

อดุลย์รักษาตัวอยู่ประมาณ ๒ สัปดาห์ อาการไม่ดีขึ้น มีแต่ทรงกับทรุด จึงเปลี่ยนไปรักษาที่โรงพยาบาลนครพิงค์ จังหวัดเชียงใหม่ และณ ที่นั้นแพทย์ได้เป็นผู้ไขปริศนาชีวิตที่เปลี่ยนไปของเขาว่า

อดุลย์ป่วยเป็นโรคไตวาย แต่โชคยังดีที่ไม่ถึงขั้นเรื้อรัง แพทย์จึงให้ยามารับประทานและฉีดยา ประคองอาการไปได้ระยะหนึ่ง

แต่แล้ว... เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ อาการกลับมากำเริบอีก เขาจึงเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเชียงรายประชานุเคราะห์ และต้องเข้ารับการฟอกเลือดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค

ระยะแรกฟอกเลือดสัปดาห์ละ ๓-๔ ครั้ง คิดเป็นค่าใช้จ่ายถึง ๘,๒๓๐-๑๑,๐๐๐ บาทต่อเดือน ซึ่งอดุลย์ต้องรับผิดชอบด้วยตนเอง

วิกฤตการณ์นี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า บัดนี้ เสาหลักของครอบครัวกำลังสั่นคลอน

ในความหม่นหมองของสีเทา ยังมีการเจือจางของสีขาวอยู่บ้างฉันใด ในความโชคร้ายก็อาจยังพอมีความโชคดีอยู่บ้างฉันนั้น

เดือนเมษายนของปีนั้นเองอดุลย์ได้รับสมุดคู่มือสิทธิการฟอกไตจากสำนักงานประกันสังคม จึงไปรับการฟอกเลือดที่สวนสนโพลิคลีนิค ซึ่งอยู่ในเครือโรงพยาบาลนครพิงค์ เดือนละ ๘ ครั้งครั้งละ ๑,๘๐๐ บาท แต่ในส่วนเกินประมาณเดือนละ ๒,๔๐๐ บาท อดุลย์ต้องรับผิดชอบเอง นับว่าเหตุการณ์นี้ช่วยแบ่งเบาภาระของเขาได้มากทีเดียว

ทว่า...ปัญหาหนึ่งได้รับการบรรเทาลง แต่อีกปัญหาหนึ่งกำลังอุบัติขึ้น...

เนื่องจากในการรักษาแต่ละครั้ง อดุลย์ต้องลางานสัปดาห์ละ ๒ วัน ในช่วงบ่ายวันจันทร์และวันศุกร์ ทำให้มีผลต่อการปฏิบัติงานอย่างมาก

ในที่สุด ข่าวร้ายของชีวิตก็ได้มาถึง เมื่อบริษัทแจ้งล่วงหน้าว่า อดุลย์ต้องออกจากงานในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔

ด้วยเหตุผล...*ทำงานได้ไม่เต็มที่*

ช่วงนี้เอง อดุลย์ได้ให้สุชาดาและลูกๆ ไปพักอาศัยอยู่กับตาที่จังหวัดเชียงใหม่ไปก่อน

โรคร้ายคุกคามยังไม่พอต้องมากลายเป็นคนตกงานไร้แหล่งรายได้ อย่าว่าแต่จุนเจือครอบครัวเลย ลำพังแค่เลี้ยงชีพตนเองยังไม่สามารถจะทำได้

ภาวะการบีบคั้นทางอารมณ์เกิดขึ้นกับเขาอย่างสุดที่จะควบคุมได้ ความเครียดประดังเข้ามาดุจคลื่นพายุที่โหมกระหน่ำท้องทะเล

ความสับสน หมดสิ้นหนทางคือทางตันแห่งชีวิต และบัดนี้ เขากำลังยืนอยู่ ณ จุดนั้น

แม้ว่าที่ผ่านมาทางเดินชีวิตของอดุลย์เลี้ยวลดคดเคี้ยวไปมา แต่ก็ยังไม่ทางตันและไม่ใช่หนทางที่มืดไร้แสงสว่างนำทางเฉกเช่นครั้งนี้

แต่ด้วยหัวใจนักสู้ สำหรับอดุลย์แล้ว แม้แสงสว่างรอบข้างจะดับลง แต่เปลวไฟในจิตใจยังคงต้องลุกโชติช่วงต่อไป...

อดุลย์จับปากกาถ่ายทอดเรื่องราวผ่านตัวอักษรลงในกระดาษเปล่า แล้วส่งไปยังที่ที่หนึ่งซึ่งเขามุ่งหมายมาดมั่นว่า...*จะเป็นจุดหมายที่เขาปรารถนาไว้*

และแล้ว...เนื้อความในจดหมายนั้นก็ถูกบันทึกไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการแห่งพระราชเสาวนีย์ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่ของพสกนิกรไทยที่พระราชทานพระเมตตาผ่านทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ

โครงการที่ดำเนินอยู่เพื่อให้แสงแห่งชีวิตแก่ผู้ทุกข์ยาก

โดยสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ดำเนินการช่วยเหลือรวมทั้งให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาที่เป็นความจำเป็นเร่งด่วน

ทั้งการประสานงานกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงราย เพื่อให้คำแนะนำขั้นตอนการยื่นหลักฐานขอกู้ยืมเงินประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ ส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพเลี้ยงไก่ เพาะเห็ดฟาง และให้ภรรยาประกอบอาชีพค้าขายช่วยเหลือครอบครัวอีกหนทางหนึ่ง

จากนั้น ได้แนะนำขั้นตอนการให้ความคุ้มครองทางกฎหมาย กรณีลูกจ้างถูกเลิกจ้าง ซึ่งตามมาตรา ๓๘ ระบุว่าความเป็นผู้ประกันตนจะสิ้นสุดลง แต่ลูกจ้างจะยังคงได้รับสิทธิประโยชน์ต่อไปอีก ๖ เดือน และหากประสงค์จะสมัครเป็นผู้ประกันตนต่อก็สามารถทำได้โดยต้องสมัครภายใน ๖ เดือน นับแต่วันที่ออกจากงานหรือถูกเลิกจ้าง ตามมาตรา ๓๙ โดยผู้สมัครจะต้องจ่ายเงินสมทบเองในอัตรา ๒๘๘ บาทต่อเดือน ซึ่งคิดจากฐานเงินเดือน ๔,๘๐๐ บาท

การประกันตนจะได้รับความคุ้มครอง ๖ กรณี คือ เจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุ ตาย ทุพพลภาพที่ไม่ใช่จากการทำงาน คลอดบุตร กรณีสงเคราะห์บุตร และชราภาพ แต่การจ่ายประโยชน์ทดแทนจะคิดจากฐานเงินเดือน ๔,๘๐๐ บาทด้วยเช่นกัน

ข้อมูลเหล่านี้มีส่วนช่วยให้แสงสว่างแห่งความคิดแก่อดุลย์อย่างมาก และเขาก็ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำเหล่านั้นด้วยความภาคภูมิใจ

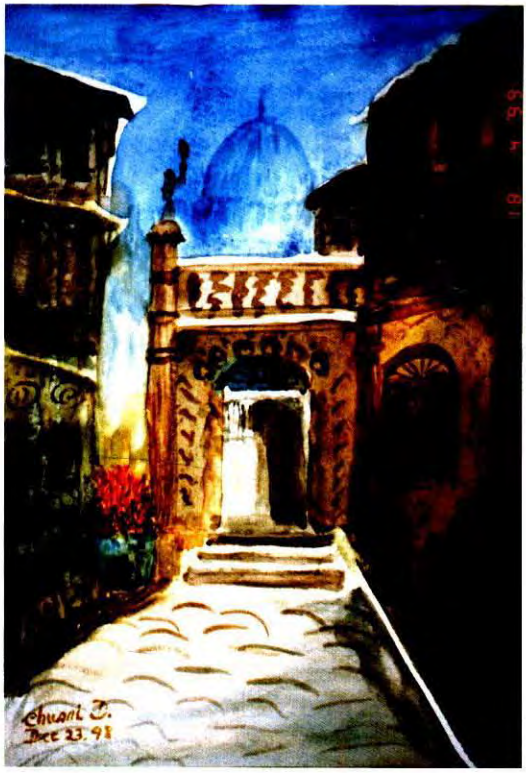
สำหรับปัญหาความเดือดร้อนด้านการครองชีพ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าอดุลย์มีฐานะยากจน ต้องรับภาระเลี้ยงดูภรรยาและบุตรในวัยศึกษา ๒ คนเพียงลำพัง รวมทั้งมีภาระต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าสามารถเบิกค่าฟอกเลือดได้เพราะมีประกันสังคมแล้วก็ตาม แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายส่วนเกินอีกประมาณเดือนละ ๒,๔๐๐ บาท และยังมียานอกบัญชีหลักที่ต้องจัดซื้อเพิ่มเติมอีกด้วย จึงได้

ช่วยเหลือเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

แสงเทียนแม้ว่าจะไม่สว่างเจิดจ้า หากแต่เปลวเทียนนั้นกลับมีแรง มีพลังแห่งพระเมตตาที่สามารถพลิกฟื้นชีวิตคนคนหนึ่งให้ต่อสู้กับชีวิตต่อไป

ขอให้แรงเทียนนี้...

เป็นประกายส่องสว่างดั่งแสงทิพย์
งามกะพริบวิบแวมดูแจ่มใส
แรงแห่งแสงคงอยู่คู่แรงใจ
เป็นแสงเทียนสว่างไปในชั่วกาล

Edward D.
Dec 23. 93

โลกนี้....คือละคร

"โลกนี้...คือละคร...บทบาทบางตอน ชีวิตยอกย้อน ยับเยิน...."

ครอบครัว "ชาญชล" (นามสมมุติ) เปรียบเสมือนโรงละครโรงใหญ่...ละครชีวิต...

เพราะตัวละครที่อยู่ในโรงละครแห่งนี้ เป็นตัวละครที่มีชีวิตอยู่จริง

เป็นตัวละครที่โลดแล่นอยู่ในโรงละครกว้างใหญ่ โดยมีกรรมเป็นผู้กำหนดบทบาทการแสดงของตัวละครแต่ละตัว

กรรม...คือการกระทำ

อริยา ชาญชล (นามสมมุติ) วัย ๕๗ ปี บ้านอยู่ในแขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพฯ

วัยปลายของชีวิตของอริยาน่าจะเป็นวัยที่ได้รับการพักผ่อน เป็นวัยที่มีความสุขสงบ เป็นวัยที่หันหน้าเข้าวัด ได้รับรสแห่งพระธรรม

แต่การหาได้เป็นเช่นนั้นไม่...

เนื่องเพราะหลากหลายชีวิตในครอบครัว "ชาญชล" ได้ก่อให้เกิดหลากหลายลีลาที่น่าติดตาม

อริยา ไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ เธอจึงพลาดโอกาสของการอ่านออกเขียนได้ อาชีพที่พอจะทำได้คือการรับจ้างซักผ้าให้แก่เพื่อนบ้านในละแวกใกล้เคียง รายได้ไม่เพียงพอแม้แต่จะใช้ไปวัน ๆ

สามีของอริยาอยู่ในวัย ๖๑ ปี....ล้วนแล้วแต่ไม้ใกล้ฝั่งเช่นกัน

เขาจบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๔ อาชีพในปัจจุบันคือการรับจ้างทั่วไป รายได้ไม่เพียงพอแม้แต่จะใช้ไปวัน ๆเช่นกัน

ตัวของอริยาเองต้องเผชิญกับบทหนักของชีวิต

ไหนจะต้องหาเช้ากินค่ำ ใส่ปากท้องของตนเองแล้ว เธอยังต้องรับภาระเลี้ยงดูแลสมาชิกคนอื่นๆในครอบครัวอีกหลายคนและที่เลวร้ายที่สุดคือ

ขณะนี้เธอป่วยเป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่

มะเร็ง...โรคที่กินเงิน

มะเร็ง...โรคที่ไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้

แต่แพทย์ก็ยังใช้ความพยายามกันอย่างสุดความสามารถที่จะเอาชนะมันให้ได้

อริยาได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

อริยาและสามีมีลูกด้วยกันจำนวน ๖ คน

บุตรคนโตเป็นหญิง อายุ ๓๓ ปี ป่วยด้วยโรคเอดส์

บุตรคนที่สองเป็นชาย อายุ ๓๑ ปี ไม่ป่วยก็เหมือนป่วย ไม่ตายก็เหมือนตาย ด้วยเพราะติดยาบ้า

บุตรคนที่สามเป็นหญิง อายุ ๒๙ ปี แยกครอบครัวไปแล้ว

บุตรคนที่สี่เป็นหญิง อายุ ๒๗ ปี แยกครอบครัวไปแล้ว

บุตรคนที่ห้าเป็นชาย อายุ ๒๕ ปี ไม่ป่วยก็เหมือนป่วย ไม่ตายก็เหมือนตาย ด้วยเพราะติดยาบ้า เช่นเดียวกับบุตรคนที่สอง

บุตรคนที่หกเป็นชาย อายุ ๑๗ ปี จบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๔ ประกอบอาชีพเป็นช่างซ่อมเครื่องไฟฟ้า มีเงินเดือนเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท

อริยายังต้องรับภาระเลี้ยงดูแลเลี้ยงหลานอีก ๓ คน ซึ่งเกิดจากลูกสาวคนโตที่ป่วยเป็นโรคเอดส์

เหตุการณ์ที่เศร้าสลดและแสนตระหนกแก่ผู้ที่ได้รับรู้ รับฟัง และรู้เห็นเรื่องราวของครอบครัว “ชาญชล” ก็คือ

เมื่อนักสังคมสงเคราะห์จากศูนย์บริการสาธารณสุข ๖๓ สมาคมแต้จิ๋ว ฯ สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร ได้ออกเยี่ยมบ้านของผู้คนในชุมชนที่ครอบครัว “ชาญชล” พักอาศัยอยู่ ก็ได้พบว่า เด็กหญิงต้อยติ่ง (นามสมมุติ)

ลูกคนหนึ่ง ลูกคนหนึ่งในจำนวน ๓ คนของลูกสาวคนโตของอริยา มีปัญหาติดเชื้อในครอบครัว

แม่หนูน้อยอยู่ในวัยเพียง ๕ ขวบเท่านั้น

ปัญหาติดเชื้อในครอบครัวของหนูต้อยติ่ง ....

นั่นคือ แม่ของต้อยติ่ง ป่วยเป็นโรคเอดส์ในระยะสุดท้าย ต้องนอนซมอยู่กับบ้าน ไม่สามารถไปไหนมาไหนได้ และแม้จะเดินทางไปรับการรักษาที่ศูนย์ก็ไปไม่ไหว

และตามประวัติ พ่อของต้อยติ่ง ก็ป่วยด้วยโรคเอดส์เช่นกัน

ฉะนั้นต้อยติ่ง จึงจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีความเสี่ยง

นักสังคมสงเคราะห์ของศูนย์ฯ ได้ให้ต้อยติ่ง เข้ารับการตรวจเลือด

ในใบรายงานผลยืนยันการตรวจหาเชื้อเอดส์ในน้ำเหลือง ของฝ่ายชันสูตรสาธารณสุขกองควบคุมโรค สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ระบุผลการตรวจเลือดครั้งแรก และการตรวจซ้ำครั้งที่สองของต้อยติ่งว่า "มีผลเลือดเป็นบวก"

ต้อยติ่งติดเชื้อโรคเอดส์จากมารดาแล้ว

นักสังคมสงเคราะห์ของศูนย์ฯ ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ต้อยติ่งในเรื่องอาหารเสริม และเรื่องยาแก่แม่ของต้อยติ่งเท่าที่จะทำได้

นักสังคมสงเคราะห์ของศูนย์ฯ ได้ส่งเรื่องของต้อยติ่งมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อขอรับความอนุเคราะห์ในเรื่องเงินสงเคราะห์ครอบครัวผู้ติดเชื้อ

ความวังยังไม่ทันหาย ความควายก็เข้ามาแทรก

แม่หนูน้อยต้อยติ่ง ซึ่งเพิ่งลืมตาดูโลกได้เพียง ๕ ปีเท่านั้น ก็ต้องมาเผชิญกับเคราะห์กรรมด้วยโรคที่เมื่อผู้ใดเป็นแล้ว ก็ต้องตายเพียงสถานเดียวเท่านั้น

เด็กน้อยต้องมารับเคราะห์กรรมโดยที่ตนเองมิได้เป็นผู้ก่อ...

ใครเล่าจะเป็นผู้รับผิดชอบชีวิตน้อย ๆชีวิตนี้...

ชีวิตที่ไม่มีทางเลือก....

ชีวิตที่ยังเยาว์วัยและไร้เดียงสายิ่งนัก...

ฤาจะเป็นเคราะห์กรรมแต่ปางก่อน...

และแล้ว ชะตาก็เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของสมาชิกในครอบครัว "ชาญชล"

เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ แม่ของต้อยติ่งก็หมดเวรหมดกรรม หมดความทุกข์ความทรมาน หมดจากความเจ็บความปวด

แม่ของต้อยติ่งจากไปแล้ว....

ในขณะที่เงินไม่มีติดบ้านเลย

อริยา ชาญชล ไม่สามารถหาเงินมาทำศพลูกสาวได้ ทั้งๆ ที่เธอตั้งใจจะทำให้เรียบง่ายและเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด

งานศพ...เธอทำเพียงเพื่อให้ลูกสาวได้ไปสู่สุคติภพเท่านั้น

แต่ไม่มีเงินติดอยู่ในบ้านเลย

เงินเฉพาะหน้าเพื่อใช้จ่ายในเฉพาะกิจ

อริยาเดินทางมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยตนเอง

เธอแสดงความจำนงขอรับความช่วยเหลือค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าเพื่อช่วยให้ลูกสาวคนโตของเธอได้ไปสู่ความสงบนิรันดร์ในสัมปรายภพ

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ให้ความช่วยเหลือเฉพาะหน้าแก่อริยา ชาญชล ในการฌาปนกิจศพลูกสาวคนโต เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐ บาท

ถึงแม้ลูกสาวคนโตของอริยาจะปิดฉากชีวิตละครบทเศร้าไปแล้ว

แต่ตัวละครที่เหลือยังคงโลดแล่นอยู่บนเวทีชีวิตต่อไป

จะอีกนานแต่ไหน มิมีผู้ใดรู้ได้

สามีของอริยา...ในวัยไม้ใกล้ฝั่ง

ตัวของอริยาเอง....ในวัยปลาย...กับมะเร็งในลำไส้ใหญ่

ลูกคนที่สองและคนที่ห้าของอริยาซึ่งเป็นชายทั้งคู่...กับชีวิตที่ตกเป็นทาสของยาบ้า

ต้อยติ่ง หลานสาวตัวน้อยวัย ๕ ขวบของอริยา...กับชีวิตวัยเยาว์ที่เพิ่งพบเห็นโลกได้เพียง ๕ ปีเท่านั้น กับการติดเชื้อเอดส์จากผู้เป็นแม่

อริยายังมีหลานตัวเล็กๆอีก ๒ คน ซึ่งเป็นน้องของต้อยติ่ง อยู่ในความอุปการะของเธอในฐานะยาย

ภาระนี้ใหญ่หลวงและหนักหน่วงยิ่งนัก

สองบ่าอันอ่อนล้าของอริยา ชาญชล จะรับไว้ได้เพียงไร....

เป็นสิ่งที่ผู้พบเห็น ผู้รับฟัง และผู้รับรู้ ในเรื่องราวต่างๆ ของครอบครัวของอริยา ชาญชลจะต้อง....

หยุด...ดู หยุด...ฟัง และ หยุด...คิด

ตราบใดที่ในโลกนี้ยังมีเมตตาธรรมเป็นธรรมที่คุ้มครองโลกอยู่...

ตราบนั้นอริยา ชาญชล ยังมีความหวัง

“โลกนี้...คือละคร...

บทบาทบางตอน ชีวิตยอกย้อน ยับเยิน....”

ขอความเมตตาธรรมเป็นธรรมที่คุ้มครองโลกไปตราบนานเท่านาน...จนชั่วฟ้าดินสลาย

ลูกรักของพ่อ

ลูก...คือโซ่ทองคล้องใจของพ่อแม่

ลูก...คือแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

ลูก...คือของขวัญอันล้ำค่าของพ่อแม่

ลูก...คือสมบัติที่พ่อแม่หวงแหนและยอมแลกแม้แต่ชีวิตของตน

เองเพื่อรักษาสมบัติชิ้นนี้ไว้ให้คงอยู่

ทั้งหมดนี้คือคำนิยามเพียงน้อยนิดของคำว่า "ลูก"

พ่อของลูกคือ**ประวัติ** และลูก...ลูกรักของพ่อคือ**สุวิทย์** เด็กชายตัวน้อยวัยกำลังน่ารักน่าชัง ๓ ขวบปี ซึ่งขณะนี้กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล ๑ โรงเรียนบ้านน้องคลอง ตำบลป่าหมาก อำเภอบ้านฝาง จังหวัด ขอนแก่น

....คือที่มาของเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งที่ได้บันทึกไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ประวัติ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนบ้านแตง ตำบลบ้านหลาว อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่นเขาเป็นลูกคนสุดท้องของพ่อเอ่นวัย ๕๘ ปีและแม่สมบูรณ์วัยเดียวกัน

พ่อเอ่นและแม่สมบูรณ์มีลูกอีก ๔ คน เป็นชาย ๓ คนและหญิง ๑ คนซึ่งทุกคนอยู่ในตระกูลชาวนา กระดูกสันหลังของชาติผู้แสนยากจนและคงจะเป็นเช่นนี้ไปชั่วนาตาปี....????????????

เจนวัย ๔๐ ปีอาชีพทำนาที่ดินที่ทำประโยชน์เป็นของภรรยา

ทองสุขวัย ๓๕ ปีอาชีพทำนาในที่ดินของสามี

สมพงษ์ วัย ๒๒ ปี อาชีพทำนา ในที่ดินของพ่อเอ่นและแม่สมบูรณ์

ประวัติคือเจ้าของเรื่องชีวิตจริงเรื่องนี้วัย ๓๐ ปี อาชีพทำนา ในที่ดินของแม่ยาย

ส่วนพรสุรีย์ ภรรยาของประวัติอายุ ๒๕ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านน้องคลอง ตำบลป่าหมาก อำเภอบ้านฝาง จังหวัดของแก่น

ประวัติและพรสุรีย์ ได้แต่งงานและอยู่กินกันมาอย่างมีความสุขตามประสาสามีภรรยา ทั่ว ๆ ไป เขาและเธอครองคู่อยู่ด้วยกันที่บ้านตำบลป่ามะนาว อำเภอบ้านฝางจังหวัดของแก่น

สามีภรรยาเมื่อแต่งงานกันก็ย่อมอยากจะมีลูกไว้เป็นโซ่ทองคล้องใจและไว้สืบสกุล

ประวัติและพรสุรีย์ก็เช่นเดียวกัน

และพวกเขาก็ได้สมดั่งฝัน เพราะหลังจากแต่งงานกันไม่นานลูกรักดั่งดวงใจก็ถือกำเนิดขึ้นเป็นเพศชาย

แต่.....อนิจจา.....

ฟ้าประทานให้สุวิทย์เกิดมา แล้วไยจึงต้องให้ความพิการประทับมาเป็นรอยที่เชือดเฉือนหัวใจผู้เป็นพ่อแม่ด้วย

ในความน่ารักน่าเอ็นดูสดใสไร้เดียงสาของทารกน้อยนั้น คือความพิการที่มาแต่กำเนิด...

ใบหน้าซีกซ้ายและซีกขวาไม่เท่ากัน โดยใบหน้าข้างขวามีการเจริญเติบโตช้ากว่าปกติ

เท่านั้นยังไม่พอสำหรับชีวิตของทารกน้อย

หูซึ่งมนุษย์ปกติจะต้องมีสองข้าง

แต่สวรรค์ให้แก่เด็กน้อยมาเพียงข้างเดียวเท่านั้น ส่วนนิ้วมือซึ่งคนปกติมีกัน ๑๐ นิ้วเด็กน้อยกลับมี ๑๑ นิ้วคือมีนิ้วหัวแม่โป้งข้างขวาเกินมาหนึ่งนิ้ว

ฤๅสวรรค์จะทดสอบความรักของพ่อและแม่ และความเข้มแข็งแห่งจิตใจของเขาทั้งสองนั้น

รายได้ของครอบครัว หรือ ก็แสนจะจำกัดจำเขี่ย ประวัติมีอาชีพทำนา หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน ตลอดมาในที่นาของแม่ยาย จำนวน ๑๗ ไร่ แต่ทั้งที่ขยันแสนขยันแต่รายได้เขาก็น้อยนิดเสียเหลือเกินเมื่อเทียบกับค่าครองชีพอันแสนหฤโหดในปัจจุบัน

เพียง ๒๐,๐๐๐ บาทต่อปีเท่านั้น ซึ่งจำนวนนี้ก็ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับความเมตตาของธรรมชาติ

ไม่ว่าจะยากดีมีจนเพียงไรก็ตาม สองสามีภรรยาสามารถกัดก้อนเกลือกินได้ แต่ลูกรักดังดวงใจของเขาทั้งสองต้องได้รับการรักษาเพื่อให้เติบโตขึ้นมาในสังคมเหมือนมนุษย์ปกติ

เด็กน้อยได้เข้ารับการรักษา ณ โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น

แพทย์ได้แจ้งให้ทราบว่าทางเดียว ที่จะรักษาคือการผ่าตัด และเด็กน้อยก็ได้รับการรักษามาอย่างต่อเนื่อง

การผ่าตัดได้ทำไปแล้วถึง ๔ ครั้ง.....ครั้งที่ ๑ และ ๒ เมื่ออายุได้ ๓ เดือนได้รับการผ่าตัดปากไป ๒ ครั้งเสียค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งทางโรงพยาบาลก็ได้ให้ความช่วยเหลือ โดยแผนกสังคมสงเคราะห์ได้ให้ความอนุเคราะห์ ๓,๐๐๐ บาท

ครั้งที่ ๓ เมื่อปี ๑๕๔๒ ได้การผ่าตัดนิ้วมือข้างขวาซึ่งเกินมาหนึ่งนิ้วออกเสียค่าใช้จ่าย ๒,๐๐๐ แผนกสังคมสงเคราะห์ ของโรงพยาบาลก็ได้ให้ความอนุเคราะห์ ๕๐๐ บาท

ครั้งที่ ๔ เมื่อเมื่อเดือน พฤษภาคม ๒๕๔๓ ได้รับการผ่าตัดเสริมปากเสียค่าใช้จ่าย ๔,๔๐๐ แผนกสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลให้ความอนุเคราะห์๒,๐๐๐บาท

สำหรับผู้เป็นพ่อ.....การผ่าตัด.....คือกรรมวิธีที่แพงแสนแพงใน

การรักษาให้แก่ลูกรัก

แต่ประวัติก็ต้องทำ ด้วยความหวังจะให้ลูกรักดังดวงใจมีความเป็นปกติเหมือนผู้คนในสังคม

รายได้ของเขาโดยเฉลี่ยเพียงแค่พันกว่าบาทต่อเดือน.....สำหรับการดำรงอยู่ถึง ๓ ชีวิต ค่าเล่าเรียนของลูกอีกปีละ ๔๐๐ บาทและยังค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาพยาบาลลูกน้อยอีก

ตัวเลขสำหรับรองเท้าหนึ่งคู่ของคนบางคนเสียอีก

เมื่อปี ๒๕๔๑ สุวิทย์ได้รับการจดทะเบียนบุคคลพิการที่สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดขอนแก่นตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ. ศ. ๒๕๓๔ เด็กน้อยจึงได้รับสิทธิประโยชน์ บริการสวัสดิการสังคม

บริการสวัสดิการสังคมที่สุวิทย์ได้รับประโยชน์บริการทางการแพทย์ สามารถรับการรักษาพยาบาลเพื่อแก้ไขความพิการกายอุปกรณ์และเครื่องช่วยต่าง ๆ คำแนะนำปรึกษาทางการแพทย์ บริการทางการศึกษาการเข้าเรียนในสถานศึกษา อุปกรณ์และค่าใช้จ่ายในการเรียน ฯลฯ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

อีกไม่ช้าไม่นานสุวิทย์ก็จะต้องได้รับการผ่าตัดใหญ่อีกซึ่งจะเป็นอีกกี่ครั้งเมื่อถึงเวลาที่สุวิทย์อายุ ๖ ขวบก็ได้รับคำตอบที่แน่นอน นั่นคือการผ่าตัดเสริมขากรรไกร และเสริมใบหูข้างขวา

ถึงแม้ว่าในการผ่าตัดนั้นจะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ แต่ในการเดินทางพาลูกรักไปพบแพทย์แต่ละครั้ง ประวัติต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมากนับเป็นภาระที่ แสนหนักของเขา

และแล้ว **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ก็ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของประวัติและสุวิทย์ลูกรักดังดวงใจเขา

เรื่องราวของพ่อลูกคู่นี้ได้นำบันทึกเข้าไว้ในแฟ้มของโครงการแล้ว

เพื่อบรรเทาปัญหาเฉพาะหน้าของประวัติ สภาสังคมสงเคราะห์

แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินงาน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ได้ให้ความช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพแก่ประวัติและครอบครัวเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดของแก่นหากพบปัญหาเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนสมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสม

สุวิทย์ เด็กชายตัวน้อยยังจะต้องเติบโตและใช้ชีวิตอยู่ในสังคมเช่นมนุษย์ปกติทั่วไปด้วยสายใยแห่งความรักของผู้เป็นพ่อ พร้อมที่จะโอบอุ้มปกป้อง ทะนุถนอมป้องกันและแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะมาแผ้วพานชีวิตของลูกน้อย

และ ณ บัดนี้ ประวัติได้ทำหน้าที่ของพ่อ.....

พ่อผู้รักลูกดุจแก้วตาดวงใจ

ขอให้ประวัติมีกำลังใจกล้าแกร่ง และถ่ายทอดกำลังใจและพลังแห่งรักของผู้เป็นพ่อนั้นให้แก่ลูกรักดั่งดวงใจของเขา

ขอมอบดอกไม้แห่งรักให้ แก่พ่อของลูกและลูกรักของพ่อ.....

Chuori D.
June30,02

พลังสีขาว

พลังชีวิตมีอำนาจในการผลักดันการคงอยู่ของชีวิตหนึ่ง...

ลมหายใจ ความหวัง และพลังสีขาวคือสิ่งที่ประคับประคองการคงอยู่ของชีวิตนั้น...

ชีวิตน้อย ๆ ของอำนาจ เด็กชายอ่อนเดียงสาวัย ๓ ปี ๑๑ เดือน

อำนาจ เกิดที่โรงพยาบาลศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

แต่...อนินจาเด็กน้อยเกิดมาลืมตาดูโลกได้ไม่นานก็ต้องมากำพร้าแม่เมื่ออำภา มารดาบังเกิดเกล้าต้องเสียชีวิตลงด้วยโรคภูมิคุ้มกันบกพร่องหรือที่รู้จักกันในนามมหันตภัยร้าย "เอดส์" เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๔

แม้ว่าอำนาจยังเด็กเกินไปที่จะรับรู้ถึงความสูญเสียนี้ได้ แต่ธรรมชาติของเด็กที่ขาดแม่ก็ย่อมจะขาดความอบอุ่นที่หล่อเลี้ยงทางสายเลือดซึ่งเป็นสายสัมพันธ์อันแน่นเหนียวของแม่และลูก

สภาพการไร้แม่เกาะกินชีวิตของเด็กชายได้ไม่นานก็ต้องมาเผชิญกับมรสุมชีวิตลูกใหม่อีกครั้ง

คราวนี้มรสุมร้ายพัดพาบิดาบังเกิดเกล้าไปจากชีวิตน้อย ๆ มิใช่การจากตาย แต่ทว่าเป็นการจากเป็นที่บาดลึกไม่แพ้การสูญเสียแม่ เพราะนั่นอำภามิได้ต้องการจะทอดทิ้งลูกของเธอไปเลยในทางหลับกันบุญคำ พ่อแท้ ๆ ได้ทอดทิ้งลูกวัยเยาว์ ไร้เดียงสา ไร้ซึ่งความสามารถดูแลปกป้องชีวิตตนเองไปแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่และย้ายไปอยู่ด้วยกันแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

และนับจากนั้นเขาไม่เคยเหลียวแลติดต่อกลับมาหาลูกน้อยอีกเลย

อำนาจจึงเติบโตมาจนวัยสามขวบกว่าก็เพราะความกรุณาของพลอยแก้ว ซึ่งเป็นพี่สาวของแม่ที่คอยให้การอุปการะเลี้ยงดู

ป้าพลอยแก้วประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างชั่วคราวในโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยพยาบาล รายได้เดือนละ ๔,๑๐๐ บาท

เงินจำนวนเท่านี้กับการอุปการะเลี้ยงดูอำนาจ มารดาผู้ชรา และบุตรสาวของตนเองอีกซึ่งนับว่าน้อยมากกับภาระที่เธอต้องแบกรับ

เด็กชายอำนาจพักอาศัยอยู่กับป้าพลอยแก้วในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่ของราชพัสดุ มีสมาชิกอยู่รวมกันจำนวน ๕ คน ประกอบด้วย

ยายแขก ยายของอำนาจในวัย ๗๐ ปี

เอนกบุตรชายของยายแขกทำงานเป็นช่างซ่อมเครื่องยนต์ มีรายได้เดือนละ ๘,๐๐๐ บาท

บุญเกิด ภรรยาของเอนก

วิไลวรรณ บุตรสาวของยายแขก ทำงานนวดแผนโบราณอยู่ที่พัทยา รายได้ไม่แน่นอน

พลอยแก้ว บุตรสาวของยายแขก และผู้อุปการะของอำนาจ

ศศิกานต์ บุตรสาวของพลอยแก้ว

และสมาชิกใหม่คนสุดท้อง...อำนาจ

นอกจากความโชคร้ายที่ต้องเกิดมาเป็นเด็กกำพร้าทั้งพ่อและแม่แล้ว อำนาจยังต้องเผชิญกับชะตากรรมที่โหดร้ายเมื่อแพทย์แจ้งว่า...เด็กน้อยป่วยเป็น*โรคธาลัสซีเมีย*

อำนาจมีอาการซีดมาแต่กำเนิด และต้องเข้ารับการตรวจรักษาตามนัดของแพทย์เพื่อเติมโลหิตเป็นประจำทุกสองเดือน

ด้วยฐานะที่ยากจนกับภาระที่หนักอึ้ง พลอยแก้วจึงไม่รู้จะหาหนทางใดมารักษาหลานชายตัวน้อยได้ จึงได้ติดต่อขอความอนุเคราะห์จาก

โรงพยาบาล ซึ่งทางโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ก็ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในบางส่วน

ทว่า...ครอบครัวของเธอยังคงประสบปัญหาความเดือดร้อนในการนำอำนาจไปรับการตรวจรักษาแต่ละครั้ง ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูง รวมทั้งต้องเสียค่าเติมโลหิตครั้งละประมาณ ๑,๐๐๐ บาท นับเป็นเงินที่สูงมากเมื่อเทียบกับรายรับเดือนละ ๔,๑๐๐ บาทของพลอยแก้ว

ด้วยความรักและความสงสารหลานแทบขาดใจ พลอยแก้วจึงไม่หยุดการดิ้นรนแต่เพียงเท่านี้ แม้ว่าเธอไม่มีพลังเงินแต่เธอก็มีพลังใจที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยอำนาจ หลานชายให้มีโอกาสได้รับการรักษาต่อเนื่อง เพื่อที่เด็กน้อยจะได้ไม่เกิดทุกขเวทนาเวลาที่อาการของโรคกำเริบ

พลังใจที่เป็นดั่งพลังบริสุทธิ์สีขาวที่จะชุบชีวิตอันโหดร้ายของอำนาจให้กลับมาสดใสเฉกเช่นเด็กในวัยเดียวกันได้

พลังสีขาวจากเธอเพียงพลังเดียวคงจะอ่อนแรงเกินไปที่จะสานความหวังที่ตั้งใจไว้ได้พลอยแก้วจึงหาหนทางใหม่และหาใครสักคนที่พร้อมจะมอบสิ่งนี้เป็นของขวัญแห่งชีวิตให้แก่อำนาจ

และแล้วเธอก็สมหวัง เมื่อแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้เปิดรับเรื่องราว ของเธอและหลานชายผู้อาภัพ

พลอยแก้วและอำนาจได้รับพลังอันยิ่งใหญ่และใสพิสุทธิ์จากน้ำพระทัยแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่พระราชทานแก่พสกนิกร ผู้ยากไร้ของพระองค์

และ ณ ที่นี้...ในผืนแผ่นดินไทย เธอจึงได้รับพลังสีขาวอย่างที่มุ่งมาดปรารถนาไว้

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ โดยมอบเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอำนาจ เป็นจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ และโรงพยาบาลที่อำนาจได้รักษาตัวอยู่ หากพบปัญหาเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนเพิ่มเติมก็จะได้พิจารณาให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือได้ทันท่วงทีตามความเหมาะสม

พลังสีขาว...พลังบริสุทธิ์...ที่ช่วยชีวิตเด็กน้อยที่ใสซื่อ บริสุทธิ์ดุจดั่งผ้าขาว

และหวังว่าพลังนี้จะสามารถช่วยเปลี่ยนชีวิตที่หม่นหมองของเด็กน้อยให้จางลงได้ และมีโอกาสกลับมาเป็นผ้าขาวที่ขาว สะอาด และสดใสต่อไป

ขอให้ชีวิตน้อย ๆ ของอำนาจ จงเติบโตขึ้นด้วยความมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ดุจดั่งต้นไม้ที่มีรากแข็งแกร่งเพื่อประดับสังคมไทยต่อไป.

Chanel D.
Jun. 22, 03

กรรมบันดาล

วรกร หญิงสาววัยรุ่น อายุ ๒๑ ปี จบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๖ จากโรงเรียนบ้านผือน้อย จังหวัดสุรินทร์

ด้วยกรรมเก่าแต่ชาติปางก่อนทำให้วรกรมีสุขภาพที่ไม่แข็งแรงสมบูรณ์เหมือนหญิงสาวในวัยเดียวกัน ทำให้โอกาสทางการศึกษาของเธอมีเพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากนั้นจึงเริ่มต้นชีวิตทำงานเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว

วรกร เป็นบุตรสาวคนโตของสุนันท์ บิดาวัย ๔๕ ปี และภัทรกร มารดาอายุ ๔๒ ปี

ยายของวรกรเป็นผู้แจ้งเกิดให้วรกร ยายจึงให้วรกรใช้นามสกุลเดียว กับยาย

เมื่อวรกรอายุได้ ๕ ขวบ พ่อได้ทิ้งแม่ของวรกรไป

สถานการณ์บ้านแตกสาแหรกขาดได้เกิดขึ้นกับเธอ

ขาดพ่อเหมือนถ่อหัก ขาดแม่เหมือนแพแตก

เมื่อพ่อแม่แยกทางกัน วรกรจึงต้องอยู่ในความอุปการะของมารดา

แม่.....ผู้ซึ่งเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของลูก

แม่.....ผู้ซึ่งทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก

พ่อของวรกรซึ่งไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับแม่ หายไปจากชีวิตแม่และลูกเป็นเวลาประมาณ ๒ ปี

แต่แล้ว...ลมหวน...

เขาหวนกลับมาคืนดีกับแม่ของวรกรอีก

คราวนี้วรกรมีน้องเกิดขึ้น ๑ คน คือมัณฑนา

อยู่ๆไป พ่อของวรกรไม่ได้มีความรับผิดชอบต่อครอบครัวดังเช่นที่หัวหน้าครอบครัวพึงเป็น แม่ของวรกรจึงอพยพตัวเองและลูกสาว ๒ คน หนีจากสุรินทร์ไปตายดาบหน้าที่กรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร...

...แหล่งทำมาหากินแหล่งใหญ่ที่หลายคนใฝ่ฝันหา

ภัทรภรแม่ของวรกรประกอบอาชีพขายลูกชิ้นปิ้ง มีรายได้เฉลี่ยเพียงวันละ ๒๐๐.- บาท แต่ลูก ๆ ก็อบอุ่นใจที่ได้อยู่ใกล้แม่...

ปัจจุบันนี้มัณฑนา อายุ ๑๗ ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนโรงเรียนเทพวิทยา (ย่านวังหิน)

เมื่อมาอยู่กรุงเทพฯ ได้ไม่นานนัก แม่ของวรกรได้พบรักครั้งใหม่กับธนกิจ เพราะหวังว่าจะมีชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น

แต่แล้ว... โชคชะตาไม่เข้าข้าง

เมื่ออยู่กินกันมาได้ประมาณ ๑๕ ปี ความรักครั้งใหม่นี้ก็ล่มสลายลงอีก และยังมีบ่วงดวงใจเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน นั่นคือ

ชิดชนก วัย ๑๒ ปี ซึ่งเป็นน้องต่างบิดาของวรกร

อย่างไรก็ตาม สำหรับวรกรแล้วลูกของแม่คือน้องของเธอ

น้อง ... ที่เธอจะไม่มีวันทอดทิ้งหรือรังเกียจเดียดฉันท์

ขณะนี้ ชิดชนกกำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเสนานิคม

วรกรมีหัวใจที่เข้มแข็ง กิริยาที่อ่อนหวาน แต่กลับมีร่างกายที่อ่อนแอ

เธอป่วยเป็นโรคหัวใจรั่วมาแต่กำเนิดแพทย์ลงความเห็นว่าอาการของโรคอยู่ในขั้น ๒ ถ้าไม่รีบผ่าตัดจะยิ่งลุกลามทำให้ผ่าตัดลำบากและเป็นอันตรายต่อชีวิต

ทำไมกรรมถึงบันดาล แต่สิ่งที่เลวร้ายให้แก่เธอ

วรกรเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี ผ่าตัดไปแล้ว ๒ ครั้ง แต่ก็ยังไม่หายขาด จึงต้องมีการผ่าตัดครั้งที่ ๓

สำหรับค่ารักษาพยาบาลการผ่าตัดครั้งที่ ๑-๒ วรกรได้รับความอนุเคราะห์ค่ารักษาทั้งหมดจากทางโรงพยาบาล

ระหว่างรอแพทย์นัดให้เข้ารับการผ่าตัดครั้งที่ ๓ อยู่นั้น วรกรได้เดินทางไปอยู่ที่ภูมิลำเนาเดิมคือจังหวัดสุรินทร์ ทำให้ไม่ได้รับการติดต่อจากโรงพยาบาล จึงเปลี่ยนไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

และแล้ว ... เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ วรกรได้รับการผ่าตัดครั้งที่ ๓ ซึ่งเสียค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดจำนวน ๕๐,๐๐๐.- บาท

แผนกสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลฯ ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ลดค่ารักษาพยาบาลเหลือเพียง ๔๐,๐๐๐.- บาท โดยให้มารดาของวรกรทำสัญญาผ่อนชำระเงินเป็นรายเดือนเดือนละ ๓๐๐.- บาท โดยให้เริ่มชำระตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ครั้นถึงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ วรกรได้ออกจากโรงพยาบาลไปพักฟื้นที่บ้านเช่าแถวถนนพหลโยธิน ๓๔ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ และเธอต้องเสียค่าเช่าเดือนละ ๒,๐๐๐.- บาทซึ่งรวมค่าน้ำ ค่าไฟแล้ว

ผลการผ่าตัดครั้งล่าสุด แพทย์ลงความเห็นว่าอาการของโรคยังไม่หายขาด เพียงแต่ทุเลาเบาบางลง ซึ่งยังคงต้องรักษาตัวต่อไปอย่างต่อเนื่อง

แต่โรคร้ายที่เกิดขึ้นกับคนจนใช่ว่าจะรักษาได้ง่าย ๆ

แม้หมอจะมีความเก่งกล้าสามารถเพียงใดก็ตาม

เทคโนโลยีทางการแพทย์จะก้าวล้ำนำหน้าแค่ไหน

แต่ถ้าคนไข้ขาดปัจจัยหลัก ซึ่งก็คือ ... เงิน **หนทางแห่งการรักษาก็ดูมืดมนลง**

วรกรนั่งคำนวณค่าใช้จ่ายอย่างคร่าว ๆ ก็ร่วมแสนบาท

ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเธอ กับครอบครัวจน ๆ หรือจะมีปัญญาหาเงินมากมายขนาดนี้มารักษาตัวเหนี่ยวรั้งลมหายใจของตนเองได้

ก่อนหน้านี้ วรกรเคยประกอบอาชีพมาหลายที่ แต่ก็ไม่สามารถทำได้นานเพราะไม่มีแรง อาการของโรคกำเริบหนักทุกครั้งที่เธอเหนื่อย หรือใช้

แรงงาน

ด้วยเหตุนี้ ครอบครัวจึงประสบปัญหาเดือดร้อนด้านการครองชีพ รายได้ของมารดามีจำกัด ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายด้านต่าง ๆ โดยลำพังตนเองได้ ทั้งค่ารักษาพยาบาลเธอ ค่าเล่าเรียนของน้อง ๆ และค่าใช้จ่ายในครอบครัวด้านอื่น ๆ

วรกรรู้สึกสงสารแม่มากเพราะแม่ต้องทำงานหนักคนเดียว โดยที่ตนเองไม่ได้ช่วยอะไรเลย ซ้ำยังเป็นภาระให้อีกต่างหาก

วรกรจึงตัดสินใจทำหนังสือทูลเกล้าฯ เพื่อหวังจะได้รับพระราชทานพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เหมือนอย่างเช่นที่ผู้ยากไร้คนอื่น ๆ ได้รับพระเมตตาจากพระองค์

เรื่องราวของเธอได้รับการบันทึกเข้าไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

นักสังคมสงเคราะห์คือผู้เจาะลึกปูมหลังแห่งชีวิตของเธอ

กรรมดีที่เธอได้สั่งสมไว้ บันดาลให้เธอได้พบกับสิ่งดี ๆ ในชีวิต ...

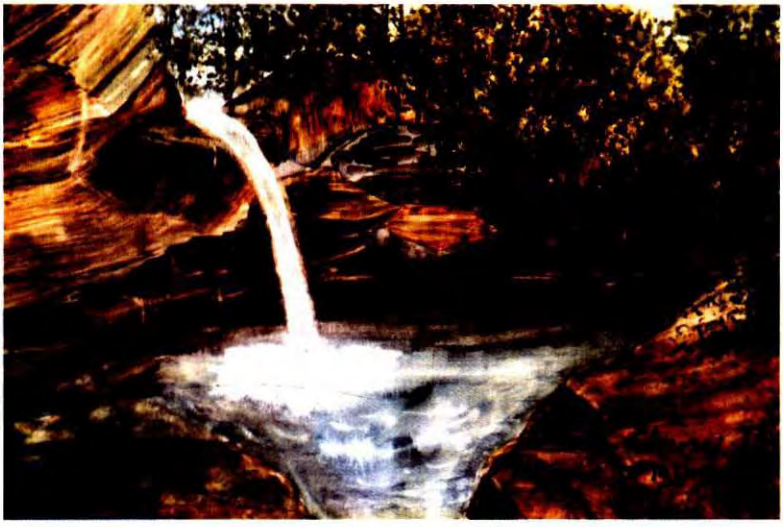
จากนั้นไม่นาน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าเพิ่มเติมให้แก่วรกร เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐.- บาท และช่วยประสานงานไปยังโรงพยาบาลเพื่อช่วยให้การรักษาดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง รวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สำหรับการช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือครอบครัว หากพบปัญหาที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ในโอกาสอื่นตามความเหมาะสมต่อไป และยังให้การช่วยเหลือด้านสุขภาพอนามัย ชีวิตครอบครัว ปัญหาสุขภาพ และการศึกษาของน้องของวรกรอีกด้วย

สำหรับวรกรแล้วไม่มีสื่อแทนใจใดๆ ในโลกนี้ที่จะสามารถแสดงออก

ถึงความจงรักภักดีของเธอ ที่น้อมเกล้าฯ ถวายแด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ **"พระมิ่งแม่แห่งชาติ"** ได้ดีเท่ากับโคลงพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งได้ขออัญเชิญมาแทนความรู้สึกของวรกรซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนที่ได้รับ ... **น้ำพระทัยพระราชทาน**

ทำทูลถวายด้วยจิต **จงรัก**
ในพระคุณบุณยศักดิ์ ส่องหล้า
เผดียงพระพุทธพิทักษ์ พระแม่ มิ่งแม่
พระแม่อยู่คู่ฟ้า **คู่พื้นไผทสยาม**

น้ำใจ...ให้ชีวิต

"น้ำเอยน้ำใจ...ของใครให้มา...
เหนือการพึ่งพา...ภาษาความเข้าใจ..."

น้ำใจ...เป็นยาวิเศษหล่อเลี้ยงจิตใจของผู้คนในสังคมของโลกใบนี้ ที่ใด มีกระแสธารแห่งน้ำใจมาก ที่นั่นก็ฉ่ำชื้นชื่นเย็น ที่ใดที่ลำธารน้ำใจเหือดแห้ง ที่นั่นก็แร้นแค้น อับจน

แต่สำหรับชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง ช่วงหนึ่งของชีวิตเธอได้พานพบกับกระแสธารแห่งน้ำใจที่หลั่งไหลอย่างไม่มีวันขาดสาย กระแสธารที่เป็นดั่งน้ำทิพย์ก่อเกิดชีวิตให้แก่เธอ...

เสริม หญิงวัยกลางคนอายุ ๕๗ ปี เจ้าของเรือนร่างผอมสูง ผิวเนื้อดำแดง ผมยาวรวบไว้ พูดจาสุภาพ ฉะฉาน แต่งกายแบบชาวบ้านชนบท แต่ดูสะอาดเรียบร้อย

เสริมเป็นชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่งของตำบลบ้านลาด อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี เธอเป็นลูกของพ่อสอนซึ่งเสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคน้ำท่วมปอดเมื่อประมาณ ๑๐ ปีเศษมาแล้ว จากนั้นแม่ทองก็มาเสียชีวิตไปอีกคนด้วยโรคปอด เมื่อประมาณ ๗ ปีที่ผ่านมา

ถึงแม้จะไม่มีพ่อกับแม่แล้ว แต่เสริมยังมีพี่น้องอีก ๔ คน

ทรง พี่ชายคนโต อายุ ๗๐ ปี เดิมประกอบอาชีพช่างไม้ ปัจจุบัน เป็นผู้สูงอายุที่ไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นใดได้

สวง พี่สาวคนที่สาม อายุ ๖๖ ปี ประกอบอาชีพทำสวนและค้าขายขนม

เสริม เป็นน้องคนที่สี่ของครอบครัว

และน้องสาวคนสุดท้อง สิน อายุ ๕๕ ปี รับราชการอยู่ที่กรมชล-ประทาน จังหวัดเพชรบุรี

๕ พี่น้องยังคงมีความรักความผูกพันที่ดีต่อกัน แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปต่างคนต่างแยกครอบครัวไปแล้ว ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาที่จะไปมาหาสู่กันเท่าที่ควร

ในด้านการศึกษาเสริมเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนศาลาเขื่อน จังหวัดเพชรบุรี

ในด้านความรัก เสริมเคยผ่านชีวิตการมีครอบครัวมาแล้วถึง ๒ ครั้ง ครั้งแรกเธอตกลงปลงใจอยู่กินกับจรัส ข้าราชการทหารช่างจังหวัดราชบุรี โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส และมีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ อารีย์ ปัจจุบันอายุ ๓๕ ปี มีครอบครัวเล็กๆ อยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี

หลังจากที่ใช้ชีวิตคู่อยู่เพียงไม่กี่ปีความรักที่หวานชื่นเริ่มขมขื่นความสุขที่เคยมีได้โบยบินหนีไป เสริมจึงตัดสินใจแยกทางกับจรัส

วันเวลาผ่านไป...เสริมได้พบรักครั้งใหม่ คราวนี้เธอต้องการให้ชีวิตเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของสังคม เผื่อว่าเหตุผลนี้จะสามารถช่วยสร้างรากฐานแห่งชีวิตคู่ของเธอให้มั่นคงได้

เสริมแต่งงานใหม่โดยจดทะเบียนสมรสอย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์กับบุญล้น ซึ่งปัจจุบันอายุล่วงเข้าสู่วัย ๕๗ ปี เขาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แม้ความรู้จะไม่มาก แต่ก็ขยันขันแข็งทำมาหากิน

เมื่อแต่งงานกันได้ไม่นานเสริมและบุญล้นก็มีลูกด้วยกัน ๕ คน

ลูกสาวคนโต วรรณา อายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพค้าขายอยู่ที่ตลาดเยาวราช ส่งเงินมาช่วยเหลือครอบครัวบ้างเป็นครั้งคราว

ลูกชายคนรอง ยุทธนา อายุ ๓๐ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ประกอบอาชีพช่วยพี่สาวค้าขายที่เยาวราชเช่นกัน

ลูกสาวคนที่สาม พาขวัญ อายุ ๒๗ ปีจนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างร้านเย็บเสื้อสตรีในจังหวัด

เพชรบุรี มีรายได้วันละ ๑๖๐.-บาท

ลูกชายคนที่สี่ ภาคภูมิ อายุ ๒๔ ปี ประกอบอาชีพอยู่ที่ร้านเย็บเสื้อสตรีที่เดียวกันกับพี่สาว มีรายได้ ๑๖๐.- บาทต่อวันเช่นกัน

ลูกสาวคนสุดท้อง ดวงกมล อายุ ๒๒ ปี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ รับจ้างเย็บผ้าที่เดียวกันกับพี่ทั้งสอง มีรายได้ ๑๖๐.-บาทต่อวัน เหมือนกับพี่ๆ

เดิมทีเสริมมีที่ดินที่อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี อยู่ ๒ ไร่ ซึ่งได้ปลูกสร้างบ้านอยู่อาศัยบนพื้นที่ ๑ ไร่ ๑ งานแล้ว ส่วนที่เหลืออีก ๓ งานได้ขายให้กับทองคำ ในราคา ๘๐,๐๐๐.-บาท ช่วงที่ยังไม่ได้มีการซื้อขายที่ดิน ประสาน บุตรชายของสวงผู้เป็นพี่สาวของเธอ ประสานจึงมีศักดิ์เป็นหลานชายของเสริม ได้ประสบปัญหาเดือดร้อนมาขอให้เสริมช่วยเหลือ เธอจึงได้ไปขอกู้ยืมเงินจากลออ เพื่อนบ้านมาให้ก่อนเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐.-บาท โดยทำหนังสือสัญญาเงินกู้ไว้ ครั้นเมื่อได้เงินจากการขายที่แล้วจึงนำไปชำระคืนให้เจ้าหนี้ แต่ผู้ให้กู้มิได้คืนหลักฐานให้

คนด้อยความรู้ย่อมเป็นเหยื่อของคนฉลาดเสมอ เฉกเช่นชีวิตของเสริมในเวลานี้...

บทเรียนชีวิตที่ราคาแพงที่สุดกำลังสั่งสอนเธออยู่....

ปี ๒๕๓๖ เสริมได้ไปขอกู้ยืมเงินจากลออีกเป็นเงินจำนวน ๖๓,๐๐๐.-บาท โดยนำโฉนดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปทำสัญญาค้ำประกันไว้เพื่อนำเงินมาซื้อรถจักรยานยนต์รับส่งขนม

ในช่วงแรกประมาณหนึ่งปีเศษ เสริมยังไม่ได้ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยคืนให้เจ้าหนี้ ครั้นเมื่อสามารถรวบรวมเงินทั้งหมดได้จึงรีบนำไปชำระคืน แต่ผู้ให้กู้กลับบ่ายเบี่ยงแจ้งว่าได้นำโฉนดของเสริมไปค้ำประกันเงินกู้ธนาคารไว้ ขอให้รอไปก่อน

วันเวลาแห่งการรอคอยผ่านไปอีก ๖ ปี ตลอดเวลาที่ผ่านไปนั้นเสริมพยายามติดต่อขอไถ่โฉนดบ้านคืน แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะสำเร็จ

โบราณท่านสอนไว้ว่า...

“อย่าไว้ใจในมนุษย์
แสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”

ปี ๒๕๔๒ เสริมได้รับคำฟ้องให้ชำระหนี้ทั้งสิ้น ๗๐๐,๐๐๐.-บาท ซึ่งเสริมไม่ยินยอมชำระหนี้ให้เนื่องจากเธอกู้เงินจากลออไปเพียงครั้งเดียวคือ ๖๓,๐๐๐.-บาทเท่านั้น

เมื่อเหตุการณ์กลับตาลปัตรไปเช่นนี้ เสริมจึงนำเงินเล็กๆ น้อยๆ ที่เก็บสะสมไว้ไปว่าจ้างชาญให้เป็นทนายความว่าความให้ โดยเสียค่าทนายความและค่าพิสูจน์หลักฐานลายเซ็น เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐.-บาท โดยเธอได้ชำระไปแล้ว ๓๗,๐๐๐.-บาท

ทว่า...ชาญ ทนายความผู้เป็นความหวังของเสริม มิได้ทำหน้าที่อย่างที่เธอตั้งความหวังไว้

ชาญไม่ได้ติดตามคดีและไม่ยอมแจ้งผลการดำเนินการให้เสริมทราบแต่อย่างใด ทำให้ในที่สุดเธอต้องเป็นฝ่ายแพ้คดี...!

เสริมถูกยึดทรัพย์! ทรัพย์ที่แท้จริงนั้นเป็นสมบัติของเธอเองทรัพย์ที่เป็นบ้านพักอาศัยและที่ดินอันเป็นเสมือนชีวิตทั้งชีวิตของเธอ

บัดนี้กำลังจะถูกขายทอดตลาด...

บ้าน...สวรรค์น้อยๆ ของคนยาก

บ้านของเสริมเป็นบ้านคอนกรีตชั้นเดียว ขนาดไม่ใหญ่นักเพียงแค่ ๑๐ x ๑๒ เมตร หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ ผนังบ้านเป็นคอนกรีต ไม่ได้ทาสีบ้าน สภาพภายในเป็นห้องนอน ๒ ห้อง ห้องโล่ง ๑ ห้อง ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นใดหลงเหลืออยู่อีกแล้ว เพราะลออเจ้าหนี้เลือดเย็นใจบาปได้ฟ้องยึดทรัพย์ และนำตู้เย็น โทรทัศน์ พัดลม ตู้ไม้ และพระบูชา ๓ องค์ไปหมดแล้ว

บ้านพักของเสริมปลูกอยู่ในที่ดิน ๑ ไร่เศษ มีทำเลงดงามเป็นที่หมายปองของใครต่อใครมานักต่อนักแล้ว ด้านหน้าบ้านติดคลองชลประทานและติดถนนลาดยาง สภาพอากาศดีมาก

เสริมและบุญล้นผู้เป็นสามี รวมทั้งยุทธนาลูกชายได้ช่วยกันทำขนมขายตามตลาดนัด มีรายได้วันละประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ บาท ส่วนลูกสาวที่อยู่ร่วมกับเธอคือพาขวัญและดวงกมล ก็มีรายได้ไม่มากนัก เพียงแค่วันละ ๑๖๐.-บาทเท่านั้น

บัดนี้เมื่อเกิดปัญหานี้ขึ้นทำให้ครอบครัวประสบปัญหาเดือดร้อนอย่างหนักทั้งด้านการครองชีพ และสภาพจิตใจที่บอบช้ำจากการถูกเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก...โกง

ชีวิตของเสริมตอนนี้ถูกรุมเร้าไปด้วยหนี้สินซึ่งกู้ยืมมาสู้คดีและลงทุนค้าขาย เป็นหนี้นอกระบบ เสียดอกเบี้ยร้อยละ ๒๐.-บาทต่อวัน นั้นหมายความว่าเสริมต้องจ่ายเงินค่าดอกเบี้ยและเงินต้นสำหรับเงินกู้นอกระบบนี้เป็นเงินถึง ๔๐๐-๕๐๐ บาทต่อวัน

ภาระอันหนักหน่วงนี้เกินปัญญาที่เสริมจะสามารถคลี่คลายปัญหาได้โดยลำพัง

เธอจึงร้อยเรียงเรื่องราวของตนเองขอพระราชทานพระบารมีเป็นที่พึ่ง

และแล้ว...เรื่องราวที่เธอบรรจงถ่ายทอดไปก็ไม่สูญเปล่า เมื่อ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ก้าวเข้ามาหยิบยื่นน้ำใจให้แก่เธอ

โครงการนี้เป็นโครงการที่ผู้ตกทุกข์ได้ยากในผืนแผ่นดินไทย จะได้รับน้ำพระทัยพระราชทานแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่ของปวงชนชาวไทย โดยมีสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ หน่วยงานที่อยู่เคียงข้างประชาชน เป็นผู้รับสนองพระราชเสาวนีย์

ในเบื้องต้น สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ประสานไปยังสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งที่นั่นได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านและให้คำ

แนะนำในการทำเรื่องขอกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ หรือที่เรียกว่า ทปค.๓

เงินก้อนแรกที่มาถึงมือของเสริมเป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐.-บาท ซึ่งประชาสงเคราะห์ฯ ได้มอบให้เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าก่อน จากนั้นจึงให้การช่วยเหลือเรื่องกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพเป็นเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐.-บาท เพื่อเป็นเงินทุนในการประกอบอาชีพ กำหนดชำระเงินคืนภายในเวลา ๕ ปี โดยไม่มีดอกเบี้ย ขณะนี้เรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

สำหรับปัญหาความเดือดร้อนเกี่ยวกับที่พักอาศัยและที่ดินอันเกิดจากความไม่รู้กฎหมาย และความไม่รู้เท่าทันเล่ห์เหลี่ยมของคนชั่วที่คอยสูบและเอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งเป็นปัญหาหนักอึ้งรบกวนสภาพจิตใจของเธออยู่ทุกขณะจิตนั้น สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ประสานไปยังสำนักงานคณะกรรมการช่วยเหลือประชาชน สภาทนายความ และบัดนี้ได้ทำเรื่องอุทธรณ์ให้แก่เสริมแล้ว ผลจะเป็นอย่างไร ความยุติธรรมจะมีอยู่จริงในสังคมไหม หรือจะมีเพียงแค่ในพจนานุกรม คงเป็นเรื่องที่ต้องติดตามดูกันต่อไป

ในระหว่างที่เสริมกำลังรอรับการพิจารณาคำขอกู้ยืมเงินส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพจากสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบุรีอยู่นั้น ทางสภาสังคมสงเคราะห์ ได้มอบเงินช่วยเหลือเพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพทำขนม ขนมถ้วยฟู ข้าวเหนียวหน้าปลาและหน้าสังขยาส่งขาย และช่วยสมทบเป็นค่าซ่อมหลังคาเพิงบ้านที่รั่ว เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐.-บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบุรีเพื่อติดตามผลการช่วยเหลือและหาแนวทางให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม

น้ำใจของสังคมไทยจะไม่มีวันเหือดแห้งไปตราบใดที่มนุษย์ยังคงมอบความเป็นเพื่อนให้แก่กันและกันไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าน้ำใจ...สามารถให้ชีวิต

แก่คนได้ เฉกเช่นที่เสริมกำลังได้รับอยู่ในขณะนี้
ทั้งนี้ด้วยพระเมตตาแห่ง **"น้ำพระทัยพระราชทาน"**

สำเภาชีวิต

บทกลอนแห่งชีวิตว่าไว้
สำเภาชีวิต . . .

ใครหนอลิขิต แผกผิดคิดดู
แม้นเลือกเกิดได้ เลือกให้งามหรู
คงไม่อดสู ทนอยู่ยากเข็ญ

เกิดยากเกิดจน . . .

กระเสือกกระสน น้ำตากระเซ็น
เพราะเลือกไม่ได้ จำใจจำเป็น
จำกล้ำลำเค็ญ อย่างเช่นนี้แล

เฉกเช่น **กิม** สาวใหญ่ชาวใต้แห่งอำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี สาวชาวเลวัย ๕๒ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี เรียนน้อย ด้อยความรู้ แต่ก็สู้ชีวิตเรื่อยมา

กิมเป็นบุตรของพ่อเซ่งซึ่งเสียชีวิตตั้งแต่กิมยังเด็กกับแม่ผันซึ่งมาเสียชีวิตลงด้วยโรคมาลาเรียขึ้นสมองเมื่อประมาณ ๓๐ ปีเศษ

พี่น้องในครอบครัวมีด้วยกัน ๗ คน ต่างคนต่างแยกครอบครัวไปแล้ว ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นแม่บ้านและรับจ้างทั่วไปต่างคนต่างมีภาระในชีวิต จึงมีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น

เมื่อย่างเข้าสู่วัยแรกสาว กิมพบรักกับหนุ่มตังเกในหมู่บ้านเดียวกัน เขาคือชัยวัฒน์ จนในที่สุดจึงตกลงปลงใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน สร้างรังรักของ

คนเองขึ้นมาใหม่ และสร้างผลิตผลแห่งรักมาอีก ๕ ชีวิตคือ

นฤมล ลูกสาวคนโต อายุ ๒๘ ปี ประกอบอาชีพเป็นพนักงานขาย คอมพิวเตอร์ รายได้เฉลี่ยประมาณเดือนละ ๑๐,๐๐๐.- บาท

ลูกสาวคนที่สอง ชลธิชา อายุ ๒๗ ปี เป็นพนักงานบริษัทเงินทุนแห่งหนึ่ง มีรายได้เดือนละ ๘,๐๐๐.- บาท

ลูกชายคนที่สาม ศรายุทธ อายุ ๒๕ ปี ประกอบอาชีพช่วยครอบครัวทำกิจการประมงที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลูกชายคนที่สี่ กฤษณะ อายุ ๒๒ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๑ ที่สถาบันการศึกษาในอำเภอ ดอนสัก

ลูกชายคนเล็ก กฤษดา อายุ ๒๐ ปี ลาออกจากโรงเรียนขณะศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เทอม ๒

นอกจากนี้กิมยังต้องรับภาระเลี้ยงดูวิลาวัลย์ บุตรสาวของน้องสาว ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งอีกด้วย

กิมและครอบครัวประกอบอาชีพชาวตังเก ทำประมง หาปูปลา เรื่อยมา จากเดิมมีเรือหาปลาขนาดเล็กอยู่ ๑ ลำ ต่อมาได้ขยายกิจการโดยนำบ้านทาวน์เฮ้าส์ในกรุงเทพฯ ซึ่งซื้อไว้เมื่อ ๑๐ ปีก่อน ไปจำนองกับธนาคารจำนวน ๕๐๐,๐๐๐.- บาท เพื่อนำเงินมาต่อเรือประมงขนาดใหญ่ เพราะเรือเล็กที่ใช้งานมานาน ๓๐ ปีเศษ ชำรุดทรุดโทรมจนแทบใช้การไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยามปะทะกับคลื่นลมก็แทบจะพลิกคว่ำเสียให้ได้

ทว่าเงินที่กู้ยืมมาไม่เพียงพอค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจึงต้องนำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อาศัยอยู่ในปัจจุบันที่อำเภอดอนสัก จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไปทำสัญญากู้ยืมเงินจากดารณี เพิ่มเติมอีกจำนวน ๒๘๐,๐๐๐.- บาท อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๔.- บาทต่อเดือน ทำสัญญาไว้เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๐ กำหนดชำระเงินคืนเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๑ เป็นเงินจำนวน ๔๒๖,๒๔๐.-บาท ซึ่งเป็นเงินต้นพร้อมดอกเบี้ย

กิมและครอบครัวตั้งหน้าตั้งตาประกอบอาชีพประมงด้วยความ

ขยันขันแข็งและจ่ายเงินกู้ตามกำหนดมาโดยตลอด เพราะสิ่งที่ค้ำประกันการกู้ครั้งนี้ไม่ใช่แค่ที่ดินและบ้าน แต่มันคือชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขา

สำเภาชีวิตของพวกเขาคงจะลอยล่องไปได้อย่างราบรื่น ไม่ประสบพายุมรสุม ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นมาในระหว่างที่ไปกู้ยืมเงินมาต่อเรือ

เหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นคือ ชัยวัฒน์ได้ล้มป่วยลงด้วยโรคไต และที่เลวร้ายที่สุดคือในปี ๒๕๔๒ ชัยวัฒน์ได้เสียชีวิตด้วยโรคไตวายเฉียบพลัน

การสูญเสียครั้งนี้เกิดขึ้นรวดเร็วจนเกือบตั้งตัวไม่ติด

ส่วนหนึ่งของชีวิตได้หลุดลอยไปจากกิมเสียแล้ว ร่างของเธอที่เห็นจึงเป็นเพียงครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่เท่านั้น และนั่นคือสิ่งที่เธอต้องดำรงไว้เพื่อลูก

กิมต้องจัดสรรเงินส่วนหนึ่งไปจัดการงานศพสามี

เมื่อขาดผู้นำครอบครัวก็เหมือนกับเรือไร้หางเสือ ทิศทางการเดินเรือย่อมไม่ถูกต้องเหมือนยามที่สามียังอยู่ ประกอบกับราคาน้ำมันแพงและจับปลาได้น้อย ทำให้ไม่สามารถหาเงินมาผ่อนชำระเงินกู้และดอกเบี้ยตามข้อตกลงได้ จำนวนหนี้จึงพอกพูนขึ้น ปัจจุบันกิมมีหนี้สินรวม ๖๓๐,๐๐๐.- บาท

ไม้ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าข้าม

แต่สำหรับกิมแล้วเธอไม่ได้เพียงแค่โดนข้ามเท่านั้น แต่ยังโดนเหยียบย่ำกระหน่ำตีซ้ำอย่างไม่คำถึงมโนธรรมของเพื่อนมนุษย์เลย

๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๓ แสงชัย ทนายความผู้รับมอบอำนาจจากดารณี ได้ทำหนังสือแจ้งให้กิมขนย้ายทรัพย์สิน ออกจากบ้าน และส่งมอบบ้านคืนภายในกำหนดเวลา ๓๐ วัน โดยอ้างว่ากิมเป็นผู้เช่าบ้านของดารณี และบัดนี้ดารณีไม่ยินยอมให้เช่าบ้านอยู่ต่อ โดยทำหลักฐานเท็จขึ้นเพื่ออ้างสิทธิ์ว่าบ้านและที่ดินที่จำนองไว้เป็นของดารณี

ความโหดร้ายของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน ยังทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

นั่นคือ. . .

ดารณีถือโอกาสขึ้นอัตราดอกเบี้ยโดยไม่แจ้งให้กิมทราบล่วงหน้าเลย

สุดที่กิมจะทนอยู่ได้อีกต่อไป

ด้วยเหตุการณ์อ้างที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนี้ ทำให้กิมไม่สามารถทนให้คนเหล่านี้เอารัดเอาเปรียบได้อีกต่อไป เธอจึงตัดสินใจทำหนังสือทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา

เรื่องราวของกิมถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งได้ประสานงานไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัดสุราษฎร์ธานีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

โดยเริ่มจากประชาสงเคราะห์จังหวัด ฯ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมครอบครัวของกิม และได้มอบเงินสงเคราะห์ ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อยเบื้องต้นเป็นเงิน ๕๐๐.- บาทให้ และช่วยประสานงานกับสถาบันการศึกษา เพื่อพิจารณาหาแนวทางให้กฤษณะกู้ยืมเงินกองทุนการศึกษาของรัฐบาลในปี ๒๕๔๔ ต่อไป

สำหรับปัญหาหนี้สิน สภาทนายความรับไปดำเนินการช่วยเหลือแล้ว ซึ่งขณะนี้เรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

ส่วนปัญหาหนี้สินที่ได้นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นบ้านในกรุงเทพฯ ไปจำนองกับธนาคาร จำนวน ๘๐๐,๐๐๐.- บาท ผ่อนส่งเดือนละ ๑๐,๐๐๐.- บาทนั้น นฤมลและชลธิชาบุตรสาวเป็นผู้รับภาระส่งหนี้แทน ขณะนี้อยู่ระหว่างขอโอนหนี้จากธนาคารเดิมไปกู้เงินจากธนาคารอาคารสงเคราะห์แทน เพื่อลดภาระดอกเบี้ยบางส่วนลง

เพื่อเป็นการบรรเทาปัญหาเฉพาะหน้า สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายทางการศึกษาให้แก่กฤษณะเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือ ร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัด ฯ เพื่อให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมในโอกาสอื่นต่อไป

ขอให้กิม สาวใต้ใจแกร่ง นำพาสำเภาชีวิตฝ่าคลื่นลมมรสุมในทะเลแห่งชีวิต ไปได้ตลอดรอดฝั่ง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** จะอยู่เคียงข้างคนดีต่อไป

ฟ้าเพียงดิน

แผ่นฟ้าที่ดูสูงส่งล้ำเลอค่า ผืนดินที่ดูต่ำต้อยน้อยลงมา แต่ถ้าเกิดเป็นมนุษย์แล้วไซร้ ไม่ว่าจะอยู่สูงเยี่ยงฟ้าหรือต่ำคราดินก็หนีไม่พ้นวิบากกรรมซึ่งไม่รู้ว่าจะร้ายหรือดี จวบจนกว่าวันแห่งการพิพากษาจะมาถึง

เฉกเช่นชายวัยกลางคนอายุ ๕๐ปี อย่างหม่อมหลวงพิทยา เป็นบทพิสูจน์อีกบทหนึ่งของชีวิตที่เคยสูงส่งเต็มไปด้วยเกียรติยศ ทั้งวงศ์ตระกูล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม กลับต้องพลิกผันมาเป็นชาวบ้านธรรมดาที่ไร้สิ้นความหวัง ไร้หนทางทำมาหากิน แต่ด้วยหัวใจลูกผู้ชายทำให้เขาไม่เคยไร้ซึ่งศักดิ์ศรีความเป็นคน

หม่อมหลวงพิทยาเป็นบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของหม่อมราชวงศ์บุญโรจน์ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่กับแม่สง่า แต่ความรักของพ่อกับแม่สุกงอมได้ไม่นานเขาก็ต้องเป็นเด็กบ้านแตกตั้งแต่อายุได้ ๒ ปีเศษ เพราะพ่อกับแม่ได้แยกทางกัน ส่วนตัวเขาอยู่ในความอุปการะของพ่อ

ในวัยเด็กหม่อมหลวงพิทยาได้ร่ำเรียนหนังสือด้วยความขยันขันแข็ง เขาได้รับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย และมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนกระจ่างพิทยาและกำลังจะศึกษาต่อในระดับปริญญา ทว่าชะตาชีวิตได้ผลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือชนิดฉบับพลันทำให้โอกาสดี ๆ ในชีวิตที่เคยมีต้องอันตรธานไป

ปี ๒๕๑๗ ความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของหม่อมหลวงพิทยาได้มาถึง เมื่อพ่อบังเกิดเกล้าได้เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่จังหวัดนครพนม เขาจึงต้องอาศัยอยู่กับอุษาแม่เลี้ยง ซึ่งขณะนั้นประกอบ

อาชีพเปิดกิจการโรงงานทอผ้าไหม เพื่อจะได้มีโอกาสศึกษาต่อตามเจตนารมณ์เดิมที่ตั้งใจไว้

ต่อมาไม่นานธุรกิจของแม่เลี้ยงก็ได้ปิดกิจการลง เป็นการจบสิ้นธุรกิจและจบสิ้นความฝันของหม่อมหลวงพิทยาที่จะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

"ชีวิตคือการต่อสู้ ไม่มีใครได้ทุกอย่างดั่งใจหวัง แต่ก็ไม่มีใครผิดหวังตลอดไป"

หม่อมหลวงพิทยาเบนเข็มชีวิตหันมาประกอบอาชีพทำมาค้าขายของชำเล็ก ๆ น้อย ๆ รายได้ไม่ค่อยแน่นอน ครั้นพอเห็นว่าธุรกิจขนาดย่อมของตนเองทำท่าว่าจะเลี้ยงตัวเองไม่รอดจึงได้เปลี่ยนแหล่งทำมาหากินไปอยู่ที่จังหวัดชุมพร โดยนำน้องชายคือหม่อมหลวงกรีฑาวุธไปด้วย

บัดนี้น้องชายได้เติบโตเป็นหนุ่มใหญ่วัย ๔๗ ปี ตั้งรกรากมีครอบครัวอยู่ที่เมืองใต้ ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและทำสวน โดยยังคงติดต่อกับพี่ชายบ้างตามโอกาสที่เหมาะสม

ส่วนหม่อมหลวงพิทยาได้ตัดสินใจย้อนกลับเข้ามาทำงานในเมืองหลวงอีกครั้งหนึ่ง เขาพักอาศัยอยู่ย่านเขตบางพลัด และด้วยวัยเพียง ๒๐ ปีในขณะนั้น แต่พกพาความมั่นใจ ความรู้ ความสามารถ และที่สำคัญคือความซื่อสัตย์สุจริตมาเต็มหัวใจ และนั่นทำให้เขาทำงานเป็นพนักงานตรวจรับวัสดุภัณฑ์ที่โรงงานอุตสาหกรรมน้ำมันพืชแห่งหนึ่ง มีรายได้เดือนละ ๖,๐๐๐ บาท พอเลี้ยงชีพอยู่ได้อย่างสบายตามอัตภาพ

ตลอดระยะเวลาที่ทำงานอยู่ ๘ ปีเศษ ได้ปฏิบัติงานด้วยความอุตสาหะมานะอดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการบริหารงาน รู้จักใช้วัสดุที่มีอยู่อย่างจำกัดให้คุ้มค่าได้ประโยชน์สูงสุด ทำให้มีผลงานเป็นที่ยอมรับจากผู้บริหาร และในที่สุดเขาจึงได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ

แต่โชคชะตาไม่เข้าข้าง เพราะหลังจากดำรงตำแหน่งนี้ได้ประมาณ ๓ ปีเศษ หม่อมหลวงพิทยามีปัญหาขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน ภาวะความบีบ

คั้นทางอารมณ์โหมกระหน่ำใส่เขา ทำให้ตัดสินใจตัดปัญหาออกไปด้วยการลาออก

ด้วยวัยที่เพิ่มขึ้น วุฒิภาวะประสบการณ์การทำงานกล้าแกร่งขึ้น ทำให้หม่อมหลวงพิทยา ได้เข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิตของหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ โดยทำหน้าที่ผู้สื่อข่าวด้านการศึกษา

หลังจากเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในวงการหนังสือพิมพ์ได้ระยะหนึ่งจนเป็นที่รู้จักของพลพรรคนักหนังสือพิมพ์แล้ว จึงติดต่อหานายทุนเพื่อขอเปิดหนังสือพิมพ์รายวันเป็นของตนเอง โดยไปขออนุญาตจดทะเบียนกับสำนักงานสันติบาล และกำหนดเปิดตัวหนังสือพิมพ์ที่ทำเนียบรัฐบาล ทั้งนี้ได้ออกหนังสือเชิญผู้เกี่ยวข้องจากหลายสาขาไปร่วมเป็นเกียรติในพิธีด้วย

แต่แล้ว...วิบากกรรมแต่ปางก่อนได้พิพากษาชีวิตเขาอีก ด้วยการทำให้โอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตของเขาต้องหลุดลอยไป...

นายทุนได้ขอยกเลิกสัญญาที่เต็มไปด้วยความฝันและจิตวิญญาณของหม่อมหลวงพิทยา อย่างกะทันหัน ทำให้เขาต้องนำเงินทุนที่มีอยู่มาใช้จ่ายในการดำเนินการด้วยตนเอง แต่งานนี้ดูเหมือนจะเป็นการใหญ่เกินไป ทำให้ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ตามลำพังเพราะขาดเงินทุนหมุนเวียน เป็นเหตุให้ชีวิตต้องพบกับมรสุมใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

บัดนี้หม่อมหลวงพิทยากำลังตกอยู่ในสภาพของคนตกงาน ไร้ซึ่งรายได้เลี้ยงชีพ มองหาที่พึ่งพาไม่ได้ ชีวิตที่เคยมุ่งมั่นกำลังสั่นไหว อ่อนล้า แต่อย่างไรก็ตามเขาไม่เคยสิ้นหวัง

เพราะคนที่ดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากความหวังก็เท่ากับคนที่ตายไปแล้วทั้งเป็น

หม่อมหลวงพิทยามุ่งมั่นแน่วแน่ที่จะหางานทำดวยน้ำพักน้ำแรงด้วยความรู้ความสามารถของตนเอง แต่ด้วยภาวะไร้สิ้นหนทางทำให้ตอนนี้เขาอยู่ในสภาพมือแปดด้าน มองไปทางไหนก็ไม่เห็นงาน ยิ่งพิษเศรษฐกิจยุคปัจจุบันรุมเร้าทำให้งานหายากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก

ดังนั้นเพื่อการสร้างสรรค์โอกาสแห่งชีวิต หม่อมหลวงพิทยาจึงได้ตัดสินใจทำเรื่องขอพระราชทานงานทำ โดยผ่านทาง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นโครงการที่ผู้ทุกข์ยากปราศจากความหวังจะได้รับน้ำพระทัยที่เปี่ยมด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่แห่งสยามประเทศ

ความปราถนาอันแรงกล้าของหม่อมหลวงพิทยาสัมฤทธิ์ผล เมื่อสภาสังคมสังเคราะห์ แห่งประเทศไทย ฯ ในฐานะผู้รับสนองพระราชเสาวนีย์ ได้เข้ามาให้การช่วยเหลือ โดยติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่จัดหางานภายในประเทศ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เพื่อขอความร่วมมือจัดหาตำแหน่งงานว่างที่เหมาะสมให้แก่หม่อมหลวง พิทยา โดยได้แนะนำให้เขานำหลักฐานต่าง ๆ ไปติดต่อเพิ่มเติมด้วยตนเอง

นอกจากนี้ในขณะที่หม่อมหลวงพิทยากำลังอยู่ในภาวะว่างงานไม่มีอาชีพไม่มีรายได้ โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการติดต่อสมัครงานตามที่กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมจัดหาให้ สภาสังคมสังเคราะห์ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าให้แก่หม่อมหลวงพิทยา เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐. บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เพื่อหางานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของหม่อมพลวงพิทยาต่อไป

ถึงแม้ฟ้าจะอยู่สูงเพียงใดก็ตาม แต่ระยะทางที่ทอดมาสู่ดินมิได้ไกลเลย

ดั่งเช่นพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งพระราชทานแก่ผู้ยากไร้บนผืนแผ่นดินไทย มิได้อยู่ไกลเกินกว่าที่พสกนิกรไทยจะใฝ่ฝัน

ขอพระแม่อยู่คู่ฟ้า คู่พื้นผไทสยาม...

เพียงหนึ่งปรารถนา

"เขามีตา แต่โปรดรู้ดูไม่เห็น
มีแต่มือ ลูบ แตะ และคลำไป
เขามีหู แต่รู้ไหมไม่ยินเสียง
มีแต่ภาษามือไว้สื่อคำ
เขามีขา แต่เดินได้ไม่ถนัด
มีความเพียรจะบากบั่นในมรรคา
เขามีมือ ถือจับขยับได้
เพียงพึ่งตนตามกำลังในสังคม
เขามีใจ มีจิตรู้คิดบ้าง
มีความซื่อเชื่อง่ายไม่ระแวง
เขามีไม่ครบเท่าเราครบ
เขาขอแค่พิสูจน์ตนด้วยผลงาน
ไม่ว่าเลนส์แว่นตาหนาแค่ไหน
รับเสียงในภาพที่เป็นสีดำ
ต่อให้ฟ้าลั่นเปรี้ยงปร้างกระหน่ำ
และจดจำความนัยด้วยสายตา
แม้จะจัดขาสำรองให้สองขา
ก้าวช้าช้าไม่ทันใครแต่ไม่ล้ม
แต่มีไม่ครบส่วนอันควรสม
แม้เป็นปมแพ้เปรียบเมื่อเทียบแรง
แต่รู้อย่างน้อยกว่าอายุแจ้ง
ต่อสีแสงเสียงสื่อและมือมาร
เขาจึงพบความคับใจหลายสถาน
คนพิการขอเท่านี้ในชีวิต"

บทประพันธ์ของนักกลอนชื่อดังถ่ายทอดความรู้สึกและความปรารถนาอันสูงสุดของผู้ที่ไม่มีหลายสิ่งหลายอย่างหรือบางสิ่งบางอย่างครบเหมือนคนปรกติทั่วไป

"เขาขอแค่พิสูจน์คนด้วยผลงาน คนพิการขอเท่านี้ในชีวิต"

นี่คือ *"เพียงหนึ่งปรารถนา"* ของพวกเขา

สุภัทราพร ผู้ที่เคยใช้ชีวิตปรกติเยี่ยงหญิงสาวทั่วไป แต่แล้วเมื่อวันร้ายคืนเลวมาถึงเป็นวันซึ่งเคราะห์กรรมกำหนดและกระหน่ำซ้ำเติมชะตาชีวิต

จากชีวิตคนธรรมดาทั่วไปก็พลิกผันเข้าสู่วงจรของ “เพียงหนึ่งปรารถนา”

สุภัทราพร วัย ๓๐ ปี จบการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเก่าแก่ที่สุดในประเทศไทย เธอเป็นบุตรของคุณพ่อมงคล วัย ๗๑ ปีและคุณแม่นิธิพร วัย ๗๐ ปี

ในวัยชรา บุพการีทั้งสองมิได้ทำงานแล้ว คงได้รับความช่วยเหลือและดูแลจากลูกๆ

สุภัทราพร เป็นน้องนุชสุดท้องของครอบครัว เธอมีพี่สาวและพี่ชายสี่คน

พี่สาวสองคนโตมีครอบครัวไปแล้ว และทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน

พี่ชายคนที่สามมีอาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้ไม่แน่นอน

พี่สาวคนที่สี่ อายุ ๓๒ ปี กำลังศึกษาปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความฝันของสุภัทราพรหลังจากเรียนจบแล้วเธอต้องการมีอาชีพเป็น “นางฟ้า” ซึ่งเธอก็ได้สมดังฝัน

เธอได้เข้าทำงานเป็นแอร์โฮสเตส สายการบินแห่งหนึ่ง มีรายได้เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท และยังมีรายได้พิเศษจากการทำงานในแต่ละเที่ยวบินอีกไม่แน่นอน

รายได้ของเธอมากพอที่จะเก็บรวบรวมซื้อรถยนต์ส่วนตัว และช่วยเหลือครอบครัวไปตามสมควร

ชีวิตการงานของเธอกำลังรุ่งโรจน์และรุ่งเรือง เธอวาดฝันอนาคตไว้งามหรูเฉกเช่นคนทั่วไป

แต่แล้วเคราะห์กรรมกำหนด...

ชะตาชีวิตของเธอเปลี่ยนเส้นทางโคจร

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๒ เป็นวันที่เธอต้องจดจำไปจนชั่วชีวิต

เพราะเป็นวันที่พลิกผันชีวิตและอนาคตของเธอให้ดับวูบไปอย่างไม่นึกไม่ฝัน

เธอไปเที่ยวที่อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และตอนขากลับจะไปบ้านที่จังหวัดนนทบุรี เธอประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์....

ตำรวจทางหลวงนำตัวเธอส่งเขารับการรักษาเบื้องต้นที่โรงพยาบาลศูนย์ประจวบคีรีขันธ์ หลังจากนั้นญาติพี่น้องได้ติดต่อขอรับตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลอีกหลายแห่งในกรุงเทพฯ

ค่าใช้จ่ายในครั้งกระนั้นมากมายเหลือคณานับ เพื่อยึดชีวิตเธอคืนมาจากมัจจุราช

และแล้วการแพทย์สมัยใหม่ก็ทำได้สำเร็จ

เธอผ่านพ้นช่วงชีวิตที่วิกฤติมาได้ แต่มีปัญหาใหม่ตามมาคือ

ร่างกายของเธอพิการทางการเคลื่อนไหวตั้งแต่ไหล่ลงมา ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ต้องนั่งอยู่บนรถเข็น

เธอเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาลอีกหลายแห่ง หลังสุดจึงได้เข้ารักษาตัวและทำกายภาพบำบัดที่ศูนย์สิรินธรเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์แห่งชาติ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

ค่าใช้จ่ายตามมาอีกมากมายเหลือคณานับ เงินทองที่เคยเก็บหอมรอมริบไว้ก็ร่อยหรอหมดไป จนไม่สามารถรับภาระดังกล่าวได้โดยลำพัง

ค่าใช้จ่ายของเธอแต่ละเดือนเป็นเงินถึง ๒๒,๔๐๐.- บาท เป็นค่าจ้างคนดูแลเพราะเธอไม่สามารถดูแลตัวเองได้ ๘,๕๐๐.- บาท ค่าสวนปัสสาวะ ๖,๐๐๐.- บาท ค่าแพมเพอร์ส (๔ แผ่น/วัน) ๔,๐๐๐.- บาท ค่ากิจกรรมบำบัดและกายภาพบำบัด ๓,๐๐๐.- บาท ค่าเตียง (๒๐.-บาท/วัน) ๖๐๐.- บาท และค่าไฟฟ้าในการทำกายภาพบำบัด ๓๐๐.- บาท ขณะนี้เธอได้รับการจดทะเบียนคนพิการ และได้รับความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแล้ว แต่ยังมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต้องจ่ายเองอีก เช่น ค่าจ้างคนดูแล ค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อแพมเพอร์ส และของใช้ส่วนตัว เป็นเงินสูงถึงเดือนละ ๑๒,๕๐๐.- บาท

พ่อแม่พี่น้องก็ช่วยกันในเรื่องค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ แต่มันเกินกำลัง

เพื่อนร่วมรุ่นคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และกลุ่มเพื่อนสายการบิน ก็รับภาระช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ให้ทั้งหมด แต่เป็นการช่วยเหลือในช่วงเวลาสั้นๆ เพราะการรักษาพยาบาลจำเป็นต้องใช้ระยะฟื้นฟูทางกายภาพไปจนกว่าเธอจะสามารถช่วยเหลือตนเองได้ และแพทย์ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอนในการนี้ได้

ภาระนี้หนักหน่วงใหญ่หลวงสำหรับตัวเธอและครอบครัวยิ่งนัก

สุภัทราพรตัดสินใจทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

เรื่องราวของเธอถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ให้ความช่วยเหลือสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อร่วมคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อน ด้านค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้สุภัทราพร เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลสุภัทราพร เกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพและสุขภาพอนามัย หากพบปัญหาที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์เพิ่มเติมตามความเหมาะสมต่อไป

"เพียงหนึ่งปรารถนา" ของสุภัทราพร จะมีความเป็นจริงไปได้แค่ไหน เป็นสิ่งที่ตัวเธอเองรอคอย

ณ วันนี้ เธอจึงต้องมีความอดทนอย่างสูง
ต้องใช้ทั้งพลังกายและพลังใจ
"ชีวิตที่ผ่านพบ"
มีลบก็มีเพิ่ม
ขอเพียงให้เหมือนเดิม
กำลังใจ ...."

ณ วันนี้ ขอให้สุภัทราพร มีกำลังใจกล้าแกร่ง เพื่อการรอคอย **"เพียงหนึ่งปรารถนา"** ของเธอ....

ดวงใจแม่

ความรักของแม่ที่มีต่อลูกไม่อาจบรรยายได้ด้วยอักษรและลมปาก แต่เกิดจากรากฐานของ

ผู้เป็นแม่ ไม่เว้นแม้แต่แม่ที่ยากจนด้อยทรัพย์สมบัติ แต่ความรักของแม่ไม่เคยจำกัดเฉกเช่นทรัพย์สินนั้นเลย

นกน้อย สาวใต้จังหวัดสงขลาวัย ๕๓ ปี เธอจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ตามประสาเด็กชนบทที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา เมื่อจบออกมาก็ปากกัดตีนถีบหาเลี้ยงชีพเรื่อยมา

นกน้อยเป็นบุตรสาวของพ่อจำปา ซึ่งเสียชีวิตแล้วด้วยโรคหอบหืด เมื่อประมาณ ๓-๔ ปีที่แล้ว เหลือเพียงแม่ส้ม หญิงชราวัย ๘๔ ปี

เธอมีพี่น้องร่วมสายโลหิตด้วยกัน ๖ คน เป็นชาย ๔ หญิง ๒ ต่างคนต่างแยกครอบครัวไปแล้ว จะมีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราว

เมื่อถึงวัยมีความรักฉันท์หนุ่มสาว นกน้อยได้พ่อนกคู่ชีวิตเป็นนายทหารหนุ่ม ชื่อสมหมายรับราชการทหารประจำค่ายเสนาณรงค์

และเมื่อความรักสุกงอม งานสมรสเล็ก ๆ จึงถูกจัดขึ้นในปี ๒๕๑๔

บทบาทใหญ่ในฐานะภรรยา นกน้อยปฏิบัติตนเป็นแม่บ้านแม่เรือน และช่วยหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการขายข้าวแกงริมทาง หน้าโรงพยาบาลหาดใหญ่ มีรายได้ประมาณ ๒๐.- บาทต่อวัน

หลังจากแต่งงานได้ปีเศษ สมหมายได้ลาออกมาประกอบอาชีพขายข้าวแกงร่วมกับเธอ โดยมาเช่าบ้านอยู่ในตัวอำเภอหาดใหญ่ อยู่ได้สักพักก็ไม่สามารถแบกรับภาระค่าเช่าบ้านได้ จึงไปขออาศัยอยู่กับอุบล คนรู้

จักกันที่เมตตาให้อยู่ด้วยที่บ้านแถวถนนลัดการ ในอำเภอหาดใหญ่ โดยสองสามีภรรยาช่วยออกค่าไฟและค่าน้ำ

เมื่อครองรักกันมาได้จุดหนึ่งผลิตผลแห่งรักย่อมก่อตัวขึ้น เกิดเป็นชีวิตน้อย ๆ สองชีวิต

ลูกชายคนโต สมปอง ปัจจุบันอายุ ๒๖ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ลูกชายคนเล็ก สมชาติ ปัจจุบันอายุ ๒๓ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๕ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง

วันเวลาผ่านไป ลูกเล็กเติบใหญ่ในขณะที่สังขารของพ่อกับแม่เริ่มเสื่อมโทรมลง

สมหมายในวัยที่เวลาแห่งชีวิตผ่านไป ๖๓ ปี ยังคงประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัวแม้วัยจะล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว เขาทำงานเป็นพนักงานรักษาความปอดภัยให้กับบริษัทแห่งหนึ่งรายได้ ๓,๕๐๐.- บาทต่อเดือน

ส่วนนกน้อยก็ช่วยหารายได้เสริมให้กับครอบครัวด้วยการไปรับผ้าโหลมาเย็บ

ครอบครัวเล็ก ๆ สี่คน ดำรงชีพอยู่อย่างนกน้อยที่ทำรังแต่พอตัว และอยู่กันภายในรังอันอบอุ่นจากเพื่อนแท้ในสังคม

เพื่อนดีมีเพียงหนึ่งก็ซึ้งแล้ว

ละครชีวิตครอบครัวนี้ทำท่าว่าจะไม่ถึงจุดวิกฤต แต่แล้ว ...

ธรรมชาติกลับเป็นผู้เล่นบทตัวร้ายเสียเอง ...

ธันวาคม ๒๕๔๓ เกิดภาวะน้ำท่วมที่อำเภอหาดใหญ่ เป็นเหตุให้เครื่องมือเครื่องใช้ทั้งอุปโภคบริโภค เช่น ที่นอนหมอนมุ้ง เสื้อผ้า และอุปกรณ์การค้าขายได้รับความเสียหาย ไม่สามารถประกอบอาชีพเหมือนเดิมได้ เช่นเตาถ่าน จักรเย็บผ้า ล้วนสูญหายไปกับกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก

ทุกวันนี้ ภาพแห่งความสูญเสียนั้นยังคงฉายวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าในห้วงคำนึงของครอบครัวเธอ

กระทั่งบัดนี้ ยังไม่มีใครสามารถซื้อภาพเก่าคืนกลับมาได้ เพราะนั่นหมายถึงว่าทรัพย์สินที่สูญเสียไปครานั้นยังไม่มีโอกาสหาซื้อกลับมาได้อีกเลย

หนทางทำมาหากินของเธอจึงจบสิ้นลง

และจากนั้นเป็นต้นมา สมหมายต้องรับภาระหาเลี้ยงครอบครัวเพียงคนเดียว ทำให้รายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระด้านต่าง ๆ

เขาต้องกู้ยืมเงินจากนายทุนมาลงทุนประกอบอาชีพ และเป็นค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาบุตร จำนวน ๘,๐๐๐.- บาท เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๐.- บาทต่อเดือน

สภาพเช่นนี้ทำให้สมหมายมีภาระเพิ่มขึ้น คือการผ่อนชำระหนี้เป็นรายวัน วันละ ๓๒๐.- บาท

ในขณะเดียวกัน สมชาติ บุตรชายคนเล็กกำลังจะจบการศึกษาในปีการศึกษานี้ จำเป็นต้องทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นปราการด่านสุดท้ายก่อนการเป็นบัณฑิตว่าที่สถาปนิกหนุ่ม โดยต้องนำเสนอต่ออาจารย์ให้เสร็จสิ้นทันเวลา

สมชาติเลือกหัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำของจังหวัดสงขลา” และมีความจำเป็นต้องใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานประมาณ ๑๐,๐๐๐.- บาท ในการทำโมเดลแบบจำลองพิพิธภัณฑ์ที่เขาได้ออกแบบไว้ แต่ปัญหาก็คือภาระนี้สมหมายและนกน้อยไม่สามารถแบกรับได้

เงินจำนวน ๑๐,๐๐๐.- บาท กับอนาคตอันเรืองรองผ่องใสของลูก....

เพียงแค่นี้แม่หรือจะให้ลูกไม่ได้ แต่ติดตรงที่แม่คนนี้ไม่มีจะให้ และก็ไม่รู้ว่าจะหาเงินจำนวนนี้มาได้จากที่ใด

ความรักที่มีให้ลูกอย่างท่วมท้นนี้ไม่อาจแปรเปลี่ยนเป็นเงินได้ แต่นกน้อยก็จะเลือกใช้ความรักนี่แหละเป็นตัวนำทางเธอไปสู่การสานฝันของลูกให้จงได้ ...

ลายมือหวัด ๆ โย้ไปเย้มา ตัวสะกดและการใช้ภาษาผิด ๆ ถูก ๆ

ตามประสาคนความรู้น้อย แต่ทุกข้อความเธอมิได้เขียนด้วยการศึกษาแต่เธอเขียนด้วยดวงใจ

ด้วยดวงใจของผู้เป็นแม่ ....

เธอใช้หัวใจของแม่เรียกร้องฝันให้กับลูกของเธอไปกราบพระบาท **"พระแม่แห่งแผ่นดิน"**

และแล้วคำร้องของหัวใจแม่คนหนึ่งก็ได้รับการบันทึกไว้ใน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่ช่วยสานฝันให้กับผู้ทุกข์ยากไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

ในเบื้องต้น สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้ประสานไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัดสงขลา เพื่อจัดส่งเจ้าหน้าที่ออกไปศึกษารายละเอียดเพื่อรวบรวมข้อมูลหาแนวทางในการช่วยเหลือ รวมทั้งแนะนำให้นกน้อยยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินจากกองทุนประชาเศรษฐกิจ มาลงทุนประกอบการค้าซึ่งขณะนี้ เรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

สำหรับปัญหาด้านการศึกษาบุตร ได้ประสานขอความร่วมมือกับอาจารย์ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายดูแลกิจกรรมทุนการศึกษา คณะสถาปัตย-กรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ฯ แล้ว ได้รับแจ้งว่าระหว่างที่สมชาติศึกษาอยู่ สถาบัน ฯ ได้ให้คำแนะนำเรื่องการขอกู้ยืมเงินทุนการศึกษาจากรัฐบาลแล้ว แต่สมชาติมีความประสงค์จะช่วยเหลือตนเองให้ถึงที่สุดก่อน

เมื่อนักศึกษาไม่ประสงค์ที่จะกู้ยืมเงินเพราะไม่ต้องการสร้างหนี้สินเพิ่มให้กับครอบครัว ทางอาจารย์จึงพยายามหางานพิเศษให้สมชาติทำเป็นงานวิจัยเพื่อให้มีรายได้ช่วยเหลือตนเองบางส่วน

และสถาบัน ฯ จะพยายามหาทุนเสริมช่วยให้สมชาติได้ทำวิทยานิพนธ์ และสำเร็จการศึกษาตามกำหนดให้ได้

นอกจากนี้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ให้ทุนสนับสนุนเพิ่มเติมให้แก่สมชาติ อีกจำนวน ๕,๐๐๐.- บาท โดยส่งมอบเงินช่วยเหลือนี้ให้สถาบันฯ รับไปดำเนินการ

ความฝันของลูกจะต้องคงอยู่แม้จะฝ่าคลื่นฝนและพายุกระหน่ำเพียงใดก็ไม่สามารถพรากความฝันนี้ไปจากอนาคตของลูกได้ เพราะแม่มีกระแสธารที่ไหลต้านทุกข์ภัย

นั่นคือกระแสธารแห่งน้ำพระทัยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ไม่มีวันเหือดแห้งไปจากแผ่นดินไทย

ดวงใจแม่ใจลูกพันผูกจิต
ร่วมชีวิตสานฝันอันสดใส
ฝันเล็ก ๆ ของลูกน้อยกลอยใจ
เป็นจริงได้ด้วยน้ำพระทัย....พระราชทาน

CHARLES
Nov 6, 98

พี่ชายที่แสนดี

อยากมีใครซักคน ที่เดินเข้ามา
ให้ความรักและให้ไออุ่น
ต่อเติมชีวิตที่ดีให้ฉัน
ละใครคนนั้น หวังสักวัน....คงเจอ

คงจะมีอีกหลายคนในสังคมที่เฝ้าใฝ่ฝันหาใครสักคนที่จะมาชุบชีวิตเปลี่ยนแปรชะตากรรมที่เลวร้ายให้กลับดีขึ้นมาได้ใครสักคนที่จะต่อเติมความฝันที่ขาดหายไปของ...เธอ

แก้วใจ (นามสมมุติ) เด็กสาววัย ๑๓ ปีประชากรภาคอีสาน ย่านตำบลบ้านชวน อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

เธอเป็นสาวน้อยคนหนึ่งที่เคยมี ใครสักคน ที่คอยคุ้มครองดูแล และปกป้องเธอด้วยชีวิต

ใครสักคนของเธอ...ทิม (นามสมมุตติ) พี่ชายที่แสนดีของน้องแก้วใจ

สาวน้อยคนนี้เป็นบุตรของแม่ละมุน (นามสมมุติ) หญิงกลางคนวัย ๔๓ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอน

ละมุนเป็นแม่ที่เสมือนเสาหลักของครอบครัว
แม่...ที่มีหัวใจแกร่งดั่งหินผา

แม่...ที่อยู่ตัวคนเดียวและเลี้ยงลูกมาอย่างโดดเดี่ยว...เพราะไร้พ่อ...

แก้วใจมีพ่อก็เหมือนไม่มี เพราะเขาไม่เคยรับผิดชองเลี้ยงดู ให้ความรัก ความอบอุ่น ฉันพ่อที่พึงมีต่อลูก มิหนำซ้ำยังกลับทอด

ทิ้งแม่ไปมีภรรยาใหม่

แก้วใจจึงต้องอยู่กับแม่เพียงลำพังกับพี่น้องทั้ง ๔ คน คือ

พี่ชายคนโต ทิม อายุ ๒๓ ปีประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้เฉลี่ยวัยละ ๑๐๐-๑๕๐บาท

พี่ชายคนรองกิจ (นามสมมุตติ) อายุ ๑๖ ปีประกอบอาชีพเป็นกรรมกรแบกหาม

ส่วนตัวแก้วใจ เป็นลูกคนที่สาม

และ...น้องนุชคนสุดท้อง กลอยใจ (นามสมมุติ) อายุ ๑๑ ปี

ชีวิตที่เรียบง่ายของ ๔ แม่ลูกดำเนินไปอย่างปกติสุข อดบ้างอิ่มบ้าง แต่ก็สุขใจตามประสาคนจนทรัพย์ แต่รวยน้ำใจ โดยมีพี่ทิมเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ ขยันขันแข็งประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

เขาเป็นพี่ชายที่แสนดีของน้องๆ เป็นลูกที่ดีของแม่ เป็นคนดีของสังคม...

และเขาคือผู้แบกรับภาระการเลี้ยงดูครอบครัวทั้งหมด และยังช่วยส่งเสียค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาให้น้อง ๒ คนได้มีโอกาสร่ำเรียนหนังสือเฉกเช่นเดียวกับเด็กในวัยนี้

แต่แล้ว...เหมือนเวรกรรมเก่าตามมาลงทัณฑ์!

ทิมประสบอุบัติเหตุถูกรถชนจนขาหักเดินไม่ได้ ต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา สองขาที่เคยแข็งขัน จิตใจที่มุ่งมั่น บัดนี้กลับเหลือเพียงร่างกายของคนป่วยที่ไร้สิ้นเรี่ยวแรง

ครั้นโดนเขารังแกร้องงอแงร้องให้

พี่ชายคนนี้ยังคอยคุ้มครองคุ้มภัย

น้องเอยอย่ากลัวใครเขา

สองพี่น้องเดินไป น้องตามพี่ชาย

จับมือจูงน้องไป มองฟ้าอันกว้างใหญ่ ฟ้าคงไกลไป...

พี่ชายที่แสนดี...

แต่วันนี้ พี่ชายที่แสนดีคนนี้...**ไม่มีขาที่จะพาน้องก้าวไป**

มีเพียงสองแขนที่อ่อนล้า รอคอยความหวัง รอพลังแห่งความเมตตา เพราะลำพังแค่ค่าครองชีพก็กระเบียดกระเสียนกันจนเต็มที่แล้ว นี่ยังมีค่ารักษาพยาบาลของทิมอีก พวกเขาจะนำเงินเหล่านั้นมาจากที่ไหน

สุดท้ายแล้วภาระทั้งหมดในครอบครัวรวมทั้งค่าพยาบาลของทิมจึงตกเป็นของแม่และกิจ พี่ชายคนรอง ซึ่งจะต้องก้าวเข้ามารับบทบาทหน้าที่นี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่ทว่า...รายได้ของครอบครัวมีเพียงวันละ ๑๐๐ บาท ไหนจะซื้อข้าวกินกันวันละเกือบสองกิโลๆ ละ ๑๑ บาท ซื้อกับข้าวบ้าง ที่เหลือจากนั้นก็เก็บไว้จ่ายค่าเช่าบ้านเดือนละ ๔๐๐ บาท ค่าไฟเดือนละประมาณ ๑๐๐ กว่าบาท ค่าน้ำเดือนละเกือบ ๕๐๐ บาท

หนทางใดเล่าจะนำมารักษาพี่ชายของน้องๆได้

เมื่อรายได้น้อยลง ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ในที่สุดแก้วใจจึงต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเนื่องจากขาดแคลนค่าใช้จ่ายทางการศึกษา

สำหรับจิตใจของเด็กวัยเพียงแค่นี้ การออกจากโรงเรียนเพราะเหตุผลเพียงแค่ไม่มีเงินเรียนนั้นเจ็บปวดอย่างยิ่ง หนังสือเรียนเก่า ๆ ชุดนักเรียนขาด ๆ แต่ก็เปี่ยมไปด้วยคุณค่าสำหรับชีวิตเด็กคนหนึ่ง

ต่อมาเมื่อสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยภูมิได้ทราบเรื่องของครอบครัวเธอ จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เข้าไปดูแล และพิจารณาหาแนวทางการช่วยเหลือเพื่อคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนให้แก่ครอบครัวของแก้วใจ

เริ่มตั้งแต่สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยภูมิพิจารณาช่วยเหลือเครื่องอุปโภคบริโภค ประเภทข้าวสาร อาหารแห้ง เครื่องนุ่งห่ม ของใช้ที่จำเป็นในครอบครัว และเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย จำนวน ๒,๐๐๐.- บาท

สำหรับปัญหาด้านการศึกษาของแก้วใจและกลอยใจ น้องสาวนั้น

สำนักงานประชาสงเคราะห์ฯ ได้ช่วยประสานงานกับสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สามัญศึกษาจังหวัด มูลนิธิและองค์กรเอกชน เพื่อขอรับบริจาคเงินสมทบทุนการศึกษา ปี ๒๕๔๔ ให้เด็กทั้งสองคนแล้ว แต่หากไม่เพียงพอก็จะขอรับความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดที่เธอและครอบครัวต้องการที่สุด คือการรักษาพยาบาลพี่ทิมให้ได้รับการบรรเทาความเจ็บปวดลงบ้าง

และแล้ว.....สิ่งที่พวกเขาร้องขอก็เป็นจริง เมื่อโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้านการรักษาแก่ทิม โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าครอบครัวของแก้วใจจะได้รับการช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากคนในสังคมที่มิได้เป็นอะไรกับเธอเลย นอกจากความเป็นเพื่อนมนุษย์เท่านั้น ทว่าเธอก็ซึมซับรับมันอย่างซาบซึ้ง แต่ติดที่ครอบครัวของเธอมีฐานะความเป็นอยู่ยากจนและเดือดร้อนจริง ๆ จึงยังไม่สามารถที่จะลุกขึ้นมาช่วยเหลือตนเองได้

แก้วใจมองไม่เห็นหนทางอื่นใด นอกเสียจากการทำหนังสือขึ้นทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกา ขอพระราชทาน พระบรมราชานุเคราะห์

เรื่องของเธอจึงถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์ แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

และ ณ ที่นี้เอง หนทางแห่งชีวิตของเธอจึงได้เริ่มต้นขึ้น

หนทางที่เธอจะช่วยเหลือตนเองต่อไป .....

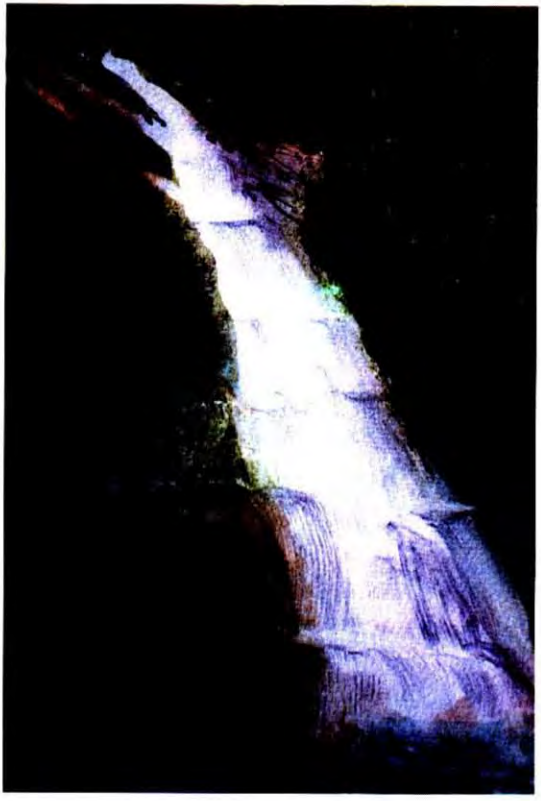
สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์เฉพาะหน้า เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพให้แก่ผู้เดือดร้อนและครอบครัวเพิ่มเติม รวมทั้งให้เงินทุนในการประกอบอาชีพ เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้

นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยภูมิ เพื่อให้การดูแลครอบครัวของแก้วใจ เกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพ และด้านการศึกษา เพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมต่อไป

วันนี้พี่ชายที่แสนดีของแก้วใจยังคงนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล โดยมีแม่และน้องๆ คอยดูแลให้กำลังใจอย่างใกล้ชิด เพื่อรอวันที่ทิมจะกลับเข้มแข็งและเป็นเสาหลักให้ครอบครัวต่อไป

สู้ต่อไป....นะพี่ชายที่แสนดีของน้อง ๆ

ฟ้ายังปราณี

การศึกษาคือเส้นทางไปสู่ถนนสายอาชีพ และเมื่อมีโอกาสทางการศึกษามีน้อยทำให้เส้นทางแห่ง อาชีพนั้นดูตีบตัน หนทางมืดมนจนคลำหาเป้าหมายแห่งชีวิตไม่ถูก

พจนาหญิงชาวอีสานวัย ๓๗ ปี ซึ่งกำลังมองหาเป้าหมายของชีวิต และพยายามเดินมุ่งหน้าไปสู่จุดนั้นด้วยความวิริยะ อุตสาหะ แม้ว่าจะมีโอกาสได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนบ้านหาด อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ความรู้ที่มีเพียงแค่อ่านออกเขียนได้เพื่อไว้ใช้สำหรับการสื่อสารขั้นพื้นฐานตามสำนวนที่เรียกว่า "ความรู้เท่าหางอึ่ง" ฉะนั้นเส้นทางชีวิตของเธอจึงมิมีโอกาสเลือกทางเดินได้มากมายนัก

พจนาเป็นบุตรสาวคนโตของพ่อน้อย ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งมา ๑๐ ปี เศษแล้ว กับแม่มาเรียมอายุ ๖๒ ปี ซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพได้แล้ว เนื่องจากความร่วงโรยแห่งสังขารและมีปัญหาสุขภาพจากโรคหัวใจและภาวะสมองเสื่อม

พจนามีน้องชายและน้องสาวอีก ๓ คน

น้องชายคนรอง อุดร อายุ ๓๓ ปี ประกอบอาชีพทำนา

น้องชายคนถัดมา อุทัย อายุ ๓๐ ปี เป็นพนักงานโรงงานผลิตแฟ้มเอกสารแห่งหนึ่ง

และน้องสาวคนเล็ก วรณี อายุ ๒๕ ปี แม่มือใหม่มีลูกอ่อน ๓ เดือน ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร

เมื่อพจนาโตขึ้นจนพ้นอ้อมอกพ่อแม่แล้ว เธอจึงตามหาความฝันของเธอความฝันของเธอ ความฝันที่ไม่แตกต่างจากผู้หญิงทั่วไป คือการได้ครองคู่กับผู้ชายดี ๆ สักคนที่ตนรักและรักตน จนพร้อมที่จะสร้างครอบครัวที่มั่นคงร่วมกัน

บัดนี้ผู้ชายผู้นั้นเป็นหนุ่มใหญ่วัย ๔๕ ปี...

พยุงคือชายหนุ่มคนนั้นที่เข้ามาสร้างอนาคตและสานฝันแห่งชีวิตร่วมกับเธอ

สองสามีภรรยาถึงแม้จะมีความรู้เพียงปลายแถว แต่ความอดทนขยันหมั่นเพียรแล้วเขาทั้งสองอยู่ต้นแถวเสมอโดยมิเคยย่อท้อต่อความยากลำบากหรืออุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น

พยุงและพจนาได้ตัดสินใจเดินทางไปยังกรุงเทพ ฯ เมืองหลวงมหานคร อันศีวิไลซ์ด้วยแสงสีเพื่อไปสร้างอาชีพให้แก่ตนเอง และหาเงินไปจุนเจือแม่บังเกิดเกล้าที่บ้านเกิด

และเมื่อมาถึง ณ ถิ่นพำนักแห่งใหม่ อาชีพที่สองสามีภรรยาเลือกและมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือการขายอาหารพื้นเมืองอันเป็นอาหารเลิศรสของชาวอีสาน... ข้าวเหนียว ส้มตำไก่ย่าง บริเวณหน้าบ้านพักอาศัยในซอยวัดยางเก่า แขวงบ้านช่างหล่อ เขตบางกอกใหญ่ มีรายได้เฉลี่ยวันละ ๕๐๐ บาท

ต่อมาคนทั้งสองได้มีผลิตผลแห่งรักร่วมกัน ๒ คน

บุตรสาวคนโต ฤดี ปัจจุบันอายุ ๑๗ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนหนองเรือวิทยา จังหวัดขอนแก่น

บุตรคนเล็ก นิรุต ปัจจุบันอายุ ๑๔ ปี กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านเม็งประชานุเคราะห์ จังหวัดขอนแก่น

สูกสาวลูกชายทั้งสองพักอาศัยอยู่กับยายที่อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น เพราะพจนาติดขัดด้านการทำมาหาเลี้ยงชีพ จึงทำให้ไม่มีเวลาดูแล ลูกทั้งสองได้อย่างเต็มที่ โดยเธอจะส่งเงินค่าใช้จ่ายไปให้

เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท

เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างปกติเช่นนี้เรื่อยมา แม้จะอดมื้อกินมื้อแต่ก็ครองรักครองเรือนกันด้วยความรักความเข้าใจตลอดมา และทั้งสองก็ยังเดินทางกลับไปบ้านเกิดเพื่อไปเติมความรักความอบอุ่นให้แก่แม่วัยชราและลูก ๆ ทั้งสองอยู่เสมอ

จนกระทั่ง...

ปี ๒๕๓๘ พยุงล้มป่วยลงด้วยโรคระบบทางเดินปัสสาวะ

จนต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราชและหลังจากผ่าตัดแม้ว่าอาการจะดีขึ้น แต่ยังต้องไปรับการตรวจรักษาเป็นประจำทุกเดือนตามกำหนดแพทย์นัด

และในปี ๒๕๔๐ นั่นเองขณะที่พยุงกลับไปเยี่ยมลูกและแม่ยายเขาก็ได้มีอาการอ่อนเพลียอาเจียนความดันโลหิตขึ้นสูง ความจำเลอะเลือน จนถูกส่งเข้ารับการรักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น เสาต้นแรกของครอบครัวเริ่มอ่อนแรงลง ความแข็งแกร่งถดถอย จนไม่รู้ว่าจะทานรับน้ำหนักแบกภาระของครอบครัวได้อีกนานแค่ไหน

พยุงล้มป่วยลงแล้ว...

พจนาเสาหลักของครอบครัวต้นที่สอง ก็ไม่เคยได้หยุดทำงานเลยสักวัน

เธอไม่มีโอกาสได้รู้จักกับวันหยุดราชการหรือวันนักขัตฤกษ์ ซึ่งเขียนเอาไว้ชัดเจนในปฏิทินเพราะทุกวันทุกเวลาแห่งชีวิตคือ งาน งาน งาน และงาน...

เมื่อใดหยุดงาน...เมื่อนั้นชีวิตก็หยุดได้เงิน....

วันใดที่พยุงอาการดีขึ้นเขาก็จะช่วยเหลือภรรยาขายของทุกครั้ง แต่ถ้าวันใดต้องไปรับการรักษาวันนั้นพจนาก็จะเพียงลำพัง

หัวใจที่แข็งแกร่งของพยุงคือยารักษาตัวเองชั้นเลิศ ที่ช่วยสร้างพลังชีวิตให้แก่เขาเพื่อให้เขาได้ต่อสู้เพื่อคนที่เขารักและรักเขาต่อไปอย่าง

ไม่มีวันยอมแพ้ให้แก่สังขาร

เพราะ **"สังขารที่อ่อนแรง มิใช่หัวใจที่อ่อนแอ"**

ปี ๒๕๔๒ พยุงเข้ารับการฟอกเลือดที่ศูนย์ราชวัตรไตเทียม สัปดาห์ละ ๒ ครั้งเสียค่าใช้จ่ายครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท แต่เขาก็ไม่สามารถแบกรับภาระดังกล่าวได้นานเพราะเงินที่เก็บสะสมไว้จากน้ำพักน้ำแรง ได้อันตรธานไปกับการรักษาตัวจนหมดสิ้นแล้ว

ต่อมาพยุงสมัครเข้ารับการฟอกเลือดในโครงการหน่วยไตเทียมมูลนิธิโรคไตแห่งประเทศไทย ซึ่งได้รับการพิจารณาให้รับการรักษา ณ กองแพทย์หลวงพระบรมมหาราชวัง สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เสียค่าใช้จ่ายครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท

และด้วยพระมหากรุณาธิคุณอันเป็นที่พึ่งสูงสุดแห่งเดียวของชีวิตที่พวกเขามี

กองแพทย์หลวงพระบรมมหาราชวังได้พิจารณาให้การช่วยเหลือค่ายาเพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลบางส่วนให้แก่พยุง

ถึงแม้ชีวิตของพ่อแม่จะลำบากยากไร้เพียงไร แต่อนาคตของลูกยังคงต้องดำเนินต่อไปอย่างไม่มีวันหยุดยั้ง โดยเฉพาะเรื่องการศึกษาซึ่งเป็นเส้นทางพาลูก ๆ ไปสู่ถนนสายอาชีพที่ดีกว่าพ่อและแม่

พจนาจึงเกิดความคิดได้ว่า พยุง สามี ของเธอสามารถต่อลมหายใจของชีวิตต่อไปด้วยพระมหากรุณาธิคุณ ดังนั้นจึงหวังพึ่งพระบารมีอีกครั้งเพื่อต่อโอกาสทางการศึกษาให้แก่ลูก

เธอจึงทำหนังสือขอพระราชทานพระเมตตา

และด้วยพระบารมีแห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถพระมิ่งแม่แห่งสยามประเทศ พระผู้ทรงมีน้ำพระทัยพระราชทานไปยังพสกนิกรผู้ยากไร้ทุกผู้นาม

ณ บัดนี้กระแสธารแห่งน้ำพระทัยซึ่งไม่เคยเหือดแห้งไปจากผืนแผ่นดินไทยได้หลั่งรินไหลไปยังครอบครัวของเธอแล้ว เมื่อ **"โครงการน้ำพระทัย**

พระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ทราบเรื่องราวร้องทุกข์ของเธอ

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินทุนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแก่บุตรสาวคนโตของพจนา เป็นเงินจำนวน ๒,๕๐๐ บาท และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแก่บุตรชาย เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท รวมทุนการศึกษาทั้งสองประเภทเป็นเงินจำนวน ๔,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลครอบครัวของพจนาเกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพสุขภาพอนามัยรวมทั้งพิจารณาให้บุตรทั้งสองได้รับได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องตามความประสงค์ต่อไป

ณ บัดนี้ ชีวิต "ฟ้ายังปรานี" ของพจนา มีความหวังอันเจิดจ้าเรืองรองในเรื่องการศึกษาของลูกทั้งสอง คอยอยู่ ณ ปลายทาง....

สี่คนของพวกเค้าจะประคับประคองซึ่งกันและกันก้าวเดินไปบนเส้นทางแห่งความหวัง...

ความหวังที่ฟ้ายังปราณีประทานให้แก่พวกเขา....

และด้วยพลังมหัศจรรย์ของฟ้า

ขอได้โปรดดลบันดาลให้พวกเขามีกำลังใจกล้าแกร่งตลอดไปเทอญ.

Chum D
6-18-98

ครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่

วิไล สาวใหญ่วัย ๔๐ ปี ราษฎรตำบลมอนปิ่น อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ลูกสาวนายตาลและนางเขียว แต่โชคร้ายที่บุพการีทั้งสองด่วนจากไปแล้ว

วิไลมีพี่น้องร่วมสายโลหิตด้วยกัน ๓ คน พอเติบใหญ่ต่างก็แยกครอบครัวกันไป แต่ยังคงมีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราวเมื่อมีธุระปะปัง

ในวัยเด็กวิไลได้ร่ำเรียนหนังสือจนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากนั้นพอวันเวลาพาเข้าสู่วัยสาวก็ได้อยู่กินฉันสามีภรรยากับอัด

ความรักร้อยรัดคนทั้งคู่จนเกิดพยานรัก ๒ ชีวิต

พยานรักคนแรกนิรุธ วัยรุ่นหนุ่ม อายุ ๒๑ ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ ๒

พยานรักคนเล็กเสาวภา สาวรุ่นวัย ๑๕ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

ทว่า...ความรักสดชื่นอยู่ได้ไม่นานก็มีอันเป็นไปเสียก่อน

เมื่อความตาย...มัจจุราชมาพรากพ่อไปจากลูก พรากสามีไปจากภรรยา

เหตุการณ์วิปโยคครั้งนั้นเกิดขึ้นเมื่อตอนเสาวภาลูกสาวคนเล็กกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมปีที่ ๒

อัดพ่อบังเกิดเกล้าของลูกๆ ต้องจบชีวิตลงภายใต้กระแสน้ำอันเชี่ยวกราก ทิ้งให้ภรรยาและลูกน้อยต้องดิ้นรนต่อสู้กับชะตากรรมที่โหดร้ายเพราะขาดเสาหลักต่อไป

ช่วงชีวิต ณ เวลานั้นเป็นความทุกข์ระทมอย่างยิ่งยวดสำหรับวิไลและลูกๆ แต่เธอก็พยายามประคับประคองครอบครัวให้เดินหน้าต่อไป ทั้งๆ ที่ตัวเธอเองก็แทบไร้เรี่ยวแรงจะก้าวเดิน

วันเวลาเป็นยารักษาแผลใจที่ดีที่สุด...

ในขณะที่วันเวลาในปฏิทินผ่านพ้นไปกว่า ๕ ปีเศษ

แต่เวลาในจิตใจของเธอมันเชื่องช้าราวกับ ๑๐ ปีก็ไม่ปาน ที่เธอพยายามรักษาบาดแผลอันเกิดจากการสูญเสียสามี

จนในที่สุดรักครั้งใหม่จึงได้โอกาสจับจองพื้นที่ในหัวใจเธออีกครั้งหนึ่ง

วิไลตัดสินใจรับรักครั้งนี้กับทิวทอง ชาวไร่ที่เลี้ยงชีพด้วยการปลูกกระเทียม หัวหอม

ต้นรักของเขาทั้งคู่เติบใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขาได้ไม่นานก็ล้มพังครืนลงมา!!!

ล้มลงเพราะเชื้อร้าย เอช ไอ วี!

เชื้อโรคร้ายที่มนุษย์กลัวกันนักกันหนา แต่มนุษย์ก็รับมันเข้ามาเพราะการกระทำของตนเอง

ปี ๒๕๔๐ ทิวทองเสียชีวิตด้วยโรคเอดส์

และครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่วิไลต้องดำรงชีวิตหม้ายอีกครั้งหนึ่ง

แต่ต่างกันตรงที่ผลพวงแห่งการสูญเสียครั้งนี้ได้กระชากวิญญาณครึ่งหนึ่งของเธอไปแล้ว

วิญญาณที่แปดเปื้อนโรคร้าย

รอวันย่างกรายของมัจจุราชที่เธอยังไม่ปรารถนาจะพบปะเจอะเจอ

วิไล ติดเชื้อ เอช ไอ วี จากทิวทอง สามี และทันทีที่เธอรับรู้ชะตากรรมของตนเองก็เหมือนตกนรกทั้งเป็นแล้ว

ไหนจะเสียสามี ไหนจะกลัวสูญเสียชีวิตของตัวเธอเอง

ผู้หญิงคนหนึ่งกับการแบกภาระความกดดันที่ประดังประเดเข้ามา

ในที่สุดความสับสนที่เกิดขึ้นในจิตใจก็ได้รับการบรรเทาลงเมื่อมอง

เห็นหน้าลูกทั้งสอง

เธอทิ้งชีวิตที่เหลืออีกครึ่งของเธอได้แต่เธอไม่มีวันที่จะทิ้งชีวิตทั้งชีวิตของลูกทั้งสองได้

วิไลจึงพลิกชีวิตอีกครึ่งที่ยังเหลืออยู่ของเธอ

เธอจะไม่ยอมให้อาการตายทั้งเป็นเข้ามาครอบงำเธออีก

เธอจึงเริ่มต้นเดินเข้าสู่เส้นทางการเป็น แม่ค้าควบคู่ไปกับการเป็นแม่ของลูกๆ โดยการขายกับข้าวหาเลี้ยงตนเองและลูกเพียงลำพัง

เธอไม่คิดที่จะฝากชีวิตครอบครัวไว้กับผู้ชายคนไหนอีกแล้ว

เพราะเธอเคยเลือกคนผิดมาแล้ว

และซ้ำร้ายกว่านั้นคือผิดนี้กลับคืนสนองเธออย่างโหดร้ายทารุณที่สุด...

อาชีพแม่ค้าขายข้าวแกง...มีรายได้ต่อวันเพียงน้อยนิด

ลูกอยู่ในวัยการศึกษาเล่าเรียนถึงสองคน ค่าใช้จ่ายที่เห็นๆ มากมายยิ่งนัก

รายจ่ายประจำวันสำหรับ ๓ ชีวิต ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่ากินอยู่ สารพัดจิปาถะ

มิหนำซ้ำเธอยังต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลฝาง แม้จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาเนื่องจากมีบัตรสวัสดิการประชาชนด้านสุขภาพสำหรับผู้มีรายได้น้อย แต่เธอก็ต้องใช้เงินค่าพาหนะในการเดินทาง

สรุปแล้วทั้งหมดนี้คือการครองชีพที่ชักหน้าไม่ถึงหลังของเธอ

สำหรับเรื่องปัญหาด้านการศึกษาของนิรุธ บุตรชายคนโต วิไลได้แก้ไขโดยการกู้ยืมเงินทุนเพื่อการศึกษาของรัฐบาล ซึ่งก็ได้รับการจัดสรรเงินทุนให้ เดือนละ ๓,๐๐๐.-บาท ส่วนเสาวภาบุตรสาวคนเล็กก็โชคดีได้รับความอนุเคราะห์ค่าเทอมการศึกษาจากโรงเรียน และปัจจุบันได้ยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินทุนการศึกษาไว้แล้ว แต่เรื่องยังอยู่ระหว่างดำเนินการ

แม้ปัญหาด้านการรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา จะมีหน่วยงานต่างๆ เข้าเอื้อเฟื้อดูและช่วยเหลือเพื่อร่วมคลี่คลายปัญหาความเดือด

ร้อนในเบื้องต้นให้แก่ครอบครัวของวิไลบ้างแล้ว แต่เธอก็ยังคงประสบความเดือดร้อนและช่วยเหลือตนเองไม่ได้

เนื่องจากรายได้ที่มีอยู่อย่างจำกัดจำเขี่ย

นิรุธเองก็มีภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาสูงมาก เงินทุนที่กู้ยืมจากรัฐบาลจะได้รับเฉพาะค่าใช้จ่ายประจำเดือนเท่านั้น ไม่รวมถึงค่าเทอมการศึกษาและค่าอุปกรณ์การเรียนอื่นๆ

และเรื่องใหญ่ก็คือปัญหาที่วิไลถูกโรคร้ายคุกคาม ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม

เพราะเธอไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพังอย่างแค่หญิงหม้ายที่ไร้สามีเท่านั้น แต่เธอต้องต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ไร้ญาติ ขาดมิตร จนนับวันวิไลจะกลายเป็นคนนอกของสังคมไปแล้ว

เป็นคำพิพากษาของสังคมที่โหดร้าย...ในความรู้สึกที่สับสนของวิไล

...แต่แล้ววันหนึ่งเธอก็ได้รับรู้ว่า...

ยังมีสังคมอีกมุมหนึ่งที่มิได้มองเธอเป็นคนนอก แต่มองเธออย่างที่เธอเป็น **คือ...เป็น...คน**

คน...ที่มีโอกาสผิดพลาดกันได้

คน...ที่ยังมีสิทธิความเป็นคนอย่างเท่าเทียมกัน แม้ว่าเขาคนนั้นจะป่วยเป็น "เอดส์" ก็ตาม

คน...ที่ยังรอคอย ความหวัง ความเมตตา จากใครก็ได้ที่พร้อมจะหยิบยื่นให้เขาอย่างจริงใจ มิได้แอบแฝงความรังเกียจมาในสายตาและท่าที

และสังคมมุมนั้นก็คือมุมเบื้องสูงที่อยู่เหนือเกล้าเหนือกระหม่อมของเธอนั่นเอง

วิไลได้ทำหนังสือกราบบังคมทูลพระกรุณา ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์แก่ครอบครัวของเธอ

และเรื่องราวเหล่านี้จึงถูกถ่ายทอดไปยัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่เกิดจากพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ เป็นธารน้ำทิพย์ดับกระหายผ่อนคลายความรุ่มร้อน

ด้วยความจำเป็นและเดือดร้อนอย่างรีบด่วนของเธอ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้ดำเนินการช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเบื้องต้นด้านการศึกษาบุตรและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรักษาพยาบาลตนเอง เป็นเงิน ๔,๐๐๐.-บาท

สำหรับภาคการศึกษาใหม่ สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จะพิจารณาจัดสรรเงินทุนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโครงการซิตี้แบงก์เพื่อเด็กยากจน ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างสภาสังคมสงเคราะห์ฯ กับซิตี้แบงก์ให้แก่เสาวภา เพิ่มเติมอีกครั้ง เป็นเงินจำนวน ๕,๔๐๐.-บาท

และในการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้การช่วยเหลือต่อไปในโอกาสที่เหมาะสมและจำเป็น โดยเฉพาะสิ่งที่วิไลเป็นห่วงและต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด คือเรื่องค่าเล่าเรียนบุตร

เธอหวังให้การศึกษาเป็นตัวนำทางชีวิตของลูกในยามที่ไม่มีแม่

เธอหวังให้การศึกษาช่วยให้ลูกรู้ผิด รู้ถูก รู้จักคิด รู้จักแก้ไข ไม่ก้าวพลาดในชีวิต

เธอหวังให้การศึกษาทำให้ลูกเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

เธอหวังให้การศึกษาเป็นพาหนะนำลูกก้าวพ้นอุปสรรคขวากหนามในชีวิต

ขณะนี้ร่างกายเธออ่อนแอลงทุกที ๆ

เธอไม่รู้ว่าจะรั้งชีวิตไว้ให้อยู่กับลูกได้อีกนานแค่ไหน

แต่เธอก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ไว้แล้วว่าจะใช้ครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่นี้ต่อลมหายใจของเธอต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าเวลาแห่งชีวิตของเธอจะหมดลง

ครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอนี้ ถึงแม้อาจจะเป็นช่วงเวลาที่แสนสั้น แต่ก็มีความหมายกับวิไลยิ่งนัก เพราะเธอต้องการเห็นความสำเร็จในการศึกษาของลูกรักดังดวงใจทั้งสองคน

ขอเป็นกำลังใจให้ครึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ของวิไล...จงสำเร็จสมปรารถนาด้วยเถอะนะ

Chunri D.
June 28, 02

เฝ้า...รอ

ณ ห้องเช่าเล็กๆ กับมุ้งเก่าๆ ขาดๆ และเสื้อผ้าที่ขาดวิ่น

กับภาพ...

สองแม่ลูกพันผูกปลูกชีวี
จะสิ้นไร้ชั่วดีก็ขอมี...กันและกัน

มาลินี มารดาอายุ ๔๒ ปี แม่ผู้ด้อยการศึกษาและด้อยโอกาสทางสังคม

มาลินีจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จึงไม่สามารถเลือกประกอบอาชีพได้มากนักและยิ่งต้องเผชิญชีวิตอยู่ท่ามกลางวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ เช่นนี้ด้วยแล้ว ยิ่งเป็นไปได้ยากยิ่งที่หญิงวัยกลางคนอย่างเธอจะหางานหาการทำได้

ชีวิตครอบครัวก็ต้องแตกแยก บ้านแตกสาแหรกขาด เพราะสามีทิ้งร้างห่างไกลเธอไป

ชีวิตนี้ของเธอจึงเหลือเพียงลูกสาวคนเดียว อันเป็นแก้วตาดวงใจ เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่มีค่าที่สุดของชีวิตเธอ

สินี คือบุตรสาวคนนั้น

ชีวิตของมาลินีเป็นไปอย่างอดอยากยากลำเค็ญ หาเลี้ยงชีวิตด้วยการอาศัยชาวบ้านในละแวกนั้นที่บางคนสงสารจ้างซักผ้าบ้าง ถูบ้านบ้าง หรือจ้างทำงานอื่น เพื่อหารายได้เพียงเล็กๆ น้อยๆ พอได้ซื้อข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงตนเองและลูก

แต่ถ้าบางวันไม่มีใครมาจ้าง วันนั้นสองแม่ลูกก็ต้องอดอยากตาม

ยถากรรมเพียงลำพัง

จนกระทั่งวันหนึ่ง ในปี ๒๕๒๕ มาลินีได้บังเอิญพบกับชายคนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ห้องเช่าข้างๆ ห้องที่เธอเช่าอยู่

ห้องเช่านี้คิดค่าเช่าเป็นรายวัน วันละ ๒๐.-บาท และเก็บค่าเช่าทุกวัน วันใดไม่มีเงินจ่ายเจ้าของบ้านก็จะไล่ให้ออกไป โดยเอากุญแจมาปิดล็อกห้องไว้

และวันนี้เหตุการณ์นี้ก็เกิดขึ้นกับมาลินีและลูก...

...ซึ่งก็คือภาพที่ชายผู้นั้นเห็นและจำติดตา ตรึงติดใจ จนถึงทุกวันนี้

ภาพที่สองแม่ลูกนั่งแบ่งข้าวเหนียวหนึ่งก้อนจิ้มปลาร้าผลัดกันกินประทังความหิวโหย และข่มตาหลับลงไปในค่ำคืนนั้นด้วยการนอนบนทางเท้าหน้าห้องแถว และในค่ำคืนต่อมาที่บริเวณลานย่าโม

ภาพนี้สร้างความสะเทือนใจแก่ชายผู้นั้นมาก

มากจนเขาไม่อาจสลัดความคิดคำนึงถึงแม่ลูกคู่นั้นได้

และที่สำคัญเขามิอาจนิ่งเฉยโดยไม่ทำอะไรได้

นับแต่นั้นมาความสัมพันธ์ฉันเพื่อนมนุษย์จึงก่อตัวขึ้นในจิตใจของเขาทั้งคู่

มาลินี และชายผู้นั้น ผู้มีนามว่า “สุชาติ”

บุรุษที่เป็นสุภาพบุรุษที่สุดในชีวิตของมาลินี หญิงสาวผู้อาภัพ

สุชาติให้การช่วยเหลือมาลินีและลูกมาโดยตลอดด้วยความสงสารเห็นใจอย่างจับใจ

เขาจัดซื้อข้าวสาร อาหารแห้ง เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค อันเป็นปัจจัย ๔ ของชีวิตมนุษย์ ให้แก่มาลินีและลูก รวมไปถึงจัดหาเงินทุนในการประกอบอาชีพหาบเร่ขายผลไม้ให้ด้วย จนเธอพอมีรายได้เลี้ยงครอบครัวและส่งลูกเข้าเรียน

ทว่า...ภาระรอบด้านที่มีอยู่มักเป็นตัวแปรตัดทุนรอนที่จะใช้ต่อทุนครั้งใหม่ให้หมดลงอยู่เสมอ

จากนั้นสุชาติได้พยายามฝากเธอให้ทำงานตามโรงงาน โรงแรม และบริษัท ซึ่งแต่ละแห่งมาลินีก็ตั้งใจทำอยู่นานหลายปี แต่สุดท้ายก็ถูกข่มเหงรังแกให้ออกจากงานอย่างไม่เป็นธรรมหลายครั้งหลายครา อีกทั้งยังต้องผจญกับความเจ็บป่วยที่รุมเร้าเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย

เจ็บป่วยแต่ละทีก็ต้องใช้ยา "อดทน" ทนอยู่อย่างนั้นเพราะไม่มีเงินค่ารักษาพยาบาล ไม่มีเงินซื้อบัตรสุขภาพหรือบัตรผู้มีรายได้น้อย ทำให้ไม่สามารถรักษาพยาบาลได้ฟรี

"ความสงสารเป็นพื้นฐานแห่งความรัก"

จากความสงสารและความเห็นใจ นานวันเข้าจึงก่อตัวเป็นสายใยแห่งรัก

แต่โชคชะตาไม่เข้าข้างเธอ...

ฤๅเธอจะเป็นผู้อาภัพตลอดกาล?!

บุรุษผู้เป็นพ่อพระมาโปรดชีวิตที่ด้อยโอกาสของเธอกลับไม่ใช่คนตัวเปล่า

สุชาติมีครอบครัวแล้ว!

แต่ถึงกระนั้นสิ่งที่เขามีให้แก่มาลินีคือความจริงใจที่ยากหาใครในสังคมนี้จะมีได้เช่นเขา

ดังนั้นด้วยความโดดเดี่ยวเดียวดายในสังคม จึงทำให้มาลินีตัดสินใจสานความสัมพันธ์กับสุชาติ แม้ว่าเขาจะมีครอบครัวอยู่แล้วก็ตาม แต่เธอมิได้คิดครอบครองแย่งชิงเขามาจากครอบครัวเลย

เธอมิได้ต้องการการครอบครอง เพราะสิ่งที่เธอถวิลหาอย่างแท้จริงและใฝ่หามาตลอดชีวิตนั้นคือการคุ้มครอง

เธอมีเขาเป็นเพียงหลักใจ ให้การคุ้มครองแก่ชีวิตของเธอและลูก ซึ่งก็มีคุณค่าและเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในชีวิตของคนอย่างเธอแล้ว

เมื่อสุชาติได้เข้ามาเป็นหุ้นส่วนชีวิตของมาลินีแล้วเขาจึงให้สองแม่ลูกมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าในตัวเมืองของจังหวัด โดยเสียค่าเช่าให้เดือนละ

๑,๒๐๐.-บาท

ต่อมาเมื่อมาลินี บุตรสาวเติบโตมีชีวิตเข้าวัยทำงานแล้วก็ได้งานทำเป็นพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในจังหวัด มีรายได้ต่อเดือน ๓,๐๐๐.-บาท

สินีซึ่งตอนนี้เป็นสาวเต็มตัววัย ๒๒ ปี เธอกำลังก้าวเข้ามาทำหน้าที่ที่แม่เคยทำ นั่นคือการหาเลี้ยงแม่ผู้เป็นอีกชีวิตหนึ่งของเธออย่างสุดความสามารถ เฉกเช่นที่แม่ของเธอเคยกระทำต่อเธอมาตลอดชีวิตอย่างมิรู้จักเหน็ดเหนื่อย

วันวานผ่านไป ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีเศษสุชาติก็ได้ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลอุปการะมาลินีและลูกมาตลอด ด้วยความรักความเอื้ออาทรที่มีให้อย่างเสมอต้นเสมอปลายและมิมีเสื่อมคลาย

บัดนี้เขามีอายุ ๕๖ ปี และบุคคลทั้งสองที่ถึงแม้ได้ชื่อว่าเป็นสามีภรรยากันตามพฤตินัยแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมิได้ครองคู่ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างเช่นคู่รักคู่อื่น เพราะเขาก็มิกล้าที่จะละทิ้งครอบครัวเก่าที่มีอยู่ไปได้

แต่เรื่องของความรักยากนักที่จะหามาตรวัดตัดสินความถูกผิด

สุชาติ พ่อพระของมาลินี เขาประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้างซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอน ทำให้เขารู้ตัวดีว่าคงไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับมาลินีได้ ทั้งนี้เพราะมาลินีไม่มีที่อยู่อาศัยและที่ดินทำกินเป็นของตนเอง

สุชาติทำเรื่องขอกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรนครราชสีมา เพื่อนำไปซื้อที่ดินและทำโครงการเกี่ยวกับการเกษตร

เขาวางแผนสำหรับอนาคตของเธอไว้ถึง ๔ โครงการ คือ

โครงการกู้ยืมเงิน ๓๐๐,๐๐๐.-บาท เพื่อทำโรงเรือนเลี้ยงไก่แบบถาวร

โครงการทำฟาร์มเลี้ยงเป็ดบามารี และเป็ดพันธุ์อื่นๆ เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐.-บาทเช่นกัน

โครงการซื้อที่ดิน ๓ ไร่ๆ ละ ๘๐,๐๐๐.-บาท เป็นเงิน ๒๔๐,๐๐๐.-บาท

และโครงการสุดท้าย คือการขอกู้ยืมเงิน ๓๐๐,๐๐๐.-บาท เพื่อทำ

ไร่นาสวนผสม โดยเช่าที่ประกอบการของคนอื่น

สุชาติทำโครงการตั้งเรื่องครั้งนี้เพื่อหวังพลิกชีวิตที่แทบจะสิ้นไร้ไม้ตอกของมาลินีให้มีความหวัง มีหนทางการทำมาหากินที่มั่นคงเป็นหลักเป็นฐาน โดยเขาได้แจ้งเจตนาที่จะให้มาลินีเป็นผู้ประกอบอาชีพ

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร นครราชสีมาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าโครงการที่นำเสนอทั้ง ๔ โครงการนั้นล้วนเป็นโครงการใหญ่ทั้งสิ้น มีต้นทุนสูงมาก และผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถโดยเฉพาะด้านการเกษตร

แน่นอนว่าทั้งมาลินีและสินีบุตรสาวย่อมไม่สามารถทำงานดังกล่าวได้ นอกจากนั้นหลักเกณฑ์การให้กู้ยืมเงินของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ผู้กู้จะต้องเป็นผู้มีอาชีพเกษตรกรที่มีที่ดินทำกินและมีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งแน่นอน รวมทั้งไม่สามารถนำเงินที่กู้นี้ไปซื้อที่ดินทำการเกษตรได้ เพราะไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของระเบียบ จึงได้ชี้แจงและแนะนำให้มาลินีเข้าใจถึงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการพิจารณาเรื่องเหล่านี้ด้วย

ในที่สุดความหวังครั้งนี้เป็นอันพังทลายลงไป

ปัญหาต่าง ๆ ที่เคยประดังประเดเข้ามาก็ยังคงเกิดขึ้นอยู่อย่างสม่ำเสมอ ทั้งปัญหาด้านการครองชีพและการรักษาพยาบาลกรณีเจ็บป่วย

มาลินียังคงไม่หมดความหวังเธอเดินเข้าไปปรึกษากับประชาสงเคราะห์จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งที่นั่นทำให้เธอได้รับคำแนะนำและแนวทางการให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ

เริ่มจากปัญหาที่อยู่อาศัย ประชาสงเคราะห์ฯ ได้แนะนำให้มาลินีและบุตรสาวเข้าพักอาศัยในบ้านพักคนจน ในเมืองนิคมปากช่อง ซึ่งขณะนี้สองแม่ลูกกำลังตัดสินใจอยู่

ปัญหาการหางานทำก็ได้แนะนำให้มาลินีเข้ารับการฝึกอาชีพที่ศูนย์สถานคุ้มครองฝึกอาชีพบ้านนารีสวัสดิ์ ซึ่งเปิดรับสตรีที่มีอายุระหว่าง ๑๔-๖๐ ปี เข้ารับการฝึกวิชาชีพเสริมสวย การปัก-ทอผ้าไหม งานประดิษฐ์ การ

ดูแลผู้สูงอายุ หลักสูตรอบรม ๖ เดือน และหลังจากฝึกอบรมแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรประกอบอาชีพเป็นเครื่องรับรองคุณภาพของผู้เข้าอบรมด้วย

สำหรับปัญหาด้านการรักษาพยาบาลนั้นได้แนะนำให้มาลินีติดต่อทำบัตรสวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาลสำหรับผู้มีรายได้น้อย หรือที่เรียกว่าบัตร สปร. ณ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมือง เพื่อใช้สิทธิในการรักษาพยาบาลต่อไป

และบัดนี้แม้ปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนจะได้รับการช่วยเหลือและคลี่คลายไปบ้างแล้วบางส่วน แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยรายได้เพียง ๓,๐๐๐.- บาท ต่อเดือนกับภาระมากมายและค่าครองชีพที่สูงกว่าค่าวิชาชีพ ทำให้ทั้งสองแม่ลูกยังคงประสบความเดือดร้อน เพราะรายได้ของครอบครัวที่มีจำกัดและระหว่างที่มาลินีเข้ารับการฝึกอบรมนั้นก็มีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นจนไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

รักแท้ต้องวัดกันยามยากลำบาก

ตลอดช่วงเวลาเหล่านี้สุชาติไม่เคยทอดทิ้งเธอเลย แต่กลับคอยหาหนทางช่วยเหลือทั้งใช้แรงกายแรงใจของตนเอง รวมทั้งการดิ้นรนขวนขวายหาวิธีการอื่นที่พอจะบรรเทาทุกข์ให้หญิงอันเป็นที่รักของเขาได้

สุชาติตัดสินใจทำหนังสือทูลเกล้าฯ ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ให้แก่มาลินี ในกรณีที่เธอมีความเดือนร้อนด้านการครองชีพ ไม่มีที่อยู่อาศัยและที่ดินทำกินเป็นของตนเอง ไม่มีอาชีพที่แน่นอน และขาดแคลนค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลยามเจ็บไข้ได้ป่วย

และแล้ว...เรื่องของหุ้นส่วนชีวิตจึงถูกส่งมาที่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่พสกนิกรผู้ยากไร้จะได้รับการบำบัดบรรเทาความทุกข์ยากจากน้ำพระทัยพระราชทานแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่แห่งฟากฟ้าไทย

ในเบื้องต้นสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาให้เงิน

สงเคราะห์เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐.-บาท

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาวได้ประสานงานร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดฯ เพื่อพิจารณาหาหนทางช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสมต่อไป

ขอ...กำลังใจให้แก่มาลินีและบุตรสาวเพื่อพวกเขาจะได้มีพลังในการต่อสู้ชีวิตต่อไป และจะได้สามารถลืมตาอ้าปากได้เสียที

เมื่อใดที่เหนื่อยล้า...ความอดทนคือเพื่อนแท้ที่ดีที่สุด

และความอดทน...จะเป็นสะพานที่พาเราก้าวข้ามความทุกข์ยากไปได้ในที่สุด

"อดทนเวลาที่ฝนพรำ อย่างน้อยก็ทำให้เราได้เห็นถึงความแตกต่าง
อดทนเวลาที่ฝนจาง ฟ้าก็คงสว่างและทำให้เราได้เข้าใจ
ว่ามันคุ้มค่าแค่ไหน...ที่เฝ้ารอ"

แสงธรรม

พระสงฆ์เป็นบุคคลที่ได้ชื่อว่าเนื้อนาบุญของโลก เป็นผู้ดำเนินตามรอยพระพุทธบาทแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โปรดเหล่ามนุษย์ผู้ต้องผจญกับวิบากกรรมของตน

เฉกเช่นพระครูผู้เป็นเลขานุการวัดอินทรวิหาร กรุงเทพมหานคร นามว่า พระครูสังฆรักษ์ถนอม ที่ได้แผ่เมตตาไปยังครอบครัวผู้กำลังตกอยู่ในทุกขเวทนา โดยท่านเป็นสื่อนำทางพวกเขาไปพบกับแสงสว่างแห่งชีวิตด้วยแสงธรรม

และแสงธรรมนี้เองได้นำพวกเขาไปสู่แสงแห่งพระเมตตาจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ก่อนที่ครอบครัวนั้นจะพบกับแสงแห่งพระเมตตานี้ พวกเขาก็ต้องเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายในชีวิตต่าง ๆนานา...

ดวงเดือน หญิงสาวแห่งตำบลคลองน้ำไหล อำเภอคลองสาน จังหวัดกำแพงเพชร ผู้ซึ่งไม่อาจคาดคิดเลยว่า วันหนึ่งชะตาของเธอได้พลิกผันกำหนดให้เธอเป็นคน **"วิกลจริต"**

ดวงเดือนในวัยนี้ อายุ ๔๔ ปี พ่อเสียชีวิตแล้ว เหลือแต่แม่ไหล วัย ๗๗ ปี ซึ่งยังคงประกอบอาชีพรับจ้างยกยอและรับจ้างทั่วไปตามแต่จะมีผู้ว่าจ้าง

หญิงชรากับภาระการงานแบบหาเช้ากินค่ำ หรือบางค่ำก็ไม่ได้กิน

ดวงเดือนมีพี่น้องในครอบครัว ๓ คน เธอเป็นพี่สาวคนโต มีน้องสาวอีกสองคน คนที่สองเป็นใบ้ ส่วนคนสุดท้องประกอบอาชีพทำไร่ แยก

ไปอยู่ที่อื่น นานทีจึงกลับมาเยี่ยมมารดาครั้งหนึ่ง

ในด้านชีวิตรัก ดวงเดือนก็มิได้มีความสุขเช่นกับสามีภรรยาคู่อื่น ชม หนุ่มชาวนาแวะเวียนมาลิ้มรสชิมรักกับเธอ ครั้นพอหน่ายเขาก็ตีจากหนีไป ทิ้งทารกน้อยไว้ในครรภ์ของดวงเดือน

หลังจากถูกสามีทอดทิ้ง ชีวิตของเธอก็กลับตาลปัตรพลิกผันเสียจนคนในครอบครัวคาดไม่ถึง

การจากไปของคนรัก ทำให้ดวงเดือนเริ่มมีอาการทางประสาท เครียด จัดสะสมมะเร็งทางจิต จนก่อเป็นเนื้อร้ายทำลายสติสัมปชัญญะ

ครั้นพอคลอดบุตรชายที่เธอตั้งชื่อให้ว่าบุญเหลือแล้ว ดวงเดือนก็ยิ่งมีอาการทางประสาทหนักขึ้นจนถูกส่งไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลศรีธัญญา พออาการทุเลาก็นำกลับบ้าน แต่พอกลับมาไม่ได้ทานยาอย่างต่อเนื่อง เพราะขาดทุนทรัพย์ ก็กลับไปมีอาการดังเดิมอีก

ส่วนบุญเหลือนั้น ปัจจุบันอายุ ๒๔ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี จากนั้น อุปสมบทต่อเป็นพระภิกษุฉายา พระวีรพล

พระวีรพล อภิชาตบุตร เคร่งครัดปฏิบัติพระธรรมวินัยและวิริยะอุตสาหะศึกษาพระธรรม จนจบปริญญาตรีพุทธศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสงฆ์

ขณะนี้ปฏิบัติศาสนกิจที่ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวัดสังฆาราม ตำบลล้านด่าน อำเภอบ้านลานหอย จังหวัดสุโขทัย

ถึงกระนั้น นอกจากกิจวัตรของสงฆ์แล้ว พระวีรพลได้ให้การดูแลปรนนิบัติวัฏฐากมารดาเท่าที่สมณเพศพึงทำได้ เช่น นำข้าวสารอาหารแห้งและปัจจัยจำนวนหนึ่งไปช่วยเหลือยายและมารดาอย่างสม่ำเสมอ ยามเจ็บไข้ได้ป่วยก็พาไปหาหมอ

ผ้าเหลืองได้ปกคลุมชีวิตให้อยู่ภายใต้ร่มผ้าสาวพัสตร์ แต่จิตใจก็ยังคงผูกพันอยู่กับห่วงโซ่แห่งครอบครัว ทั้งยายผู้ชราภาพและแม่ผู้ป่วยเป็นโรคประสาท หรือที่สังคมรุมเรียกขานกันให้ชอกช้ำยิ่งขึ้นว่าคนบ้า อีกทั้งยัง

มีสภาพความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นขัดสน

เมื่อโยมแม่มีสภาพเป็นเช่นนี้ พระวีรพลจึงไม่อาจนิ่งดูดายได้ จึงนำดวงเดือนไปฝากรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่

การรักษาที่นั่นทำให้อาการดีขึ้น แต่ก็กลับมาเป็นเช่นเดิมอีกเมื่อนำกลับบ้าน เพราะเธอต้องมาเจอกับสภาพแวดล้อมเดิมๆ ปัญหาเดิมๆ และอดีตที่คอยตามหลอกหลอนลิดรอนสติสัมปชัญญะของเธอ และอีกปัจจัยหนึ่งนั่นคือ การขาดเงินมาซื้อยารักษาตัวอย่างต่อเนื่อง

ต่อมาเมื่อเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดกลับไม่ใช่หยุดอยู่เพียงแค่การเสียจริตของเธอ ชะตาลิขิตชีวิตเธอไว้โหดร้ายกว่านั้นสาหัสสากรรจ์ยิ่งนัก

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๔-๕ ปีที่แล้ว...

ดวงเดือนถูกข่มขืน

และยิ่งไปกว่านั้น มารร้ายตนนั้นยังทิ้งตราบาปไว้ จนก่อให้เกิดเป็นเลือดเนื้ออยู่ในครรภ์ของเธอ

ดวงเดือนในสภาพคนที่จิตไม่สมประกอบ ต้องอุ้มท้องนานเก้าเดือนโดยไม่มีพ่อ

ช่างเป็นภาพที่ชวนสลดหดหู่สังเวชใจและสะท้อนความเลวร้ายของสังคมแห่งนี้

หลังจากคลอดบุตรออกมาเป็นทารกหญิง นับว่าเป็นโชคดีของเด็กน้อยบริสุทธิ์ไร้เดียงสาที่มีผู้ใจบุญในตำบลมารับไปอุปการะเลี้ยงดู แต่มีข้อแม้ว่าจะไม่ให้เด็กติดต่อกับแม่และครอบครัวอีกเลยเพื่อไม่ให้เด็กมีปมด้อย

ปัจจุบัน เด็กหญิงคนนี้อายุ ๕ ปี บริสุทธิ์ สดใส ร่าเริง โดยไม่รู้ถึงที่มาแห่งชีวิตของตน!

ทางด้านพระวีรพล ในขณะที่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยอยู่นั้นได้มีโอกาสกับกัลยาณมิตรผู้เป็นเพื่อนสหธรรมิก นั่นคือ พระครูสังฆรักษ์ถนอม เลขานุการวัดอินทรวิหาร กรุงเทพมหานคร

และจัดเริ่มต้นจากแสงธรรมนี้คือประกายไฟส่องทางให้แก่ดวงเดือนได้มีโอกาสไปพบกับแสงแห่งพระเมตตา

เมื่อพระครูสังฆรักษ์ได้ทราบเรื่องราวของดวงเดือน จึงได้มีลิขิตส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่พสกนิกรผู้ตกทุกข์ได้ยากจะได้แหล่งธารน้ำทิพย์ ดับร้อนผ่อนคลายทุกข์เข็ญ ด้วยน้ำพระทัยพระราชทานแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเบื้องต้นในการครองชีพ เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท

และได้ประสานงานกับสำนักงานประชาเคราะห์จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อดำเนินการทำบัตรสวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาล หรือบัตร สปร. เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ทั้งด้านการรักษาสภาพจิตและยารักษาที่จำเป็นต้องใช้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักประชาสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือ ร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดกำแพงเพชรและพระครูสังฆรักษ์ถนอม ซึ่งเป็นผู้ดูแลให้การช่วยเหลือครอบครัวดวงเดือนมาโดยตลอด และยังคงอยู่เคียงข้างพวกเขาต่อไปเพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในโอกาสอื่นตามความเหมาะสม

"บางคนว่าเขาเป็นบ้า บางคนว่าสติไม่ดี ความจริงที่เขาเป็นเช่นนี้ เพราะผิดหวังบางสิ่งที่ตั้งใจ"

แต่บัดนี้ แสงธรรมได้ส่องทางชีวิต เปิดหนทางที่มืดบอดให้เรืองรองขึ้นแล้ว หวังว่าคงไม่มีมารร้ายในสังคมคนใดมากล้ำกรายชีวิตของดวงเดือนผู้เคราะห์ร้ายคนนี้อีกเลย

และถ้าทุกหย่อมหญ้าของสังคมเต็มเปี่ยมไปด้วยแสงธรรมแล้ว สภาพชีวิตของดวงเดือนหรือผู้หญิงอีกหลายๆคนก็คงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้...

ขอบารมีแห่งแสงธรรมและพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เป็นประดุจดั่งโล่ปกป้องคุ้มครองผองภัยที่จะมาแผ้วพานชีวิตของดวงเดือนด้วยเทอญ

ฝนดับไฟ

"...ทุกข์ร้อนใดใดกรายมา
โอ้ฟ้าเป็นดั่งฝนดับไฟ..."

สมพร ชายหนุ่มอายุ ๓๒ ปี บ้านอยู่บางซื่อ กรุงเทพมหานครนี้เอง เป็นบุตรของพ่อบุญเกิด อายุ ๖๓ ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพ และแม่กัลยาณี อายุ ๕๕ ปี อาชีพรับจ้างปะชุนเสื้อผ้า มีรายได้ประมาณวันละ ๑๐๐ บาท

สมพรมีพี่ชายหนึ่งคน คือพรเทพ อายุ ๓๓ ปี ทำงานเป็นพนักงานโรงแรม มีน้องสาวหนึ่งคนชื่อ ศิริพร อายุ ๓๐ ปี เป็นพนักงานโรงแรมเช่นกัน มีรายได้เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท

สมพรจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขานิติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสามารถพิเศษใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปได้

คงเป็นกรรมเก่าของสมพร....

หลังจากจบมหาวิทยาลัยแล้ว แทนที่สมพรจะได้การได้งานทำอย่างที่วาดฝันไว้

แต่การไม่เป็นเช่นนั้น...

เนื่องจากในช่วงระยะเวลา ๔ ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ สมพรได้ล้มป่วยกะทันหัน มีอาการอวัยวะซีกซ้ายของร่างกายชาหมดความรู้สึก

แพทย์ของสถาบันประสาทวิทยา ได้วิเคราะห์ลงความเห็นว่า สาเหตุเกิดจากลิ่มเลือดในหัวใจไปอุดตันเส้นเลือดที่ขึ้นไปหล่อเลี้ยงสมอง เพราะเลือดมีสภาวะผิดปกติ ทำให้ร่างกายซีกซ้ายเป็นอัมพฤกษ์ ไม่สามารถ

เคลื่อนไหวได้ เข้ารับการรักษาที่สถาบันประสาทวิทยา ประมาณ ๘ เดือน และรักษาโรคหัวใจ (ลิ้นหัวใจไม่ปกติ) ที่วชิรพยาบาลอย่างต่อเนื่องทุกเดือน

ร่างกายด้านขวาของสมพรยังใช้การได้ และสามารถเดินได้ แต่ไม่ว่าเขาจะไปสมัครงานที่ไหน ทุกแห่งปฏิเสธสมพรเหมือนกันหมด

ความรู้สึกของเขารันทด เศร้าสลดใจ และรุ่มร้อน

รุ่มร้อนเหมือนถูกไฟแผดเผา....

เขาหางานทำไม่ได้ทั้งที่มีความสามารถ

ทุกแห่งที่บากหน้าเข้าไปสมัครงาน ต่างปฏิเสธ เพียงเพราะร่างกายของเขาไม่อยู่ในปกติสภาพ

สังคม...ไม่ให้โอกาสเขาเลย....

เขาเคราะห์ร้ายจากอาการป่วย ต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลอย่างต่อเนื่อง ต้องเจาะเลือดทุกเดือนเพื่อนำผลเลือดไปให้แพทย์วิเคราะห์เป็นระยะ แล้วรับยาไปรับประทานเพื่อรักษาอาการ ยาบางชนิดนายแพทย์ไม่สามารถสั่งจ่ายฟรีได้ และทางแผนกสังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาลก็ไม่สามารถสงเคราะห์ได้

ค่ายาแพงเหลือหลาย

ในเรื่องงานนั้นเล่า เขาได้ติดต่อกับกรมประชาสงเคราะห์ซึ่งจัดส่งให้ไปสมัครงานตามบริษัทที่แจ้งความจำนงว่าต้องการคนพิการเข้าทำงาน

แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ...!?

สมพรมีกิจกรรมทางสังคม โดยเข้าไปช่วยเหลืองานเกี่ยวกับกีฬาวีลแชร์ ความเร็วที่มีผลงานจากการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ที่ผ่านมา เพื่อจะได้มีโอกาสไปทำการแข่งขันพาราโอลิมปิกเกมส์ในปี ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) โดยมิได้มีเงินเดือนจากส่วนไหนจนกว่าจะถึงช่วงก่อนการแข่งขัน ๖ เดือน

เขาร้อนรุ่ม...รุ่มร้อน จากความทุกข์ที่แผดเผาทั้งทางกายและใจ

ในช่วงภาวะวิกฤตทางอารมณ์ที่เกิดขึ้น เนื่องจากสภาวะการดำรงชีพที่มีความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัสตลอดระยะเวลาที่ผ่านมารวมทั้งค่า

รักษาพยาบาล สมพรนึกถึงพระมหากรุณาธิคุณแห่งองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เขาไม่เคยคิดท้อถอย เพียรพยายามสู้ชีวิตมาโดยตลอด ตามกระแสพระราชดำรัสพระองค์ท่านที่สอนให้คนไทยทุกคนยึดมั่นในความเพียรดั่งพระมหาชนก

เขาหวังว่าสักวันหนึ่ง ชีวิตของเขาคงหลุดพ้นจากความทุกข์ที่เกิดจากโรคร้ายเบียดเบียน เขาระลึกอยู่เสมอว่า ด้วยพระบารมีแห่งพระองค์ จะช่วยให้ราษฎรของพระองค์หลุดพ้นจากความทุกข์ยากได้

เขาไม่หวังจะให้พระองค์ทรงช่วยเหลือเข้าเป็นคนไข้ในพระบรมราชานุเคราะห์ เพราะเขาตระหนักดีว่า ปัจจุบันพระองค์ทรงรับภาระดูแลพสกนิกรของพระองค์ในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บมากอยู่แล้ว

เขาเพียงแต่อยากกราบบังคมทูลขอรับพระมหากรุณา รับเขาเข้าทำงานในโครงการส่วนพระองค์ เพื่อที่เขาจะได้มีรายได้มารักษาตัวเองและดำรงชีพต่อไป

เขามีหนังสือกราบถวายบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ทำงานในโครงการส่วนพระองค์

แล้วเรื่องราวของเขาก็ถูกส่งต่อมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์... โครงการซึ่งเกิดจากน้ำพระราชหฤทัยซึ่งเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา พระกรุณาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ... พระมิ่งแม่แห่งชาติของพสกนิกรชาวไทย... พระมิ่งขวัญคู่บารมีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว... นวมินทร์มหาราชาภูมิพล**

ณ ที่นี้ ... ฝนสามารถดับไฟของเขาได้

พระเมตตาที่หลั่งรินดุจดั่งสายฝนอันเย็นฉ่ำ ดับไฟแห่งความทุกข์ร้อนของพสกนิกรผู้ทุกข์ยาก

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ส่งนักสังคมสงเคราะห์ไปเยี่ยมบ้านและศึกษารายละเอียดสภาพความเดือดร้อนและปัญหาที่ต้องการได้รับความ

ช่วยเหลือเพิ่มเติม

สภาฯได้ขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่สำนักงานจัดหางานเขตพื้นที่ ๑ เพื่อช่วยเหลือแนะนำตำแหน่งงานว่างที่เหมาะสมให้สมพรทำ ซึ่งเจ้าหน้าที่สำนักงานจัดหางานเขต ๑ รับจะให้การดูแลและช่วยประสานงานกับนายจ้างให้ โดยขอให้สมพรจัดเตรียมเอกสารการสมัครงานให้ครบถ้วน เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ดำเนินการต่อไป

สภา ฯ ได้ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและจัดซื้อยาบางชนิด ซึ่งแผนกสังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาลไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ เป็นจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ สุขภาพอนามัย การประกอบอาชีพ รวมทั้งจะพิจารณาให้การสงเคราะห์ในโอกาสอื่นตามความเหมาะสมต่อไป

"...ทุกข์ร้อนใดใดกรายมา
โอ้ฟ้าเป็นดั่งฝนดับไฟ..."

เส้นทางชีวิต

เส้นทางชีวิตของคนเราบางครั้งก็คดเคี้ยวววกวน จนผู้คนที่เดินอยู่บนเส้นทางนั้นเดินสะดุด

ปัทมา ในวัย ๓๗ปี ผู้มีบ้านเกิดอยู่ที่จังหวัดเชียงราย เธอจบการศึกษาชั้น ม.ศ. ๕ จากโรงเรียนบางประแก้ววิทยาคม จังหวัดเชียงราย เป็นลูกของพ่อสองและแม่เคี้ยง

พ่อสองและแม่เคี้ยงของปัทมาเสียชีวิตแล้วทั้งคู่ ด้วยโรคชราเมื่อ ๑๐ ปีที่ผ่านมา

ปัทมามีพี่น้องในครอบครัว จำนวน ๔ คนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป เมื่อขาดพ่อขาดแม่ซึ่งเป็นศูนย์รวมหลักใจ พวกลูกๆ ของพ่อสองและแม่เคียงจึงมีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น

ปี ๒๕๒๕ หลังจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ขณะนั้นปัทมามีอายุได้ ๑๘ ปี เธอก็พบรักกับหนุ่มมัคคุเทศก์ ชาวสงขลา

ด้วยบุพเพสันนิวาสซึ่งมีมาแต่ชาติปางก่อน สาวเมืองเหนือ ปัทมาก็ได้แต่งงานอยู่กินกับหนุ่มคนใต้ ปลัด

รักย่อมเข้าใจในรัก เขาและเธอจึงสืบสานตำนานรักจนมีพยานรักด้วยกัน ๒ คน คือชัยและพล ปัจจุบันนี้เด็กชายตัวน้อยทั้งสองก็เติบโตขึ้นมีอายุได้ ๑๗ ปี และ ๑๖ ปีแล้ว

ในช่วงที่เส้นทางชีวิตของปัทมาและครอบครัวยังไม่ถึงช่วงวกวนและคดเคี้ยว ปลัด สามีและหัวหน้าครอบครัวของปัทมา มีอาชีพเป็นมัคคุเทศก์ของบริษัทท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง รายได้ตอนนั้นจัดได้ว่าสูงพอสมควร คือ

เฉลี่ยเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ปลัดจึงสามารถนำพาสมาชิกในครอบครัวก้าวเดินไปบนเส้นทางชีวิตได้อย่างปลอดภัยและมั่นคง

ด้วยความรักในครอบครัวปลัดให้ปัทมาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านแต่เพียงอย่างเดียว ไม่ต้องประกอบอาชีพอื่นใด นอกจากดูแลลูกในช่วงที่พวกเขายังอยู่ในวัยเยาว์เท่านั้น

และแล้ว ประเทศชาติก็ตกอยู่ในมรสุมทางเศรษฐกิจ บริษัทนำเที่ยวที่ปลัดทำงานอยู่ก็ตกอยู่ในภาวะวิกฤติเช่นกัน

ในปลายปีบริษัทเลิกกิจการ ผลกระทบอย่างรุนแรงจึงเกิดขึ้นกับปัทมาและครอบครัว

ผู้คนส่วนใหญ่ต้องล้มลุกคลุกคลานอยู่บนเส้นทางชีวิตของตนปัทมา สามี และลูกๆ ก็เช่นกัน

ในที่สุด ปัทมาจึงตัดสินใจอพยพโยกย้ายครอบครัวจากบ้านที่เคยให้พำนักอยู่มาพักอาศัยอยู่ในถิ่นเดิมของตนเองที่บ้านในอำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย

ชัยและพล ลูกชายของเธอทั้ง ๒ คน สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับ ปวส. แผนกบริหารธุรกิจคอมพิวเตอร์ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงรายได้

อนาคตของลูกคือความหวังและความสุขของเธอ แต่กระนั้นนั่นก็คือภาระอันหนักหน่วงของครอบครัวที่เพิ่มขึ้นมา

ปลัดและปัทมาหาได้ย่อท้อไม่ สองแรงแข็งขันช่วยกันฟันช่วยกันฝ่า

ปลัดขวนขวายหารายได้ให้ครอบครัว โดยประกอบอาชีพขับรถรับจ้างทั่วไป แต่งานที่ทำไม่ใช่งานประจำ รายได้จะเกิดก็ต่อเมื่อมีผู้มาว่าจ้างเท่านั้นและจำนวนเงินที่ได้รับก็ไม่มากมายเลย

แค่ให้พอกินพอใช้ก็ยังแสนลำบาก

ปัทมาเคียงบ่าเคียงไหล่สามี เข้าแบกรับภาระอันหนักอึ้งนี้

เธอเข้ารับการฝึกหัดตัดเย็บเสื้อผ้ารวมทั้งปัก-- เขียนลายผ้า

เธอตั้งหน้าตั้งตากอบโกยความรู้ ด้วยรู้ดีว่านั่นคือหนทางรอดของครอบครัว

แต่ด้วยความหฤโหดของสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน อีกทั้งรายได้ของครอบครัวก็มีอยู่อย่างจำกัดจำเขี่ย ไม่เพียงพอค่าใช้จ่ายและภาระด้านต่างๆ

สำหรับเรื่องอื่น ปัทมาก็ยังพอกัดฟันทนและสู้ต่อไปได้ แต่ปัญหาใหญ่คือเธอเกรงว่าลูกชายจะไม่ได้รับการศึกษาต่อจนจบ

ทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เธอนำพาครอบครัวก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางชีวิตของตนเองได้

นั่นคือ....

เธอทำหนังสือขอพระราชทานพระบารมีเป็นที่พึ่ง

พระบารมีที่ปกแผ่ครอบคลุมไปทั่วทั้งผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล ให้ความร่มเย็นแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์

เรื่องราวของปัทมาถูกส่งต่อมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นโครงการที่ดำเนินการโดยสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

และแล้ว เส้นทางชีวิตของครอบครัวของปัทมา ก็ถูกกรุยทางเอาขวากหนามออก

วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงรายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เข้าไปดูแล รวมทั้งให้คำแนะนำปรึกษาเพื่อช่วยคลี่คลายความเดือดร้อนเบื้องต้น เกี่ยวกับปัญหาด้านต่างๆ คือ

ปัญหาด้านการศึกษาของลูกชายซึ่งเป็นแก้วตาดวงใจทั้ง ๒ คนของปัทมา ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย ได้ให้ความช่วยเหลือ โดยได้เชิญเธอมารับทราบคำชี้แจงเรื่องการขอกู้ยืมเงินกองทุนการศึกษาของรัฐบาล และหนุ่มน้อยทั้งสองคนก็ได้แสดงความจำนงขอกู้ยืมเงินทุนดังกล่าวแล้ว

ปัญหาด้านการประกอบอาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย ได้มอบหมายให้แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายมอบจักรเย็บผ้า จำนวน ๑ หลัง ให้แก่ปัทมา เพื่อนำไปหารายได้ช่วยเหลือครอบครัวต่อไป

ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน อำเภอเมืองเชียงราย รับชัยและพลเข้าทำงานในตำแหน่งครูวิชาชีพคอมพิวเตอร์ โดยได้รับค่าตอบแทนจากการทำงานในอัตราชั่วโมงละ ๑๐๐ บาท ทำให้คนทั้งสองมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนคนละ ๒,๔๐๐ บาท

แม้ว่าความเดือดร้อนเกี่ยวกับปัญหาด้านการศึกษาของลูกของปัทมาและความต้องการในการจัดซื้ออุปกรณ์ประกอบอาชีพของเธอ จะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงเข้าไปให้การดูแลช่วยเหลือเบื้องต้นแล้ว แต่โดยสภาพรวมครอบครัวของสาวเมืองเหนือผู้นี้ยังคงประสบความเดือดร้อนขาดแคลนเงินวางประกันสินค้า ซึ่งก็คือผ้าและอุปกรณ์ในการตัดเย็บ

สามีของเธอมีรายได้จำกัด และเธอเองก็ยังไม่สามารถรับภาระดังกล่าวได้โดยลำพัง

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ จึงช่วยเหลือเงินทุนประกอบอาชีพ เพื่อสมทบเป็นค่าวางประกันสินค้าให้แก่ปัทมาเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับคณะอาจารย์ฝ่ายกิจการนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงราย หากพบปัญหาที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติม ก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความจำเป็นและเหมาะสมต่อไป

เส้นทางชีวิตของปัทมาและครอบครัว ได้รับการกรุยทางแล้ว...

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ด้วยความแข็งแกร่งและอดทนของเธอ จะช่วยให้ปัทมาและครอบครัวก้าวเดินไปบนเส้นทางชีวิตได้อย่างอบอุ่น มั่นคงและปลอดภัย

ทางเลือกใหม่

วัยของอาทิตยา ยังเยาว์นัก

เมื่อเข้าสหัสวรรษนี้เธอมีอายุเพียงแค่ ๒๐ กว่าปลาย ๆ เท่านั้น

เรื่องราวหลากหลายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของอาทิตยาเต็มไปด้วยความสูญเสีย

สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักรอบข้าง โดยเธอมิสามารถปริปากร้องอาทรต่อผู้ใดได้

สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง

สูญเสียดวงใจ

ลองมาอ่านเรื่องราวของอาทิตยาดูสิ

อาทิตยาเป็นสาวเมืองน้ำเค็มชายฝั่งทะเลตะวันออก จบการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๔ เธอมีพี่น้องไล่เรียงกัน ๓ คน ปัจจุบันแยกครอบครัวไปประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และทำไร่ปลูกหัวหอม หัวกระเทียม ที่จังหวัดในภาคเหนือ

เมื่อพ่อของอาทิตยาอายุ ๔๗ ปี เขาขับรถมอเตอร์ไซค์เดินทางไปติดต่องานที่ตลาดในจังหวัดใกล้เคียง และประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ เสียชีวิตคาที่เกิดเหตุ

ครอบครัวของเธอต้องประสบกับความสูญเสียครั้งแรกในการจากไปอย่างกระทันหันของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว

แม่ไปทำงานเป็นลูกจ้างทำความสะอาดบ้านให้ชาวไต้หวัน มีรายได้เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท

ขณะที่พ่อของอาทิตยายังมีชีวิตอยู่นั้นเขานำบ้านไปขายฝากไว้จำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินที่ได้มานั้นหมดไปให้แก่ผีการพนันที่สิ่งสู่อยู่อย่างถอน ตัวไม่ขึ้นและแล้ว...บ้านหลังนั้นก็หลุดจำนองตกเป็นของผู้รับฝากไปในที่สุด

สมาชิกทุกคนกลายเป็นคนร่อนเร่พเนจรไม่มีที่อยู่อาศัยไปในทันที

อาทิตยามีสามีคนแรก ไม่มีลูกด้วยกัน เขาเป็นคนชอบเที่ยวกลางคืนจนติดเป็นนิสัยอันถาวร ไม่มีทางจะแก้ไขได้ ดื่มสุราเป็นอาจิณ ไม่รับผิดชอบครอบครัว

ทางเดียวที่จะแก้ปัญหานี้ได้คือ...การแยกทางกัน

อาทิตยาครองตัวเป็นโสดอยู่ได้พักหนึ่ง ก็มีสามีคนที่สอง อยู่กินกันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีลูกด้วยกัน ๑ คน เป็นผู้ชาย อายุได้ ๒ ขวบ

สามีของอาทิตยาประกอบอาชีพรับจ้าง รายได้ไม่แน่นอน

ระหว่างตั้งครรภ์ อาทิตยาได้ไปฝากครรภ์ที่โรงพยาบาล และเข้ารับการตรวจปัสสาวะเจาะเลือด

ผลการตรวจทำให้อาทิตยาหัวใจสลาย...

เธอติดเชื้อเอดส์...

โชคยังดีที่ลูกชายของเธอไม่ได้รับเชื้อร้ายนี้ด้วย

อาทิตยาต้องประสบเคราะห์กรรม สูญเสียครั้งแล้วครั้งเล่า

เมื่อสามีและพ่อแม่ของสามีทราบ สามีอาทิตยาจึงแยกจากกัน โดยสามีเป็นฝ่ายขอแยกทางไปตามบัญชาของพ่อแม่เขา

ลูกชายของอาทิตยาถูกพรากตัวไปด้วยโดยไปอยู่กับผู้เป็นย่าที่ต่างจังหวัด

หมดแล้ว...

พ่อ...บ้าน...สามี...ลูก...

บุคคลอันเป็นที่รักและสิ่งซึ่งจำเป็นแก่ชีวิต

อาทิตยาหอบสังขารของตนเองและแม่ผู้ซึ่งเป็นที่เคารพสูงสุด ซึ่ง

เหลืออยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น บากหน้าเข้ากรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร

เธอพยายามช่วยเหลือตนเอง ด้วยการประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ตามแต่จะมีผู้ว่าจ้าง

ขณะพำนักอยู่ในกรุงเทพ ฯ เธอได้เข้ารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ซึ่งเป็นของรัฐบาล

ระยะหลังเธอเริ่มมีอาการอ่อนเพลีย หน้ามืด เวียนศีรษะบ่อย ๆ ไม่สามารถทำงานได้เหมือนเดิม

ครอบครัวของอาทิตยาประสบปัญหาเดือดร้อนมากขึ้น เนื่องจากมารดาเองก็มีรายได้น้อย ไม่เพียงพอค่าใช้จ่ายในการครองชีพ

อาทิตยาเองก็มีความจำเป็นต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่อง

ลำพังค่าใช้จ่ายในการกินอยู่ค่าเช่าบ้านก็ทำให้สองชีวิตต้องอัตคัดขัดสนอยู่แล้ว และนี่ยังจะต้องใช้เงินค่าหยูกยารักษาตัวอีก

สำนักงานจัดหางาน เขตราษฎร์บูรณะ ได้ช่วยเหลือโดยการจัดหางานให้ทำ เป็นแม่บ้านดูแลเด็กและทำความสะอาด โดยพักอาศัยอยู่กับนายจ้าง ได้เงินเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท

แม่ของอาทิตยาเช่าบ้านซึ่งหลังแคบ ๆ อยู่ แม่แก่แล้วแต่ยังต้องรับภาระเลี้ยงดูตนเองและลูกสาวซึ่งป่วยด้วยโรคเอดส์ แม่ทำงานจนผอม แม่นอนร้องไห้ทุกคืน คิดมากด้วยเรื่องของลูกสาวกลัวว่าลูกจะจากแม่เพราะโรคร้าย

แม่มีรายได้เพียงน้อยนิดจากการรับจ้าง ทุกสิ้นเดือนพอเงินเดือนแม่ออกก็ต้องจ่ายเป็นค่าเช่าบ้านและค่าใช้จ่ายอย่างอื่นอีกจนแทบไม่เหลือใช้

บางวันแทบไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ แม่ต้องกินข้าวเคล้าน้ำตา

ทุกข์ทั้งกาย เศร้าทั้งใจ

ทุกข์หนัก เหน็ดเหนื่อยตรากตรำทำงาน แถมยังเศร้าโศกเพราะกลัวมัจจุราชจะพรากลูกสาวอันเป็นที่รักยิ่งไป

แม่ต้องทำงานเลี้ยงลูกด้วยรายได้อันน้อยนิด

ค่าครองชีพในกรุงเทพ ฯ ก็โหดเสียเหลือเกิน

ถึงแม้สำนักจัดหางาน เขตราษฎร์บูรณะ จะให้การช่วยเหลือแก่อาทิตยา แต่เธอยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เนื่องจากเธอยังไม่ได้รับเงินเดือน จึงไม่มีค่าใช้จ่ายระหว่างการทำงาน

อีกทั้งค่าเช่าบ้านที่แม่พำนักอยู่ก็ยังติดค้าง และเจ้าของบ้านเร่งรัดหนี้สิน

ปัญหาเฉพาะหน้าที่ต้องการความช่วยเหลือโดยเร่งด่วน

อาทิตยาอับจนหนทาง

เธอลงมือเขียนจดหมายขอประทานพระเมตตาจากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ พระผู้เป็นหลักชัยและดวงประทีบของผู้ติดเชื้อเอดส์

เธอต้องการความช่วยเหลือปัญหาเฉพาะหน้าและขอเงินทุนไปประกอบอาชีพที่บ้านเกิดของเธอ

ณ ที่นั้น...เธอยังมีทางเลือกใหม่

ทางเลือกใหม่...ที่ยังมีญาติพี่น้องเหลืออยู่ เขาเหล่านั้นไม่รังเกียจอาการ ป่วยของอาทิตยาทางเลือกใหม่...ที่พวกเขาแบ่งที่ให้ปลูกพริก ปลูกผักขาย

ทางเลือกใหม่...ที่อาทิตยาจะขายของได้ทุกวันโดยทุกวันไม่ต้องเดือดร้อนใคร

ทางเลือกใหม่...ที่อาทิตยาจะพาแม่ผู้ชราก้าวเดินไปอย่างมั่นคงตามอัตภาพ

ทางเลือกใหม่...ที่แม่ของอาทิตยาไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างเขาจนแก่ตาย

ทางเลือกใหม่...ที่อาทิตยาเลิกคิดทำร้ายและทำลายตัวเอง

เรื่องราวของอาทิตยาถูกส่งต่อมายัง “โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน” สภาสังคมสังเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

“โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน”...โครงการซึ่งเกิดจากน้ำพระทัยอัน

สูงส่งแห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ที่พระราชทานมายังพสกนิกรของพระองค์โดยไม่เลือกชั้น วรรณะ

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ได้ให้ความช่วยเหลือแก่อาทิตยา โดยให้เงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อเป็นเงินชำระค่าเช่าบ้าน และค่าใช้จ่ายระหว่างทำงานแล้วยังไม่ได้รับเงินเดือน เป็นการบรรเทาปัญหาความเดือดร้อน เบื้องต้น เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐. บาท

สำหรับการช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือในด้านการครองชีพ สุขภาพอนามัย รวมทั้งจะพิจารณาให้การสังเคราะห์แก่อาทิตยาเพิ่มเติมในโอกาสอื่นตามความเหมาะสมต่อไป

เราจะอยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจให้อาทิตยาพาแม่ก้าวเดินไปบน...**ทางเลือกใหม่**

นิยายชีวิต

"รู้จักมองโลกกว้างอย่างที่เห็น
มองให้เป็นหลายอย่างต่างขำขัน
คือละครโรงใหญ่เล่นหลายวัน
กว่าชีพนั้นจบลงตรงความตาย
สวมบทบาทท่าทีตีบทแตก
บางตอนแทรกบทโฉดโหดเหลือหลาย
บางตอนหวานหยดย้อยกลบรอยร้าย
เป็นนิยายดีดีของชีวิต"

ผู้ประพันธ์ได้ถ่ายทอดความหมายของ "นิยายชีวิต" ไว้ได้อย่างชัดเจนที่สุด

และ**สุภานี**คือเจ้าของนิยายชีวิตเรื่องนี้

หากสุภารีรับราชการ ขณะนี้เธอก็เหลือเวลาอีกเพียงปีเดียวก็จะเกษียณอายุ

แต่นี่เธอมิได้รับราชการ และใช้ชีวิตในเส้นทางของธุรกิจซึ่งไม่มีวันเกษียณ

สุภานีเป็นราษฎรตำบลเขาถ่าน อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี สามีของเธอคือถวิลวัย ๖๕ ปี ขณะนี้เขาไม่มีอาชีพอื่นใด นอกจากการเป็นข้าราชการบำนาญ รับบำนาญเดือนละ ๘,๑๐๐- บาท

เขาและเธอไม่มีโซ่ทองคล้องใจคือลูก แต่ก็อยู่มาด้วยความรักและความผูกพันซึ่งกันและกันจนกระทั่งถึงวัยปลาย

ภารกิจของสุภานีซึ่งนอกจากจะทำธุรกิจแล้ว เธอก็ยังต้องดูแลผู้ป่วยเป็นโรคจิตประสาทอยู่คนหนึ่ง ซึ่งรับมาจากโรงพยาบาลสวนสราญรมย์ เป็นชายวัย ๕๒ ปี เขาผู้นี้มีหน้าที่ช่วยดูแลบ้าน และทำสวนภายในบริเวณบ้าน

แรกเริ่มเดิมทีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ สุภานีดำรงชีวิตอยู่ด้วยการทำธุรกิจเลี้ยงเป็ดและทำนากุ้งกุลาดำ เธอกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สาขาท่าฉาง จำนวน ๓๒๐,๐๐๐- บาท

เงินจำนวนนี้นอกจากนำมาใช้ในเรื่องของธุรกิจแล้ว เธอยังแบ่งส่วนหนึ่งมาสร้างบ้านพักอาศัยเพื่อความสุข ความอบอุ่น และความสะดวกสบายในวัยปลายของชีวิต

แต่แล้วชีวิตก็ผันผวน ...

กิจการของเธอประสบกับภาวะขาดทุนย่อยยับเมื่อน้ำไหลบ่ามาท่วมนากุ้ง และพัดพาเป็ดสูญหายไปเป็นจำนวนมาก รายได้ที่เคยได้รับก็พลันหายวับไปกับตา เธอไม่สามารถชำระหนี้สินกับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรที่กู้ยืมเงินมาได้ เธอจึงได้คิดหาวิธีการกู้สถานการณ์ที่เลวร้ายนี้

หนี้สินของเธอรวมทั้งต้นและดอกเบี้ยจึงเพิ่มพูนขึ้นเป็น ๖๐๐,๐๐๐. บาท

หากเธอรู้สักนิดว่า....

วิธีการที่เธอคิดค้นขึ้นมาใหม่นี้ทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก

เธอได้ติดต่อกับธนาคารแห่งใหม่ ขอกู้เงินจำนวน ๒.๔ ล้านบาท เพื่อนำเงินมาชำระหนี้และปลูกสร้างอาคารตึกแถว ในที่ดินของตนเอง จำนวน ๗ คูหา วางแผนก่อสร้างให้เสร็จสิ้นภายใน ๑ ปี โดยเอาที่ดินและอาคารที่กำลังก่อสร้างค้ำประกัน

คนรู้น้อยย่อมเป็นเหยื่อของคนรู้มาก ... และนี่คือที่มาแห่งนิยายชีวิตของสุภานี

สุภานีจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ความคิดความ

อ่านตลอดจนสมองและสติปัญญาไหนเลยจะเท่าทันและเทียมทานผู้ที่มากและช่ำชองด้วยประสบการณ์และแนวคิดอันแยบยลได้

หลังจากคิดสะระตะอยู่เป็นนาน สุภานีตัดสินใจพาตัวเองเข้าพบกับผู้จัดการธนาคารแห่งใหม่นี้เพื่อปรึกษาหารือเรื่องหนี้สินที่ค้างอยู่กับธนาคาร ธกส. จำนวน ๖๐๐,๐๐๐.- บาทและอยากจะกู้เงินเพิ่มเพื่อปลูกสร้างอาคารตึกแถว ในที่ดินของตนเอง จำนวน ๗ คูหา

และเนื่องจากเธอเป็นผู้ที่รู้น้อย จึงได้ให้ความไว้วางใจแก่ผู้ที่รู้มาก เช่นผู้จัดการแบงก์คนนี้เป็นผู้จัดการเรื่องให้เธอทั้งหมดทั้งในเรื่องการกู้ยืมเงิน การก่อสร้างอาคาร และการทำสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเธอมีหน้าที่เพียงนิดเดียวเท่านั้นคือการลงนามในสัญญาและเอกสารที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น

หน้าที่ในการดำเนินงานมีนิดเดียวแต่ภาระผูกพันนั้น ใหญ่หลวงยิ่งนัก ...

หากการทุกอย่างตรงไปตรงมาเช่นเดียวกับบรรทัด นิยายชีวิตเรื่องนี้ของสุภานีคงไม่เกิด

ผู้จัดการแบงก์เป็นผู้ร่างสัญญาและจัดทำเอกสารทุกใบ ทั้งร่างทั้งพิมพ์มาให้เสร็จเรียบร้อย สุภานีทำตามคำสั่งคือลงนามแต่เพียงอย่างเดียว เริ่มตั้งแต่เอกสารทำสัญญากู้เงินจากธนาคารแห่งใหม่ การไถ่ถอนหนี้สินจากธนาคารแห่งเก่า สัญญาว่าจ้างรับเหมาก่อสร้างอาคาร สัญญาซื้อขายอาคารที่จะก่อสร้างขึ้น ตลอดจนเอกสารสำคัญอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผู้จัดการแบงก์ได้เจรจาขอยืมเงินจากสุภานี เป็นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐.- บาทไปด้วย ซึ่งการยืมเงินกันครั้งนี้มิได้มีหลักฐานแต่อย่างใด

ในสัญญาว่าจ้างรับเหมาก่อสร้างอาคารซึ่งผู้จัดการเป็นผู้จัดทำให้ทั้งหมด ระบุไว้ว่าการก่อสร้างจะแล้วเสร็จภายใน ๓๖๐ วัน ผู้ซื้อพร้อมจะเข้าอยู่อาศัยได้เลย แต่ครั้นการก่อสร้างดำเนินไปได้เพียงเดือน กว่า ๆ งานก็หยุดชะงัก สุภานีจึงเข้าพบผู้จัดการ คุยกันไปคุยกันมาก็ได้ความ เพราะผู้จัดการแจ้งให้เธอทราบว่าครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งเป็นผู้รับเหมางานในครั้งนี้

และได้เอาบริษัทของพ่อตัวเองมาบังหน้า แล้วเที่ยวรับเหมางานเอง ส่วนที่ขณะนี้การก่อสร้างหยุดชะงักก็เพราะครูคนนี้ได้ไล่คนงานก่อสร้างออกไปหมดแล้ว จึงทำให้งานหยุดไป

หลังจากนั้นไปอีก ๔ เดือน ผู้จัดการก็ได้เดินเรื่องการก่อสร้างต่อ ทำบ้างหยุดบ้างจนเวลาผ่านไปเกือบ ๓ ปี งานก็ยังไม่เสร็จ สุภานีจึงต้องรุดเข้าพบผู้จัดการอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากเธอหาผู้ที่จะซื้ออาคาร ๗ คูหา นั้นได้ครบแล้ว แต่จนกระทั่งบัดนี้อาคารก็ยังไม่แล้วเสร็จ ยังค้างคาราคาซังอยู่เช่นนั้นทั้งในเรื่องการทาสี การติดตั้งประปา ไฟฟ้า เทพื้น ปูกระเบื้อง ฯลฯ ทุกอย่างค้างคาหมด

เงินที่กู้ธนาคารมาก็ร่อยหรอลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเกือบหมด

และที่ซ้ำร้ายคือดอกเบี้ยก็เพิ่มพูนงอกงามขึ้นมาอย่างไม่หยุดยั้ง มันโตเอา โตเอา โตเอา จนไม่มีผู้ใดตามทันและยากแก่การควบคุม

เธอต้องไปกู้หนี้ยืมสินเงินนอกระบบจากญาติพี่น้อง จำนวน ๖๐๐,๐๐๐.- บาท โดยเสียดอกเบี้ยร้อยละ ๕.- บาทบ้าง ๑๐.- บาทบ้าง มาสร้างอาคารที่ค้างไว้ให้เสร็จสิ้นเพราะนานเกินไปแล้ว และ...เกินผู้ซื้อจะรอแล้ว

ผู้จัดการมาดูการก่อสร้าง ซึ่งตอนนั้นการปูกระเบื้องยังไม่แล้วเสร็จ พร้อมทั้งยืนยันว่าให้สุภานีลงนามในสัญญาเบิกเงินงวดสุดท้าย เพราะถึงอย่างไรก็ถือว่างานนี้เสร็จแน่นอนอยู่แล้ว ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการ ตลอดจนไว้วางใจผู้อื่นมากจนเกินไปสุภานีจึงได้จรดปากกาลงในสัญญาใบนั้นตามที่ผู้จัดการชวนให้เชื่อ

และแล้ว...ในเวลาไล่เลี่ยกันนั้นเอง เพียงไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์หลังจากมอบลายเซ็นกันแล้ว ผู้จัดการก็โยกย้ายกะทันหันไปอยู่อีกสาขาหนึ่งซึ่งอยู่ที่จังหวัดกระบี่ โดยมีเรื่องการโอนบ้านค้างเติ่งอยู่อย่างนั้น

ในตำแหน่งนั้นก็มีผู้จัดการธนาคารคนใหม่มาแทน ซึ่งผู้ที่มาใหม่นี้ไม่ยินยอมรับเรื่องการโอนเนื่องจากการก่อสร้างยังไม่เรียบร้อย

เวลาผ่านไปอีกสักพักหนึ่งผู้จัดการคนเก่าก็โทร.มาหาสุภานีให้ไปพบปะเจรจากันที่ธนาคารสาขาแห่งใหม่

ที่เขาไปประจำการอยู่ ณ จังหวัดกระบี่ เธอก็รีบรุดเดินทางไปกับสามีด้วยความร้อนใจอยากให้เรื่องเรียบร้อยโดยเร็ว เธอจะได้ขายตึก ๗ คูหานั่นได้เสียที ผู้จัดการก็ได้นัดผู้รับเหมาก่อสร้างให้มาเจรจากันด้วย ซึ่งเธอเพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่าในทีมผู้รับเหมาก่อสร้างครั้งใหม่นี้ มีผู้รับเหมาก่อสร้างเดิมที่สร้างปัญหาไว้ให้เธอรวมอยู่ด้วย

ในการพบปะเจรจากันครั้งนี้ ผู้จัดการธนาคารทำหน้าที่เสมือนหนึ่งเป็นตัวกลาง ???

การพูดคุยกันเต็มไปด้วยความรุนแรง เพราะสุภานียืนยันว่าผู้จัดการขอร้อง แกมบังคับให้เธอลงนามในเอกสารให้จ่ายเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐.- บาท ให้แก่ทีมผู้รับเหมาก่อสร้าง แต่เธอไม่ยอม และได้ขอตัวเข้าห้องน้ำ

ครั้นออกมาอีกทีจึงได้พบว่าผู้จัดการพูดจาหว่านล้อมจนกระทั่งสามีเธอลงนามในเอกสารไปแล้ว โดยอ้างว่าผู้จัดการได้ช่วยเหลือครอบครัวเธอมาโดยตลอด ขอกันเพียงแค่ ๓๐๐,๐๐๐.- บาทไม่ได้หรืออย่างไร

สุภานีต้องหลั่งน้ำตาอย่างหนักกับเหตุการณ์ในครั้งนั้น

หลังจากนั้นการโอนอาคารที่ก่อสร้างไว้ก็เป็นไปโดยเรียบร้อย แต่เธอยังต้องจ่ายเงินอีกหลายรายการทั้งในเรื่องการปูกระเบื้อง การจัดทำห้องน้ำห้องส้วม การติดตั้งประปา ไฟฟ้า ค่าซ่อมหลังคาซึ่งรั่วขึ้นมา และอื่นๆ อีกหลายอย่างซึ่งเกิดจากการก่อสร้างที่ไม่เรียบร้อย

อาคารมีอยู่ ๗ คูหา สุภานีหวังไว้เต็มเปี่ยมว่าเธอจะขายได้ทั้งหมดนั่นเพราะหาผู้ซื้อไว้ได้ครบแล้วแต่กว่าการก่อสร้างจะแล้วเสร็จผู้ซื้อไม่สามารถรอได้ เธอจึงขายได้เพียง ๕ คูหาเท่านั้น ส่วนอีก ๒ คูหาได้โอนกรรมสิทธิ์ให้เป็นของคนอื่นไปเพื่อชำระหนี้ และเมื่อผู้ซื้อเข้าพักจึงได้พบว่าห้องดังกล่าวมีปัญหา พวกเขาจึงต้องทำการซ่อมแซม และพากันมาหักเงินจากสุภานี เธอต้องโดนหักเงินค่าซ่อมอีกแสนกว่าบาท แถมยังมีค่า

อะไรต่อมิอะไรอย่างอื่นอีกมากมาย

ที่สุดของที่สุดสุภานีก็หมดเงิน หมดตัวแถมเงินค่าจ้างในเรื่องการก่อสร้างเธอก็ยังจ่ายให้ผู้รับเหมาไม่ครบ เธอถูกกลุ่มผู้รับเหมาฟ้องดำเนินคดีฐานค้างจ่ายค่าก่อสร้างให้พวกเขา ซึ่งศาลฎีกาได้พิพากษาให้เธอต้องชำระเงิน จำนวน ๓๐๐,๐๐๐.- บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และเมื่อคดีถึงที่สุดเธอเป็นผู้แพ้ และในการแพ้ของเธอคราวนี้มีผู้จัดการธนาคารคนดังกล่าวให้ปากคำเป็นพยาน เพื่อตอกย้ำให้เธอต้องประสบกับความพ่ายแพ้ยิ่งขึ้น

ตอนนี้เธอกำลังจะโดนธนาคารยึดบ้านซึ่งมีขนาดกลาง อยู่ในที่ดินประมาณ ๒๐๐ ตารางวา ราคาประเมินอยู่ในวงเงิน ๕๐๐,๐๐๐.- บาท ซึ่งเธอถือเป็นเสมือนหนึ่งเรือนตายของเธอ เพราะเธอไม่สามารถหาเงินมาชำระหนี้ได้ ในปัจจุบันนี้เธอมีหนี้สินอยู่เป็นจำนวนถึง ๑.๔ ล้านบาท

และในปัจจุบันนี้เธอทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการขายผลไม้ เพราะเธอหมดตัว หมดเงินแล้วรายได้ของเธอมีอยู่เพียงน้อยนิด เพียงแค่วันละ ๑๐๐-๒๐๐ บาทเท่านั้น ต้องนำไปชำระหนี้ของธนาคารและหนี้อื่น ๆ และถึงแม้จะนำเงินบำนาญของสามีมาชำระหนี้และใช้จ่ายในครอบครัวเท่าที่จำเป็นแล้วก็ยังไม่เพียงพออยู่ดี

บางวันสุภานีไม่มีข้าวหุงกิน เพราะ...ขาดเงิน

เธอ และสามีร้องไห้น้ำตา แทบเป็นสายเลือด สุภานีเคยคิดตัดช่องน้อยแต่พอตัวด้วยการจบชีวิตของตัวเองมาถึง ๒ ครั้ง แล้ว

สุภานีน้อยใจเสียใจในชะตาชีวิตของตนเอง เธอช่วยงานสังคมมาโดยตลอด เธอพยายามสร้างแต่กรรมดี แล้วเหตุไฉนจึงได้รับการตอบแทนที่เลวร้ายถึงเพียงนี้

เธอเป็นประธานกลุ่มสตรีอาสาสมัครของหมู่บ้าน ช่วยเหลืองานสาธารณประโยชน์ของชุมชนมาโดยตลอด ได้รับใบเกียรติบัตรมาหลายใบเพื่อยืนยันการทำความดีของเธอ

เหตุการณ์ที่เลวร้ายชนิดสุดๆ นี้ดำเนินการมาเป็นเวลาได้ ๖ ปีเต็มแล้ว เธอต้องใช้รายได้เพียงน้อยนิดของเธอเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ และต้องผ่อนใช้หนี้ธนาคาร ซึ่งมันไม่เพียงพออยู่แล้ว ดอกเบี้ยจึงทบต้นทวีคูณ

ทางออกสุดท้ายที่สุภานีใช้ แก้ปัญหาชีวิตของเธอคือทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

แฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงได้เปิดขึ้นเพื่อรับเรื่องราวนิยายชีวิตของเธอ

หน่วยงานของจังหวัดก็ได้เข้าช่วยคลี่คลายสถานการณ์

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ดำเนินการเยี่ยมบ้านและสอบข้อเท็จจริง เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ และปัญหาความเดือดร้อนของเธอ เธอจึงได้รับการพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาเฉพาะหน้า เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐.- บาท และได้แนะนำให้สุภานีพยายามหาทางทวงถามหนี้เงินยืมจากผู้จัดการคนนั้น จำนวน ๑๕๐,๐๐๐.- บาท ซึ่งเป็นหนี้ที่ไม่มีหลักฐานใด ๆ แต่เขาก็ยอมรับสภาพหนี้ เพื่อนำมาชำระหนี้ที่เธอติดค้างผู้อื่นอยู่

สุภานีจะทำได้ละหรือ ???

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดรับจะช่วยประสานงานกับประธานคณะกรรมการพัฒนาสตรีจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อช่วยเหลือเธออีกทางหนึ่งด้วย

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นเงินทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพขายผลไม้เพิ่มเติมอีก จำนวน ๔,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดสุราษฎร์ธานี หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็น

เร่งด่วน สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใดจะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสม

นิยายชีวิตของสุภานี เป็นไปชนิด *"...บางตอนแทรกบทโฉดโหดร้ายเหลือ ..."*

ชีวิตนี้มีค่ายิ่งนัก ขอให้สุภานีทะนุถนอมชีวิตไว้ ขอให้เธอมีกำลังใจกล้าแกร่งก้าวต่อไปและก้าวต่อไป

นิยายชีวิตของสุภานียังต้องดำเนินต่อไป ต่อไปเรื่อย ๆ เพราะนิยายเรื่องนี้ยังไม่ถึงบทสุดท้าย

ตราบใดที่มนุษย์ยังมีลมหายใจ ตราบนั้นขอให้สุภานีมีความหวัง ...ความหวังที่ชีวิตจะเป็นไท

ผู้สานฝัน...แห่งสังคม

ชีวิตมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ

แต่สำหรับหญิงสาวชาวเหนือคนหนึ่ง...

และแม้ว่าเธอจะเดินทางมาไกลเพียงใดก็ตาม สายตาของเธอก็ยังมิมีโอกาสได้เห็นดอกกุหลาบที่งดงามของชีวิตเลย

พรรณี สาวลำปางวัย ๓๒ ปี หญิงชาวเหนือที่ด้อยความรู้ ดำรงชีพตามประสาประชากรชาวชนบท เมื่อก้าวเข้าสู่วัยสาวเธอได้อยู่กินกับหนุ่มในละแวกเดียวกันชื่อพัน โดยมิได้จดทะเบียนสมรส

พัน สามีที่ครอบครองร่างกายและจิตใจของพรรณี แม้ว่าจะไม่มี กฎหมายเป็นเครื่องผูกมัด แต่ความรักของเขาทั้งสองก็ร้อยรัดกันด้วยหัวใจสองดวง

ปัจจุบันพันอายุ ๔๑ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างก่อสร้าง รายได้เฉลี่ยประมาณวันละ ๑๐๐.- บาท

สองชีวิตดำรงชีพอยู่อย่างจำกัดจำเขี่ย

วันเวลาผ่านไป จากสองคนสามีภรรยาก็ได้แผ่ขยายกิ่งก้านสาขาเป็นสี่คนพ่อ แม่ และลูกอีก ๒ คนคือ

ลูกสาวคนโต การเกด อายุ ๘ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนลำปาง

ลูกสาวคนเล็ก อัญชัญ ทารกน้อยวัย ๑ ขวบ

ครอบครัวของพรรณีพักอาศัยอยู่ที่อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวใต้ถุนสูง

บ้านหลังเล็ก ๆ ที่ปลูกสร้างบนที่ดินของตนเอง แม้จะอุดมไปด้วยความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจกัน แต่ในสภาพแท้จริงที่แฝงอยู่นั้นคือความขัดสน ข้นแค้น และขาดแคลนทรัพย์สินเงินทองรวมทั้งเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็น

สาเหตุนั้นมิได้มาจากความเกียจคร้าน ต่อต้านงานหนักแต่อย่างใด

ทว่า...พัน ผู้เป็นเสาหลักของบ้านเป็นผู้หารายได้เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวเพียงลำพังและรายได้ที่มาจากเสาหลักต้นนี้ก็น้อยนิดเสียเหลือเกิน ครั้นพรรณีจะลุกขึ้นตรากตรำเคียงข้างสามีก็มิอาจทำได้เพราะสุขภาพของเธอไม่แข็งแรง เพราะเคยผ่าตัดใหญ่มาแล้วถึงสามครั้งสามครา

ครั้งแรกและครั้งที่สองมาจากการคลอดบุตร เพราะเธอไม่สามารถคลอดลูกได้ด้วยตนเองและครั้งที่สามเกิดจากการผ่าตัดไส้ติ่ง

ดังนั้นโอกาสในการสร้างรายได้จึงมีอย่างจำกัด

ทุกวันนี้ครอบครัวมีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการครองชีพรวมทั้งภาระด้านต่าง ๆ ซึ่งก็คือค่าเล่าเรียนบุตรสาวคนโต ที่ทุกวันนี้ยังติดค้างค่าเทอม ค่าหนังสือ และค่าผ้าอ้อม นมสำหรับลูกคนเล็ก อีกทั้งยังมีภาระหนี้สินซึ่งกู้ยืมเงินมาจากศูนย์สงเคราะห์ราษฎรและสหกรณ์ฉางข้าวของหมู่บ้านเป็นเงินทั้งสิ้น ๖,๐๐๐.-บาท

ความยากจนรุมเร้าครอบครัวหนักขึ้นจนชักหน้าไม่ถึงหลัง ลำพังรายได้ของสามีก็เพียงพอแค่ยังชีพเพียงบางวันเพราะบางวันบางมื้อยังต้องอดกิน

ครั้นจะไปพึ่งญาติพี่น้องแต่พวกเขาก็ยากจนเหมือนกัน จะโชคดีอยู่บ้างตรงที่ครูของลูกสาวคนโตเอื้อเฟื้อ

นำอาหารมาให้บ้างเป็นบางมื้อ

"บางคนกินข้าวเพื่อเสพสรรพรสที่หลากหลาย แม้ว่าจะแลกด้วยเงินจำนวนมากเพียงใดก็ตาม แต่ขณะที่บางคนกินเพียงเพื่อประทังชีวิตไปวันๆ เท่านั้น และเขาต้องใช้แรงกายแลกมามากเท่าใดมิมีใครเคยวัด"

จนกระทั่งวันหนึ่ง ...

เจ็บปวดยิ่งนัก เพราะไม่สามารถช่วยแบ่งเบาภาระของสามีได้ แม้ว่าจะได้ทำตนเป็นภรรยาที่ดีคอยปรนนิบัติสามีและเลี้ยงดูลูกอยู่เนืองนิตย์แล้วก็ตาม

ในที่สุดพรรณีจึงตัดสินใจลุกขึ้นสู้แม้ว่าเธอจะต้องโหมงานหนักเพียงใดก็ตาม สามีและลูก ๆ จะต้องมีทางเลือกในการครองชีพ มีโอกาสในการสร้างงานเพื่อปลดหนี้และสร้างฐานชีวิตขึ้นใหม่ แม้จะไม่มั่นคงดุจภูผา แต่ขอแค่แข็งแกร่งกว่าสภาพที่เป็นอยู่นี้ก็เพียงพอแล้ว

ความฝันเล็ก ๆ ก่อตัวขึ้นในจินตนาการพรรณีมุ่งหมายที่จะประกอบอาชีพเลี้ยงไก่และซื้อรถมอเตอร์ไซค์มือสอง (หรือมือที่เท่าไหร่ไม่ทราบได้) ราคาประมาณ ๕,๐๐๐.- บาท เพื่อใช้ในการหาเลี้ยงชีพ

แต่ฝันเล็ก ๆ นี้ยังรางเลือนอยู่ด้วยเหตุที่พรรณีติดขัดเรื่องขาดแคลนเงินทุน

และแล้ว ... วันหนึ่งจากการอ่านและการเขียนก็ได้นำพาชีวิตของเธอไปพบกับผู้สานฝัน ... แห่งสังคม

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หน่วยงานที่ให้บริการและอยู่เคียงข้างสังคมมาโดยตลอด

และครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อสภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้รับทราบเรื่องราวของพรรณีและครอบครัว จึงได้นำปัญหาของเธอเข้าสู่ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**

โครงการที่เกิดจากพระเมตตาแห่งองค์สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชทานไปยังพสกนิกรผู้ตกทุกข์ได้ยากของพระองค์

และทันทีที่แฟ้มโครงการ ฯ มีเรื่องราวของพรรณีและครอบครัวบันทึกอยู่ สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ดำเนินการช่วยเหลือในเบื้องต้น โดยการประสานไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัดลำปางในการขอความร่วมมือศึกษารายละเอียดครอบครัวของเธอ ตรวจเยี่ยมบ้านเพื่อเก็บข้อมูลด้านสภาพความเดือดร้อน

นอกจากนี้ทางประชาสงเคราะห์ ฯ ยังได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาเดือดร้อนเบื้องต้น เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐.- บาท

รวมทั้งแนะนำขั้นตอนพร้อมหลักฐาน ในการกู้ยืมเงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ให้แก่พรรณี จนเธอเข้าใจแล้ว และจะได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นต่อไป

ในระหว่างรอรับความช่วยเหลือจากสำนักงานประชาสงเคราะห์ ฯ นั้น สภาสังคมสงเคราะห์ฯได้ตระหนักดีว่าพรรณีมีความจำเป็นต้องซื้ออุปกรณ์การเรียน และเสียค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของบุตรสาวคนโต โดยให้ทุนการศึกษาเพิ่มเติม เป็นจำนวนเงิน ๓,๐๐๐.- บาท

ฝันเล็ก ๆ ซึ่งอาจจะเล็กจนไม่มีใครคิดฝันเลยสำหรับคนมีอันจะกินบางคน

แต่สำหรับพรรณีแล้ว ฝันเล็ก ๆ ครั้งนี้ของเธอยิ่งใหญ่มาก เพราะมันเกินกำลังของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเธอจะทำฝันให้เป็นจริงได้

และบัดนี้กลับยิ่งรู้สึกว่าฝันเล็ก ๆ นั้นกลายเป็นฝันที่ยิ่งใหญ่

เพราะสามารถเป็นจริงได้ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้สานฝัน...แห่งสังคม ยังรอคุณอยู่ข้างหน้า เพื่อช่วยสานฝันของคุณให้เป็นจริง

มะเร็งชีวิต

มะเร็ง...โรคร้ายที่คร่าชีวิตมนุษย์ไปคนแล้วคนเล่าอย่างไม่รู้จักเกรงกลัวบาปกรรม

มะเร็ง...เซลล์ร้ายที่ไม่มีวันเหน็ดเหนื่อยที่จะกลืนกินชีวิตแต่ละชีวิตให้ล้มหายตายไปจากโลกนี้

จากรุ่น พ่อ แม่ พี่ ต้องมาพรากจากเขาไปคนแล้วคนเล่า

จวบจนวันนี้วันที่เวลาล่วงมากว่าครึ่งศตวรรษของชีวิตผู้ชายคนหนึ่งที่ตัวเขาก็ยังไม่รู้ชะตาตนเองเลยว่าจะรอดพ้นจากมหันตภัยร้าย "มะเร็ง" ได้หรือไม่

ทองก้อน (นามสมมุติ) ชายชราที่มีอดีตอันเลวร้ายกับโรค "มะเร็ง"

มะเร็ง ... ที่ทำให้เขาต้องมีชีวิตเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่เยาว์วัย

โดดเดี่ยว อ้างว้าง และต่อสู้ชีวิตตามประสาเด็กขาดพ่อขาดแม่

เขาจมอยู่กับความเดียวดายมาจนเติบใหญ่

พ่อหวาด บิดาบังเกิดเกล้าของเขาจบชีวิตลงด้วยโรค มะเร็งตับ

ต่อมา แม่ฟอง มารดาสุดที่รักก็ต้องจากเขาไปอีกคนด้วยโรคมะเร็งปากมดลูก

และล่าสุดเหตุการณ์เพิ่งผ่านมา ๓ ปีเศษ พี่ชายผู้เป็นที่พึ่ง และเป็นที่รักเคารพของเขาได้มาจากเขาไปอีกคนด้วยโรค มะเร็งตับ

ทุกคนล้วนจากเขาไปเพราะ .... พ่ายแพ้แก่ *มะเร็ง*

ทองก้อนเติบโตมาอย่างเด็กขาด แคลน ทั้งความรัก ความอบอุ่น และเงินทอง

ถึงกระนั้นเขาก็ยังบากบั่นหาโอกาสให้ตนเองได้ร่ำเรียนหนังสือจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

และเมื่อถึงวัยหนุ่มฉกรรจ์เขาได้แต่งงานอยู่กินกับนาง ปัจจุบัน อายุ ๕๗ ปี

นางเป็นแม่บ้านของทองก้อน ดูแลปรนนิบัติเขาเฉกเช่นที่ภรรยาจะพึงกระทำต่อสามี แต่สิ่งหนึ่งที่เธอมิได้ช่วย แบ่งเบาภาระให้กับเขาได้เลย คือเรื่องการประกอบอาชีพ

นั่นเพราะปัญหาด้านสุขภาพซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่เบี่ยงเบนหลายสิ่งหลายอย่างไปจากชีวิตของเธอ

นางมีโรคประจำตัวที่จำเป็นต้องรับการรักษาอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง คือ ... โรคลำไส้เล็กตีบ

ทั้งสองร่วมสุขร่วมทุกข์กันมา ผ่านวันวารแห่งความรักความอบอุ่นบ่มความรักจนสุกงอม

เขาและเธอมีบุตรด้วยกันสามคน

ลูกสาวคนโต อายุ ๓๕ ปี แล้วและได้ออกเดินทางมาประกอบอาชีพรับจ้างในกรุงเทพฯ เมืองหลวง เมืองแห่งแหล่งงานของผู้แสวงหาเงินตรา

ลูกสาวคนที่สอง แก้วตา อายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพทำไร่ผัก ข้าวโพด อยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และเป็นบุตรคนเดียวที่ให้การเลี้ยงดูปรนนิบัติพ่อแม่ทั้งด้วยกำลังกายและกำลังทรัพย์เท่าที่จะหามาจุนเจือได้

แก้วตาได้แต่งงานกับจำเริญ และมีบุตรสองคน แต่ถึงกระนั้นการมีครอบครัวของตนเองก็มิได้ทำให้ความรัก ความกตัญญูที่มีต่อบุพการีลดลงเลย

ทั้งลูกสาว ลูกเขย และหลานทั้งสองจึงอาศัยอยู่ร่วมชายคาเดียวกันกับทองก้อน และนาง ณ บ้านหลังเล็ก ๆ ในตำบลริมสีม่วง จังหวัดเพชรบูรณ์

อย่างอบอุ่น ตามประสาคนจน ๆ แต่รวยน้ำใจ

ส่วนลูกสาวคนสุดท้องดำเนินรอยตามพี่สาวคนโตไปทำมาหากินยังเมืองกรุง

เมื่อครั้งที่ยังมีเรี่ยวแรงกำลังวังชาอยู่นั้น อาชีพหลักของทองก้อนที่หาเลี้ยงครอบครัวคือ การทำงานเป็นอาสาสมัครรักษาดินแดนประจำอำเภอเมืองเพชรบูรณ์ ได้รับค่าตอบแทนเป็นรายวัน วันละ ๒๐.-บาท

พอทำได้ ๑ ปีก็เห็นว่ารายได้เพียงเท่านี้คงไม่สามารถเลี้ยงดูภรรยาที่เจ็บป่วยกระเสาะกระแสะและลูกที่อยู่ ในวัยศึกษาเล่าเรียนได้ จึงลาออกมาประกอบอาชีพทำไร่ผัก ข้าวโพดในที่ดินของทางราชการที่จัดสรรให้กับทหารกองหนุนคนละ ๒๐ ไร่ และเขายึดอาชีพชาวไร่นี้เรื่อยมาจวบจนบัดนี้...

ชาวไร่ชรา วัย ๖๖ ปี

ช่วงปี ๒๕๑๗ นางซึ่งป่วยเป็นโรคลำไส้เล็กตีบต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง

และในปี ๒๕๒๒ ต้องเข้ารับการผ่าตัดซ้ำอีกครั้ง

หลังจากนั้นก็ยังป่วยกระเสาะกระแสะเรื่อยมา

นอกจากอาการเจ็บป่วยทางกายแล้ว นางยังต้องเผชิญกับอาการป่วยทางจิตใจอีกเนื่องจากมีอาการฟุ้งซ่าน นอนไม่หลับ ร่ายการซูบผอมอ่อนเพลีย และเป็นเช่นนี้หนักขึ้นทุกวัน ๆ

ปี ๒๕๓๘ ทองก้อนจึงพาภรรยาเดินทางเข้ามารักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลด้านประสาทวิทยา ในกรุงเทพฯ

ด้วยความฝัน ความหวังที่ว่านางจะหายเป็นปรกติ มีแรงและกำลังใจต่อสู้กับโรคภัยทางกายต่อไป

แพทย์ที่นั่นให้การรักษาโดยใช้ยาบรรเทาอาการเรื่อยมาแต่ก็ยังไม่ดีขึ้น

พวกเขาพากันดั้นด้นมาไกล แต่สุดท้ายก็ไปไม่ถึงฝัน

เวลาล่วงมาถึงปี ๒๕๔๐ ทองก้อนพานางย้ายโรงพยาบาลอีกครั้ง โดยไปรับการรักษาที่แผนกจิตเวช ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น

ทองก้อนนำเงินที่เก็บสะสมไว้มาใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลภรรยาจน

หมดสิ้น

และในช่วงเวลานั้นเอง วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจก็ระบาดลุกลามไปทั่วส่งผลให้ราคาพืชผลตกต่ำลง ขายผลิตผลได้น้อยทำให้เขาต้องประสบภาวะขาดทุน

ด้วยความกตัญญูรู้คุณในบิดรมารดา บุตรสาวคนที่สองของทองก้อนพยายามเข้ามาประคับประคองฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยรับช่วงงานไปทำต่อ

แต่ทว่า...ผลที่ได้ไม่แตกต่างอะไรไปจากเดิม คือขาดทุน ล้มเหลว ท้อแท้ สิ้นหวัง ในวัยปลายของชีวิตทองก้อนต้องเปลี่ยนมาประกอบอาชีพรับจ้าง

เขาจะมีรายได้มีเงินใช้แบบคนอื่นสักครั้งก็ต่อเมื่อมีผู้มาว่าจ้างเท่านั้น งานอะไรก็ได้ ถ้าไม่คดโกง ทุจริต เขาทำได้เสมอ

และนับจากบัดนั้น จากที่ลำบากยากแค้นอยู่แล้ว กลับยิ่งระส่ำกับปัญหาความเดือดร้อนด้านการครองชีพเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แม้ว่าประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบูรณ์ได้พิจารณาช่วยเหลือเครื่องอุปโภคบริโภคและเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย และไร้ที่พึ่ง รวมทั้งช่วยประสานงานกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ ขอความอนุเคราะห์ให้ภรรยาของเขาเข้ารับการตรวจรักษาและรับยาได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เพื่อเป็นการคลี่คลายปัญหาในเบื้องต้นแล้ว

แต่ในสภาพความเป็นจริงทองก้อนและครอบครัวยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้เท่าที่ควร การไปรับการตรวจรักษา แต่ละครั้งก็ต้องเสียค่าพาหนะเดินทางเป็นเงินจำนวนมาก

และสำหรับครอบครัวที่มีรายได้จำกัดจำเขี่ยอย่างพวกเขา ลำพังแค่ค่ารถไม่กี่บาทก็เป็นอุปสรรคเสียแล้ว เพราะเงินจำนวนนั้นสามารถเป็นค่าอาหารของเขาได้เลยทีเดียว

และเมื่อถึงที่สุดแห่งการแก้ปัญหา

ทองก้อนเดินมาจนสุดทางตัน

เขาไม่สามารถเดินต่อไปได้อีก

ความท้อแท้ สิ้นหวัง หมดกำลังใจหมุนเวียนกันมาเยี่ยมเยียนเขาอย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าตัวเขาเองจะไม่เคยยินดีต้อนรับเลยสักครั้ง

ครั้งหนึ่งมะเร็งซึ่งเป็นโรคร้ายเคยพรากคนที่รักไปจากเขาทีละคนสองคน

และครั้งนี้มะเร็งก็กำลังลุกลามแพร่เนื้อร้ายใส่ตัวเขา

มันแพร่กระจายอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่จะเยียวยาได้

หากเพียงแต่ว่าครั้งนี้มันเป็นมะเร็งชีวิต ...

มะเร็งชีวิตที่กัดกร่อนร่างกายและจิตใจของเขาจนหมดเรี่ยวแรงที่จะก้าวเดินต่อไป

อาหารสักมื้อ ...

ค่ารถไปหาหมอ ...

รายได้จุนเจือครอบครัว ...

เขาหาปัจจัยซื้อสิ่งเหล่านี้จากไหนกันหนอ ???

ความมืดครึ้มปกคลุมหัวใจเขาอยู่นาน จนกระทั่งมีผู้หวังดีได้แนะนำให้ทองก้อนทำเรื่องขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในเรื่องการรักษาพยาบาล

และแล้ว...เรื่องของเขาจึงถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ซึ่งเป็นโครงการที่สภาสังคมสงเคราะห์ แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ได้ดำเนินการตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นเงินทุนสำหรับการประกอบอาชีพ เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้

นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบูรณ์ หากพบปัญหาอื่นใดที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติม ก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมและจำเป็นต่อไป

บัดนี้ แม้มะเร็งชีวิตของทองก้อนจะยังคงอยู่ ...

แต่ทองก้อนก็จะให้น้ำพระทัยพระราชทานที่ได้รับมานั้น เป็นเสมือนหนึ่งโอสถทิพย์บรรเทาความทุกข์ยาก

เงินลงทุนครั้งนี้ย่อมแตกต่างจากเงินลงทุนทุก ๆ ครั้งในชีวิตของเขา

เงินนี้จะไม่มีวันหมด

ไม่มีวันสลาย

ไม่มีวันเหือดแห้ง

เฉกเช่นเดียวกับน้ำพระทัยแห่งพระเมตตาที่พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์ตลอดมาและจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป ...

และตลอดไป ...

คู่คิด

สิ่งที่แน่นอนคือความไม่แน่นอน ...

เป็นคำกล่าวที่เป็นสัจธรรมอย่างแท้จริงและสิ่งนี้คือเหตุผลที่มนุษย์หลายต่อหลายชีวิตยังคงวนเวียนคิดวิตกกังวลกับเรื่องนี้ ...

รัชนี หญิงวัยกลางคน อายุราว ๔๑ ปี เป็นอีกหนึ่งชีวิตที่ต้องเผชิญกับความรู้สึกเช่นนี้

รัชนีเป็นบุตรของพ่อบิดฮ้อ อายุ ๘๐ ปี และแม่ม่วยเจ็ง อายุ ๗๓ ปี มีพี่น้อง ๖ คน ตัวเธอเองเป็นคนที่สี่

พี่ชายคนโตเขมา อายุ ๔๗ ปี ประกอบอาชีพค้าขาย

พี่สาวคนรองศรีสมร อายุ ๔๔ ปี ประกอบอาชีพค้าขาย

พี่ชายคนที่สามขุนทด อายุ ๔๒ ปี

รัชนี ...

น้องชายคนที่ห้าสมหมาย อายุ ๓๖ ปี

น้องชายคนสุดท้องกฤตชัย อายุ ๓๐ ปี

น้องชายทั้งสองคนที่ช่วยพี่สาวค้าขาย

ในวัยเด็กรัชนีจบการศึกษาระดับ ปวช. สาขาการตลาด โรงเรียนพาณิชยการศิริโรจน์ พอจบออกมาก็ทำงานเป็น แคชเชียร์ที่โรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่งของกรุงเทพ ฯ และบริษัทห้างร้านอีกหลายแห่ง ก่อนที่จะผันตัวเองมาเป็น แม่บ้านมืออาชีพ เมื่อเธอตัดสินใจสละโสดกับสากล ชายหนุ่มอนาคตไกล

สากล อายุ ๓๘ ปี จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ทางด้านไฟฟ้า ทำงานอยู่ในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งมีรายได้ ๔๐,๐๐๐ - ๕๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน จัดว่าเป็นคนหนุ่มไฟแรงที่ก่อร่างสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง

หลังปี ๒๕๒๘ รัชนีลาออกจากงานประจำ เพื่อมาทำหน้าที่ของแม่และภรรยาที่สมบูรณ์

บุตรตัวน้อยคือโซ่ทองคล้องใจของคนทั้งสอง

คณิต อายุ ๑๐ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

บุศรินทร์ อายุ ๘ ปี ศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

และนพินทร์ อายุ ๕ ปี ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล ๓

สามคนพี่น้องเรียนอยู่โรงเรียนโสมาภา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงย่านบึงกุ่ม

ครอบครัวขนาดกลางมีสมาชิกจำนวน ๕ คน พ่อ แม่ ลูก อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านสราญรมย์ แขวงบึงกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ซึ่งซื้อต่อมาจากเขมา พี่ชายคนโตของเธอในราคา ๒ ล้านบาท

สากลในฐานะหัวหน้าครอบครัว เขาสร้างรังรักที่สวยหรูตามฝันที่วาดไว้ด้วยวงเงินก้อนแรก ๕๐๐,๐๐๐.- บาท ซึ่งเป็นเงินดาวน์ ส่วนที่เหลือค่อยผ่อนส่งต่อเป็นรายเดือน ๆ ละ ๒๕,๐๐๐.- บาทโดยปลอดดอกเบี้ย

ณ เวลาช่วงนั้นลำแข้งของเขาสามารถสร้างความกินดีอยู่ดีมีสุขให้กับลูกและภรรยาได้เป็นอย่างดี

ทั้งการให้ภรรยาออกจากงานเพื่อทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับครอบครัว สามารถอบรมบ่มนิสัย สั่งสอนลูก ๆ ให้เป็นคนดีตามวิถีที่ควรจะเป็น

ทั้งการส่งลูกเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนที่คิดว่าดีที่สุด เพราะตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษา และการสร้างโอกาสที่ดี สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีในรั้วการศึกษาให้กับลูก

ด้วยเหตุนี้เองครอบครัวของรัชนีจึงมีภาระค่าใช้จ่ายสูง ทั้งด้านการศึกษาบุตร เทอมละ ๕๒,๓๖๐.- บาท และผ่อนชำระค่าบ้านอีก เดือนละ

๒๕,๐๐๐.- บาท

นอกจากนั้นยังต้องผ่อนชำระค่าประกันชีวิตของสากลอีกปีละ ๕๐,๐๐๐.- บาท เพราะเขาเป็นเสาหลักเพียงต้นเดียวของบ้าน หากเกิดมีอันเป็นไปกับเขาแล้วรัชนี และลูกจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร

ในระยะแรกปัญหาของชีวิตยังไม่เกิด สากลสามารถประคับประคองฐานะให้ทุกคนมีความเป็นอยู่ดีขึ้น

แต่ต่อมา ...

ชะตาชีวิตพลิกผัน

เมื่อวิกฤตทางเศรษฐกิจได้แพร่ระบาดไปทั่วโลก รวมทั้งประเทศกำลังพัฒนาอย่างประเทศไทยที่ไม่มีทางที่จะหลีกหนีสภาวะเช่นนี้ไปได้

บริษัทที่สากลทำงานอยู่ก็ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์นี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน และกลยุทธ์ที่บริษัทนำมาใช้ในการบรรเทาปัญหานี้คือ ...การปรับลดพนักงานลงเพื่อลดต้นทุนค่าใช้จ่าย

และนับ แต่นั้นมาบริษัทที่สากลทำงานอยู่ก็ค่อย ๆ คัดพนักงานออกทีละคนสองคนอย่างต่อเนื่อง

และเมื่อข่าวนี้รู้ถึงหูของรัชนีเข้า ด้วยวิสัยของผู้หญิงจึงทำให้เธอร้อนรุ่มกลัดกลุ้มใจแทนสากล และสร้างมโนภาพไปว่าถ้าสามีของเธอถูกออกจากงาน ครอบครัวจะประสบปัญหาความเดือดร้อนมากมายขนาดไหน

ความวิตกกังวลจึงปะทะเข้ากับจิตใจของเธออย่างจัง และความเครียดก็คือผลิตผลที่หลั่งไหลตามมา

แต่สำหรับรัชนีแล้วการตีตนไปก่อนไข้ย่อมไม่ใช่วิสัยของเธอ เพราะเธอตระหนักดีว่า

สิ่งที่แน่นอนคือความไม่แน่นอน ดังนั้นจงเตรียมพร้อมเสมอเพื่อเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงนั้น

และการเตรียมพร้อมนั้นแหละที่จะเป็นเครื่องมือผ่อนหนักให้เป็นเบาได้

รัชนีจึงปรึกษากับสากลหารือถึงแนวทางที่เธอคิดไว้นั่นคือการลด

รายจ่ายของครอบครัวเพื่อสร้างเงินทุนสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

เริ่มตั้งแต่การลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็น การใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงและรวมไปถึงการลดภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาบุตร

รัชนีตัดสินใจที่จะย้ายลูก ๆ ทั้งสามไปเรียนในโรงเรียนของรัฐบาลเพื่อลดค่าใช้จ่าย โดยไปติดต่อไว้หลายต่อหลายโรงเรียนแล้ว แต่ได้รับการปฏิเสธมาตลอด เพราะเป็นการย้ายการเรียนในชั้นที่มิได้เปิดรับสมัครและเป็นการย้ายกลางปีการศึกษา

โรงเรียนรัฐบาลที่รัชนีเลือกให้ลูกนั้นล้วนเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียง มีมาตรฐานทางการสอนที่ดี เป็นที่ยอมรับของสังคม

นั่นเพราะเธอตั้งปณิธานแน่วแน่ไว้ว่าหากเธอและสามียังมีลมหายใจอยู่ จะสร้างสรรโอกาสทางการศึกษาที่ดีที่สุดให้กับลูก

ทั้งการทำหน้าที่เป็นครูประจำบ้านและการเลือกสถานศึกษาให้กับลูก แม้ว่าจะต้องเสียเงินทองไปมากมาย

แต่บัดนี้กาลเวลาได้เปลี่ยนไปแล้ว ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมิได้มั่นคงเหมือนดังแต่ก่อน ชีวิตการทำงานเหมือนเดินอยู่บนเส้นด้ายจะขาดผึงไปเมื่อไรก็ไม่รู้

ดังนั้นการใช้เงินซื้อคุณภาพการศึกษาจึงมิใช่สิ่งที่พึงกระทำ และประสบการณ์สอนให้เธอได้เรียนรู้แล้วว่าโอกาสที่ดีมิใช่ใช้เงินเป็นใบเบิกทางเสมอไป

สิ่งที่รัชนีต้องการมากที่สุด ณ เวลานี้คือ “คู่คิด”

เธอต้องการ “คู่คิด” เพื่อแนะนำวิธีคิดที่ดีให้แก่เธอ

รัชนีก้มกราบขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในเรื่องของ “คู่คิด”

และแล้วเรื่องราวของเธอก็ถูกส่งมายัง **“โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน”** ภายในช่วงระยะเวลาไม่นานนัก

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ได้ติดต่อประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียนพระยาประเสริฐ ซึ่งอยู่ใกล้บ้านเดินทางไปมาสะดวกไม่ต้องเสียค่ารถรับส่งนักเรียน และที่สำคัญเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและมาตรฐานในระดับเดียวกับที่ลูก ๆ ของรัชนีเคยเรียนมา

และข่าวดีก็ตอบกลับมาว่าทางโรงเรียนพร้อมที่จะพิจารณาให้การช่วยเหลือเท่าที่จะดำเนินการได้ แต่การย้ายเข้าเรียนในระหว่างเทอมและเป็นชั้นเรียนที่มิได้เปิดรับสมัครนั้น คงจะเกินความสามารถของทางโรงเรียน เนื่องจากห้องเรียนเต็มและไม่อาจรับเพิ่มได้อีกดังนั้นจึงให้การช่วยเหลือได้ในกรณีของลูกชายคนเล็กซึ่งกำลังจะขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๔๕

พร้อมกันนี้ทางสภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ยังได้แนะนำต่อไปว่าเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการฝากเด็กเข้าศึกษาต่อกลางคันในโรงเรียนของรัฐ และไม่เสียเงินค่าเทอมไปเปล่า ๆ จึงควรให้เด็กได้ศึกษาต่อในโรงเรียนเดิม แต่เมื่อเรียนจบการศึกษาภาคบังคับ แล้วค่อยไปสอบเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนต่าง ๆ ในภาครัฐตามความต้องการได้ เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาลง

รัชนีได้พิจารณาแล้วก็เห็นด้วย เพราะตอนนี้สากลยังสามารถส่งเสียลูกให้ได้ศึกษาต่อในโรงเรียนเดิมได้อยู่ซึ่งแต่ละคนใช้เวลาอีกเพียงไม่มากนัก

ลูกชายคนเล็กเหลือเวลาศึกษาเพียงปีเดียว ก่อนจะเข้าเรียนต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ส่วนลูกชายคนโต เหลือเวลาอีก ๒ ปี และลูกชายคนกลางเหลืออีก ๓ ปี

จากนั้นสามพี่น้องก็จะเดินอย่างสง่าผ่าเผยเข้าสู่โรงเรียนรัฐบาลที่มีคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาสูงได้โดยปราศจากปัญหา

ทว่าหากช่วงเวลานั้นครอบครัวของรัชนีประสบปัญหาตามที่เธอวิตกกังวลอยู่คือสามีตกงาน ทางสภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ก็พร้อมที่จะพิจารณาให้ความช่วยเหลือหาสถานที่ศึกษาให้ต่อไป การดำเนินงานของ **"โครงการน้ำ**

พระทัยพระราชทาน" ในครั้งนี้ แม้มิได้เป็นตัวเงินหรือมีให้เห็นในรูปของวัตถุ แต่เป็นการให้วิธีการคิด แก่บุคคล ซึ่งวิธีการคิดของมนุษย์นี้เองสามารถเปลี่ยนแปลงวิถีการดำรงชีวิตของคนได้มานักต่อนักแล้ว

และครั้งนี้การให้วิธีการคิดก็เป็นความเย็นฉ่ำชุ่มใจอีกรูปแบบหนึ่ง สำหรับผู้ที่ไร้ที่ปรึกษาขาดผู้แนะแนวชีวิตที่ดีให้ จิตใจที่สั่นกระเพื่อมไหวด้วยกระแสแห่งความวิตกกังวล จึงได้สงบนิ่งสามารถมองเห็นแสงสว่างแห่งชีวิตได้

"คู่คิด" จึงเป็นสิ่งสำคัญแก่ชีวิตของคนเรายิ่งนัก ...

และ ณ วันนี้ "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" ได้ทำหน้าที่เป็น"คู่คิด" ให้แก่ผู้ที่ต้องการแล้ว

ใต้ร่มธงไทย

ยิ้ง สาวรุ่นวัย ๒๑ ปี ชาวเขาแห่งเผ่ากะเหรี่ยง

เธอพักอยู่หมู่บ้านป่าเกี๊ยะ ตำบลบ่อแก้ว อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่

ด้วยความเป็นสาวชาวเขาที่มีโอกาสพบปะชายหนุ่มไม่มากมายนัก ชีวิตคู่ของเธอจึงลงเอยกับหนุ่มชาวเขาเผ่าเดียวกันที่ชื่อพะโย

พะโยเริ่มต้นการเป็นหัวหน้าครอบครัวตั้งแต่อายุยังไม่มากนัก จนบัดนี้เขาอายุ ๒๕ ปี และยังคงเป็นพ่อบ้านที่ดีของครอบครัว ซึ่งมีสมาชิกอาศัยอยู่รวมกันถึง ๑๒ คน ทั้งพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง และครอบครัวของเขาเอง

ญาติพี่น้องส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้วยการปลูกกะหล่ำปลีส่งขายในพื้นที่ทำกินที่จับจองไว้ จำนวน ๕ ไร่

สิบกว่าชีวิตดิ้นรนทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยลำแข้งของตนเอง แต่ผลตอบแทนที่ได้รับกลับมีราคาต่ำจนน่าใจหาย

พวกเขาทั้งหมดมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ ๑,๕๐๐.- บาทต่อทั้งครอบครัว

ยิ้ง และพะโยมีบุตรด้วยกัน ๓ คน

ยุทธภูมิ บุตรชายคนโตวัย ๕ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

มณฑล บุตรคนกลางวัย ๘ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ ๒ โรงเรียนเดียวกับพี่ชาย

และบุตรชายคนเล็ก ศุภพลวัย ๓ ขวบ

การดำรงชีวิตก็สุดแสนจะยากแค้น เพราะจำนวนคนที่จะต้องอยู่

ต้องกิน ต้องใช้ภายในครอบครัว กับรายได้ที่มีอยู่มันไม่ได้อัตราส่วนที่จะไปได้ด้วยกันเลย

เพียงแค่นี้ก็นับว่าแย่อยู่แล้ว แต่เหตุการณ์กลับเลวร้ายลงไปกว่านั้นอีกมากมายนัก

จนแสนจน ลำบากแสนลำบาก แต่ถ้าหากมีสุขภาพดีก็พอจะกัดฟันสู้ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้

แต่สุขภาพของมนุษย์คือปัจจัยสำคัญซึ่งถ้าหากว่าปัจจัยตรงนี้สมบูรณ์แข็งแรงดี สมองและสติปัญญาก็จะช่วยนำพาตัวเอง และครอบครัว ก้าวล่วงผ่านพ้นความยากลำบากไปได้

แต่ถ้าหากปัจจัยสำคัญของชีวิตคือสุขภาพบกพร่องเสียแล้ว ชีวิตมนุษย์ก็อาจจะมาถึงทางตันได้

ในปี ๒๕๔๐ ยิ้งมีอาการบวมบริเวณข้อเท้าทั้งสองข้าง ปัสสาวะน้อย อืดอัดและอ่อนเพลีย จึงได้เข้ารับการตรวจสุขภาพเบื้องต้นที่โรงพยาบาลสะเมิง แต่เนื่องจากโรงพยาบาลขาดเครื่องมือทางการแพทย์จึงส่งไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลนครพิงค์

ผลการตรวจที่นั่นทำให้พบว่า ... ยิ้งป่วยเป็นโรคไต

โรคที่กินเงินที่สุดโรคหนึ่ง

โรคที่แม้แต่คนมีเงินก็แทบจะหมดตัวมาแล้วกับการรักษา

แล้วนี่สำหรับคนที่ขาดแคลนทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ... เขาจะทำอย่างไร ???

เธอเข้ารับการรักษา แพทย์ให้ยาประคับประคองอาการไปได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ดีขึ้น จึงย้ายโรงพยาบาลอีกครั้ง คราวนี้เธอถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ที่มีเครื่องมือแพทย์และยารักษาโรคที่ครบครันกว่า

การรักษาของเธอไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

เพราะปัจจัยสำคัญในการรักษาคือเงิน

เงิน ... ที่ครอบครัวของเธอขาดแคลนยิ่งนัก

ยิ้งต้องไปพบแพทย์เป็นประจำทุกเดือน และการไปรักษา แต่ละครั้งก็เสียค่าใช้จ่ายสูงทั้งค่ายา ค่าเครื่องมือแพทย์ ค่ารักษาพยาบาล ตลอดจนค่าพาหนะในการเดินทางไม่ต่ำกว่าครั้งละ ๓,๐๐๐.- บาท

๓,๐๐๐.- บาทสำหรับค่าใช้จ่ายในการไปโรงพยาบาลแต่ละครั้ง กับรายได้ของครอบครัวทั้งครอบครัวของเธอที่มีเพียงเดือนละ ๑,๕๐๐.- บาท มันเป็นตัวเลขที่ต่างกันจนน่าใจหาย

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ ได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือเงินค่ารักษาพยาบาลเบื้องต้น จำนวน ๒,๐๐๐.- บาท

แต่เนื่องจากงบประมาณของสำนักงาน ฯ มีจำนวนจำกัดและติดขัดด้วยเรื่องระเบียบปฏิบัติตามแบบราชการ ทำให้ไม่สามารถให้การช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องได้

ผลการช่วยเหลือจึงต้องล่าช้าและหยุดชะงักลงชั่วคราว จึงยิ่งทำให้ยิ้งและครอบครัวประสบกับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส

ทั้งจากอาการป่วยทางกายที่พร้อมจะกำเริบให้ทุกข์ทรมานอยู่ตลอดเวลา ทั้งจากค่าครองชีพ ค่าเลี้ยงดูบุตร และค่าการศึกษาเล่าเรียน

ในฐานะลูกกตัญญู เธอยังต้องเลี้ยงดูบิดามารดาซึ่งชราภาพมากแล้ว และญาติพี่น้องต่างก็อยู่ในฐานะยากจนไม่สามารถให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้

ตอนนี้ครอบครัวชาวเขาของพะโย และยิ้งกำลังเผชิญกับภาวะวิกฤติของชีวิต ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

พะโยเป็นผู้รับภาระหาเลี้ยงครอบครัวเพียงลำพัง ซึ่งรายได้จากการประกอบอาชีพทำพืชไร่ก็มีอย่างจำกัด ราคาพืชผลทางการเกษตรก็ตกต่ำ ทำให้มีรายได้ไม่เพียงพอต่อค่าครองชีพ

ครั้นจะไปประกอบอาชีพอื่นก็ทำไม่ได้ เพราะไม่มีความรู้ในเรื่องอื่นนอกจากการเป็นชาวไร่ซึ่งเกือบจะเป็นอาชีพหลักอาชีพเดียวของบรรดา

ชาวเขาอย่างพวกเขา

แต่ด้วยพระบารมีปกเกล้า ฯ แห่งพระมิ่งแม่ของแผ่นดินไทย

ผืนดินที่แล้งและแห้งผากกลับพลิกฟื้นขึ้นได้ด้วยหยาดฝนแห่งน้ำพระทัยที่พระราชทานแก่พสกนิกรผู้

ยากไร้ของพระองค์ โดยไม่เว้นเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์

เพราะพวกเขาเหล่านั้นก็ล้วนเป็น "ไทย" เหมือนกัน

ทุกคนอยู่ใต้ร่มธงไทย

เมื่อเรื่องราวของยิ้งถูกถ่ายทอดมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้รับพระราชเสาวนีย์จากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ให้ดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือประชาชนที่เดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพ และค่ารักษาพยาบาลเพิ่มเติมแก่ยิ้ง เป็นเงิน ๔,๐๐๐.- บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนก็จะพิจารณาให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสมต่อไป

ณ ใต้ร่มธงไทย ...

ชีวิตครอบครัวและอาการเจ็บป่วยของยิ้งได้รับการช่วยเหลือในระดับหนึ่ง

การดำเนินชีวิตของพวกเขายังต้องก้าวต่อไป... ต่อไป... และต่อไป

ณ ใต้ร่มธงไทย ...

ขอให้ชีวิตของพวกเขา ก้าวล่วงอุปสรรคขวากหนามต่อไปได้ด้วยเถอะ...

C.B
SEPT 18

ทางชีวิต

วันดี หญิงสาว แห่งตำบลพงศ์สวาย อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ขณะนี้อายุอานามอยู่ในวัย ๓๖ ปี

เธอจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนสุริยวงศ์ จังหวัดราชบุรี

วันดีเป็นบุตรของน้อม บิดาวัย ๗๗ ปี ซึ่งอาศัยอยู่กับลุงของเธอที่จังหวัดราชบุรี ส่วนจรรยง มารดาวัย ๖๐ ปี อาศัยอยู่กับน้องชายของเธอที่จังหวัดชลบุรี

วันดีมีพี่น้องร่วมสายโลหิตด้วยกัน ๖ คน

พี่ชายคนโต จำนงค์ อายุ ๓๙ ปี ประกอบอาชีพขับรถรับจ้าง แยกครอบครัวไปอยู่กับภรรยาที่อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ไม่ได้ติดต่อกันมาหลายปีแล้ว ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องค่อย ๆ ห่างไกลกันทุกที

คนที่สองก็คือตัวเธอเอง

คนที่สาม วณี อายุ ๓๕ ปี แยกครอบครัวไปอยู่กับสามีที่จังหวัดเชียงราย

คนที่สี่ ญาณี อายุ ๓๔ ปี มีครอบครัวอยู่ที่จังหวัดสงขลา

คนที่ห้า ธิติมา อายุ ๓๐ ปี อยู่กับสามีที่จังหวัดราชบุรี

น้องชายคนสุดท้อง ธิปไตย อายุ ๒๘ ปี ทำงานเป็นพนักงานโรงแรมแห่งหนึ่งแถวหาดจอมเทียน จังหวัดชลบุรี และเป็นผู้ซึ่งปรนนิบัติดูแลแม่ร่วมกับวันดี จนกระทั่ง ...

เมื่อ ๒๕๒๗ ขณะนั้นวันดีทำงานเป็นแคชเชียร์อยู่ที่บาร์แห่งหนึ่งแถว

พัทยา เธอได้พบรักกับชายหนุ่มคนหนึ่งจนถึงกับอยู่กินกันโดยมิได้จดทะเบียนสมรส หลังจากนั้นจึงย้ายไปอยู่กับครอบครัวของสามีที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ต่อมาวันดีมีปัญหาขัดแย้งกับบิดามารดาและพี่น้องของสามี ปัญหาครอบครัวร้าวฉานหนักขึ้น และวิกฤติลงจนถึงขั้นแตกหัก

วันดีจึงตัดสินใจแยกทางกัน โดยเธอนำบุตรสาว สุนี ซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียง ๖ เดือน มาอยู่ในความอุปการะ แต่เพียงผู้เดียว

ลูกขาดพ่อแล้ว แต่จะต้องเติบโตต่อไปเคียงข้างแม่

หัวใจหญิงเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่น และไม่ยอม แพ้ต่อปัญหาและอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

วันดีจึงหอบลูกไปเช่าอพาร์ตเม้นท์ในละแวกบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ เสียค่าเช่าเดือนละ ๒,๕๐๐.- บาท และประกอบอาชีพรับจ้างแปลจดหมาย ขายเครื่องสำอางหลายต่อหลายยี่ห้อ และสินค้าเงินผ่อนต่าง ๆ ให้กับหญิงบริการที่พักอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนท์เดียวกัน เพื่อหารายได้เลี้ยงดูตนเองและลูกสาวเรื่อยมา

เวลาเป็นเครื่องรักษาแผลใจ ขณะเดียวกันก็เป็นเครื่องสะสมความอ่อนล้า ว้าเหว่ ซึ่งสิ่งนี้ได้เข้ามารุกรานเธออยู่ตลอดเวลา

จน ณ เวลาหนึ่งที่กำแพงหัวใจของเธอพังทลายลง พร้อม ๆ กับการก้าวเข้ามาของผู้ชายอีกคนหนึ่งในชีวิตของเธอ

สมพงษ์คือความหวัง คือกำลังใจ คือฟางเส้นสุดท้ายที่วันดีปรารถนาจะยึดไว้เป็นหลักใจให้กับตนเอง

ช่วงนั้นบุตรสาวอายุได้ ๓ ปี ๖ เดือน วันดีตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกับสมพงษ์ นักดนตรีวัย ๓๘ ปี

วันดีจะไม่ยอมให้ความผิดพลาดของผู้ชายในอดีตของเธอมาเป็นตัวตัดสินผู้ชายคนปัจจุบันที่เธอตกลงปลงใจใช้ชีวิตคู่กับเขา

วันเวลาผ่านไป...รักหวานชื่นกลับจืดชืดไร้รสชาติความสุขที่เคยมี

กลับอันตรธานไปด้วยระยะเวลาไม่นาน

และตอนนี้เองที่วันดีเพิ่งจะเข้าใจว่าสิ่งที่เธอคิดนั้นผิด

ผู้ชายคนนี้มิได้ แตกต่างจากผู้ชายคนเก่าของเธอเลย ยังคงไว้ซึ่งความเห็นแก่ตัวและไร้มโนธรรมทอดทิ้งเธอไปโดยไม่เหลียวแล แม้ว่าตอนนั้นเธอกำลังตั้งครรภ์อ่อน ๆ ได้ ๓ เดือน

สมพงษ์ก้าวเข้ามาในชีวิตของวันดีในยามที่เธอไม่มีใคร แต่เขากลับจากไปพร้อมกับทิ้งใครอีกคนไว้ในตัวเธอ

จากไปโดยไม่ใส่ใจว่าในตัวของผู้หญิงที่เขาเคยรักยังมีเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาอยู่ด้วยอีกหนึ่งชีวิต

วันดีก้มหน้าก้มตาตรากตรำทำงานหนัก อุ้มท้องจนคลอดลูกชายออกมา และเธอก็ฟูมฟักเลี้ยงดูด้วยความรัก ความทะนุถนอมด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง

ภาระหน้าที่ของความเป็นแม่ และหัวหน้าครอบครัวหล่อหลอมรวมอยู่ในตัวเธอ จนเป็นหญิงแกร่ง เธอเป็นแม่ที่ทำทุกอย่างเพื่อลูก ทั้งสุนี ลูกสาวคนโตที่เกิดจากสามีเก่า บัดนี้อายุ ๙ ขวบ แล้ว และเมธิส เด็กชายวัย ๗ ขวบ ลูกชายคนเล็กที่เกิดจากสามีคนที่สอง

วันดีวางรากฐานชีวิตให้กับลูกทั้งสองโดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือนำพาชีวิตน้อย ๆ ให้ก้าว ไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งขณะนี้สุนีกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ส่วนเมธิสกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนพูลสิน

เหตุการณ์ในครอบครัวของวันดีซึ่งยังล้มลุกคลุกคลานอยู่อย่างนี้กลับโดนผีซ้ำด้ำพลอย เมื่อจรรยงมารดา ของเธอล้มป่วยเป็นอัมพฤกษ์ ลุกเดินเหินและช่วยเหลือตนเองไม่ได้ในปี ๒๕๔๒

วันดีต้องนำมารดาไปรักษาตัวที่จังหวัดชลบุรีเสียค่ารักษาจำนวนมาก จึงต้องไปขอกู้ยืม เงินจากผู้หญิงคนหนึ่ง โดยการแนะนำของเพื่อนมาจำนวน ๖,๐๐๐.- บาท เพื่อนำมารักษามารดา และใช้จ่ายในครอบครัว แต่ต้อง

เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๐ บาทต่อเดือน โดยเจ้าหนี้ยึดบัตร เอทีเอ็ม ไว้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งตกต่อเดือนที่วันดีต้องชำระหนี้ก็ประมาณ ๑,๒๐๐.- บาท

ประกอบกับช่วงเวลานี้การค้าประสบภาวะขาดทุน ลูกหนี้ที่ซื้อของไปไม่ยอมชำระเงิน ทำให้ไม่สามารถไปรับสินค้ามาขายได้อีก จึงขาดรายได้ใช้จ่ายในการครองชีพและค้างค่าเช่าห้อง จนเจ้าของห้องต้องเร่งรัดการชำระเงิน มิเช่นนั้นก็ให้ไปอยู่ที่อื่น

ทางด้านเจ้าหนี้ที่วันดีไปกู้ยืมเงินก็ตามทวงหนี้ ด่าว่าดูถูกเหยียดหยามจนเธอแทบจะแทรกแผ่นดินหนี รวมหนี้สินทั้งต้นทั้งดอกตอนนี้ก็ปาเข้าไป ๒๐,๐๐๐.- กว่าบาทแล้ว

คำว่า "มือแปดด้าน" ถ้าไม่เกิดกับใครก็คงไม่เข้าใจพิษสงของคำนี้ได้ดีพอ

แต่สำหรับวันดีแล้ว เธอเข้าใจแจ่มชัดจนมิต้องหาคำนิยามใดมาอธิบาย และความเข้าใจอันนี้ทำให้เธอเครียดหนักจนเป็นโรคไมเกรน

ความหวังเดียวที่เธอจะก้าวพ้นวิกฤติช่วงนี้ได้คือการมีเงินลงทุนสักก้อน เพื่อประกอบอาชีพค้าขายอาหารตามสั่ง จะได้มีรายได้มาต่อชีวิตของครอบครัว และจะแบ่งเงินส่วนหนึ่งสำหรับการเรียนต่อในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นความฝันอันสูงสุดเพื่อที่จะยกระดับผู้หญิงที่มีความรู้น้อยให้มีโอกาสได้นำความรู้ไปประกอบสัมมาอาชีพได้ แต่ความหวังก็ยิ่งไม่สมปรารถนาเสียที

แล้ววันหนึ่ง ... แสงทองของความหวังฉายแสงมาที่เธอโดยมิได้ทันตั้งตัว

และมานะคือผู้นำทางแห่งแสงนั้น

วันดีตัดสินใจเริ่มต้นชีวิตใหม่กับมานะ ชายหนุ่มผู้มีพันธนาการทางครอบครัวแล้ว ทั้งภรรยาและลูกของเขาเอง แต่ก็ยังแบ่งปันรายได้ส่วนตัวมาจุนเจือวันดีและลูก ๆ เดือนละ ๕,๐๐๐.- บาท

สำหรับวันดีแล้วเธออยากให้มีปาฏิหาริย์ย้อนเวลากลับไปเพื่อที่เธอจะได้ครองคู่กับผู้ชายคนสุดท้ายของชีวิตเธอ ก่อนที่เขาจะไปมีครอบครัวอื่น

ทว่า ... ในความเป็นจริง ... ได้แค่นี้ก็วิเศษที่สุดในชีวิตของเธอแล้ว

รายได้ส่วนนี้เข้ามาเติมส่วนขาดให้กับครอบครัวของวันดีแต่เมื่อเวลาผ่านไปลูก ๆ เติบโตขึ้น รายจ่ายก็เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว เงินเดือนจากมานะจึงไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระด้านต่าง ๆ ประกอบกับขณะนี้โรงเรียนของลูก ๆ ทั้งสองเปิดเทอม จำเป็นต้องจัดซื้ออุปกรณ์การเรียนทั้งสมุด หนังสือเรียน เครื่องแบบ และอื่น ๆ อีกมากมาย ล้วนเป็นภาระอันหนักอึ้งของผู้เป็นแม่ทั้งสิ้น

วันดีพยายามแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่าที่จะทำได้โดยการนำสิ่งของเครื่องใช้ในบ้านไปจำนำ แต่ของเหล่านั้นก็แทบจะหาค่าอะไรมากไม่ได้

ทุกวันนี้เธอก็ยังคงไม่มีรายได้เพียงพอที่จะชำระค่าเช่าห้องซึ่งติดค้างอยู่ได้

ในที่สุดวันดีจึงต้องอพยพโยกย้ายไปอาศัยอยู่กับเพื่อนชั่วคราว แถวสุขุมวิท

นกไร้รังเปรียบเสมือนวันดีไร้แหล่งพักอาศัยของตนเอง

การที่ต้องมีชีวิตอยู่โดยการอาศัยผู้อื่น แม้แต่ที่ซุกหัวนอน ช่างเป็นความเจ็บปวดหัวใจของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวมานักต่อนักแล้ว

และก่อนที่เหตุการณ์จะเลวร้ายไปกว่านั้น แสงสว่างได้ส่องนำทางวันดีไปสู่กระแสธารแห่งน้ำพระทัยที่พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ **"พระมิ่งแม่แห่งชาติของผองพี่น้องไทย"**

และแล้วแฟ้มของ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ก็ได้บันทึกเรื่องราวของวันดีไว้เป็นอีกชีวิตหนึ่งที่ได้พึ่งพระบารมีแห่งพระองค์ท่าน

โดยในเบื้องต้นนี้สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาให้ความช่วย

เหลือโดยจัดสรรเงินทุน การศึกษาระดับประถมศึกษา ในปีการศึกษา ๒๕๔๔ จากเงินกองทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจนให้แก่บุตรทั้งสอง จำนวน ๒ ทุน ๆ ละ ๑,๕๐๐.- บาท

นอกจากนี้ยังมอบเงินส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพขายอาหารตามสั่งให้แก่วันดี เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐.- บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖,๐๐๐.- บาท

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาว ทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ จะติดตามผลการช่วยเหลือ และหากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนประการใด โดยเฉพาะปัญหาด้านการศึกษาจะพิจารณาให้การสงเคราะห์เพิ่มเติมตามความเหมาะสมต่อไป

ชีวิตในวันข้างหน้าของวันดีจะเป็นเช่นไรหลังจากที่ได้รับน้ำพระทัยพระราชทานไปแล้ว

เธอจะพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้หรือไม่

ทางชีวิตของเธอจะเป็นเช่นไรต่อไป

คงไม่มีใครสามารถตอบคำถามข้อนี้ได้

นอกจาก ... ตัวเธอเอง

เวลาและความอ่อนล้าไม่เคยเอาชนะคนที่ตั้งใจจริง

และขอให้สิ่งนี้อยู่คู่กับหัวใจอันกล้าแกร่งของเธอ ... ตลอดไป

ใต้ฟ้าเมืองสยาม

สยามเมืองยิ้ม ...

ฉายาที่น่าภาคภูมิใจของประเทศไทยและของคนไทยทุกคน

ยิ้ม ... ทำให้โลกนี้อบอุ่น สวยงาม สดใส และน่าอยู่

หากปราศจากรอยยิ้มของผู้คนเสียแล้ว ประเทศนี้ เมืองนี้ และโลกนี้ คงแห้งแล้งและไม่มีชีวิตชีวาเลย

ถ้าทุกคนทุกแห่งในโลกนี้มีแต่รอยยิ้มที่มาจากน้ำใสใจจริง ... โลกนี้ไม่มีสงคราม .. สงครามที่เกิดจากน้ำมือและน้ำใจอันโหดร้าย การแก่งแย่ง การชิงดีชิงเด่นและความอิจฉาริษยา .. ของมนุษย์...สัตว์โลกอันประเสริฐ

ใต้ฟ้าเมืองสยาม...

เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วย .. รอยยิ้มของผู้คน

แต่ ... ยกเว้น ...

คุณตาจำนงค์และครอบครัว

แน่นอนที่ว่าคุณตาจำนงค์ต้องรู้จักกับรอยยิ้ม และคงมีรอยยิ้มอยู่บ้าง แต่นั่นมันเป็นเวลาที่นานเนิ่น และนานมาเพียงใดแล้ว .. คุณตาจำนงค์เท่านั้นที่รู้

ซึ่งมันอาจจะเป็นเกือบตลอดชีวิตของคุณตาแล้วก็ได้...

คุณตาจำนงค์ ในวัยไม้ใกล้ฝั่ง ๖๒ ปี อาศัยอยู่ในบ้านที่ตำบลหนองปลิง อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์

บ้านซึ่งควรจะเป็นสวรรค์สำหรับคุณตาและสมาชิกทุกคนในครอบครัว

แต่... ไม่ใช่...

บ้านของคุณตาจำนงค์ซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินของตนเอง เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ยกพื้นสูง กว้างยาวประมาณ ๕ เมตร มีสภาพเก่าแก่และทรุดโทรม หลังคามุงด้วยสังกะสี

สังกะสีเหล่านั้นอยู่ในสภาพเก่าเป็นสนิม เพราะผ่านแดดผ่านฝนผ่านร้อนผ่านหนาว มานานหลายปีดีดักเต็มทนแล้ว

และ ณ วันนี้ มันก็เหลืออยู่เพียงไม่กี่แผ่นบนหลังคา ไม่เพียงพอที่จะกันแดดและคุมฝนให้แก่หลายชีวิตที่อยู่ใต้หลังคานั้น

เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔ ได้เกิดพายุฝนกระหน่ำ ทำให้หลังคาสังกะสีที่มีอยู่น้อยแผ่นอยู่แล้ว ปลิวหายไปจนเกือบหมด

เดิมทีภายใต้หลังคาของบ้านหลังนี้ มีสมาชิกด้วยกันทั้งหมด ๗ คน

คุณตาจำนงค์ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว คุณยายละอออผู้เป็นภรรยา และลูก ๆ อีก ๕ คน รวมเป็น ๗ ชีวิต

คุณยายละออ ป่วยเป็นอัมพาตและโรคประสาทมานานกว่า ๓๐ ปี ผ้าผ่อนไม่ยอมนุ่ง และไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย

เมื่อ ๓ ปี ที่ผ่านมา ลูก ๒ คนของคุณตาได้คืนลมหายใจให้ธรรมชาติไปแล้ว คือตกน้ำเสียชีวิตไปพร้อมกัน

บุตรอีก ๒ คน ของคุณตาก็แยกย้ายกันไปมีครอบครัว

ส่วนอีกคนหนึ่งยังอาศัยอยู่กับคุณตา

...เพราะ...เขาไปไหนไม่ได้

เล็กเป็นลูกชายคนเล็กสมกับชื่อของเขา ปัจจุบันอายุ ๒๒ ปี หากเขามีสภาพร่างกายครบ ๓๒ ปี สมบูรณ์เหมือนคนอื่น ป่านนี้เขาก็เป็นหนุ่มวัยฉกรรจ์แล้ว เป็นกำลังสำคัญ และเป็นอนาคตของครอบครัว

แต่เล็กป่วยเป็นโรคโปลิโอและเป็นใบ้มาตั้งแต่กำเนิด เขาไม่ยอมใส่เสื้อผ้าเช่นเดียวกับคุณยายละออมากว่า ๒๐ ปีแล้ว

นั่นหมายถึงว่าในช่วงอายุ ๒๒ ปี ของเล็กนั้น เขาไม่รู้จักคำว่า

เสื้อผ้าเลย ไม่รู้จัก ไม่เคยใช้ และอาจไม่จำเป็นก็ได้กระมัง !!!

ทั้งคุณยายละอองและเล็กอาศัยอยู่ในกระท่อมหลังเล็กอีกหลังหนึ่งซึ่งปลูกห่างจากที่อยู่อาศัยของคุณตาจำนงค์ออกไปเล็กน้อย

สองแม่ลูกมีโลกที่เป็นโลกส่วนตัวของเขาเอง

กระท่อมที่พักยกพื้นสูง มีส่วนที่เรียกว่าห้องนอนซึ่งในความเป็นจริงแล้วคงไม่ต่างจากรังอยู่ ๑ ห้อง สิ่งของเครื่องใช้มีเพียงมุ้งเก่า ๆ ๓ หลัง

บรรยากาศภายในบริเวณนั้น อบอวลด้วยกลิ่นปัสสาวะและอุจจาระของสองแม่ลูก เพราะทั้งคุณยายละอองและเล็กไม่สามารถเดินเหินไปไหนมาไหนได้ และหมดปัญญาที่จะช่วยเหลือตนเองได้แม้แต่เพียงนิดเดียว

คนทั้งคู่ต้องรอคอยความเมตตาของคุณตาจำนงค์

ส่วนเพื่อนบ้านที่คิดอยากจะช่วยเหลือบ้าง ก็คงไม่มีผู้ใดใจกล้าพอที่จะลุยเข้าไปในดงกลิ่นที่ตลบอบอวลด้วยสิ่งปฏิกูลนั้น

นอกจากจะหยิบสิ่งที่พอแบ่งปันได้ ให้ผ่านทางคุณตาจำนงค์

ภาระหนักจึงตกอยู่กับคุณตาจำนงค์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งเรื่องการทำมาหากิน และการดูแลผู้พิการทั้งทางร่างกายและสติปัญญาถึง ๒ คน

พลังร่างกายของคุณตาก็อ่อนล้าเต็มทน เพราะต้องตรากตรำกับชีวิตมากกว่าครึ่งศรวรรษแล้ว

รายได้จากการรับจ้างทั่วไปเพียงวันละ ๘๐ บาทเท่านั้น หาเพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระด้านต่าง ๆ ไม่

บางวันเมื่อไม่มีงานทำเพราะไม่มีคนจ้าง ก็ไม่มีรายได้มาช่วยเหลือตนเองและอีก ๒ ชีวิตที่คอยอยู่

สภาพความเป็นอยู่ของคุณตาจำนงค์และครอบครัว ขัดสนและขาดแคลน อดมื้อกินมื้อ

มื้อที่อดไม่ต้องพูดถึง ส่วนมื้อที่มีกินก็เพียงแค่พอประทังชีวิตไว้สำหรับวันรุ่งขึ้นเท่านั้น

ใต้ฟ้าเมืองสยาม...

เมืองที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของผู้คน

ถึงอย่างไรผู้คนของเมืองนี้ก็อยู่ใต้ฟ้าเดียวกัน

นั่นคือ ...

ใต้ฟ้าเมืองสยาม ...

ณ ใต้ฟ้าผืนนี้คือสังคมไทย

สังคมไทยคือสังคมแห่งความเอื้ออาทร และสังคมแห่งการแบ่งปัน

แล้วสังคมไทยก็หยิบยื่นโอกาสให้แก่ผู้ที่ด้อยกว่า โดยผ่านทางสื่อของสังคม

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดนครสวรรค์ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านศึกษารายละเอียดสภาพความเดือดร้อน รวมทั้งพิจารณาให้การช่วยเหลือในเรื่องเฉพาะหน้าที่เป็นความจำเป็นเร่งด่วนโดยช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย เป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท และเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่การครองชีพ ในวงเงินจำนวน ๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการให้ความช่วยเหลือในระยะยาว สำนักงาน ฯ ได้นำเรื่องของคุณยายละอออและเล็ก เสนอคณะอนุกรรมการสาขาฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ จังหวัดนครสวรรค์ ให้พิจารณาช่วยเหลือเบี้ยยังชีพสำหรับผู้พิการ รายละ ๕๐๐ บาท ต่อเดือน ขณะนี้เรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

นอกจากนี้สำนักงาน ฯ ยังได้ประสานงานกับองค์กรชุมชน ซึ่งเป็นศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล และเพื่อนบ้านใกล้เคียง ได้ให้ความช่วยเหลือและให้การดูแลในเรื่องของข้าวสารอาหารแห้ง

แม้ครอบครัวของคุณตาจำนงค์จะได้รับความช่วยเหลือและได้รับการดูแลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาไปในระดับหนึ่งแล้ว แต่โดยสภาพรวม คุณตาจำนงค์และครอบครัวยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ยังประสบกับภาวะขาดแคลนและได้รับความยากลำบากในการ

ดำรงชีวิตประจำวัน

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นโครงการบำบัดทุกข์บำรุงสุขของผู้ตกทุกข์ได้ยาก ตามพระราชเสาวณีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ จึงได้ให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม

คุณตาจำนงค์ได้รับเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพเพิ่มเติมจากความช่วยเหลือที่ได้รับไปบ้างแล้ว เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดนครสวรรค์ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนประการใดจะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสม

ณ วันนี้ ... ที่ใต้ฟ้าเมืองสยาม ...

คุณตาจำนงค์ *คงจะมีรอยยิ้ม.....*

รอยยิ้ม...ที่ได้รับจากการหยิบยื่นโอกาสให้ของสังคมไทย

ที่ใต้ฟ้า เมืองสยาม

ปณิธาน

เด็ก คือ ความหวัง คือพลัง คืออนาคตของชาติ

ชีวิตในวัยเด็กน่าจะเป็นช่วงแห่งความสนุก สดใส ไร้เดียงสา

ชีวิตของความเป็นน้องคนเล็ก น่าจะได้รับการอุ้มชู เอาใจใส่ดูแลจากครอบครัวเป็นพิเศษ

แต่สำหรับเด็กชายแห่งตำบลบ้านกลาง อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก ที่ชื่อ ฉัตรชัย **แล้วมิได้เป็นเช่นนั้นเลย**

ด้วยวัยเพียง ๑๒ ขวบ เด็กชายกลับต้องรับภาระในการดูแลปรนนิบัติแม่ซึ่งเจ็บป่วยออดๆ แอดๆ และช่วยแม่หารายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว

เด็กชายฉัตรชัยกำลังอยู่ในวัยศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านน้ำริน อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก

ฉัตรชัยเป็นบุตรคนเล็กของหลวงพ่อชิด และสะอาด สองบุพการีที่มานะ อดทน บากบั่น ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเลี้ยงลูกจนตนเองต้องล้มป่วย

หลวงพ่อชิดบิดาวัย ๖๐ ปี เลือกที่จะสละเพศฆราวาสมาเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อยู่ที่วัดท่าพุทธาตั้งแต่ฉัตรชัยยังเล็กเนื่องจากมีโรคประจำตัวปวดท้อง และกระดูกทับเส้นประสาท ด้วยความจนไม่มีเงินจะรักษาตัวเองและเกรงว่าถ้ายังครองเรือนอยู่ต่อไปจะเป็นภาระให้กับลูกเมีย จึงเลือกอาศัยอานิสงส์ แห่งความเป็นเพศบรรพชิตปฏิบัติพระธรรมวินัยตามรอยพระบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกทั้งยังได้รับสิทธิ์ในการรักษาอาการเจ็บป่วยที่โรงพยาบาลสงฆ์อีกด้วย

ส่วนสะอาด มารดา บัดนี้อายุอานามก็ปาเข้าไป ๕๗ ปี แล้ว สุขภาพที่เคยแข็งแรงก็อ่อนล้าลง สังขารเริ่มทรุดโทรม โรคภัยรุมเร้า

ฉัตรชัยมีพี่น้อง จำนวน ๕ คน

พี่สาวคนโตละไม อายุ ๒๗ปี ประกอบอาชีพทำนาร่วมกับสามีที่จังหวัดกำแพงเพชร เป็นพี่ต่างมารดาของฉัตรชัย

พี่ชายคนรองเสงี่ยม อายุ ๒๒ ปี ประกอบอาชีพช่วยพี่สาวทำงาน

พี่สาวคนกลางกรรณิกา อายุ ๒๑ ปี เดินทางมาเป็นสาวโรงงานทอผ้าที่ บางนา กรุงเทพมหานคร

พี่ชายคนที่สี่อนันต์ อายุ ๒๐ ปี ขณะนี้ยังอยู่ระหว่างหางานทำ

และบุตชายคนเล็กคือฉัตรชัยเอง

สะอาด มารดาของฉัตรชัย เดิมที่เคยประกอบอาชีพกรรมกรก่อสร้าง ต่อมาป่วยเป็นโรคปวดตามข้อไขสันหลัง กระดูกงอกและโรคกระเพาะรั่ว มิหนำซ้ำเมื่อไม่นานมานี้ได้ประสบอุบัติเหตุ แขนขวาหัก ไม่สามารถประกอบอาชีพหารายได้ช่วยเหลือตนเองและลูก ๆได้

เธอเข้ารับการรักษาเบื้องต้นที่คลินิกข้างบ้าน เสียค่ารักษาไปเป็นจำนวนมาก โดยได้เงินมาจากการกู้ยืมจากละออง พี่ชายคนโต แต่ต้องนำที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๙๓ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างไปค้ำประกันการกู้ยืม จำนวน ๑,๓๗๕ บาท คิดดอกเบี้ยร้อยละ 7 บาทต่อเดือน

วันเวลาผ่านพ้นไปพร้อมกับจำนวนหนี้สินที่พอกพูนขึ้นทบต้นทบดอก

ปัจจุบันสะอาดมียอดหนี้รวมถึง ๒๐,๐๐๐ บาท หนี้ที่มีเจ้าหนี้เป็นพี่ชายแท้ๆ ของตนเอง

รายได้ของครอบครัวมีเฉพาะเงินที่ลูกชายและลูกสาวส่งมาช่วยเหลือเป็นครั้งคราวเท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอกับภาระค่าใช้จ่ายในบ้าน

ตัวฉัตรชัยก็ยังเรียนหนังสืออยู่จึงทำได้เพียงช่วยแม่ทำงานบ้าน ปรนนิบัติดูแล และพาแม่โดยพากันไปสองคนแม่ลูกไปหาหมอยามที่อาการ

ของแม่กำเริบ

มีคำกล่าวว่าเลือดย่อมข้นกว่าน้ำ

ความรัก ความเห็นใจ ความเอื้ออาทรระหว่างพี่น้องน่าจะยังมีอยู่ในสายเลือดของคนทั้งสอง

สะอาดจึงคิดว่าหนี้ครั้งนี้น่าจะเจรจาผ่อนผันกับพี่ชายได้

สมาชิกทุกคนในครอบครัวรอความหวัง รอความเมตตาจากลุงของฉัตรชัย

และแล้ววันเวลาแห่งการรอคอยก็ไม่สูญเปล่า เมื่อละอองเห็นแก่ความเป็นพี่น้อง สายเลือดที่เงินทองไม่อาจมาแบ่งแยกได้ จึงได้ให้การผ่อนได้ตามความสามารถที่จะหามาใช้ได้

แต่สำหรับความเดือดร้อนเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ รวมถึงการขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภคและค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเด็กน้อยจะหามาจากที่ไหน

สะอาดเองในวัยเด็กก็ด้อยการศึกษาต้องทำงานด้วยความยากลำบาก จึงไม่อยากให้ลูกอันเป็นที่รักต้องมีชะตากรรมเดียวกัน จึงพยายามกัดฟันสู้ส่งลูกเรียน แต่เมื่อมาประสบปัญหาด้านสุขภาพจึงหมดสิ้นหนทางที่จะสานฝันให้ตนเองและฉัตรชัยลูกชายได้

ในส่วนของฉัตรชัยเองนั้นก็ตั้งปณิธานไว้ว่าแม่ของแกจะต้องได้รับการรักษาพยาบาลแต่ความหวังของเด็กชายจะเป็นจริงไปได้อย่างไร

จนกระทั่งวันหนึ่ง...

ฉัตรชัยได้เกิดความรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของในหลวงและพระราชินีของเขา จึงตัดสินใจส่งเรื่องราวร้องทุกข์มายัง "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

เป็นโครงการ "น้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นงานซึ่งสภาสังคมสงเคราะห์ฯได้ดำเนินการตามพระราชเสาวณีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ

พระบรมราชินีนาถ ที่พระราชทานน้ำพระทัยที่เปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาอันสูงส่ง แก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงได้พิจารณาสมทบเงินช่วยเหลือเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาให้แก่ฉัตรชัยและครอบครัวเพิ่มเติม เป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์ จังหวัดพิษณุโลก เพื่อให้การช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาลสะอาดผู้เป็นแม่ให้พ้นทุกขเวทนาจากอาการเจ็บป่วย รวมทั้งให้การสงเคราะห์ด้านการศึกษาซึ่งฉัตรชัยประสงค์จะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ก็จะพิจารณาให้การสนับสนุนการศึกษาให้ตามความจำเป็นและเหมาะสมต่อไป

คนบางคนใช้โอกาสของชีวิตเพียงเล็กน้อยพลิกชะตากรรมของตนเองให้ฟื้นกลับคืนสู่ความหวังและสร้างสรรพลังแห่งการต่อสู้

เฉกเช่นชีวิตน้อย ๆ ของฉัตรชัยและแม่ที่ใช้โอกาสทองของชีวิตที่ได้รับจากน้ำพระทัยพระราชทาน มาพลิกฟื้นอนาคตของเขาทั้งสอง

"ลูกของแม่ต้องได้เรียนหนังสือ"

"แม่ของลูกต้องได้รับการรักษาพยาบาล"

สองสิ่งนี้คือปณิธานของแม่ลูกคู่นี้

ปณิธานที่กำลังเป็นความจริง

ของขวัญแห่งชีวิต

บุญชู ราษฎรเต็มขั้นแห่งบ้านป่าโมก จังหวัดอ่างทอง หนุ่มใหญ่คนนี้มีอายุอานาม ๔๐ ปี เขาเป็นบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของพ่อตั๋น วัย ๖๘ ปี และแม่ละเอียด วัย ๖๒ ปี

แต่เดิมพ่อตั๋นเคยทำงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทแห่งหนึ่ง มีรายได้เลี้ยงครอบครัวเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท แต่ด้วยวัยที่ชรามากขึ้น สังขารที่มีก็เริ่มอ่อนแอลงจึงต้องลาออกจากงานมาประมาณ ๖ ปีแล้ว ส่วนแม่ละเอียดไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นใด แต่เป็นแม่บ้านดูแลปรนนิบัติสามีและเลี้ยงดูอุ้มลูก ๆ ทั้ง ๖ คน จนเติบใหญ่และแยกเรือนไปมีครอบครัวของตนเอง

ลูก ๆ ของพ่อตั๋นและแม่ละเอียดส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอนเมื่อบุพการีทั้งสองชราภาพลงจึงอยู่ในความดูแลและปรนนิบัติของบุญชู ลูกชายกตัญญู

บุญชูมีภรรยาซึ่งเป็นคู่ทุกข์คู่ยากชื่อรำภา อายุ ๔๑ ปี ทำงานเป็นลูกจ้างรายวัน ผลิตอิฐมอญที่โรงงานแห่งหนึ่ง มีรายได้วันละ ๑๐๐ บาท

ทั้งสองมีบุตรด้วยกัน ๒ คน

สมโภชน์ ลูกชายคนโตวัย ๑๕ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนป่าโมกวิทยาภูมิ โดยได้รับการจัดสรรเงินทุนการศึกษาจากมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ทุนละ ๒,๕๐๐ บาท ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบัน

ลูกสาวคนเล็ก จริยา อายุ ๑๑ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่

๕ โรงเรียนเทศบาลวัดอัมพวัน ซึ่งก็ได้รับการจัดสรรเงินทุนการศึกษาโดยมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ทุนละ ๑,๕๐๐ บาท ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบันเช่นกัน

ปี ๒๕๒๕ หลังจากบุญชูจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว เขาได้เข้าทำงานเป็นพนักงานควบคุมคุณภาพฝ่ายผลิตที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ได้เงินเดือนเดือนละ ๒,๕๘๐ บาท ครั้นทำงานได้ ๓ ปีเศษ บริษัทได้เพิ่มกำลังผลิตโดยนำเครื่องจักรจากต่างประเทศมาเพิ่มอีก ๒ เครื่อง

แต่ไม่ทันที่ใครจะไหวตัวทันว่า แท้จริงแล้ว ... เทคโนโลยีเป็นเสมือนดาบสองคม ที่ต้องใช้ให้ถูกที่ ถูกจังหวะ ถูกกาลเวลา และผู้ใช้ต้องรู้จักที่ระวังภัยอย่างเพียงพอ

และแล้ว...อุทาหรณ์ของชีวิตจึงได้เกิดขึ้นกับบุญชูในเหตุการณ์นี้...

เพื่อพัฒนาศักยภาพในการผลิตจึงทำให้เกิดการหลั่งไหลเข้าของเครื่องจักรไฮเทค ซึ่งขณะนั้นโรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งที่นำเข้าเครื่องจักรยังไม่มีมาตรการควบคุมมาตรฐานความปลอดภัยที่รัดกุมและมีคุณภาพพอ บุญชูจึงกลายเป็นเหยื่อแห่งความบกพร่องนั้น

บุญชูเริ่มพบว่าตนเองประสบปัญหาด้านสุขภาพเข้าให้แล้ว เมื่อเข้ารับการตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลราชวิถี

ณ ที่นั้นเขาได้พบว่าสิ่งที่เขาได้รับจากการทำงานนอกเหนือไปจากเงินเดือนคือการสูญเสียการได้ยินของประสาทหูด้านขวาถึง ๖๐ % และค่อย ๆ หนักขึ้นจนประสาทหูดับไปทำให้เขาสูญเสียการได้ยินด้วยหูข้างนั้นไป และร้ายยิ่งกว่านั้นคือมันทำให้เขาปวดแสนจะทรมานจนไม่สามารถไปทำงานได้ตามปกติ

ในที่สุดบริษัทก็ลงคำสั่งดั่งสายฟ้าฟาดกลางกระหม่อมของเขา...

๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๕ บุญชูถูกสั่งให้ออกจากงาน โดยสำนักงานประกันสังคมจังหวัดอ่างทองได้จ่ายเงินประโยชน์ทดแทนให้จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพียงเท่านั้นกับการทำงานหนักแลกกับเงินเดือนและแถมดอกเบี้ยให้

ด้วยการเป็นคน คนพิการทางหู!

เมื่อตั้งลำกับชีวิตได้แล้ว บุญชูถึงนำเงินจำนวนนั้นมาเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพ โดยการลงทุนปลูกสร้างร้านค้าและประกอบอาชีพค้าขายของชำ

บุญชูหันเหชีวิตมาเอาดีทางการค้าขาย ทว่าโชคชะตาทางธุรกิจไม่เข้าข้างเขา

บุญชูทำการค้าได้ประมาณ ๔ ปีเศษ ก็ต้องล้มเลิกไปเพราะประสบภาวะ ขาดทุน

ปี ๒๕๓๕ บุญชูได้สมัครสอบเข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งนักการภารโรงคณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตองครักษ์ รายได้เดือนละ ๔,๖๐๐ บาท และค่าปฏิบัติงานหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตร์บัณฑิต อีกประมาณเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท รวมรายได้ของเขาตกเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท

แสงสว่างแห่งการประกอบอาชีพส่องมาถึงเขาแล้ว เพียงแต่ว่าแสงนั้นเป็นเพียงลำแสงสั้น ๆ เพราะการจ้างงานครั้งนี้เป็นสัญญาปีต่อปี

บุญชูตั้งหน้าตั้งตาทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียร แต่เวลาของเขาก็ต้องหมดลงเมื่อเวลาผ่านไปได้ ๔ ปีเศษ ...

มหาวิทยาลัย ฯ แจ้งข่าวร้ายให้เขาทราบว่านโยบายรัฐบาลในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้มหาวิทยาลัยทั่วประเทศออกนอกระบบ โดยต้องบริหารด้านการเงินในรูปแบบใหม่ซึ่งเป็นอิสระจากระบบราชการ

และสำหรับงานในด้านที่บุญชูรับผิดชอบอยู่ ทางมหาวิทยาลัย ฯ ได้ทำการเปิดประมูลให้บริษัทเอกชนเข้ามาดำเนินการแทน

อย่างไรก็ตามมหาวิทยาลัย ฯ ก็มิได้แล้งน้ำใจกับเขา เพราะถึงแม้สัญญาการว่าจ้างตำแหน่งนักการภารโรงของบุญชูจะสิ้นสุดลง ในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ แต่มหาวิทยาลัย ฯ ก็ยังจัดสรรงบประมาณว่าจ้างต่อไปจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเองบุญชู

ก็ได้เข้ารับการฝึกอบรมการทำไข่เค็มร่วมกับกลุ่มแม่บ้านอำเภอป่าโมก

หลังจากการอบรมผ่านไป สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดอ่างทองได้พิจารณาช่วยเหลือเงินทุนประกอบอาชีพ ตามระเบียบว่าด้วยเงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ เพื่อการส่งเสริมอาชีพให้ จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท

ก่อนหน้านี้บุญชูได้เคยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชนขอให้มูลนิธิฯ ได้พิจารณาจัดสรรทุนการศึกษาต่อเนื่องให้แก่ลูก ๆ ทั้งสอง

และเหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่เขามุ่งมาดปรารถนาไว้ สมโภชน์ บุตรชายได้รับทุนการศึกษา ทุนละ ๒,๕๐๐ บาท และจริยาบุตรสาวได้รับทุน ๑,๕๐๐ บาท ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ จนถึงปัจจุบัน

เมื่อบุญชูได้รับของขวัญแห่งชีวิตชิ้นแรกไปแล้ว และเข้าก็ได้มอบสิ่งนั้นให้แก่ลูก ๆ

ต่อมาบุญชูจึงหาวิธีการในการมอบของขวัญแห่งชีวิตให้แก่บุพการีทั้งสอง

บุญชูตัดสินใจทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์เงินทุนสำหรับประกอบอาชีพให้บิดามารดาขายของเบ็ดเตล็ดหน้าบ้านพัก ซึ่งได้รับการต่อเติมเป็นเพิงขายของไว้แล้วเพราะท่านผู้ชราทั้งสองประสงค์ที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของบุญชูโดยการหารายได้เสริมมาช่วยเหลือครอบครัวอีก ทางหนึ่ง

ลูกค้าหลักของธุรกิจเล็ก ๆ ของพวกเขานี้คือคนงานของโรงงานทำอิฐซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นแต่โชคชะตาชีวิตของครอบครัวของบุญชูยังคงผันเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ

ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๔๒ เกิดภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ทำให้โรงงานทำอิฐต้องปิดกิจการลง ธุรกิจของครอบครัวบุญชูเป็นธุรกิจเงินเชื่อ คือเมื่อเงินเดือนของลูกค้าออกพวกเขาถึงจะนำเงินมาใช้หนี้ให้ ฉะนั้นเมื่อโรงงานปิด พวกเขาจึงต้องปิดตัวเองตามไปด้วย โดยการโยกย้าย

หนีหายไปหมด

หนี้ของพวกเขาซึ่งเป็นรายได้ของบุญชูจึงพลันหายวับไปกับตา

ทุกข์ซ้ำกระหน่ำซ้อน...

ภัยธรรมชาติเกิดขึ้นอย่างหนักหน่วง เกิดน้ำท่วมใหญ่

บ้านของบุญถูกน้ำท่วมมาถึงพื้นบ้านซึ่งสูงประมาณสองเมตรกว่า และท่วมขึ้นมาเรื่อย ๆ จนถึงหลังคาร้าน

ความหายนะจึงมาเยือนครอบครัวของบุญชูอย่างปัจจุบันทันด่วนชนิดช่วยไม่ได้และช่วยไม่ทัน

และเมื่อโรงงานทำอิฐปิดกิจการลง ภรรยาของบุญชูจึงต้องปิดตัวเองจากการทำงานให้โรงงานอิฐอีกเช่นกัน

เคราะห์ซ้ำกรรมซัดวิบัติเป็น...

แต่บุญชูก็เล็งเห็นที่ซึ่งจะพึ่งพา

ในที่สุด แฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ก็มีชื่อของเขาปรากฏอยู่

พระบารมีแห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ได้แผ่ปกเกล้าปกกระหม่อมของบุญชูแล้ว

น้ำพระทัยใสพิสุทธิ์ดั่งหยาดน้ำทิพย์ที่พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ เปรียบเสมือนของขวัญแห่งชีวิตอันประมาณค่ามิได้

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อส่งเสริมการลงทุนประกอบอาชีพของบิดามารดาของบุญชู เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

จากนั้นได้ประสานงานกับสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดอ่างทองให้พิจารณากู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพทำไข่เค็มขาย จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท รวมทั้งติดต่อประสานงานกับสำนักจัดหางานจังหวัด เพื่อให้การช่วยเหลือและแนะนำตำแหน่งว่างที่เหมาะสมให้

บุญชูน้อมรับพระเมตตาด้วยความซาบซึ้งใจเป็นล้นพ้น ดังนั้นเขาจึงทำทุกวิถีทางเพื่อสานต่อพลังใจที่เขาได้รับในครั้งนี้ด้วยการตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินด้วยความวิริยะอุตสาหะ หนักเอาเบาสู้ เพื่อสนองพระมหากรุณาธิคุณ

วันเวลาผ่านไปแต่จิตใจอันแข็งแกร่งของลูกชายคนหนึ่งก็มิได้ แปรเปลี่ยนไปด้วย

บุญชูยังเต็มใจและพร้อมที่จะทำหน้าเป็นเสาหลักของบ้านด้วยความขยัน อดทน และยังคงเดินหน้าต่อไปอย่างไม่ท้อถอย แต่จำนวนเงินที่หาได้ก็ไม่มากพอที่จะเป็นหลักให้กับทุกชีวิตในครอบครัวได้ ประกอบกับเม็ดเงินสำหรับทำทุนเริ่มร่อยหรอลง เพราะเขายังไม่สามารถหางานประจำทำได้ และโอกาสที่จะมีงานทำเฉกเช่นคนอื่นนั้นก็ดูเลือนลางลงจนแทบจะมองไม่เห็นหนทางนั้นเลย

และแล้วกระแสธารแห่งพระเมตตาก็ได้ไหลผ่านมาชุบชีวิตบุญชูและครอบครัวอีกครั้ง คราวนี้สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ดำเนินการช่วยเหลือคลี่คลายปัญหาที่จำเป็นเร่งด่วนให้แก่บุญชูและครอบครัวดังนี้

ด้านการหางานทำ ได้ติดต่อประสานงานกับกำนันคนหนึ่งในย่านนั้นให้ช่วยฝากบุญชูเข้าทำงานเป็นพนักงานโรงงานกระดาษแห่งหนึ่ง แต่เนื่องจากโรงงานไม่มีตำแหน่งว่างจึงแนะนำให้ไปสมัครทำงานที่บริษัทเฟอร์นิเจอร์แห่งหนึ่ง

ครั้งนี้โชคชะตาเข้าข้างเขา บุญชูได้รับคำตอบที่รอคอยนั่นคือบริษัทตกลงรับเข้าทำงานโดยได้รับค่าแรงวันละ ๒๑๕ บาท และให้เริ่มปฏิบัติงานได้ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔

สำหรับตัวบุญชูแล้วมิมีสิ่งใดจะมาเป็นของขวัญอันล้ำค่าได้เท่ากับการทำหน้าที่พ่อ สามีและลูกที่ดีให้กับทุก ๆ ชีวิตในครอบครัว และโอกาสนี้แหละคือเครื่องมือที่จะทำให้เขาสามารถเป็นได้ดั่งที่ใจปรารถนา

ส่วนปัญหาด้านหนี้สินซึ่งรำภากู้ยืมมาจากสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด ฯ และสหกรณ์การเกษตร อำเภอป่าโมก มาลงทุนประกอบอาชีพ

ขายของชำในระยะแรก รวมเป็นเงิน ๑๕,๑๐๐ บาท นั้น ได้รับการพิจารณาผ่อนผันการชำระหนี้ให้แล้ว

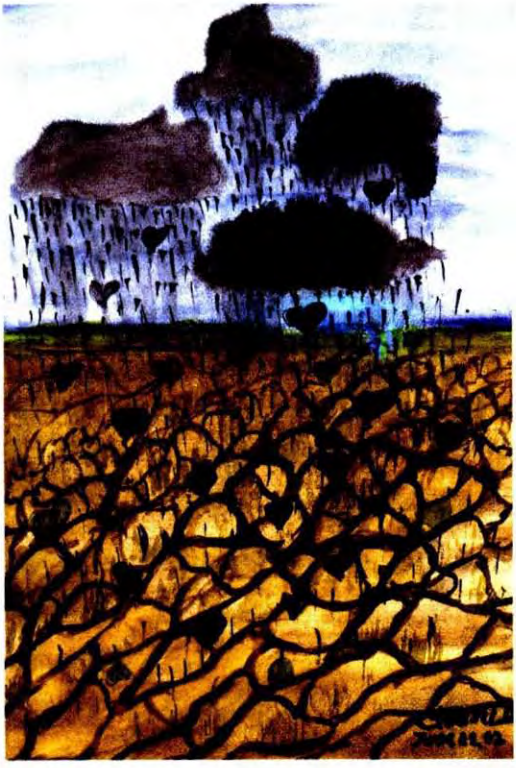
นอกจากนี้ยังแนะนำบุญชูให้ดำเนินการจดทะเบียนคนพิการตราพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.๒๕๓๔ เพื่อสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับในด้านบริการทางการแพทย์การศึกษาการจัดฝึกอาชีพ และบริการทางสังคม รวมทั้งเบี้ยยังชีพ และสวัสดิการอื่น ๆ

ไม่เพียงเท่านั้น สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าบุญชูเพิ่งเริ่มปฏิบัติงานไปเมื่อวันที่ ๑๕ พ.ศ. ๒๕๔๔ ทำให้ช่วงนี้ยังไม่ได้รับเงินเดือน ดังนั้นจึงช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า เพิ่มเติมอีกเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท

ส่วนการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดอ่างทอง เพื่อให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมในกรณีอื่นที่เดือดร้อนต่อไปตามความเหมาะสม

บุญชูกับของขวัญแห่งชีวิตของเขาในวันนี้ เป็นเรื่องชีวิตจริงที่เกิดขึ้นในสังคมไทยซึ่งเป็นสังคมที่ค่อนข้างมากไปด้วยความเอื้ออาทรและความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมี **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** เป็นเสมือนหนึ่งสื่อสำคัญ

ขอส่งกำลังใจให้บุญชูจงประสบความสำเร็จและความสมหวังในชีวิต และสามารถใช้ประโยชน์สูงสุดจากของขวัญแห่งชีวิตของเขาที่ได้รับมาในวันนี้

ผืนดินแห่งชีวิต

"บ้านเกิด" สำหรับบางคนอาจเป็นเพียงสถานที่ที่ชีวิตหนึ่งถือกำเนิดขึ้นในขณะที่อีกชีวิตให้ความหมายดุจดั่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ต้องได้รับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เจริญขึ้นเสมือนว่าบ้านเกิดแห่งนี้เป็น ***"ผืนดินแห่งชีวิต"***

รอน ชาวไทยภูเขาเผ่ากระเหรี่ยง วัย ๒๘ ปี เขาเป็นบุตรคนเล็กในจำนวน ๖ คนของพ่อพระดู และแม่ไพร บิดาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุได้เพียง ๓ ปี ส่วนมารดาซึ่งปัจจุบันอยู่ในวัย ๖๕ ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำไร่ข้าวโพด

ผืนดินเกิดอันเป็นแหล่งพักอาศัยอยู่ในปัจจุบันและจะอยู่ต่อไปในอนาคตตราบจนกว่าชีวิตจะหาไม่ อยู่ที่หมู่บ้านแม่ป๊อก ตำบลบ้านทับ อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งอยู่ไกลจากตัวอำเภอประมาณ ๖๐ กิโลเมตร หมู่บ้านนี้มีบ้านเรือนทั้งหมด ๔๐ หลังคาเรือน

ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านที่นั้นเต็มไปด้วยปัญหาอุปสรรคนานัปการตามแบบฉบับของชุมชนในถิ่นทุรกันดาร...

ประชากรมีฐานะความเป็นอยู่ยากจน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ประเภททำไร่ข้าวโพด ซึ่งผลผลิตจากข้าวโพดในแต่ละปีไม่เพียงพอต่อการบริโภค ทำให้ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะเด็กๆ ซึ่งอยู่ในวัยกำลังเจริญเติบโต

เด็กในหมู่บ้านมักเป็นโรคขาดสารอาหาร สุขภาพอนามัยไม่แข็งแรง สมบูรณ์การกินการอยู่ไม่ถูกสุขลักษณะเพราะไม่มีความรู้เรื่องอนามัยและขาด

การศึกษา ประชากรไม่สามารถอ่านเขียนหนังสือได้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่โดยอาศัยคำแนะนำของเจ้าหน้าที่จากทางราชการ ซึ่งนาน ๆ จะมาสักครั้งหนึ่ง เนื่องจากเส้นทางคมนาคมลำบาก

สภาพถนนในหมู่บ้านเป็นดินลูกรังในช่วงฤดูฝนมีปัญหาและอุปสรรคมาก รถไม่สามารถสัญจรไปมาได้ เนื่องจากถนนเป็นดินและมีความลาดชันมาก เวลาจะไปไหนต้องเดินเท้าไปขึ้นรถที่หมู่บ้านแส่โดส่าหรือบ้านแม่แฮใต้ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร

ด้านการศึกษาก็ด้อยพัฒนา ทั้งหมู่บ้านมีโรงเรียนเพียงแห่งเดียว เป็นโรงเรียน ศศช. แม่ฟ้าหลวงสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่ มีนักเรียนจำนวน ๖๐ คน มีครูเพียง ๑ คน จัดการเรียนการสอนแบบไม่แบ่งชั้นเรียน บางครั้งเมื่อครูติดธุระหรือไปติดต่องาน ก็ต้องหยุดทำการสอน ทำให้เด็กนักเรียนไม่ได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ระบบการศึกษาของเยาวชน ณ ที่แห่งนี้ต้องการการพัฒนาอย่างมาก

ครอบครัวของรอนมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่แตกต่างไปจากชาวบ้านคนอื่น ๆ คือมีฐานะยากจนบุตรทุกคนไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา ยกเว้นรอนเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งโชคชะตาเปิดทางให้เขาได้มาพบกับผู้ให้แสงสว่างแห่งชีวิต ผู้มีพระคุณสูงสุดสองท่านนั้นคือดวงคำและสีนวล บิดามารดาบุญธรรม ผู้มีเมตตาจิตอาสาอุปการะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของรอนทั้งหมด ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑-๖ ที่โรงเรียนบ้านเนินวิทยา และระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๖ ที่โรงเรียนแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่

โอกาสทางการศึกษาของรอนยังมิได้จบสิ้นเพียงแค่นั้น เขาเลือกที่จะขยายเส้นทางการศึกษาของตนเองโดยใช้ความดี ความรู้ และความสามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ที่สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ เมื่อปี ๒๕๓๕ และที่นั่นเขาได้รับทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยผ่านทางองค์กรเพื่อสังคม "สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์" เป็นเงินปีละ

๖,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นทุนการศึกษาต่อเนื่อง ๔ ปี

ในระหว่างศึกษาอยู่ที่สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ พ่อแม่บุญธรรมของรอนมีปัญหาด้านสุขภาพและมีความจำเป็นต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่องไม่สามารถให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลได้เหมือนเดิม รอนจึงพยายามขวนขวายช่วยเหลือตนเอง โดยประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ที่อาเขตเชียงใหม่ซึ่งนอกจากจะเป็นการพึ่งพาตนเองแล้วยังเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตอีกทางหนึ่งด้วย

วันเวลาผ่านไป ๔ ปี รอนกลายเป็นบัณฑิตหนุ่ม จากคณะครุศาสตร์ โปรแกรมวิชาการประถมศึกษา ความภูมิใจครั้งนี้มิได้เกิดขึ้นเพียงแค่รอนและครอบครัวเท่านั้น แต่เขาคือความภาคภูมิใจของชาวไทยภูเขาทั้งหมู่บ้าน เพราะรอนคือบัณฑิตปริญญาเพียงหนึ่งเดียวของหมู่บ้านแห่งนี้

รอนมีความตั้งใจที่จะกลับไปพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า แม้จะเป็นถิ่นทุรกันดารก็ตาม เพื่อเป็นการสนองพระมหากรุณาธิคุณแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงและภูมิปัญญาท้องถิ่น ประกอบกับสภาพปัญหาด้านการศึกษาของหมู่บ้านทำให้เกิดแรงบันดาลใจผลักดันให้รอนมุ่งมั่นจะกลับไปยังภูมิลำเนาเพื่อทำงานรับใช้บ้านเกิด แต่ด้วยความทุรกันดารของพื้นที่ทำให้จนบัดนี้รอนยังไม่สามารถหางานทำได้

งานที่เขาวาดฝัน วาดหวังไว้เป็นงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังของนักต่อสู้เพื่อมวลชน ความหวังที่จะเป็นตัวแทนแห่งความหวังของเพื่อนบ้านและเพื่อผืนแผ่นดินเกิดของเขา

ชีวิตเด็กหนุ่มที่ได้จุดไฟแห่งศรัทธาขึ้นมา ศรัทธาในวิชาชีพ "ครู" ผู้ให้ ทำให้ความใฝ่ฝันสูงสุดของรอนคือการเป็นครูชนบทในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่สังกัดอยู่กอง กำกับ การตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๓ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอำเภอแม่แจ่ม อันเป็นบ้านเกิดของเขา

ความใฝ่ฝันนี้เรืองรองส่องแสงขึ้นมาครั้งแรกเมื่อตอนที่เขากำลังศึกษาอยู่ในปีสุดท้ายซึ่งต้องมีวิชาฝึกประสบการณ์ เขาได้เลือกไปฝึกสอนที่

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเจ้าพ่อหลวงอุปภัมภ์ ๒ ที่อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และเหตุการณ์ที่ประทับใจเขาไม่รู้ลืมคือการที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาระดับอุดมศึกษาและไม่ได้เรียนจบทางสายครู แต่พวกเขากลับอาศัยประสบการณ์ของชีวิตและหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นแม่พิมพ์-พ่อพิมพ์ของชาติ ความเสียสละ เพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาบ้านเกิด

แม้บัดนี้รอนยังไม่สามารถทำความฝันให้เป็นความจริงได้ แต่เขายังไม่สิ้นหวัง เพราะชีวิตที่ปราศจากความหวังก็เหมือนกับคนที่ตายแล้วทั้งเป็น ...

คนที่สิ้นหวังเปรียบเสมือนปลาที่ปล่อยตัวเองไปตามกระแสน้ำ ไม่สามารถว่ายทวนกระแสน้ำได้ และนั่นก็คือ ปลาที่ตายแล้วเท่านั้น

ครั้งหนึ่งในชีวิต รอนเคยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพ่อหลวงที่พระราชทานแสงสว่างทางปัญญาแก่เขา และในวันนี้เขาจะทอแสงแห่งความหวังขึ้นมาอีกครั้งด้วยพระบารมีแห่งพระแม่หลวงสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

รอนส่งความปรารถนาอันแรงกล้าในการกลับไปรับใช้ถิ่นเกิดของเขาไปยัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โครงการที่เกิดขึ้นจากพระเมตตาแห่งพระแม่หลวงที่พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทยผู้ตกทุกข์ได้ยาก

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ในฐานะผู้รับสนองพระราชเสาวนีย์ ได้ดำเนินการหาหนทางให้ความช่วยเหลือแก่รอนเพื่อสนับสนุนการรักถิ่นฐานบ้านเกิด โดยในเบื้องต้นได้ประสานงานกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ และผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ ๓๑ ผลปรากฏว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ ๓๑ ได้แนะนำให้รอนนำหลักฐานทางการศึกษา รูปถ่าย ทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน และเอกสารอื่นที่จำเป็นไปยื่นสมัครเป็นครูอาสาไว้ก่อน เมื่อศูนย์บริการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอ

แม่แจ่ม มีอัตราจ้าง โรงเรียนจะเป็นผู้ช่วยประสานงานเพื่อรับรอนเข้าทำงานต่อไป

หรือไม่ ... ถ้ารอนเปลี่ยนแนวความคิดจะหันไปประกอบอาชีพอิสระ สำนักงานประชาสงเคราะห์ ฯ ก็พร้อมจะให้คำแนะนำขั้นตอนการขอกู้ยืมเงินทุนหมุนเวียนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์หรือที่เรียกว่า ทปศ.๓ เพื่อส่งเสริมการลงทุนได้

นอกจากนี้ในระหว่างรอความช่วยเหลือ สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้า เช่น ค่าจัดเตรียมเอกสาร ค่าพาหนะเดินทาง และค่าใช้จ่ายส่วนอื่นๆ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์ ฯ หากพบปัญหาความเดือดร้อนเพิ่มเติมก็จะพิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมต่อไปโดยไม่ทอดทิ้ง

บ้านเกิดอันเป็นผืนดินแห่งชีวิตของรอนและครอบครัว ยังคงรอคอยชายหนุ่มผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งศรัทธา

รอนเชื่อมั่นว่าหัวใจและจิตวิญญาณทั้งหมดที่เขามี จะสามารถเป็นเฟืองจักรตัวเล็กๆ ที่ช่วยขับเคลื่อนกงล้อแห่งความเจริญให้แก่ หมู่บ้านแม่ป๊อกได้

และเมื่อถึงวันนั้น วันที่ฝันเป็นจริง ความหวังของรอนและชาวบ้านคงจะเรืองรองทอแสงสว่างเพื่อเป็นสักขีพยานให้คนไทยได้รำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระแม่หลวงสืบต่อไป

ณ ผืนดินแห่งชีวิตของรอน
น้ำพระทัยพระราชทานแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
จะไหลรินเป็นสายธารน้ำทิพย์หล่อเลี้ยงจิตใจของผู้คน
ไปตราบนานเท่านาน

ดวงตาสวรรค์

มีคำกล่าวว่า *"ดวงตาคือหน้าต่างของหัวใจ"*

และเมื่อดวงตามีปัญหาย่อมส่งผลกระทบโดยตรงต่อหัวใจ อันนำมาซึ่งความเครียด วิตกกังวล และทุกข์ทรมาน

ภารณี สาวเหนือวัยแรกรุ่น ๑๕ ปี เป็นบุตรสาวคนโตของพ่อวิรัตน์ อายุ ๔๒ ปี และแม่คำดี อายุ ๓๖ ปี

ในวัยเด็กพ่อวิรัตน์มีโอกาสทางการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เติบใหญ่ขึ้นจึงมีโอกาสทางการประกอบอาชีพเพียงแค่การรับจ้างทั่วไป ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยวันละ ๑๐๐ บาท

ส่วนแม่คำดีประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเช่นกัน สองแรงแข็งขันสร้างรายได้ร่วมกันวันละไม่กี่ร้อยบาท

ภารณีเป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านวังจ๊อม จังหวัดเชียงใหม่ และกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ภารณียังมีน้องสาวแท้ๆ อยู่หนึ่งคน ชื่อกรวรรณ อายุ ๙ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และเมธีน้องชายวัย ๗ ขวบ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเธอ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ น้องทั้งสอง ศึกษาอยู่โรงเรียนเดียวกันกับพี่สาว

ทุกชีวิตในครอบครัวอาศัยอยู่รวมกัน ณ บ้านในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ภารณีมีสภาพชีวิตที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ในครอบครัว คือ เธอประสบปัญหากับการรับรู้ภาพต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาทางจักษุประสาทของเธอ

อาการผิดปกติทางสายตานี้เป็นมาแต่กำเนิด โดยตาข้างซ้ายมองไม่เห็น และมีอาการปวดชา ส่วนข้างขวาเริ่มมีอาการปวด ต้องใช้แว่นสายตา

ขณะนี้ภารณีเริ่มมีอาการปวดศีรษะและกระบอกตาเพิ่มขึ้น ซ้ำร้ายไปกว่านั้นผลกระทบของการเจ็บป่วยนี้ทำให้ทำให้เธอมีลักษณะคล้ายคนโรคจิต บางครั้งทำอะไรลงไปโดยไม่รู้ตัว

ภารณีเคยเข้ารับการรักษาเบื้องต้นที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่แล้ว แต่อาการไม่ดีขึ้น

ครั้นปี ๒๕๓๖ ปัญหานี้ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก เธอมองไม่เห็นมากขึ้น ทำให้ผลการเรียนตกต่ำสุขภาพกาย สุขภาพจิตย่ำแย่

ความหวังที่จะหยุดยั้งความทุกข์ทรมานนี้ได้จึงพุ่งเป้าไปที่การผ่าตัด แต่ก็ยังติดขัดอยู่ตรงที่ขาดแคลนค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล

ภารณีได้พยายามดิ้นรนช่วยเหลือตนเองโดยการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้การช่วยเหลือสังคม

เริ่มตั้งแต่ประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ โดยได้ดำเนินการจดทะเบียนคนพิการให้ภารณีเมื่อประมาณ ๒-๓ ปีที่แล้ว เพื่อรับสิทธิในการรักษาพยาบาล รวมทั้งพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อยไปแล้ว เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท

ต่อมา ... โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ได้ตรวจรักษาอาการทางสายตา ผลจากการตรวจครั้งหลังสุดปรากฏว่าเธอป่วยเป็นโรคสายตาเลือนลาง แพทย์ลงความเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดในขณะนี้

สำหรับค่ารักษาพยาบาลนั้นภารณีได้จดทะเบียนคนพิการไว้แล้ว สามารถรับการรักษาได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

และหลังจากนั้นเธอก็ไม่เคยไปรับการตรวจรักษาอีกเลย

แม้ภารณีจะมีอาการป่วยจนถึงขั้นได้ขึ้นชื่อว่าเป็นคนพิการ แต่เธอก็ไม่เคยคิดที่จะทิ้งการเรียน ยังคงให้ความใส่ใจอย่างสม่ำเสมอ แม้ต้องเผชิญกับความทรมานจากการเจ็บปวดทางดวงตาก็ตาม

ดังนั้นทางโรงเรียนชุมชนบ้านวังจ้อมจึงได้พิจารณาจัดสรรอุปกรณ์การศึกษา ทั้งเครื่องแบบนักเรียน หนังสือ เครื่องเขียนต่าง ๆ ให้แก่ภารณีสำหรับค่าเล่าเรียนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้นเนื่องจากเป็นโรงเรียนขยายโอกาสคือการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓

นอกจากตนเองแล้ว ภารณียังมีความห่วงใยน้อง ๆ ในเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ยิ่งสุขภาพของเธอต้องมาเป็นเช่นนี้ด้วยแล้ว ในอนาคตก็ไม่รู้ว่าจะดูแลน้องได้ดีเพียงใด เธอจึงทำหนังสือไปยังมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ เพื่อขอความช่วยเหลือด้านการศึกษาให้แก่น้องๆ ของเธอ

ณ ที่นั้นเธอได้รับการพิจารณาช่วยเหลือทุนระดับประถมศึกษา ทุนละ ๑,๕๐๐ บาท ให้แก่น้องๆ ทั้งสองคน เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๒,๐๐๐ บาท โดยให้แก่กรวรรณ น้องสาว ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๖ รวม ๓ ปี เป็น ๔,๕๐๐ บาท และเมธี น้องชาย ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๖ รวม ๖ ปี เป็นเงินจำนวน ๗,๕๐๐ บาท

หากน้อง ๆ ทั้งสองขยันหมั่นเพียรศึกษา มีผลการเรียนและความประพฤติดีก็จะได้รับการพิจารณาให้ทุนการศึกษาต่อเนื่องในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงตอนปลายต่อไป

ห่วงโซ่ชีวิตบางส่วนได้รับการปลดเปลื้องไปแล้ว แต่สำหรับชีวิตของภารณีเองกลับยังต้องทนทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยทางดวงตา มิหนำซ้ำความสามารถในการช่วยเหลือตนเองก็ลดน้อยลงประกอบกับภารณียังไม่ได้รับความช่วยเหลือด้านทุนการศึกษา และมีความจำเป็นต้องรักษาตนเองอย่างต่อเนื่อง

ครั้นจะรบกวนพ่อแม่ก็ติดที่ท่านทั้งสองมีรายได้จำกัด ต้องหาเลี้ยงครอบครัว และมีภาระด้านต่าง ๆ อีกมากมาย

ในที่สุดภารณีจึงได้เขียนหนังสือขึ้นอีกฉบับหนึ่ง กราบบังคมทูลขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ หวังพระบารมีและน้ำพระทัยแห่งพระมิ่ง

แม่แห่งชาติเป็นดั่งที่พึ่ง และเป็นดั่งดวงตาสวรรค์ที่มาเปิดทางอันมืดบอดในชีวิต

และแล้ว ความหวังของเธอซึ่งไม่ลางเลือนเหมือนดั่งสายตาที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ก็บรรลุวัตถุประสงค์ เมื่อเรื่องราวที่เธอถ่ายถอดไปถูกเก็บข้อมูลไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่ดั่งแสงสว่างแห่งชีวิต ของพสกนิกรผู้ยากไร้ที่รอรับน้ำพระทัยแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

น้ำพระทัยที่เป็นดั่งดวงตาสวรรค์ส่องทางผ่านความมืด

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาเรื่องราวของภารณีแล้ว จึงได้จัดสรรเงินทุนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีการศึกษา ๒๕๔๓ ให้แก่เธอเป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท และค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าในการครองชีพเพิ่มเติมอีกเป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท รวมความช่วยเหลือทั้งสองประเภทเป็นเงินรวม ๓,๕๐๐ บาท โดยส่งมอบเงินช่วยเหลือดังกล่าวให้ประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่เป็นผู้ดำเนินการ

นอกจากนี้หากภารณีประสงค์ที่จะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษาต่อไป ก็จะพิจารณาให้ทุนการศึกษาต่อเนื่องไปจนจบการศึกษา

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้า ฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ เพื่อหาทางให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม

ดวงตาเธอดับไปแล้วข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งยังมิรู้ชะตากรรม แต่บัดนี้เธอได้รับพระราชทานน้ำพระทัยที่เป็นดั่งดวงตามาทดแทนสิ่งที่ขาดไปแล้ว

น้ำพระทัยที่เป็นดุจดวงตาสวรรค์ให้แก่ภารณี

ดวงตาของสวรรค์ที่ไม่มีวันดับ

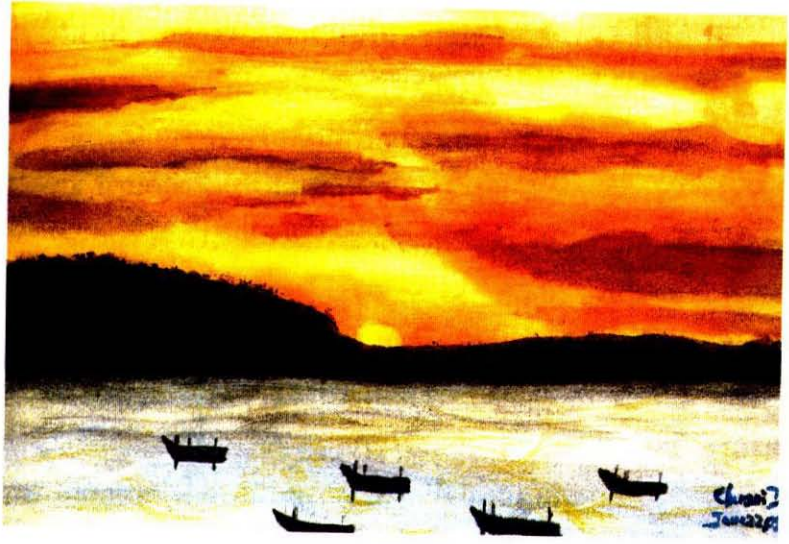
ดวงตาของสวรรค์ที่คอยสอดส่องดูแลความทุกข์ยากของผู้ยากไร้ในแผ่นดิน

ดวงตาสวรรค์ที่สามารถมองผ่านความมืดมิด

ดวงตาสวรรค์...

ดวงตาแห่งชีวิตของ...ภารณี

ดุจดั่งดวงตะวัน

ณ ท่ามกลางความสับสนในการจัดระเบียบสังคมให้กับชีวิตของตนเอง...

ณ ท่ามกลางพายุวิกฤตเศรษฐกิจที่โหมกระหน่ำ...

ณ ท่ามกลางความมืดมนในหัวใจ...

หลายชีวิตกำลังดิ้นรน กระเสือกกระสน เพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว

เฉกเช่น **สินชัย** หนุ่มมหาบัณฑิต คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของประเทศไทย

หลังจบการศึกษาขั้นสูง เขาวาดฝันเอาไว้อย่างสวยสดงดงาม และยังระบายสีโลกแห่งความฝันของเขาด้วยสีชมพูสดใส

... เป็นโลกที่เต็มไปด้วยพลังแห่งความหวัง...

แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง ... ใครคนหนึ่งกล่าวเอาไว้... โลกนี้เป็นสีเทา

สีเทา.. สีผสมแห่งสีขาวและสีดำ

ในโลกแห่งความเป็นจริงจึงเป็นสีขาวและสีดำผสมกัน

ความสุขเป็นสีขาว ความทุกข์เป็นสีดำ โลกนี้จึงมีทั้งสุขและทุกข์ปนกัน

ความหวังเป็นสีขาว ความผิดหวังเป็นสีดำ โลกนี้จึงมีความหวังและความผิดหวังเป็นของคู่กันแล้วสินชัยก็ได้เรียนรู้โลกแห่งความเป็นจริงด้วยตนเอง

เขาก้าวสู่โลกภายนอกพร้อมกับพกพาความมั่นใจมาเต็มเปี่ยม หลังจากคว้าปริญญาใบหรูและโก้เป็นใบที่สองในฐานะมหาบัณฑิตใหม่ ๆ และสด ๆ

เขาเข้ารับราชการทำงานในระดับล่างของหน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง

เขาเข้าทำงานในระดับล่างของรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง

เขาเข้าทำงานเป็นผู้บริหารระดับกลางในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

เขาเปลี่ยนงานไปเรื่อย ๆ ตามความพอใจที่ต้องการโลดเล่นไปในโลกกว้าง

และ ณ บริษัทเอกชนแห่งหลังนี้ เขาอยู่ได้นานกว่า ๑๐ ปี

ความฝันของเขาคือเป็นเจ้าของกิจการ

หลังจากรวบรวมเงินที่ได้จากการทำงานเป็นก้อนใหญ่พอสมควรแล้ว แล้วเขาก็ได้เป็นเจ้าของกิจการตามที่ฝันใฝ่

ร้านทำกรอบรูปคือสมบัติทั้งหมดที่เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของเขา

เพียงแต่ ... หากวันนี้ไม่มีพายุวิกฤตเศรษฐกิจโหมกระหน่ำประเทศไทย และทั่วโลก

ร้านทำกรอบรูปของเขาต้องเปลี่ยนมือไปเป็นของคนอื่น เนื่องจากเขาประสบกับภาวะขาดทุนอย่างต่อเนื่อง สุดที่จะฝืนทานต้านพายุร้ายนั้นได้

หนทางรักษาบาดแผลในจิตใจของเขาคือการพึ่งบุญผ้ากาสาวพัสตร์ในพระบวรพุทธศาสนา

หลังจากได้รับรสพระธรรมมาอย่างอิ่มเอิบแล้ว เขาก็ตั้งหลักใหม่ให้แก่ชีวิตของตนเอง

เขาออกไปติดต่อหางานทำอย่างต่อเนื่อง ทุกวัน ทุกวัน และทุกวัน

ทั้งหน่วยงานราชการและเอกชนเขาลุยไปมาแล้วหลายต่อหลายแห่งด้วยกัน

จุดที่เขามุ่งหวังเป็นพิเศษคือมหาวิทยาลัยริมแม่น้ำเจ้าพระยา ในตำแหน่งอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ลูกศิษย์

เขาสามารถผ่านการสอบข้อเขียนได้

แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ไม่ผ่านการสอบสัมภาษณ์

เขาจึงบากหน้าไปพบอดีตผู้บังคับบัญชาสมัยที่เขายังรับราชการอยู่ เพื่อขอรับคำแนะนำและความช่วยเหลือจากท่าน

ระหว่างรอรับความช่วยเหลือซึ่งในที่สุดก็มาไม่ถึง สินชัยมิได้งอมือ งอเท้า เขาไปสมัครงานเป็นครูสอนขับรถยนต์ มีรายได้ค่าสอน ๓๕ บาทต่อการสอน ๕๐ นาที เมื่อนับรายได้รวมต่อวันแล้วก็พอดำรงชีพอยู่ได้

แต่สิ่งที่ทำความลำบากใจให้เป็นที่สุดคือ เขาในฐานะผู้สอนต้องรับผิดชอบการขับรถของนักเรียน หากเกิดเรื่องเช่นขับไปเฉี่ยวหรือชน ผู้สอนต้องรับผิดชอบในเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

เขาจึงจำใจต้องลาออก เพราะไม่สามารถแบกรับภาระหนักนั้นได้

สินชัยมานั่งทบทวนเรื่องราวชีวิตและศักยภาพของตนเอง จึงคิดขึ้นได้ว่าเขามีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในขั้นใช้งานได้ ประกอบกับมีใบอนุญาตให้ทำงานเป็นมัคคุเทศก์ได้ จึงไปสมัครงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง แล้วเขาก็ผ่านการคัดเลือก

ในการเข้าทำงาน ณ บริษัทแห่งนี้ ในตำแหน่งพนักงานรับส่งนักท่องเที่ยว กฎเกณฑ์ของบริษัทคือต้องจ่ายเงินค้ำประกัน ๓๐,๐๐๐ บาท และค่าตัดชุดเครื่องแบบอีก ๓,๕๐๐ บาท รวมแล้ว ๓๓,๕๐๐ บาท โดยต้องจ่ายเป็นเงินสด..สด

ในภาวะเช่นนี้ สินชัยจะหาเงินที่ไหนได้

เขาบากหน้าไปหาญาติและเพื่อนเก่าสมัยเรียนปริญญาโทด้วยกัน เพื่อขอยืมเงิน และยังนำโฉนดที่ดินไปบอกขายด้วย

น้ำเหลวคือสิ่งที่เขาคว้ากลับมาได้

เขาเริ่มรู้สึกท้อ ... แต่ไม่ย่อมถอย

แล้ว ณ วันหนึ่ง เขาก็ได้มีโอกาสรู้จักคุณค่าอันสูงส่งแห่ง "ดวงตะวัน" อย่างแท้จริง

"ดวงตะวัน" ที่ให้แสงสว่างแก่โลกและมวลมนุษยโลก

"ดวงตะวัน" ที่ให้แสงสว่างขับความมืดมิด มืดมัว และมืดมนให้หมดไป

ณ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เขาได้รู้จักกับ "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ซึ่งนักสังคมสงเคราะห์ผู้มีจิตวิญญาณแห่งการสังคมสงเคราะห์อยู่เต็มห้องหัวใจเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่เขา

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" เป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ **"พระมิ่งแม่แห่งชาติ"** พระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์

พระองค์ทรงมอบความไว้วางพระราชหฤทัยให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ดำเนินงานโครงการนี้ตามพระราชเสาวณีย์แห่งพระองค์

นับเป็นบุญวาสนาอันสูงแก่สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯทั้งกรรมการ อาสาสมัครและเจ้าหน้าที่ ตลอดจนองค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ที่ได้มีโอกาสอันเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต รับสนองพระราชเสาวณีย์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยากโดยไม่เลือกชั้นและวรรณะ

ขอเพียงแค่... ให้เขาผู้นั้นได้รู้จัก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** หรือให้ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ได้รู้จักเขา

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ... พระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่แห่ง "พระมิ่งแม่แห่งชาติ" เป็นประดุจ "ดวงตะวัน" ฉายฉานให้แสงสว่างขับความมืดมิด มืดมัว และมืดมน ให้หมดสิ้นไปจากหัวใจของ ผู้ยากไร้

สินชัยได้พบกับพระเมตตาแห่ง *"ดวงตะวัน"*

ชีวิตในวันนี้ของเขามีความหมายกว่าวันวาน และเขาก็ยังมีความหวังดีๆ สำหรับวันพรุ่งนี้

เขาได้รับความช่วยเหลือจาก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ เป็นเงินจำนวนหนึ่ง เพื่อเป็นค่าใช้

จ่ายในการเข้าทำงาน

ทันเวลาพอดี ...

เขามีงานทำ มีเงินหาเลี้ยงชีพตนเอง ไม่เป็นภาระของสังคม

...ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน ซึ่งเป็น... **ดุจดั่งดวงตะวัน**

ยอดกตัญญู

ด้วยวัยเพียง ๘ ปี เท่านั้น

ศราวุธ เด็กชายตัวน้อยต้องรับภาระหนักที่สุดเท่าที่เด็กวัยเดียวกันพึงประสบ

เพราะความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณอย่างท่วมท้นในจิตใจ

เด็กชายยอมเสียสละความสุขส่วนตัว อาบเหงื่อต่างน้ำหาเลี้ยงแม่ที่ป่วยเป็นอัมพฤกษ์ และตาที่แก่หง่อมเพราะวัยและสังขารที่ร่วงโรยไปตามวันเวลาที่ผันผ่าน ไม่สามารถแม้แต่จะช่วยเหลือตนเองได้แม้ในเรื่องเล็กน้อย

ศราวุธ มีถิ่นกำเนิดอยู่ที่อำเภอนากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู

ปัจจุบันเด็กชายอยู่กับแม่และตา

เพียง ๓ ชีวิตในกระท่อมที่เป็นรังนอน

พ่อหนูน้อยเป็นนักเรียนโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนนครชัยประชาสรรค์จังหวัดหนองบัวลำภู

เดิมทีแม่ของศราวุธคือสง่า อายุ ๔๐ ปี ใช้ชีวิตอยู่กับพ่อของเด็กน้อยมีอาชีพรับจ้างทำไร่ไถนา จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ สง่าได้ป่วยเป็นอัมพฤกษ์ ไม่สามารถทำงานหรือไปไหนมาไหนได้ ไม่สามารถช่วยตนเองได้ จึงสร้างภาระหนักให้ผู้เป็นสามีอย่างมาก

เขา...

จึงตัดช่องน้อยแต่พอตัว ทิ้งครอบครัวไปมีผู้หญิงคนใหม่

ปล่อยให้ภรรยาและลูกอยู่กับพ่อตาซึ่งชราภาพมากแล้ว และป่วยจนไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้เช่นกัน

แรก ๆ ก็พอทน เพราะยังมีเงินที่เก็บออมอยู่ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป เงินหมด และน้อย ผู้เป็นตาของศราวุธ อายุ ๙๔ ปี ป่วยหนักขึ้น

เมื่อทั้งแม่และตาหมดสภาพที่จะช่วยเหลือตนเองแล้ว จึงเป็นหน้าที่ของเด็กยอดกตัญญูเช่นศราวุธ

เด็กชายออกไปตระเวนรับจ้างหางานทำตามสถานที่ต่าง ๆ ทำงานทุกชนิดเกินกำลังของเด็กวัย ๘ ขวบ

แต่ศราวุธก็ต้องทำ ... เพื่อแม่และตา

ทำความสะอาดบ้านและร้านอาหาร นับตั้งแต่ซักผ้า ล้างถ้วยชาม ตัดหญ้า

รับจ้างเลี้ยงควายศราวุธก็ทำได้

เด็กน้อยรับจ้างเลี้ยงควายให้แก่เกษตรกรในช่วงทำนา ได้เงินค่าจ้างครั้งละ ๔๐-๕๐ บาทแล้วแต่นายจ้างจะเมตตาสงสาร

บางคนให้เป็นอาหาร กับข้าวกับปลา

บางคนให้เป็นเงิน

หากได้มาเป็นเงิน ศราวุธจะแบ่งปันค่าอาหารหรือไม่ก็ซื้อยามาให้ตาและแม่

แต่เนื่องจากเงินที่ได้มาไม่มากมายและเป็นเพียงครั้งคราวเท่านั้น ยาที่ซื้อมาให้จึงไม่ต่อเนื่อง

แม่อาการไม่ดีขึ้น ส่วนตาก็ทรุดหนัก

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ศราวุธครบเกณฑ์เข้าเรียนหนังสือ จึงต้องไปโรงเรียน การปรนนิบัติให้แม่และตาจึงทำได้ลำบาก

ไหนจะเรียนหนังสือ ไหนจะต้องเลี้ยงดูแม่และตา ไหนจะต้องออกไปหาเงินมาจุนเจือครอบครัว

ศราวุธต้องจัดสรรปันส่วนแบ่งเวลาสำหรับกิจกรรมชีวิต

หากเป็นวันหยุด ศราวุธตื่นแต่เช้าหุงหาอาหารป้อนข้าวตาและแม่ จากนั้นจะออกไปหางานทำ

หากวันไหนต้องไปโรงเรียน พอถึงเวลาเที่ยงก็วิ่งกลับมาบ้าน เพื่อทำความสะอาดสิ่งขับถ่ายให้ผู้มีอุปการคุณทั้งสอง ป้อนข้าวป้อนน้ำ ก่อนจะวิ่งกลับไปเรียนหนังสืออีก

ชีวิตเป็นไปดั่งนี้ทุกวัน บางวันศราวุธอดข้าวเช้าหรือเที่ยง เพราะไม่มีเวลาจะป้อนอาหารให้ตนเอง

แรก ๆ ครูไม่รู้ความจริง ศราวุธจึงถูกทำโทษเพราะครูนึกว่าหนีไปเที่ยว

จนมาทราบภายหลังจากชาวบ้านว่า เด็กชายจำเป็นต้องเลี้ยงดูตาและแม่ เพราะไม่มีใครเลยที่จะช่วยแบ่งเบาภาระนี้ของเด็กชายวัย ๘ ขวบ

ครูอนุญาตให้กลับบ้านในเวลาพักเที่ยงได้ แต่ไม่ให้ขาดเรียนบ่อยครั้งนัก

บางวันหากโรงเรียนมีอาหารกลางวันเหลือมาก ครูก็จะห่อให้ศราวุธนำกลับมาป้อนตาแม่และตนเอง เพื่อเป็นการประทังชีวิตไปวัน ๆ

ครูบางคนผ่านไปมาระหว่างโรงเรียนและบ้านของเด็กชายยอดกตัญญูก็จะแวะเวียนไปเยี่ยมครอบครัวที่น่าสงสารของศราวุธ

บางคนช่วยด้วยการให้เงินและสิ่งของเป็นประจำ

ศราวุธอายุเพียง ๘ ขวบเท่านั้น แต่มีความคิดความอ่าน และมีความเป็นยอดกตัญญูเหมือนผู้ใหญ่

หลายคนมอบฉายาให้ศราวุธว่า **"วัลลี ๒"**

บ้านของศราวุธอยู่กันตามมีตามเกิด

บ้านไม้เก่า ๆ ชั้นเดียว ใต้ถุนยกสูง หลังคามุงด้วยหญ้าคา ถ้วยชามบิ่นกะเทาะเนื่องจากผ่านการใช้มานาน สภาพภายในบ้านไม่ถูกสุขลักษณะ

อาหารใส่ถุงพลาสติกห้อยอยู่กับเสา มีเพียงกระติ๊บข้าวเหนียว ถุงปลาร้า และแจ่วบอง ส่วนอาหารคุณภาพไม่ต้องพูดถึง

เพื่อนบ้านผู้ใหญ่ให้ความรัก ความเมตตา และความสงสาร แก่ศราวุธและครอบครัว ทุกคนที่เข้าใจสภาพต่างคอยให้ความช่วยเหลือ หรือนำสิ่งของมามอบให้ตลอด แต่ก็เป็นเพียงความช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ

เฉพาะหน้าเท่านั้น

ศราวุธและครอบครัวยังต้องการความช่วยเหลือในระยะยาวอีก เพราะหนทางชีวิตข้างหน้ายังอยู่อีกไกล

โรงเรียนนครชัยประชาสรรค์ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ศราวุธมาโดยตลอด มีการจัดสรรทุนการศึกษา สิ่งของ เสื้อผ้า และอุปกรณ์การเรียนให้

ศราวุธขยันและเรียนหนังสือเก่ง

เรื่องราวของศราวุธ เด็กชายยอดกตัญญู เป็นข่าวคราวลงในหน้าหนังสือพิมพ์ประจำวัน

หน่วยงานต่างๆ ให้ความช่วยเหลือ

ประชาสงเคราะห์จังหวัดหนองบัวลำภูช่วยเหลือเครื่องอุปโภคบริโภค ข้าวสารอาหารแห้ง เครื่องนุ่งห่ม ของใช้ที่จำเป็นในการครองชีพ และเงินสงเคราะห์ครอบครัวเบื้องต้น ๒,๐๐๐ บาท

โรงพยาบาลหนองบัวลำภู ให้ความอนุเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลให้ตาและแม่ของศราวุธ

เรื่องราวชีวิตของเด็กชายยอดกตัญญู ศราวุธ ถูกบันทึกเข้าแฟ้ม "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ฯ เป็นเสมือนหนึ่งสื่ออัญเชิญพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถมาโปรดยังประชาชนผู้ยากไร้

"**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" ได้ให้เงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อบรรเทาปัญหาความเดือดร้อนเบื้องต้น เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท และให้ทุนการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.๑-ป.๖) เป็นเงินปีละ ๑,๕๐๐ บาท เป็นเวลาทั้งสิ้น ๖ ปี เป็นเงินรวม ๙,๐๐๐ บาท โดยเบิกจ่ายเงินช่วยเหลือเป็นรายปี ปีละ ๑,๕๐๐ บาท เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาว สภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้มอบ

หมายให้นักสังคมสงเคราะห์ ประสานงานกับประชาสงเคราะห์จังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อติดตามผลการช่วยเหลือในด้านการครองชีพ สุขภาพของทุกคนในครอบครัวรวมทั้งจะสนับสนุนให้เด็กชายยอดกตัญญูให้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป

ความกตัญญูต่อบุพการีเป็นเกราะกำบังป้องกันภัยให้แก่ลูกหลานทุกคน

ขอ "กตัญญุตาธรรม" จงอยู่คู่โลกตราบชั่วฟ้าดินสลาย

chunni D.
Mar. 14. 98

กำไรชีวิต

ชีวิตชาวนาไทย ไม่เคยไร้หนี้

ดูเหมือนจะเป็นคำขวัญประจำอาชีพนี้

และประจำตัวเธอ...กระดูกสันหลังหญิงเหล็กของชาติแห่งทุ่งนาเมืองชัยนาท...

ปัทมาสาวใหญ่วัย ๔๗ ปี หลังจากจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ก็ก้าวเข้าสู่การเป็นชาวนาเต็มตัวตามรอยบิดามารดา

แต่เคราะห์ร้ายที่เธอกลับไม่มีโอกาสได้เห็นรอยเท้านั้นได้ยาวนานนักเนื่องจากท่านทั้งสองได้ด่วนจากลูกไปตั้งแต่เธอยังเยาว์วัย

ปัทมามีน้องสาว ๑ คน และเป็นหนึ่งคนที่เหลืออยู่ในชีวิตของเธอ คือพรรณี

ปัจจุบันนี้พรรณีอายุ ๔๖ ปี ได้แต่งงานแยกครอบครัวไปแล้ว มีการติดต่อไปมาหาสู่กันบ้างเป็นบางครั้งคราวตามประสาพี่น้องแต่ไม่ค่อยจะมีเวลาให้กันมากนักเพราะภาระการครองชีพของแต่ละคนแตกต่างกันไป

และอีกหนึ่งคนที่ไม่ใช่แค่เหลืออยู่ในชีวิตเธอ แต่เขาคนหนึ่งนั้นเป็นอีกครึ่งหนึ่งของชีวิตเธอ...ศุภกิจ หนุ่มใหญ่คู่ชีวิต วัย ๔๘ ปี ที่ปัทมาทั้งรักทั้งซื่อสัตย์ต่อเขา

ศุภกิจจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และมีอาชีพทำนาเช่นเดียวกับเธอ

ทั้งสองครองรักกันจนมีบ่วงดวงใจด้วยกัน ๒ คน

ลูกสาวคนโตอารีย์อายุ ๒๒ ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวส.

แผนกช่างก่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคชัยนาท ตอนนี้ได้เดินเรื่องเพื่อขอเป็นนักเรียนทุนประเภทกู้ยืมเงินกองทุนเพื่อการศึกษาของรัฐบาลเพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายให้กับพ่อแม่

ชีวิตของเธอเรียกได้ว่าแทบจะกัดก้อนเกลือกินเพราะตลอดเวลาปัทมาต้องทำงานหนักตั้งแต่เด็กเนื่องจากกำพร้าพ่อแม่ต้องดิ้นรนช่วยเหลือตนเอง ครั้นมีสามีก็มิได้สุขสบายอย่างเช่นภรรยาคนอื่น เพราะเธอรักในตัวเขาแม้ว่าเขาคนนั้นมิได้มีเงินทองใด ๆ ที่จะอำนวยความสุขให้แก่เธอได้

ปัทมาเชื่อว่าความรักและความอดทนจะเป็นรากฐานสร้างชีวิตของเขาให้ดีขึ้นในวันข้างหน้า

ทว่า...บัดนี้เวลาล่วงจนถึงวัย ๔๗ ปี แล้ว ชีวิตที่วาดหวังไว้ยังไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น มิหนำซ้ำกลับเลวร้ายลงกว่าชีวิตที่เธอเคยอยู่อย่างเดียวดายเสียอีก...

พายุชีวิตครั้งนั้นได้ก่อเงามืดครึ้มตั้งแต่เมื่อ...

ปัทมาและศุภกิจสามี ประกอบอาชีพอาชีพทำนาโดยเช่าที่นาจำนวน ๕๐ ไร่แบ่งเป็นนาปี ๓๐ ไร่ อัตราค่าเช่า ๑,๐๐๐ บาท ต่อไร่ต่อปี นาปรัง ๒๐ ไร่ อัตราค่าเช่า ๔๐๐ บาท ต่อไร่ต่อปี

แต่ผลของการลงทุนปรากฏว่าขาดทุนย่อยยับ การทำนาไม่ได้ผลเพราะน้ำท่วมข้าวแต่ทั้งสองก็ไม่ยอมแพ้กัดฟันทนทำใหม่อีกครั้ง

แต่...เคราะห์ซ้ำกรรมซัด...

...การทำข้าวครั้งนี้เกิดปัญหาเพลี้ยกระโดด ประกอบกับราคาข้าวตกต่ำ ประสบภาวะขาดทุนจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว

จากภาวะความจำเป็นดังกล่าวปัทมาจึงต้องตัดสินใจนำโฉนดที่ดินในตำบลท่าฉนวน อำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท เนื้อที่ ๒ งาน ๕๕ ตารางวาไปจำนองไว้กับสหกรณ์การเกษตรมโนรมย์จำกัด เพื่อนำเงินมาเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ของพวกเขาซึ่งเธอมั่นใจว่าจะเป็นหนทางเดียวที่

จะชุบชีวิตเธอจากความยากลำบากจากการเป็นชาวนาจน ๆ ได้

หนทางที่ว่านั้นคือ...นำมาเป็นค่าใช้จ่ายให้ศุภกิจ สามีเดินทางไปทำงานที่ประเทศไต้หวัน และแบ่งอีกส่วนหนึ่งไว้ชำระหนี้เพื่อนบ้าน และนำมาลงทุนประกอบอาชีพทำนาอีกครั้ง

ศุภกิจไปทำงานต่างแดนนาน ๓ ปี ในขณะที่ปัทมายังคงตั้งหน้าตั้งตาทำนาต่อไปด้วยความวิริยะอุตสาหะโดยไม่เคยเฉลียวใจเลยว่า การจากกันครั้งนั้นจะเป็นการจากกันตลอดไปของชีวิตคู่ที่ร่วมสุขร่วมทุกข์กันมา

หากการจากกันครั้งนี้มิใช่การจากตาย แต่เป็นการจากเป็น ที่ทำให้ชีวิตของเธอเสมือน...ตายทั้งเป็น

เวลาเปลี่ยน ใจคนเปลี่ยน...

จากศุภกิจที่เคยขยันขันแข็งเป็นหลักให้กับครอบครัวกับกลายเป็นไม้หลักปักเลนขาดความรับผิดชอบในฐานะสามีและพ่อของลูก

สามปีที่ผ่านไปนั้นทำลายความเป็นสามี ความเป็นพ่อ และความเป็นลูกผู้ชายของเขาไปอย่างหมดสิ้น

เมื่อศุภกิจเดินทางกลับเมืองไทยแล้ว กลับไม่ไปหาลูกเมียที่เฝ้ารอเขาอยู่ทุกขณะจิตเขาไม่รับผิดชอบต่อภาระหน้าที่และหนี้สินที่ร่วมกันก่อขึ้นทิ้งให้ปัทมาแบกภาระอันหนักอึ้งแต่เพียงลำพัง มิหนำซ้ำยัง

นำเงินที่กู้หนี้ยืมสินเขามา นำเงินที่ไปกอบโกยจากต่างแดนมาเพื่อไปเสพสุขกับหญิงอื่น ทั้งที่วิถีทางที่ได้เงินเหล่านี้มาคือ...การจำนองบ้านและที่ดินอันเคยเป็นรังรักของเขาเอง

และที่เจ็บยิ่งกว่านั้นคือรังรักที่ว่านี้เป็นบ้านของปัทมาเอง!

ลำพังน้ำพักน้ำแรงของปัทมาคนเดียวน่ะหรือจะสามารถหาเงินไปชำระหนี้สหกรณ์ฯ ได้การขาดหายไม่ส่งเงินทำให้ทางสหกรณ์ได้ส่งเจ้าหน้าที่มาเร่งรัดหนี้สินและดำเนินการทางศาล

๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ปัทมาชาวนาผู้ยากจนได้ถูกฟ้องศาล เธอตกเป็นจำเลยเพราะความรักแท้ ๆ

๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ ศาลจังหวัดชัยนาทได้สั่งให้ทำสัญญาประนีประนอม ยอมความกันโดยกำหนดรายละเอียดที่เธอต้องปฏิบัติตามดังนี้

ปัทมาต้องชำระเงินให้สหกรณ์ฯ ตามฟ้องจำนวน ๒๒๖,๒๖๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี กับค่าปรับในอัตราร้อยละ ๓ ต่อไปของเงินต้น ๑๕๕,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จและยอมชำระเสร็จและยอมชำระค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนที่ศาลไม่ส่งคืนให้พร้อมค่าทนายความอีก ๒๐,๐๐๐ บาท

จากนั้นปัทมาจะต้องนำเงินตามข้อตกลงดังกล่าวไปชำระให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ หากผิดนัดยินยอมให้โจทก์ยึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างนำออกขายทอดตลาดต่อไป

นั่นหมายความว่าปัทมาและลูกจะไม่มีบ้านอยู่อาศัย

สามีทิ้งพร้อมเชิดเงินหายไปและขณะนี้บ้านที่อยู่อาศัยมาตั้งแต่เกิดกำลังจะถูกยึด

เธอกำลังไร้คนรักและจะไร้ที่พักซุกหัวนอน

ภาวะมืดแปดด้านเกิดขึ้นกับเธอ จนต้องขอความช่วยเหลือไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยนาทและที่นั่นเธอได้รับความช่วยเหลือโดยส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านศึกษารายละเอียดสภาพความเดือดร้อน รวมทั้งพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งแนะนำให้ยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินหมุนเวียนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์แล้ว ซึ่งเรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

สำหรับปัญหาหนี้สิน ปลัดอำเภอได้รับเรื่องร้องเรียนขอกู้เงินกองทุนหมุนเวียนช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจนของปัทมาแล้ว

จากผลการสอบสวนสมควรพิจารณาเข้าหลักเกณฑ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี จึงส่งหลักฐานไปยังผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรสาขาจังหวัดชัยนาทให้พิจารณาแล้วแต่มีปัญหาเรื่อง

เอกสารยังไม่ครบเรื่องจึงยังยืดเยื้ออยู่

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เธอต้องรอ...รอ...และรอ?

และในขณะที่ยังรอคอยความหวังแห่งโชคชะตาอยู่นั้นเธอจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตที่ยังหมุนเวียนอยู่ ภาระค่าใช้จ่ายในการครองชีพ ค่าเล่าเรียนของบุตรคนเล็ก

ครั้งจะไปประกอบอาชีพเดิมก็ทำไม่ได้เพราะเจ้าของที่ดินเรียกเก็บเงินค่าเช่าล่วงหน้าทำให้หมดหนทางทำมาหากินจะหันไปทำอาชีพอื่นก็ไม่มีเงินลงทุน

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นจะยาวนานแค่ไหนก็ไม่มีใครทราบได้

ความขัดสนแร้นแค้นที่รัดตรึงเธออยู่นั้นจะผ่อนคลายลงบ้างได้อย่างไร?

จนกระทั่ง...เรื่องราวต่าง ๆ ได้ถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ โครงการที่สมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถพระราชทานเมตตาแก่พสกนิกรชาวไทยที่ทุกข์ยากของพระองค์

ทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ จึงได้รีบดำเนินการให้ความช่วยเหลือเร่งด่วนในเรื่องความจำเป็นเฉพาะหน้าเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนในเบื้องต้น โดยให้เงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพเพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยนาท นอกจากนี้หากมีปัญหาความเดือดร้อนอื่นทั้งด้านสุขภาพอนามัยการประกอบอาชีพก็จะพิจาณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมและจำเป็นต่อไป

ชีวิตที่เต็มไปด้วยปัญหาในวันข้างหน้าจะมีบทสรุปเช่นไร เกินวิสัยที่เธอจะคอย

แต่สำหรับชีวิตในวันนี้เธอมีเงินทุนเล็กๆ ก้อนหนึ่งที่ได้จากโครงการ “น้ำพระทัยพระราชทาน” ซึ่งเป็นเสมือนน้ำทิพย์ชโลมจิตใจที่แห้งแล้งเหี่ยวเฉาของเธอให้ชุ่มชื้นขึ้น

เธอได้เสพกำลังใจที่อิ่มเอมจากสถาบันพระมหากษัตริย์ที่เคารพเทิดทูนสูงสุด ผละจากสถาบันทางสังคมที่เอื้ออาทรให้แก่กันและกัน

ชีวิตคนก็เท่านี้จะเอาอะไรกันมากมาย ในเมื่อคนที่เธอรักและไว้ใจที่สุดยังทำร้ายหักหลังเธอได้ แต่กับคนที่เธอไม่รู้จักกลับช่วยเหลือเธอตามกำลังที่สามารถจะช่วยได้ฉะนั้นเพียงเท่านี้สำหรับชีวิตผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งในสังคมอย่างเธอก็นับว่าเป็นกำไรชีวิตที่เข้ามาทดแทนกำไรการค้าซึ่งเธอไม่เคยรับเลยตลอดชีวิตของเธอ...

ขออย่ายอมแพ้...แม้จะสิ้นหวัง

น้ำฟ้า (นามสมมุติ) อยู่ในวัยทำงานเธอเป็นกำลังของชาติได้อย่างแน่นอนถ้าเธอไม่ยอมพ่ายแพ้แก่ชีวิตเสียก่อน

วัยของน้ำฟ้าเพียง ๒๙ ปีเท่านั้น

บ้านเดิมของเธออยู่ที่อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐมเมืองส้มโอหวานข้าวสารขาว ลูกสาวสวย

น้ำฟ้าจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นลูกคนสุดท้ายของครอบครัวพ่อของเธออายุได้ ๖๓ ปี แล้ว ในอดีตพ่อเคยเป็นกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ปัจจุบันไม่ได้รับการคัดเลือก พ่อจึงอุทิศตนช่วยเหลือกิจกรรมทางศาสนาเป็นไวยาวัจกรวัด

ส่วนแม่ของน้ำฟ้าอายุได้ ๕๔ ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพเพราะแม่มีปัญหาด้านสุขภาพ ป่วยเป็นโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูง เข้ารับการรักษาพยาบาลอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาล

ทั้งพ่อและแม่ของน้ำฟ้าอยู่ในวัยปลายชีวิตแล้ว มีรายได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ จากการทำเกษตรกรรม แต่ส่วนใหญ่แล้วต้องรับความช่วยเหลือเลี้ยงดูจากลูก ๆ

พี่ชายคนโตของน้ำฟ้าอายุ ๓๔ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันเดียวกับพี่ชายรับราชการมีรายได้เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

พี่ชายคนที่สองอายุ ๓๔ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสถาบันเดียวกับพี่ชายรับราชการมีรายได้เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

พี่สาวคนที่สามอายุ ๓๐ ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก

มหาวิทยาลัยเปิดทำงานมีรายได้เดือนละ ๕,๕๐๐ บาท

พ่อและแม่มีภาระต้องเลี้ยงดูหลานชายของน้ำฟ้า ลูกชายของพี่ชายคนโตซึ่งแยกทางกับภรรยา และนำลูกชายอายุได้ ๑๒ ปี กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษามาให้บิดามารดาดูแล

หลังจากจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเมื่อปี ๒๕๓๔ น้ำฟ้าได้เข้าทำงานในโรงงานผลิตตุ๊กตาเซรามิกในอำเภอบ้านเกิด ทำได้เพียงปีเดียวก็ลาออกไปทำงานเป็นพนักงานของบริษัททอผ้า

ในวัยสาวน้ำฟ้าพบรักกับชายที่เป็นสามีคนแรก ครองคู่อยู่กินด้วยกันโดยมิได้จดทะเบียนสมรส

น้ำฟ้าลาออกจากที่ทำงานเดิมไปทำงานเป็นพนักงานขายที่ร้านวีดิโอแห่งหนึ่งที่จังหวัดนนทบุรี

น้ำฟ้าและสามีถึงคราวที่จะต้องลาจากกัน

ต้นปี ๒๕๓๕ สามีของน้ำฟ้าเข้ารับการตรวจสุขภาพและเจาะเลือดเพื่อเข้ารับการเกณฑ์ทหาร ปรากฏว่าสามีติดเชื้อเอชไอวี

เสมือนสายฟ้าฟาดลงกลางใจ...

เมื่อสามีติดเชื้อเธอในฐานะภรรยาจะรอดพ้นจากอันตรายจากโรคร้ายไปได้อย่างไร

น้ำฟ้าติดโรคเอดส์จากสามีแล้ว

และทุกข์หนักซ้ำสองคือ

น้ำผึ้งที่ว่าหลานของน้ำฟ้า ก็กลับหลายเป็นยาขมไปเสียแล้ว

เพราะในขณะเดียวกันนั้นเอง สามีก็ปันใจให้กับหญิงอื่นด้วย

น้ำฟ้าจึงตัดสินใจเลือกทางเดินใหม่ให้กับชีวิตตนเอง

เธอเดินทางกลับบ้านไปอยู่กับพ่อและแม่ที่บ้านเดิม

เธอพยายามทำใจกับชะตาชีวิต ศึกษาถึงการดูแลตนเองด้วยการออกกำลังกาย รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ศึกษาธรรมะ และทำจิตใจให้สงบ

เธอใช้ชีวิตเหมือนคนปกติทั่วไป โดยที่ไม่เคยได้รับการรักษาโดยตรง

หรือรับประทานยารักษาโรคแต่อย่างใด

ในปลายปีนั้นเอง น้ำฟ้าพบรักใหม่อีกครั้งหนึ่งและได้ครองคู่อยู่กันสามีคนที่สอง ซึ่งทำงานเป็นช่างเทคนิคในบริษัทเดียวกัน

ด้วยความรักล้นหัวใจและเกรงว่าจะถูกทอดทิ้ง

น้ำฟ้าปิดบังสามีใหม่ไม่ให้ทราบความจริงแห่งชีวิตของเธอ

โชคดีที่ทั้งสองคนไม่มีลูกด้วยกัน

ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันไปได้สักพัก โดยน้ำฟ้าปิดบังการป่วยของตนเองตลอดมาก็ถึงคราวเข้าตาจน...

เมื่อสภาพร่างกายของน้ำฟ้าไม่สามารถต้านทานโรคต่อไปได้อีกหลังจากเวลาผ่านไปได้ ๘ ปี เธอมีอาการท้องเสีย ไข้ขึ้นสูง อาเจียน น้ำหนักตัวลด ร่างกายซูบผอมมากจากเดิมน้ำหนัก ๔๕ กิโลกรัม เหลือเพียง ๓๕ กิโลกรัม

เธอได้ไปตรวจเลือดที่คลินิกนิรนามของสภากาชาดไทย

ที่นั่นเธอได้รับรู้ว่าภูมิต้านทานของเธอเหลือต่ำมาก เจ้าหน้าที่แนะนำให้เธอเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาล

เมื่อเกิดอาการป่วยอย่างแรง เธอจึงถูกนำตัวเข้ารักษาในโรงพยาบาล

เมื่ออาการดีขึ้นและกลับมารักษาตัวที่บ้าน น้ำฟ้าจึงคิดว่าทางเลือกของเธอมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น

นั่นคือ...สารภาพความจริงกับสามี

ด้วยเธอหวังในความรักและความผูกพัน

แต่การมิได้เป็นไปดั่งที่คิด

สามีแสดงความรังเกียจ

ความรักความหวังของเธอพังภินท์

น้ำฟ้าเดือดร้อน คิดมาก มีความวิตกกังวลสูง ไม่สามารถทำงานได้เหมือนเดิม

เธอไม่สามารถจะอดทน อดกลั้น ต่อแรงกดดันที่เกิดขึ้นในชีวิตได้

แพทย์ได้ให้เธอหยุดพักรักษาตัวเป็นเวลา ๔ เดือน น้ำฟ้าจึงตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง

เธอไปปฏิบัติธรรมและนั่งสมาธิที่วัด

เธอเข้ารับการตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์เป็นประจำทุกเดือนในการไปตรวจรักษาแต่ละครั้งจำเป็นต้องจัดซื้อยาฆ่าเชื้อรา และยาควบคุมเม็ดเลือดขาวซึ่งมีราคาสูง

ขณะนี้น้ำฟ้าไม่มีเงินเดือนเพราะต้องลาพักงาน พ่อแม่ก็แก่เฒ่าไม่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำที่จะมาช่วยเหลือเธอได้

พี่น้องเขาก็มีครอบครัวของเขาที่ต้องดูแล ไม่มีใครสามารถช่วยเหลือจุนเจือเธอได้

น้ำฟ้ามีบริการประกันสังคม แต่ไม่สามารถเบิกจ่ายเงินทดแทนผลประโยชน์จากการเจ็บป่วยกรณีโรคร้ายแรงนี้ได้

เมื่อพบทางตัน น้ำฟ้าตัดสินใจเขียนจดหมายขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

เรื่องราวของน้ำฟ้าถูกส่งมายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

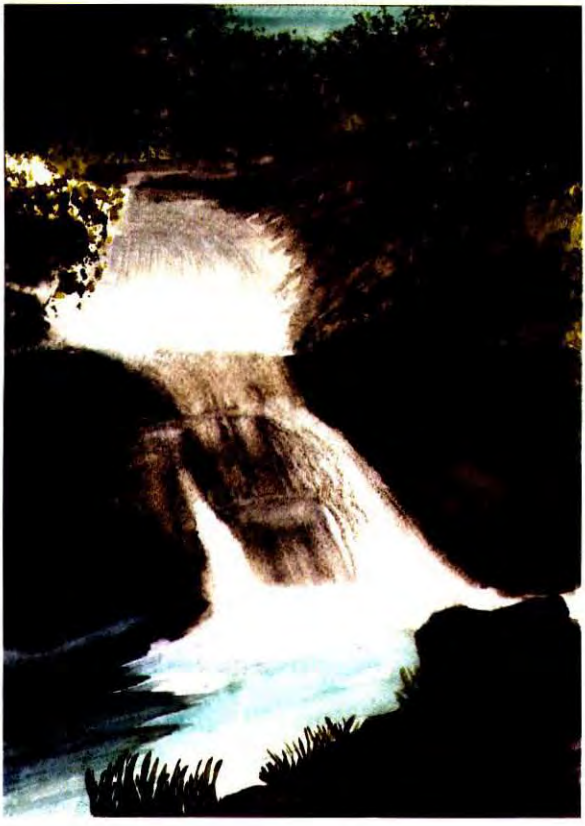
"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ประสานกับนักสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์เพื่อขอความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้

และด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน

น้ำฟ้าได้รับเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายระหว่างพักรักษาตัวเป็นเงิน ๓,๕๐๐ บาท

เส้นทางชีวิตของน้ำฟ้ายังต้องดำเนินต่อไปขอเป็นกำลังใจให้แก่น้ำฟ้า

ขออย่ายอมแพ้...แม้จะสิ้นหวัง

สายธารน้ำทิพย์

การให้การศึกษาแก่บุตรหลาน คือการติดอาวุธทางปัญญาให้แก่พวกเขา

ศันสนีย์ ในวัยสาวน้อย ๑๖ ปี พักอาศัยอยู่กับแม่สาและยายสมที่บ้านในตำบล หนองไม้แดง อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

เธอเป็นลูกสาวโทนของพ่อทัดและแม่สา และถ้าหากวันนี้สาวน้อยยังมีผู้ให้กำเนิดเป็นผู้ดูแลบำรุงรักษาเธอครบทั้ง ๒ คน ชีวิตของเธอคงอบอุ่นและไม่ขาดแคลนเช่นนี้

พ่อทัดของเธอบุญน้อย ลาลับจากโลกนี้ไปเสียก่อน เขาถูกลอบยิงเสียชีวิตไปเมื่อประมาณ ๑๒ ปี เศษมาแล้ว ซึ่งตอนนั้นศันสนีย์เพิ่งอายุได้เพียง ๔ ขวบเอง

เธอยังเล็กเกินไปที่จะรู้ซึ้งถึงความเศร้าโศกจากการสูญเสียบิดาไปในคราวนั้น เธอรู้แต่เพียงว่าแม่ของเธอร่ำให้อาลัยรักพ่อปิ่มว่าจะขาดใจ และพ่อก็จากเธอไปและปล่อยให้เธอผู้เป็นลูกต้องอยู่กับแม่แต่เพียงเดียวดาย

เสาหลักขาดไปแล้ว ...

แต่แม่และเธอยังต้องดำรงอยู่ในโลกนี้ต่อไป

ตราบจนกระทั่งอีก ๖ ปี ต่อมาหลังจากพ่อทัดถึงแก่กรรมไปแล้ว จากความจำเป็นของชีวิต แม่สาก็ได้เพื่อนคู่คิดมิตรคู่ใจคนใหม่ และได้อยู่กินกันโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส วินัย สามีใหม่ของแม่สาประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

แล้วศันสนีย์ยังมียายอยู่อีกคนหนึ่ง คอยเป็นผู้บำรุงขวัญและกำลังใจ

ให้เธอ และเฝ้าเลี้ยงดูเธอมาจนเติบใหญ่

ยายสมของศันสนีย์ในวัย ๕๕ ปี ประกอบอาชีพขายของชำอยู่และแม่สาของเธอในวัย ๓๖ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างซักรีด มีรายได้ ๓,๐๐๐ บาทต่อเดือน

รายได้ของยายไม่สามารถนับเป็นตัวเป็นตัวเลขในจำนวนที่แน่นอนได้ ส่วนของแม่นั้นเมื่อเทียบกับค่าครองชีพในปัจจุบันแล้วก็นับว่าเป็นจำนวนน้อยนิดเสียเหลือเกิน

แต่ถึงอย่างไรศันสนีย์ก็ต้องเรียนหนังสือ

เพราะการศึกษาจะทำให้เธอดำรงตนอยู่ในโลกนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิ

เธอได้เข้าเรียนในโรงเรียนชลบุรี "สุขบท" จังหวัดที่เป็นบ้านเกิดของเธอ และได้เรียนจนกระทั่งถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ แผนกคณิตวิทย์

ศันสนีย์เป็นเด็กใฝ่เรียนใฝ่รู้ เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เคยได้รับเกียรติบัตรเป็นนักเรียนมีมารยาทดีเด่น ได้รับรางวัลชนะเลิศในการคัดเลือกนักเรียนเพื่อรับรางวัลพระราชทานระดับจังหวัด นักเรียนผู้ร่วมกิจกรรมดีเด่น ได้รับเกียรติบัตรจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ เพื่อแสดงว่าเป็น ผู้ทำกิจกรรมที่ดีเด่นด้านความกตัญญูกตเวที ได้รับรางวัลชนะเลิศตอบปัญหาทางวิทยาศาสตร์ ระดับชั้น ม.๒ รางวัลชนะเลิศอันดับ ๒ แข่งขันเปิดพจนานุกรม-ภาษาอังกฤษ ฯลฯ

การเรียนและความประพฤติของเธอนับได้ว่าเป็นแบบฉบับที่ดีของเยาวชนไทย

ในชีวิตของศันสนีย์มีแม่สาเป็นเสาหลัก และเสาหลักต้นนี้ก็มีรายได้จำกัดจำเขี่ยเสียเหลือเกินครอบครัวของเธอจึงต้องประสบกับปัญหาความเดือนร้อนด้านการครองชีพ และเธอก็ขาดแคลนค่าใช้จ่ายทางการศึกษา

การศึกษาของเด็กรุ่นใหม่ อาจารย์จะให้ทำรายงานและแฟ้มสะสมงานเพื่อเป็นตัวช่วยให้กับคะแนนในการศึกษา และเอกสารเหล่านี้ก็ต้องพิมพ์

ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อความสวยงามสำหรับครอบครัวที่พอมีฐานะหน่อย ก็จะต้องจัดซื้อจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์มาให้ลูกหลานของตนได้ฝึกมือพิมพ์และเรียนรู้ระบบต่าง ๆ ของเครื่อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ตนเองในภายภาคหน้า เพราะปัจจุบันนี้ในโลกของยุคสารสนเทศ ผู้ที่ยังใช้คอมพิวเตอร์ไม่เป็นย่อมเป็นผู้ที่อยู่ล้าหลังกว่าคนอื่น เพราะคนในโลกได้ก้าวไปกันเร็วมาก นักเรียนนักศึกษาจึงต้องเร่งพัฒนาตนเองให้ทักษะด้านนี้ และนอกจากนี้ยังได้ใช้ประโยชน์ในการจัดทำรายงานส่งอาจารย์อีกด้วย

แต่สำหรับผู้ที่ยังขาดแคลนเงินทองอยู่ ก็จำเป็นจะต้องไปจ้างเขาพิมพ์และพริ้นท์งานส่งการบ้านให้อาจารย์ สนนราคาในการผลิตงานด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ระดับมาตรฐาน ก็ตกหน้าละ ๑๕ บาท สำหรับกระดาษขนาด A๔ ส่วนราคาพรินท์ก็ตกแผ่นละ ๓๐ บาท

ในการจ้างพิมพ์งานแต่ละครั้ง ศันสนีย์ต้องใช้เงินไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ บาทและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาใกล้สอบ แต่ละอาจารย์ก็จะให้งานเด็กมากเป็นพิเศษ เพื่อให้เป็นคะแนนช่วยในการสอบตามระบบการศึกษาสมัยใหม่ก็ยิ่งทำให้ครอบครัวของศันสนีย์ซึ่งมีรายได้น้อยอยู่แล้วต้องประสบปัญหาความเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น

เรื่องของศันสนีย์ถือว่าเป็นเรื่องหนึ่งที่สังคมต้องหยิบยื่นโอกาสให้แก่เธอ

ผู้อำนวยการโรงเรียนได้พิจารณาแล้วเห็นว่าศันสนีย์เป็นเด็กรักเรียนและต้องประสบปัญหาค่าใช้จ่ายในการเรียน จึงได้พิจารณาให้เธอกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาของรัฐบาลได้ ทั้งนี้ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการกองทุนจังหวัดชลบุรีแล้ว ได้อนุมัติเงินช่วยเหลือจากกองทุนฯ เป็นเงินปีละ ๑๒,๐๐๐ บาท เบิกจ่ายเงินช่วยเหลือให้เป็นรายเดือน เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท

ในความเป็นจริงของชีวิต เรื่องราวของศันสนีย์ยังมีรายละเอียดไปยิ่งกว่านี้อีกมากมาย

เธอได้ทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

แล้วเรื่องราวของเธอก็ได้ร้อยเรียงเป็นตัวอักษรเข้ามาอยู่ในแฟ้มของ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"ซึ่งเป็นเสมือนดั่งสายธารน้ำทิพย์ที่หลั่งรินมาจากฟ้าเบื้องบน เพื่อชโลมไล้ความแห้งผากในหัวใจของผู้ตกทุกข์ได้ยาก ให้หมดสิ้นไป และน้ำทิพย์ในสายธารแห่งนี้ดื่มกินได้ไม่มีวันหมดสิ้น

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ซึ่งดำเนินงานโดยสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามพระราชเสาวณีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จึงได้พิจารณาสมทบเงินช่วยเหลือเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดซื้ออุปกรณ์การศึกษาเพิ่มเติม ให้ตามความประสงค์ของศันสนีย์ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชลบุรี หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด โดยเฉพาะปัญหาด้านการศึกษา จะพิจารณาให้การสงเคราะห์และจัดสรรเงินทุนการศึกษาต่อเนื่องให้ตามความเหมาะสมและความจำเป็น

ในปีการศึกษาต่อมา **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับผู้อำนวยการของโรงเรียน และประชาสงเคราะห์จังหวัดชลบุรี เพื่อศึกษารายละเอียดสภาพความเดือดร้อนเพิ่มเติมแล้ว

ศันสนีย์ยังคงประสบปัญหาเดือดร้อนอยู่

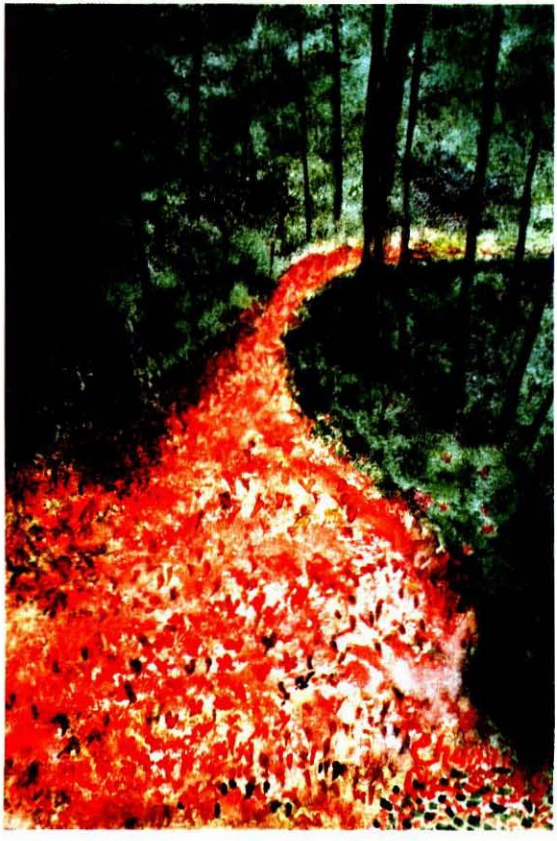
ตอนนี้เธอเรียนหนังสืออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แล้ว มีภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งค่าลงทะเบียน ค่าบำรุงการศึกษา อุปกรณ์การศึกษา และอย่างอื่นอีกจิปาถะเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก แม้ปัจจุบันเธอจะได้รับทุนกู้ยืมจากรัฐบาล โดยจ่ายเป็นรายเดือน เดือนละ ๑,๐๐๐ บาท แล้วแต่ก็ยังไม่เพียง

พอช่วยเหลือตนเองอยู่ดี

สายธารน้ำทิพย์สายนั้นยังไหลรินต่อไปโดยไม่มีวันหมดสิ้น

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จึงได้ช่วยแบ่งเบาภาระความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัวของศันสนีย์ และเป็นขวัญกำลังใจแก่สาวน้อยผู้มีผลการเรียนความประพฤติ และกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม โดยจัดสรรทุนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโครงการซิตี้แบงก์เพื่อเด็กยากจน ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างสภาสังคมสงเคราะห์ ฯ กับซิตี้แบงก์ให้แก่ศันสนีย์ เพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๕,๔๐๐ บาท

ณ วันนี้ ด้วยพลังจากสายธารน้ำทิพย์แห่งนี้ ได้ช่วยให้ศันสนีย์เยาวชนผู้จะเป็นพลังอันเข้มแข็งและอนาคตที่ดีของประเทศชาติ ก้าวเดินไปข้างหน้าบนเส้นทางของการศึกษาอย่างมั่นใจและมั่นคง

ปลายชีวิต

บั้นปลายชีวิตที่ทุกคนใฝ่ฝันหาคือการมีชีวิตที่สุขสงบ สะดวกสบาย และที่สำคัญคือมีสุขภาพแข็งแรงปราศจากโรคภัย

แต่จะมีสักกี่คนที่ ณ บั้นปลายฝันของเขานั้นจะเป็นจริง

ลุงชุมพร ราษฎรชราวัย ๗๕ ปี เกิดและเติบโตที่จังหวัดนครปฐม พอเข้าสู่วัยฉกรรจ์มีชีวิตคู่เขาก็อพยพโยกย้ายผันชีวิตไปตั้งรกรากหลักแหล่งทำมาหากินอยู่ที่บ้านหนองผาสุข ตำบลแสนสุข อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี กับภรรยาคู่ชีวิต

ลุงชุมพรเป็นหนึ่งในบรรดาผู้สูงอายุที่ไม่มีโอกาสได้สมหวังในบั้นปลาย ชีวิต

เส้นทางฝันอันสวยงามของชายชรามิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ หากแต่เป็นหนามกุหลาบที่คอยทิ่มแทงบั่นทอนความสุขที่แทบจะไม่มีหลงเหลืออยู่ของลุงชุมพร

ความสุขเดียวที่ยังคงเยียวยาชีวิตของลุงชุมพรได้คือการมีเพื่อนชีวิตคู่ทุกข์คู่ยากที่คอยห่วงหาอาทรรู้ร้อนรู้หนาวร่วมไปกับเขา นั่นคือการมีศรีภรรยา นับเป็นรางวัลแห่งชีวิตที่ล้ำค่าที่สุด

ลุงชุมพรมีชีวิตในวัยเด็กที่ไม่สวยงามนัก เขาจบการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียนพระปฐมเจดีย์ พอจบมาก็มีโอกาสเลือกงานได้ไม่มากนัก และโอกาสที่เปิดกว้างที่สุดสำหรับคนความรู้น้อยคือการประกอบอาชีพค้าขาย...ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย

ลุงชุมพรมีพี่น้อง ๘ คน แต่ต่างคนต่างแยกครอบครัวไปหมดแล้ว จะ

มีการติดต่อกันบ้างเป็นครั้งคราวก็ในยามมีธุระจำเป็น

เมื่อถึงวัยแห่งความรัก ลุงชุมพรเลือกภรรยาที่พร้อมจะร่วมสุขร่วมทุกข์อยู่กับเขาตลอดชีวิต ภรรยาที่เป็นคู่ครองที่ถูกต้องทั้งทางพฤตินัยและนิตินัยคนนั้นคือลำดวน

ลำดวน หญิงสาวที่ซื่อสัตย์ต่อชายคนรัก มุ่งมั่นปลูกต้นรักและทะนุถนอมดูแลประคับประคองชีวิตคู่จนปัจจุบันเธอล่วงเข้าสู่วัย ๖๕ ปี ความรักที่เคยมียังคงไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไปคือสังขารที่เริ่มเสื่อมโทรม แต่สำหรับความรักแล้วยังคงแข็งแกร่ง ไม่ผุกร่อนไปตามกาลเวลา

ในวัยสาวลำดวนคือมิตรแท้ข้างกายลุงชุมพร หนักเอาเบาสู้ลำบากลำบนเลี้ยงครอบครัวที่มีลูก ๆ อีก ๔ ชีวิตด้วยกัน

ด้วยความอดทนขยันขันแข็ง ทำให้สองสามีภรรยาบากบั่นส่งเสียให้ลูกๆ เรียนจนจบมหาวิทยาลัย และเติบใหญ่มีการงานที่มั่นคง

บุตรสาวคนโต ปราณี อายุ ๕๐ ปี แยกครอบครัวไปอยู่กับสามีที่กรุงเทพฯ

บุตรชายคนรอง คำนวณ อายุ ๔๔ ปี เป็นอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนเทศบาลมิตรภาพแต่งงานและแยกครอบครัวไปแล้ว

บุตรคนที่สาม จีรา อายุ ๔๒ ปี รับราชการครูที่จังหวัดศรีสระเกษ

ส่วนบุตรชายคนเล็ก เฉลิมชัย อายุ ๔๐ ปี กลับมีชีวิตที่พลิกผันแตกต่างไปจากพี่ๆ เขาเข้าไปพัวพันกับยาเสพติดจนในที่สุดต้องโทษคดีรับซื้อเฮโรอีน ถูกศาลตัดสินจำคุก ๑๕ ปี

ชีวิตของลุมชุมพรและภรรยาที่เคยแข็งขันก็เปลี่ยนแปลงไปเมื่อสังขารเริ่มเสื่อมโทรมโรคภัยเริ่มคุกคาม

ลุงชุมพรป่วยเป็นโรคไส้เลื่อนและโรคชรา เจ็บออด ๆ แอด ๆ ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิ์ประสงค์อยู่บ่อย ๆ แต่โชคดีที่ไม่ต้องเสียค่ารักษาพยาบาล เนื่องจากเป็นผู้สูงอายุและบุตรชายสามารถเบิกค่ารักษากับทางราชการได้ นอกจากค่ายานอกบัญชีหลักเท่านั้นที่จำเป็นต้องจัดซื้อ

ด้วยตนเอง

ลุงชุมพรเคยเข้ารับราชการผ่าตัดที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดสองหน ด้วยโรคต่อมลูกหมากโต ไส้เลื่อน จากนั้นมาสุขภาพก็ไม่เหมือนเดิม หัวใจอยากจะทำงานแต่ร่างกายไม่สามารถทำตามได้

ส่วนลำดวนป่วยเป็นโรคความดันโลหิตสูง เบาหวานและเจ็บปวดกระดูกสันหลัง นานวันเข้าก็เรื้อรังและรุนแรงมากขึ้นจนไม่สามารถประกอบอาชีพช่วยเหลือเลี้ยงดูตนเองได้

บัดนี้สองสามีภรรยาวัยชราพักอาศัยอยู่เพียงลำพัง โดยมีคำนวนบุตรชายคนรองคอยดูแลเรื่องอาหารการกิน

ส่วนลูกคนอื่น ๆ ดูเหมือนว่าความเป็นลูกยังคงอยู่ในจิตวิญญาณพ่อกับแม่ แต่ความเป็นพ่อกับแม่ดูเหมือนจะจบสิ้นไปแล้วจากจิตวิญญาณของพวกเขา นับจากวันที่ปีกเริ่มกล้าขาเริ่มแข็งสามารถนำพาชีวิตโบยบินไปตามทางของตน โดยไม่ย้อนกลับมามองดู ผู้ให้กำเนิดปีกและขา

ชีวิตที่น่าเศร้าของผู้ชราคือการถูกลูกหลานทอดทิ้งไม่เหลียวแล ร่างกายที่เหี่ยวย่นปกคลุมหัวใจที่แห้งเหี่ยวทำให้ลุงชุมพรและภรรยากลายเป็นผู้สูงอายุที่มีปัญหา ทั้งในด้านสุขภาพ ที่ต้องรับการรักษาอย่างต่อเนื่อง และสภาพจิตใจที่ไม่มีลูก ๆ ปรนนิบัติดูแล

การช่วยเหลือตนเองดูจะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ชีวิตที่เหลืออยู่มีความหมายขึ้นมา แม้ลุงชุมพรจะมีบุตรชายคนรองให้การดูแลช่วยเหลืออยู่แล้ว แต่บางครั้งลูกก็ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ เงินเดือนชักหน้าไม่ถึงหลังตามวิสัยข้าราชการไทย

ดังนั้นลุงชุมพรจึงทำเรื่องขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์โดยผ่านทาง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อขอพึ่งพระบารมีแห่งพระเมตตาของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่ของปวงชนชาวไทย

และแล้วลุงชุมพรก็ได้รับพระทัยพระราชทาน ซึ่งเป็นเสมือนรางวัล

ชีวิตอันล้ำค่าที่ประทานมาจากเบื้องบน โดยสภาสังคมสงเคราะห์ ฯ ได้พิจารณาให้เงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นเงินจัดซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นและค่าใช้จ่ายเบื้องต้นในการครองชีพ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

ส่วนการให้ความช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์คอยดูแลให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุทั้งสองตามความจำเป็น และความเหมาะสมต่อไป

รางวัลนี้จะเป็นพลังให้ลุงชุมพรและภรรยาสามารถต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ และเติมกำลังใจให้กับหัวใจที่แห้งแล้ง ให้กลับสดชื่นมีชีวิตชีวาในบั้นปลายชีวิตต่อไป

จังหวะชีวิต

ละออง มีบ้านพักอยู่ที่ถนนร่มเกล้า แขวงคลองสองต้นนุ่น เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานครเมืองที่มีคนอยู่กันหนาแน่นมากที่สุดในประเทศไทยเมื่อเทียบกับเนื้อที่ของแผ่นดิน ที่พักของเธอเป็นแฟลตของการเคหะแห่งชาติ

ละอองผ่านร้อนผ่านหนาวมาได้ ๓๔ ปี เธอเรียนหนังสือได้จนจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ นี้เอง

พ่อจำรัสผู้ชราของเธออายุได้ ๗๕ ปี ขาดผู้ดูแล จึงต้องเข้าอยู่ในความอุปการะของสถานสงเคราะห์คนชรา จังหวัดนครราชสีมา ถิ่นที่ห่างไกลจากลูกและหลานที่จะเดินทางไปเยี่ยมเยียนได้เพราะขาดปัจจัยสำคัญคือเงินที่ต้องใช้จ่ายในการเดินทาง ความว้าเหว่และความเหงาในวัยปลายของชีวิตจึงเป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นแล้วกับพ่อจำรัส

ส่วนแม่จันทร์ได้คืนลมหายใจให้ธรรมชาติไปแล้ว

พ่อจำรัสและแม่จันทร์มีลูกเพียง ๒ คน

สะอาด พี่สาวของละออง มิได้ใช้ชีวิตให้ใสสะอาดสมชื่อ เธอจำหน่ายยาบ้า ยาที่ทำให้ผู้เสพขาดสติสัมปชัญญะ สามารถทำในสิ่งที่คนปกติธรรมดาไม่สามารถทำได้

สะอาดก้าวผิดจังหวะของชีวิต เธอจึงต้องไปชดใช้กรรมหนักนี้เป็นเวลา ๕ ปี ในทัณฑสถานหญิงธนบุรี

ละอองมาลงหลักปักฐานกับสามีคือสมชาย วัย ๔๑ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนในย่านลาดพร้าว กรุงเทพฯ

เดิมทีสมชายมีอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง รายได้ก็พอประทะประทังกันไป แต่พออยู่ไป ๆ สุขภาพของเขาทรุดโทรม ป่วยเป็นโรคหอบหืด ต้องเข้ารับการรักษาเป็นประจำและต่อเนื่องที่โรงพยาบาลรามาธิบดี แพทย์ให้ยามารับประทานและต้องพ่นยากันทุก ๔ ชั่วโมง

เขาทำเรื่องขอรับการสงเคราะห์จากโรงพยาบาล แผนกสังคมสงเคราะห์ก็ได้ให้ความอนุเคราะห์เรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลทั้งหมด แต่ค่ายานอกบัญชีหลักนั้นตามกฎระเบียบแล้ว ผู้ป่วยต้องเป็นผู้จ่ายค่ายาเอง

จากการป่วยเป็นโรคหอบหืดอย่างหนักนี้เอง ทำให้สมชายไม่สามารถประกอบอาชีพได้

จังหวะชีวิตของเขาสะดุดเสียแล้ว

สมชายและละอองมีลูกด้วยกัน ๒ คน

ศิริลักษณ์ ลูกสาวคนโตอยู่ในวัย ๑๗ ปี กำลังเรียนอยู่ในระดับ ปวช. ชั้นปีที่ ๒

สมศักดิ์ ลูกชายคนเล็ก อายุ ๗ ขวบ กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนรัฐบาล

สมศักดิ์ไม่ต้องเสียค่าเทอม จึงยังคงเรียนต่อไปได้ แต่ศิริลักษณ์ต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคันเนื่องจากพ่อของเธอป่วย ไม่สามารถทำการงานได้ จึงไม่มีค่าเล่าเรียนไปใช้จ่าย

จังหวะชีวิตของสาวน้อยต้องสะดุดไปกลางคันเสียแล้ว

อนาคตทางการศึกษาของเธอจึงสิ้นสุดไปด้วยความจำเป็นของครอบครัวเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก

หากมีผู้ใจบุญโอบอุ้มเธอไว้ช่วยให้เธอก้าวเดินไปตามจังหวะชีวิตของเธอตามที่ควรจะเป็นได้ก็คงจะเป็นบุญกุศลแก่ตัวเธอ !!!???

ภาระอันหนักอึ้งของครอบครัวถูกทิ้งไว้ให้กับละอองแต่เพียงผู้เดียว

ก่อนหน้านี้ละอองมีอาชีพเป็นพนักงานเก็บค่าโดยสารรถประจำทางขององค์การขนส่งมวลชนมีรายได้เดือนละ ๖,๒๐๐ บาท และมีค่าเบี้ยเลี้ยง

ปฏิบัติงานอีกวันละ ๒๐ บาท

ด้วยเหตุผลใดไม่ปรากฏ เธอขาดงานติดต่อกันถึง ๘ วันโดยไม่มีใบลา จึงถูกให้ออกจากงานเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๔ คือปีที่ผ่านมานี้เอง

ละอองก้าวผิดจังหวะชีวิตเสียแล้ว

เมื่อต้องถูกให้ออกจากงาน เธอก็หาอาชีพใหม่ทำ คือรับจ้างประดิษฐ์ตุ๊กตาผ้า มีรายได้วันละ ๖๐ บาท

บ้านพักที่เธออาศัยอยู่กับสามีและลูกเป็นแฟลตการเคหะชุมชนร่มเกล้า เธอเช่าอยู่ในอัตราค่าเช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาทมีค่าใช้จ่ายเป็นค่าน้ำประปาและไฟฟ้า เฉลี่ยเดือนละ ๕๐๐ บาท

เนื่องจากครอบครัวขาดรายได้หลักไปแล้ว จึงต้องติดค้างชำระค่าเช่าติดต่อกันเป็นเวลานานถึง ๔ ปี และปีใหม่นี้ก็เริ่มเข้าปีที่ ๕ แล้ว นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จนถึงปัจจุบัน ละอองติดค้างค่าเช่าเป็นเงินจำนวนสูงถึง ๑๕๐,๐๐๐ บาท

การเคหะแห่งชาติจึงได้ดำเนินการทางศาลฟ้องขับไล่ และให้ชำระค่าเช่าที่ติดค้างทั้งหมด

ค่าใช้จ่ายในบ้านไม่ลงตัวกับรายรับ ละอองจึงต้องไปกู้หนี้ยืมสินเพื่อมาใช้จ่ายในครอบครัว เป็นหนี้สินนอกระบบ ต้องเสียดอกเบี้ยให้เจ้าหนี้สูงถึงร้อยละ ๒๐-๒๕ บาท ต่อเดือน

รวมหนี้สินของเธอทั้งหมดเป็นยอดเงินถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และยังต้องผ่อนชำระดอกเบี้ยเดือนละ ๕,๕๐๐ บาท

เมื่อไม่มีเงินจ่ายตามสัญญา หนี้ลูกโซ่ของเธอก็ทวีดอกเบี้ยขึ้นอย่างรวดเร็ว

เจ้าหนี้ตามเร่งรัดและทวงถาม ละอองต้องพยายามหลบลี้หนีหน้าเจ้าหนี้ เพราะเกรงจะถูกทำร้ายร่างกาย ทำให้ไม่สามารถทำมาหากินได้เต็มที่

หากจังหวะชีวิตของคนเราก้าวพลาดไปเพียงครั้งเดียว และยังไม่สามารถถอยกลับคืนได้ก็จะพาให้ทุกจังหวะชีวิตในก้าวต่อไป เกิดการเรรวน

เซและอาจถึงกับทรุดได้

เรื่องยังมิได้จบเพียงแค่นั้น สมศักดิ์ลูกชายคนเล็กของเธอยังป่วยด้วยอาการของโรคหอบหืดและโรคเลือด ซึ่งเป็นโรคที่กินเงินทั้งนั้น

เมื่อหมดหนทางที่จะก้าวเดินต่อไป เธอก็แหงนมอง **"ฟ้าเบื้องสูง"** ซึ่งเป็นที่พึ่งแห่งสุดท้ายแห่งเดียวในชีวิตทีอับจนหนทาง และในบางจังหวะชีวิตที่ก้าวผิดพลาดไป

เธอทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์แก่ชิวิตที่มืดมนของเธอและครอบครัว

แล้ว **"ฟ้าเบื้องสูง"** ก็ประทานแสงสว่างมาเป็นแสงสว่างที่ไม่มีวันดับและจะส่องสว่างอยู่เช่นนั้นตลอดไปชั่วกาลนาน เพื่อบรรเทาร้อนผ่อนเย็นให้แก่มนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ทุกเพศทุกวัยที่ขอประทานความเมตตา

ทุกก้าวอย่างแห่งจังหวะชีวิตของละออง ถูกร้อยเรียงเรื่องราวเป็นตัวอักษร และบันทึกเข้าไว้ในแฟ้ม "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ซึ่งดำเนินงานโดยสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระผู้พระราชทานพระเมตตาแก่ประชาชนผู้ยากไร้ของพระองค์ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

น้ำพระทัยพระราชทานเปรียบประดุจน้ำทิพย์หลั่งรินชโลมดวงใจของผู้ตกทุกข์ได้ยากให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ มีกำลังใจในทุกอย่างก้าวใหม่ของจังหวะชีวิตของตนเอง

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้เข้าช่วยคลี่คลายปัญหาให้แก่ละออง

ในเรื่องของการติดค้างค่าเช่าบ้านจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท การเคหะชุมชนร่มเกล้า ฯ ได้พิจารณาให้การผ่อนผัน โดยยินยอมให้ละอองผ่อนชำระหนี้เดิมเป็นรายเดือน เดือนละ ๕๐๐ บาท จนกระทั่งครบตามจำนวนหนี้ ส่วนค่าเช่าบ้านเดือนต่อไปก็ต้องชำระเหมือนเดิมคือเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท รวมเงินที่ต้องชำระต่อเดือน ตกเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

ในเรื่องปัญหาหนี้สินนอกระบบ ก็ให้ละอองไปเจรจาขอผ่อนผันการชำระหนี้กับเจ้าหนี้แต่ละรายด้วยตนเอง หากไม่สามารถดำเนินการได้ สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จะส่งเจ้าหน้าที่ไปร่วมเจรจาหาแนวทางการผ่อนชำระนี้ร่วมกับเจ้าหนี้แต่ละรายต่อไป

แม้ปัญหาความจำเป็นเร่งด่วนของละอองคลี่คลายไปแล้วระดับหนึ่ง แต่โดยสภาพรวมของเธอและครอบครัว ยังคงประสบปัญหาความเดือดร้อนและไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เธอจึงต้องประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งเพิ่มเติม เพื่อหารายได้เสริมรองรับภาระค่าใช้จ่ายในการครองชีพและภาระหนี้สินต้องผ่อนชำระเป็นรายเดือน ตลอดจนภาระอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินลงทุนประกอบอาชีพค้าขายขนมหรืออาหารสำเร็จรูป เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือเพื่อให้การดูแลครอบครัวของละอองเกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพ สภาพชีวิต ความเป็นอยู่ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วน สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด ก็จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

ชีวิตของละอองและครอบครัวได้รับการบรรเทาทุกข์แล้ว ต่อไปนี้ละอองมีความหวังในชีวิต

และทุกอย่างก้าวแห่งจังหวะชีวิตของเธอจะไม่มีผิดพลาดอีกต่อไป

...ด้วยพระเมตตาแห่งน้ำพระทัยพระราชทาน...

แหล่งพักใจ

เรียม มีแหล่งพักพิงอยู่ในเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร เมืองที่ประชากรหนาแน่นแออัดยัดเยียดที่สุดในประเทศไทย แหล่งทำมาหากิน แหล่งเงินแหล่งทองของผู้คน และยังเป็นแหล่งพักใจของผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ทุกข์ระทมอีกด้วย

ที่พักของเธอในปัจจุบันมีลักษณะเป็นหอพัก ขณะนี้เรียมอยู่ในวัย ๖๓ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เป็นลูกของพ่อเขียว วัย ๘๐ ปี ส่วนแม่กุ๋ยฮ่วย ได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐

เรียมมีพี่น้องท้องเดียวกันทั้งหมด ๕ คน

พี่สาวคนโต เรณู อายุ ๖๖ ปี มีอาชีพค้าขายของชำ และรับบิดาไปดูแลในยามแก่เฒ่าด้วย

คนที่สองคือตัวของเรียมเอง

น้องชายคนถัดมาชื่อณรงค์ ประสบอุบัติเหตุทางทะเล ถึงแก่กรรมไปแล้ว

คนที่ ๔ คือไพบูลย์ อายุ ๖๒ ปี ผู้ตัดความวุ่นวายทางโลก ไปพึ่งร่มเงาแห่งพระพุทธศาสนาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

น้องสาวคนสุดท้องชื่อสุทิพย์ อายุ ๕๔ ปี เป็นพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดเชียงราย

เรียมได้แต่งงานอยู่กินกับสงวน มีลูกด้วยกัน ๓ คน ลูกคนโตนั้นเรียมมิได้เอ่ยถึงเลยแม่แต่นิดเดียว ลูกคนที่ ๒ ของเธอชื่อสราลี และลูกคนเล็กคือสริญญา ยังเรียนหนังสือชั้นปีที่ ๔ สาขาเทคโนโลยีการจัดการคณะเทคโนโลยี

การเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรียมมีโรคประจำตัวซึ่งเป็นเสมือนเพื่อนคู่กายที่เจ้าตัวไม่พึงปรารถนาเลย คือโรคภูมิแพ้ ไซนัสอักเสบ และต่อมไทรอยด์เป็นพิษ รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ๆ ถึง ๓ แห่ง ซึ่งการรักษาต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานนับหลายๆ ปีมาแล้ว

เรียมพักอยู่กับสริญญา ลูกสาวคนเล็ก

ก่อนหน้านี้ในสมัยที่เรียมยังเป็นสาวอยู่ เธอได้เปิดกิจการร้านเสริมสวย และเป็นวิทยากรให้กับวิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงรายเป็นครั้งคราว ตราบจนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ เธอก็ได้พบรักกับสงวน ข้าราชการหนุ่มอนาคตไกลซึ่งทำงานในระดับหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ที่จังหวัดเชียงราย และได้ร่วมหอลงโรงกันในที่สุด จนเกิดพยานรัก ๓ คน

เมื่อครอบครัวยังมีหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้นำทางอยู่ เรียมก็มีความสุขตาม อัตภาพ

ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นปีที่ครอบครัวของเธอต้องประสบกับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงที่สุดในชีวิต สงวนซึ่งป่วยหนักด้วยโรคหัวใจ เบาหวาน และความดันโลหิตสูง ได้สิ้นชีวิตไป เสาหลักของบ้านจึงโค่นล้มลง

และนับจากวันนั้นเป็นต้นมา ชีวิตของเรียมก็แปรเปลี่ยน ...

ก่อนที่สงวนจะลาลับดับลมหายใจของตนเองไป เขาได้ทำหนังสือทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์แก่ครอบครัว ซึ่งในการทำหนังสือทูลเกล้าฯ ในครั้งกระนั้น ครอบครัวของเรียมได้รับพระมหากรุณาธิคุณอย่างสูงยิ่ง

สราลีได้รับพระราชทานทุนจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ในระหว่างที่ศึกษาอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาปีละ ๒๐,๐๐๐ บาท และค่าใช้จ่ายเป็นรายเดือน เดือนละ ๓,๒๐๐ บาท

ขณะนี้สราลีเรียนหนังสือจบแล้ว ได้รับพระราชทานปริญญาบัตรสม

กับความตั้งใจของบุพการีและวันที่เธอได้เป็นบัณฑิตโดยสมบูรณ์ก็เป็นวันที่เรียมรอคอยมานาน และก็ได้ดั่งหวังแล้ว

ภายในเวลาอีกไม่นานสราลีก็จะได้เป็นมหาบัณฑิตอีกด้วย เพราะเธอได้เข้าเรียนปริญญาโทควบคู่ไปกับการทำงาน

ส่วนสริญญาได้รับพระราชทานทุนการศึกษาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๔๓ เป็นเงินปีละ ๗๒,๐๐๐ บาท รวมเวลา 3 ปี เป็นเงินจำนวน ๒๑๖,๐๐๐ บาท

พระมหากรุณาธิคุณแห่งสถาบันที่อยู่เหนือเกล้าของเรียมนี้ยิ่งใหญ่นัก การศึกษาเป็นประดุจดั่งแสงสว่างนำทางให้ชีวิตพ้นจากความมืดมน

มาถึงสมัยที่เสาหลักของครอบครัวหักโค่นไปแล้ว ชีวิตครอบครัวของเรียมต้องประสบกับปัญหาและความเดือดร้อนในทุก ๆ ด้าน

เรียมว้าเหว่ อ้างว้าง ขาดคู่คิดคู่ปรึกษา .. เธอจึงก้าวพลาดในจังหวะสำคัญของชีวิต

เธอดิ้นรนทำงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ แต่รายได้ที่ได้รับไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพตลอดจนภาระในด้านต่าง ๆ ที่ถาโถมเข้ามา

หากเธอรู้ล่วงหน้าถึงชะตาชีวิตของตนเองสักนิด เธอคงไม่ต้องลำบากอย่างนี้

แต่ใครฤาจะรู้ได้ ..

เธอตัดสินใจดำเนินการครั้งนี้เพียงเพื่อโอบอุ้มและพยุงฐานะของครอบครัวไว้ โดยนำเงินที่สริญญาได้รับพระราชทานทุนการศึกษาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเงินที่เก็บสะสมไว้ไปลงทุนเปิดกิจการทำเหมืองแร่กับบริษัทก่อสร้างแห่งหนึ่ง บริษัทตกลงจะแบ่งผลประโยชน์ให้ ๑ เปอร์เซ็นต์ของสัญญาประมูลเหมืองแต่ละครั้ง แต่บริษัทกลับเบี้ยวไม่ปฏิบัติตามสัญญาที่ตกลงกันไว้

ผู้รู้น้อยย่อมเป็นเหยื่อของผู้รู้มากฉันใด เรียมก็อยู่ในสถานการณ์

เลวร้าย ฉันนั้น

เธอเฝ้าพยายามทวงถามและขอถอนหุ้นคืน แต่ก็ไม่เป็นผล จึงไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐาน

ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เรื่องนี้ยังจะต้องมีการดำเนินการต่อไปอีก เพื่อเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมของเธอ และเอาผิดกับผู้คดโกง โดยมีกฎหมาย เป็นตัวช่วย มิเช่นนั้นแล้วลำพังเรี่ยวแรงของผู้หญิงตัวเล็ก ๆ และในวัยชราภาพเช่นนี้ จะไปต่อกรกับผู้เอารัดเอาเปรียบได้อย่างไรเล่า

จากชีวิตที่มีความยากลำบากเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อมาขาดทุนชีวิตไปอีกเช่นนี้ ชีวิตจะเหลืออะไรอีก !!!???

เงินลงทุนการศึกษาของลูกและเงินที่เก็บสะสมไว้หมดสิ้นไปกับการลงทุนดุจเดียวกับปราสาททรายที่สร้างไว้ริมน้ำ เมื่อน้ำมาเพียงวูบเดียวเท่านั้น ทุกอย่างก็ราบเรียบ...*มิมีสิ่งใดเหลือไว้เป็นอนุสรณ์อีกเลย*

ครอบครัวของเรียมประสบกับความทุกข์อย่างหนัก และจากความผิดพลาดในชีวิตทำให้อาการป่วยเป็นโรคภูมิแพ้ ไซนัสอักเสบ และต่อมไทรอยด์เป็นพิษ ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เรียมไม่สามารถทำการงานสิ่งใดได้

ชีวิตของเรียมในวัยนี้จึงมีแต่ความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ ต้องประสบกับความยากลำบากและขาดแคลน

อาการป่วยของเธอต้องได้รับการรักษาให้ทันท่วงทีและต่อเนื่อง สราลีซึ่งขณะนี้ทำงานแล้วจึงต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายทุกอย่างในครอบครัว แต่เพียงลำพัง ทั้งในเรื่องการรักษาพยาบาลแม่ การศึกษาของน้อง ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตประจำวัน รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทในคณะศิลปศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ของตนเองอีกด้วย

ภาระนี้ใหญ่หลวงยิ่งนักเกินกำลังที่ผู้เพิ่งจะเริ่มทำงานจะรับภาระไว้ได้ เรียมจึงต้องคิดหาแหล่งพักใจให้กับครอบครัว

เธอได้ให้สริญญาซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่ ๔ ได้ขอกู้ยืมเงินทุนกู้ยืม

เพื่อ การศึกษาจากสถาบันการศึกษาและจากธนาคารแห่งหนึ่งแล้ว แต่ไม่ได้ผลประการใด

เธอจึงทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์จาก *"แหล่งพักใจ"* ชั้นสูงสุดของผู้เดือดร้อนทุกคน

แล้วเรื่องราวแต่หนหลังของเรียมก็ถูกร้อยเรียงเข้าไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** โครงการซึ่งเกิดจากน้ำพระทัยที่เปี่ยมด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถของชาวไทยทุกคน

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นแหล่งพักใจให้กับผู้ที่มาพักพิง

ผู้มาพักพิงจะได้รับน้ำทิพย์จากน้ำพระทัยพระราชทาน

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์เพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาที่เป็นความจำเป็นเร่งด่วนให้แก่เรียม

ในเรื่องความจำเป็นของครอบครัว ได้ช่วยเหลือให้เงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพและค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของเรียมเป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

ในเรื่องการศึกษาของสริญญา ได้จัดสรรทุนการศึกษา โครงการทุนการศึกษาซิตี้แบงก์เพื่อเด็กยากจน ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างซิตี้แบงก์และสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ให้เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท

รวมความช่วยเหลือที่เรียมได้รับให้แก่ครอบครัวเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๒๓,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ เพื่อให้การดูแลสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวหากพบปัญหาเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

ชีวิตของเรียมและครอบครัวยังคงต้องก้าวไปข้างหน้า ก้าวไปอย่างมี

ความหมาย และเป็นความหมายซึ่งเป็นความหวังที่รอคอยของทุกคน

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ จะเป็น **"แหล่งพักใจ"** ให้แก่บุคคลทุกเพศ ทุกวัย ที่แวะเวียนเข้ามาดื่มกินน้ำทิพย์ ณ แหล่งพักใจแห่งนี้ได้อย่างไม่มีวันหมดสิ้น.

ฟ้าแกล้ง

ความตาย...คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์พลัดพรากจากบุคคลและสิ่งอันเป็นที่รัก

ความตาย...ไม่เคยปรานีผู้ใดไม่ว่าคนคนนั้นจะดีเลวสักเพียงไหน

และความตาย...ไม่เคยละเว้นให้ผู้ใดไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่หรือต่ำต้อยเพียงใด

เฉกเช่นชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวมาได้เพียง ๒๔ ปี เธอต้องมาจบชีวิตลงด้วยเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าการตายลักษณะนี้จะบังเกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วน ชนิดที่เรียกว่าตายฟ้าผ่าและกรณีของเธอก็เป็นฟ้าผ่าจริงเสียด้วย

อุบล หญิงชาวอีสานแห่งตำบลคงหม้อทองใต้ อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร เป็นลูกของแม่กุหลาบ ซึ่งได้เลิกรากับสามีเก่าแล้ว

ก่อนที่อุบลจะพบกับจุดจบชีวิตอย่าน่าเศร้า เธอมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยสายใยรักในบ้านเล็ก ๆ ที่มีสมาชิกอยู่รวมกัน ๔ คน

เริ่มด้วยหัวหน้าครอบครัวสมยศ พ่อเลี้ยงวัย ๖๕ ปี เคยประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปตามแต่จะมีผู้ว่าจ้าง และปัจจุบันยังคงประกอบอาชีพเช่นเดิมอยู่ สมยศมีลูกติดกับภรรยาเก่า ๓ คน คือวิไล อายุ ๓๖ ปี ไปใช้ชีวิตอยู่กับสามีที่ประเทศออสเตรเลีย โดยเธอได้ส่งเงินมาช่วยเหลือครอบครัวบ้างเป็นครั้งคราว ลูกชายคนรอง มรกต อายุ ๒๔ ปี แยกไปอยู่กับภรรยาที่จังหวัดอุดรธานี และคนสุดท้อง พระสมชาย อายุ ๒๖ ปี จำพรรษาอยู่ที่วัดบางบัว

สมาชิกคนต่อไปในครอบครัวของอุบลคือกุหลาบ แม่อันเป็นที่รัก

และเคารพยิ่ง วัย ๕๐ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างเช่นเดียวกับพ่อสมยศ เมื่อพ่อสมยศและแม่กุหลาบของเธอมาอยู่กินด้วยกัน อุบลก็มีน้องชายอีกคนหนึ่ง

วีรพงษ์ซึ่งเป็นน้องชายต่างบิดาของอุบล ปัจจุบันอายุได้ ๑๕ ปี เรียนจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอบ้านม่วง

และสมาชิกคนสุดท้ายของครอบครัวก็คือ...อุบล

อุบลจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนขาวสง่า เดิมประกอบอาชีพรับจ้างขายดอกไม้ที่โรงภาพยนตร์ เธอเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักของบ้านในการหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว ส่งเสียน้องชายให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียน

ต่อมาชะตาชีวิตของเธอก็แปรเปลี่ยนไปนับจากการก้าวเข้ามาของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งจากดินแดนเมืองผู้ดี นักธุรกิจชาวอังกฤษ และเมื่อทั้งสองเกิดความรักต่อกัน อุบลจึงตัดสินใจละถิ่นฐานบ้านเกิดไปอยู่แดนไกลกับคนรัก ณ ประเทศอังกฤษ

การละจากถิ่นฐานไปมิใช่การละทิ้งความเป็นครอบครัวซึ่งหล่อหลอมชีวิตของเธอมาตั้งแต่วัยเยาว์ แต่ด้วยเพราะความจำเป็นของการใช้ชีวิตคู่กับสามีซึ่งเป็นชาวต่างชาติ ทำให้เธอต้องจำใจจากพ่อแม่และน้องชายอันเป็นที่รัก

แต่ไม่ว่าอุบลจะอยู่ที่ไหนเธอก็ยังเป็นคนเดิมที่ยังรักและกตัญญูต่อบุพการี โดยตลอดเวลาที่เธอพำนักอยู่ต่างประเทศได้ส่งเงินมาให้แม่ปลูกสร้างบ้านเป็นเงินถึง ๗๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งส่งเสียน้องชายให้ได้รับการศึกษาไปตราบเท่าที่เขามีความสามารถจะเรียนได้

ความเปลี่ยนแปลงได้เริ่มเข้ามาในชีวิตครอบครัว พ่อ แม่ และน้องเริ่มมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายขึ้น แต่ใครจะล่วงรู้ว่าความสุขนี้ไม่จีรัง เพราะมันมีระยะเวลาสั้นๆ เพียงแค่ ๗ เดือน เท่านั้น

สิ่งที่แน่นอนคือความไม่แน่นอน...เสมอ

วันหนึ่งขณะเดินเล่นอยู่ในอุทยานที่สวยงามร่มรื่นของประเทศอังกฤษ ณ เวลานั้นไม่มีใครคาดคิดได้ว่าฟ้าพิโรธโกรธเคืองอุบลด้วยเรื่องใด จึงได้บันดาลสายฟ้าให้ฟาดผ่าลงมากลางศีรษะของผู้หญิงต่างถิ่นคนหนึ่ง ยังผลให้ชีวิตซึ่งกำลังเริ่มต้นผลิบานอย่างสวยงามนั้นจบสิ้นลงอย่างน่าเสียดายและสุดแสนอเน็จอนาถเศร้าใจยิ่ง

การเสียชีวิตของอุบลคือความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของครอบครัวเล็ก ๆ ที่เมืองไทย ทันทีที่ทุกคนได้รับทราบข่าว มันเปรียบเสมือนว่าฟ้าได้ผ่าลงมากลางใจของสมาชิกทุกคนในครอบครัว

ความเจ็บปวดของคนอีกฟากฟ้าหนึ่ง รวดร้าวมาถึงคนในฟากฟ้านี้

กุหลาบ มารดาในวัยชราต้องเตรียมจัดงานศพลูก ทั้งที่งานแบบนี้ลูกควรจะเป็นฝ่ายทำให้แม่เมื่อถึงวันที่แม่ต้องหมดลม

ชีวิตที่กำลังจะสุขสบายต้องอันตรธานไปในชั่วพริบตา

...ดั่งว่าเมื่อสิ้นเสียงฟ้า ก็สิ้นฝันในทันที ...

ครอบครัวในวันที่ไม่มีเสาหลักอย่างอุบลต้องย้อนศรกลับไปสู่ชีวิตแบบเดิม ความยากจนขัดสนเข้ามาเยือนพวกเขาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เลวร้ายกว่าเพราะเมื่อก่อนจะอดมื้อกินมื้อก็ยังพร้อมหน้าแม่ลูก แต่บัดนี้ยามอดยิ่งหวนให้คิดถึงลูกปิ่มว่าจะขาดใจ ยามอิ่มก็ยังนึกถึงลูกอยู่มิรู้วาย

วีรพงษ์ น้องชายต่างบิดาที่วาดฝันไว้กับอนาคตการศึกษาก็ต้องดับวูบลง ขณะนั้นช่วงที่พี่สาวเสียชีวิตเขากำลังศึกษาอยู่ระดับ ปวช. ชั้นปีที่ ๓ โรงเรียนพณิชยการบ้านจั่น และวาดแผนว่าเมื่อจบแล้วจะต้องศึกษาต่อเป็นบัณฑิตคนเดียวของครอบครัวให้ได้ แต่แล้วการจากไปของพี่สาวทำให้วีรพงษ์ต้องลาออกจากการเรียนกลางคัน เพราะบัดนี้ไม่มีผู้ให้การส่งเสียเลี้ยงดูอีกต่อไปแล้ว

วีรพงษ์ลาออกจากโรงเรียนแล้วจากบ้านมาตายเอาดาบหน้าในเมืองกรุง และแล้วโชคก็เข้าข้างเมื่อเขาสามารถเข้าทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งได้ที่นี้ทำให้เขามีรายได้เลี้ยงตัวเองเดือนละ ๕,๗๐๐

บาท แต่เงินจำนวนนี้ยังไม่มากพอที่จะส่งเงินไปช่วยเหลือจุนเจือบิดามารดาได้เพราะอยู่ทางนี้มีภาระต้องดูแลตนเองทั้งค่าเช่าบ้าน ค่าอาหารการกิน ค่าเครื่องใช้สอยอุปโภคบริโภครวมทั้งค่าครองชีพต่างๆ ซึ่งล้วนแต่ต้องใช้เงินแลกมาทั้งนั้น

ทางด้านบ้านในชนบทตอนนี้จึงเหลือเพียงสองเฒ่าชรา พ่อสมยศและแม่กุหลาบ ซึ่งยังคงต้องฝืนสังขารลุกขึ้นมาประกอบอาชีพรับจ้างเลี้ยงตัวเอง แต่ด้วยวัยที่ชราทำให้ไม่ค่อยมีงานเข้ามาให้ทำอาศัยเพียงชาวบ้านที่สงสารหางานเบาๆ ให้ทำแลกกับอาหารและค่าแรงเพียงไม่กี่บาท

แต่แล้ววันหนึ่งฟ้าซึ่งได้พรากสิ่งที่มีค่าที่สุดของครอบครัวไปจากพวกเขาแล้ว ก็ได้ชดเชยบางสิ่งบางอย่างกลับคืนมา เมื่อวันหนึ่ง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้เข้าไปมีบทบาทให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือครอบครัวของอุบล เพราะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของเธอจากชายหนุ่มชาวสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นเพื่อนกับอุบลเมื่อตอนที่เขาเดินทางไปเที่ยวที่ประเทศอังกฤษ และได้มีโอกาสรู้จักสนิทสนมกับเธอ เมื่อเขาได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของอุบลจึงได้ติดต่อไปยังครอบครัวของเธอที่เมืองไทย และจากนั้นทำให้ได้มีโอกาสล่วงรู้ถึงความลำบากที่พวกเขากำลังประสบอยู่ จึงได้ส่งเรื่องราวของหญิงไทยผู้เคราะห์ร้ายรายนี้มายัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**

ความหวังจากดวงไฟเล็กๆ ฉายแสงขึ้นท่ามกลางความมืดมิด แต่มันก็มีค่ามากพอที่จะให้แสงสว่างแก่คนที่มืดมนเหล่านั้นได้ก้าวเดินต่อไป

สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ประสานขอความช่วยเหลือไปยังประชาสงเคราะห์จังหวัดสกลนครเพื่อพิจารณาร่วมกันหาหนทางให้ความช่วยเหลือ ในเบื้องต้นทางประชาสงเคราะห์ฯ ได้มอบเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท และ

ประสานงานกับศูนย์สงเคราะห์ราษฎรประจำหมู่บ้านให้เสนอชื่อสมยศขึ้นบัญชีสำรองรับเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ และจะเร่งพิจารณาให้การช่วยเหลือเป็นกรณีเร่งด่วน

นอกจากนี้ สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ยังได้ให้ความช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าเพิ่มเติมอีกเป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

ส่วนวีรพงษ์ซึ่งมีความต้องการจะศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ได้แนะนำให้ไปกู้ยืมเงินทุนการศึกษาจากสถานศึกษา หากมีปัญหาเพิ่มเติมประการใดทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

ฟ้าฟากหนึ่งแกล้งให้ชีวิตของอุบลต้องปลิดปลิวไป และทำให้ชีวิตครอบครัวที่กำลังจะมีความสุขของพ่อแม่และน้องของเธอ ต้องมืดมิดอับปางไป

แต่ฟ้าอีกฟากหนึ่งได้ให้แสงสว่างเรืองรองแก่อีกหลายชีวิตที่ยังเหลืออยู่ เพื่อการดำรงอยู่ของชีวิตและเพื่อฝันที่ยังรออยู่ข้างหน้าต่อไป

ฟ้าเมืองไทย...ฟ้าที่ยังให้ความหวังและความฝันแก่ประชาชนคนไทยผู้ยากไร้ไปอีกนานแสนนาน

ห่วงใจ

"บ้าน"

คำไทย คำเดียวโดด ๆ คำนี้มีความหมายยิ่งใหญ่นัก

ความหมายที่ระบุไว้ตามพจนานุกรมคือ ที่อยู่ สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย

แต่ในความเป็นจริงแล้ว "บ้าน" มีความหมายยิ่งใหญ่กว่านั้นมากมายหลายเท่า

"บ้าน" มิได้หมายความเพียงพอแค่ไม้ อิฐ หิน ปูน ทราย หรือวัสดุที่ใช้สำหรับก่อสร้างเท่านั้น แต่ "บ้าน" เป็นศูนย์รวมของจิตใจ เป็นแหล่งรวมความรัก ความผูกพัน ความเข้าใจ ความห่วงใย และความเอื้ออาทรที่คนใน "บ้าน" มีให้แก่กันและกัน และเหนือสิ่งอื่นใด "บ้าน" คือสถานที่ที่ปลอดภัยและอบอุ่นที่สุดของผู้พำนักอยู่ในนั้น

"บ้าน" ไม่ว่าจะมีลักษณะเช่นไร จะเป็นตึก คฤหาสน์ หรือกระต๊อบก็ไม่เป็นปัญหา หากบ้านนั้นมีแต่ความรัก

ความรัก...ที่จะร้อยรัดเป็นห่วงใจของคนในบ้านไว้ด้วยกัน

ห่วงใจ...อันเกิดจากความรัก

จันทร์ ในวัยเกือบครึ่งศตวรรษ เธอมีโอกาสเรียนหนังสือได้เพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

จันทร์ผู้ที่ห่วงใจหลายห่วงเหลือเกินที่ร้อยรัดเธอไว้อย่างแน่นเหนียว

บ้านของจันทร์อยู่ที่ตำบลวังน้ำลัด อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์ หลังจากสามีของจันทร์เสียชีวิตไป เธอก็ต้องทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว

แบกรับภาระอันหนักอึ้งจนสองไหล่ลู่...และแต่เพียงผู้เดียว

นอกจากต้องดูแลตัวเองแล้ว เธอยังต้องเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวอีก ๕ ชีวิต

ทุกชีวิตร้อยรัดเข้าเป็นห่วงใจของเธอ

ห่วงที่ ๑ แม่น้อย แม่ของจันทร์ในวัย ๘๐ ปี ไม้ใกล้ฝั่งที่จะล้มลงเมื่อใดก็ได้ หากกระทบลมซึ่งถึงแม้จะไม่แรง เพียงนิดเดียวเท่านั้น

ห่วงที่ ๒ โสภา ลูกสาววัย ๑๗ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้วยังไม่ได้ทำการงานใด

ห่วงที่ ๓ บังเอิญ วัย ๕ ขวบ ซึ่งมีสถานภาพเป็นหลานชายของจันทร์

ห่วงที่ ๔ แสงทิพย์ หลานชายในวัยขวบครึ่ง กำลังน่ารักน่าเอ็นดู

ห่วงที่ ๕ วาสนา ทารกเพศหญิงวัยน้อยนิด หนูน้อยเพิ่งลืมตามาดูโลกได้เพียงแค่ ๖ เดือนเท่านั้น

ห่วงที่ ๕ ห่วงของจันทร์ ร้อยรัดพันธนาการเธอไว้แน่นภายใต้หลังคาบ้านที่ลักษณะเรียกกันว่า "กระต๊อบ" ในที่ดินของผู้อื่น

ความรักและความผูกพันที่ถักทอสายใยขึ้นเป็นห่วงใจ ทำให้จันทร์ไม่สามารถละเลย เพิกเฉยหรือสลัดทิ้งห่วงใจเหล่านั้นไปได้

หากวันนี้สามีของจันทร์ไม่ด่วนชิงลาโลกไปเสียก่อน เขาก็คงช่วยจันทร์ดูแลและประคับประคองห่วงใจไม่ให้เป็นภาระหนักกับเธอเพียงคนเดียว

หลานทั้ง ๓ คนของจันทร์ถูกพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดของพวกเขาทอดทิ้ง...

สุนัขยังรู้จักรักลูก...ใครคนหนึ่งเปรียบเปรยไว้เช่นนั้น

ปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งมาจากบุคคลผู้เห็นแก่ตัวเหล่านี้

จันทร์ไม่สามารถติดต่อกับพ่อแม่ของหลานๆ ของเธอได้ เธอจึงต้องโอบอุ้ม พวกเขาไว้

เพราะพวกเขาเป็น *"เด็กตาดำๆ"*

เด็กตาดำ ๆ ในวัยไร้เดียงสาและยังอ่อนเยาว์ต่อโลก ล้วนเป็นโรคขาดสารอาหาร เพราะจันทร์ไม่มีอาหารเพียงพอให้พวกเขา

ไม่ต้องพูดถึงอาหารที่มีสารอาหารครบตามหลักโภชนาการ เพราะเพียงแต่อาหารที่พอยาไส้ยังไม่มี

หัวของพวกเขาเป็นชันนะตุ เพราะความสะอาดไม่เพียงพอ

จันทร์ไม่มีเวลาที่จะดูแลพวกเขาได้เต็มที่ เพราะเธอต้องทำงานหาเงินมาเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัว ด้วยการรับจ้างทั่วไปและอาศัยเก็บมะขามเร่ขาย

รายได้ของเธอหรือ ???

๓๐๐ บาทต่อเดือน !!!

ตัวเลขน้อยกว่าราคาของรองเท้าสวยๆ ของใครๆ อีกหลายคนเสียอีก

ในบางวันของชีวิตซึ่งที่จริงแล้ววันเช่นว่านี้มีอยู่หลายๆ วัน จันทร์ไม่มีแม้แต่ข้าวเปล่าๆ จะให้สมาชิกในครอบครัวได้กินกัน

เธอต้องไปขอ รับน้ำใจอันเป็นทานที่เพื่อนบ้านหยิบยื่นให้

ฐานะของจันทร์อยู่ในขั้นต่ำกว่าเส้นระดับของความยากจนที่องค์การสหประชาชาติกำหนดไว้มากมายนัก

ฐานะของเธอมิใช่เพียงแค่ยากจนเฉยๆ หากจะเรียกให้ตรงๆ ก็คือยากจนเหลือแสน...แร้นแค้นและขัดสน

เหลือแสนชนิด...ก้อนเกลือก็ไม่มีให้กัดกิน...

ณ อีกหลายซอกหลืบของสังคมไทย ยังมีชีวิตเฉกเช่นของจันทร์อยู่อีกมากมายนัก

แต่ถึงอย่างไร...สังคมไทยก็คือสังคมแห่งความเอื้ออาทร

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดนครสวรรค์ ได้ให้การช่วยเหลือนมผงสำหรับ "เด็กตาดำๆ" อีกทั้งข้าวสารอาหารแห้งเพื่อช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของจันทร์ และห่วงใจทุกๆ ห่วงของเธอ ซึ่งเป็นเรื่องที่จำเป็นและเร่งด่วนไปแล้ว

แต่ความช่วยเหลือจากสังคมยังไม่หมดสิ้น เพราะจันทร์ยังต้องประคับประคองห่วงใจของเธอไปอีกนานแสนนาน เพราะพวกเขายังไม่สามารถ

ช่วยตัวเองกันได้เลย

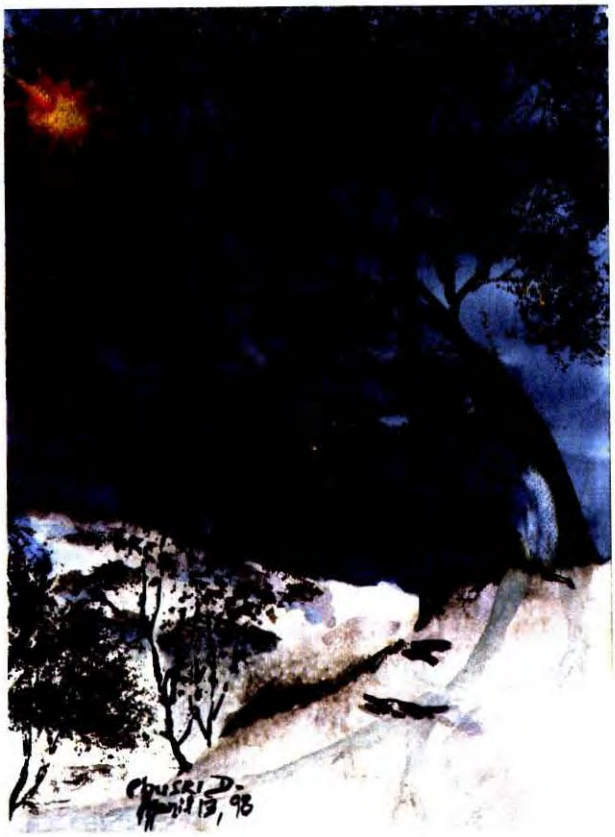
"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นอีกส่วนหนึ่งของความเอื้ออาทรจากสังคมไทย

ด้วยน้ำพระทัยพระราชทานแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** จึงได้ถือกำเนิดขึ้นมาในโลกของการสังคมสังเคราะห์ โดยมีสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เป็นผู้รับสนองพระราชเสาวณีย์ในการดำเนินงาน

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพเพิ่มเติมแก่จันทร์และห่วงใจทั้ง ๕ ห่วงของเธอ

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดนครสวรรค์ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนประการใดจะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสม

ณ วันนี้ จันทร์มิได้ถูกรัดรึงไว้ด้วยความแน่นเหนียวแห่งห่วงใจ
ห่วงใจของเธอคลี่คลายพอเบาสบายตัวตามอัตภาพแล้ว...
ด้วย ... น้ำพระทัยพระราชทาน

ท้อ...อย่าถอย

ท้อแท้ ผิดหวัง พลั้งพลาด โอกาส รางเลือน เบือนหนี
ขัดสน ข้นแค้น สิ้นดี ชีวีมีแต่ทุกข์ทน

หญิงวัยใกล้ชรานั่งรำพึงรำพันกับตนเอง ด้วยความทดท้อในชะตากรรมที่กำลังเผชิญอยู่ซึ่งดูเหมือนว่าแสงแห่งความหวังของชีวิตเธอได้ดับวูบมืดสนิทลง เฉกเช่นเวลาในยามนี้ที่รัศมีแห่งดวงอาทิตย์ถูกบดบังด้วยเงามืดแห่งรัตติกาล

พิกุล หญิงชาวเมืองสิงห์บุรีวัย ๕๔ ปีเธอเป็นลูกพ่อชายและแม่ริน ซึ่งทั้งสองได้ถึงแก่กรรมลาลับจากโลกนี้ไปแล้ว

ทางด้านชีวิตการศึกษา พิกุลจบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จากโรงเรียนการช่างสตรีสิงห์บุรี จากนั้นก็ประกอบอาชีพค้าขายเลี้ยง ตนเองและครอบครัวเรื่อยมา

พิกุลมีพี่น้องร่วมสายเลือดจำนวน ๖ คน ถึงแก่กรรมไปแล้ว ๑ คน เริ่มต้นด้วยพี่ชายคนโตของครอบครัว ทิน อายุ ๗๐ ปี ข้าราชการบำนาญ พี่ชายคนรอง มั่น อายุ ๖๐ ปี รับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนเทศบาล คนที่สามคือตัวเธอเอง จากนั้นเป็นน้องสาวอีก ๒ คน คือเพชรอายุ ๕๒ ปี รับราชการครูอยู่ที่โรงเรียนสิงห์บุรี และน้องคนเล็ก ทอง อายุ ๔๕ ปี รับราชการเป็นพยาบาลอยู่โรงพยาบาลสิงห์บุรี

เมื่อถึงวัยแตกเนื้อสาว พิกุลมีความรักอันมั่นคงกับหนุ่มพนักงานขับรถขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสิงห์บุรี ชื่อแมน

ทั้งสองครองรักครองเรือนกันเรื่อยมา ร่วมสุขร่วมทุกข์ดุจดั่งหัวใจ

เดียวกัน จนกระทั่งบัดนี้แมนล่วงเข้าสู่วัย ๖๐ ปี แล้ว แต่ความรักของพวกเขาก็ยังคงเหนียวแน่นไม่มีเสื่อมคลาย

แมนและพิกุลได้ร่วมกันสร้างพยานรักขึ้น 2 ชีวิต ซึ่งบัดนี้ได้เติบโตเป็นหนุ่มใหญ่วัยฉกรรจ์แล้ว

ทรงชัย บุตรชายคนโตอายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างในกรุงเทพฯ มีรายได้เดือนละ ๕,๐๐๐ บาท และบุตรคนเล็กศรีราม อายุ ๓๐ ปี ประกอบอาชีพค้าขาย มีรายได้ไม่แน่นอน

ปัจจุบันแมนเกษียณอายุงานได้ ๕ ปีเศษแล้ว เขาหันเหเส้นทางเดินชีวิตมาช่วยพิกุลทำมาค้าขายอาหารอีสานและอาหารตามสั่งตามตลาดนัดมีรายได้ที่หักค่าใช้จ่ายประจำวันแล้วเหลือประมาณ ๒๐๐ บาท

ชีวิตที่มัธยัสถ์และสมถะของสองสามีภรรยาไม่น่าจะเกิดปัญหาอันใด ถ้าโชคชะตาไม่กลั่นแกล้งพลิกผันชีวิตของเธอ...

แล้วเดือนร้ายปีเลวก็มาถึง กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ พิกุลประสบอุบัติเหตุตกบันไดก้นกระแทกพื้น ทำให้หมอนรองกระดูกทับเส้นประสาท การเดินเหินของเธอไม่สะดวกคล่องตัวเช่นเมื่อครั้งก่อน และแพทย์ยังไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ จึงต้องไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลสิงห์บุรีทุกวัน

และด้วยเหตุนี้เองชีวิตของแม่ค้าผู้แข็งขันก็ต้องสิ้นสุดลง กลายเป็นหญิงที่มีสภาพร่างกายไม่ปกติ

ส่วนแมนผู้เป็นสามีก็ประสบเคราะห์กรรมที่ไม่แตกต่างกันมากนัก...

เมื่อก่อนที่แมนจะเกษียณอายุราชการ ตอนนั้นเขาอายุได้ ๕๕ ปี ทำหน้าขับรถขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสิงห์บุรีเขาประสบอุบัติเหตุทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตนเองและค่าซ่อมรถขององค์การ ฯ เป็นเงินถึง ๘๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินบำเหน็จที่เหลือได้นำมาใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลพิกุลและหลานชายคนเล็ก ซึ่งประสบอุบัติเหตุรถชนเช่นกัน

ปัจจุบันแมนไม่สามารถประกอบอาชีพอะไรจริงจังได้ เพราะต้องคอยดูแลพิกุลที่เดินไม่สะดวกยกของหนักไม่ได้ รวมทั้งต้องนำพิกุลไปทำกายภาย

บำบัดที่โรงพยาบาลทุกวัน

ในระหว่างที่พิกุลป่วยนั้น เธอได้รับความช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในครอบครัวจากเพชรและทองน้องสาว ส่วนค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลได้ใช้สิทธิบัตรประกันสุขภาพประชาชนด้านการรักษาพยาบาล หรือบัตร สปร. ทำให้สามารถรักษาได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกจากค่ายานอกบัญชีหลักเป็นครั้งคราว ต่อมาบัตรนี้ได้หมดอายุในเดือนธันวาคม ๒๕๔๔ หลังจากนั้นพิกุลต้องใช้บัตรทอง ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ไปรักษาตัวตามโรงพยาบาลที่ทางราชการกำหนดให้

เมื่อไม่มีงานก็ไม่มีเงิน สองสามีภรรยาดำรงชีพอยู่ได้ด้วยเงินเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มาจากเงินช่วยเหลือของทรงชัย บุตรชายคนโตที่ส่งให้เดือนละ ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท ส่วนบุตร คนเล็กแต่เดิมส่งให้เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท แต่ขณะนี้ตกงานจึงไม่สามารถให้การช่วยเหลือได้

เคราะห์กรรมยังไม่หมดเพียงเท่านี้...

เป็นที่ทราบกันดีในละแวกนั้นว่า ทั้งพิกุลและแมนจะเป็นผู้ขัดสนเงินทองแต่ก็ไม่เคยขัดสนน้ำใจเพราะถึงแม้เขาทั้งสองจะยากจนในตัวเงินแต่ก็เป็นผู้ร่ำรวยน้ำใจ

ใครจะว่ายากจนแต่พวกเขาคือคนจนผู้ยิ่งใหญ่สำหรับเพื่อนบ้านเสมอ

และเพราะน้ำใจที่ร่ำรวยนั้นเองได้นำพาความเดือนร้อนมาสู่พวกเขาโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อพิกุลนำโฉนดที่ดิน เนื้อที่ ๑๐๖ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างซึ่งก็คือบ้านที่พวกเขาอาศัยอยู่ไปค้ำประกันให้กับปัทมาเพื่อนบ้าน เพื่อให้ปัทมากู้ยืมเงินจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท จากธนาคาร แต่ปรากฏว่าเมื่อการณ์ผ่านไป ปัทมามิได้นำเงินไปผ่อนส่งให้กับธนาคารเลย และขณะนี้ทางธนาคารได้เร่งรัดการชำระหนี้แล้ว

ด้วยความดีที่พิกุลสร้างกำลังจะทำลายชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอ แต่คงเพราะอานิสงส์ของความดีอีกเช่นกันที่เป็นเกราะช่วยคุมภัยให้กับเธอ เพราะ

ในท้ายที่สุดแล้วปัทมาได้ไปติดต่อขอผ่อนผันการชำระหนี้กับทางธนาคารแล้ว แต่ถึงกระนั้นพิกุลก็ยังไม่แน่ใจ ด้วยหวั่นเกรงว่าบ้านและที่ดินอาจจะถูกยึดสมบัติชิ้นสุดท้ายของชีวิต ก็อาจจะหลุดลอยไป

บทเรียนราคาแพงครั้งนี้สอนให้พิกุลได้เรียนรู้ว่าความดีต้องอยู่กับความฉลาดเสมอ เพื่อมิให้คนดีกลายเป็นเหยื่อของสังคมที่เลวร้าย

นอกเหนือจากปัญหาดังกล่าวแล้วพิกุลยังต้องรับภาระเลี้ยงดูหลาน ซึ่งเป็นลูกของทรงชัยบุตรชายคนโต อีก ๒ คน คือ ตรัย อายุ ๑๕ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสิงห์บุรี และวุฒิ อายุ ๑๒ ปี กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี โดยเด็กทั้งสองได้รับทุนการศึกษาส่วนหนึ่งจากโรงเรียนแล้วแต่ยังไม่เพียงพอ และขณะนี้เด็ก ๆ กำลังอยู่ในภาวะเศร้าซึมท้อแท้เหงาหงอยไม่รื่นเริงเหมือนแต่ก่อน เพราะเกรงว่าโอกาสทางการศึกษาของพวกเขากำลังจะจบสิ้นลง

อาการป่วยของพิกุลทำท่าว่าจะเลวร้ายลง แพทย์วินิจฉัยว่าในการรักษาเพื่อหวังผล เธอควรจะเข้ารับการผ่าตัด แต่เธอก็บ่ายเบี่ยงเลื่อนกำหนดการผ่าตัดออกไปเรื่อย ๆ เพราะเป็นห่วงหลานทั้งสองคนว่าจะไม่มีคนดูแล

เธอจะขอต่อสู้กับโรคนี้ด้วยการทำกายภาพบำบัดอย่างสม่ำเสมอ และเธอหวังว่าด้วยพลังใจที่เข้มแข็งจะส่งผลให้เธอหายจากโรคนี้ได้ในที่สุด

แล้วเธอก็หวังพระบารมีเป็นที่พึ่งสุดท้าย...

ต่อมาพิกุลได้ตัดสินใจนำเรื่องราวของเธอเรียบเรียงส่งไปยัง **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

โครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยที่เปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระมิ่งแม่ของพสกนิกรผู้ยากไร้

หลายชีวิตที่ยังเวียนวนอยู่ในความท้อแท้สิ้นหวังหมดพลังในการต่อสู้ แต่เมื่อชีวิตเหล่านั้นได้มาพานพบกับ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** แสงแห่งความหวังก็ได้จุดประกายขึ้นในชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น

พิกุลก็เป็นอีกหนึ่งในอีกหลายชีวิตที่มีโอกาสได้ดื่มด่ำน้ำทิพย์แห่งพระเมตตา...

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ได้พิจารณาจัดสรรทุนพระราชทานช่วยเหลือการศึกษาเด็กยากจน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้แก่ตรัยเป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท และระดับประถมศึกษาให้แก่วุฒิเป็นเงินจำนวน ๑,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดสิงห์บุรี หากพบปัญหาความจำเป็นเร่งด่วนสมควร ได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมโดยเฉพาะปัญหาด้านการศึกษาจะพิจารณาให้ทุนการศึกษาต่อเนื่องตามความประสงค์

บัดนี้พิกุลได้เรียนรู้แล้วว่า...**ชีวิตท้อได้แต่อย่าถอย**... การกล้าเผชิญและหันหน้าต่อสู้กับปัญหาคือทางแก้ปัญหาที่ดีที่สุด ...

เพลงปลุกเร้าให้ก่อเกิดกำลังใจ กำลังกระหึ่มอยู่ในจิตใจของพิกุล ...

ถึงยากจนไม่มองคนหยามเหยียด ไม่รังแกรังเกียจคิดเบียดเบียนใครๆ
รวยจนวัดใจคนไม่ได้ จนแต่รวยน้ำใจ...ผู้ยิ่งใหญ่แห่งความจน

ณ มุมนี้ของชีวิต

ชีวิต...คือความเป็นไปที่ยึดเอาความเป็นธรรมชาติเป็นหลัก

ชีวิต...คือความเป็นไปที่มีความพอดีและเรียบง่าย

ชีวิต...คือความเป็นไปเพื่อความเป็นเลิศของสุขภาพกายและใจ

ชีวิต...คือความเป็นไปที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันและกัน

ชีวิต...คือความเป็นไปที่ดำเนินไปเพื่อสร้างสังคมที่ดีงาม สังคมที่ยุติธรรม และไม่เอารัดเอาเปรียบต่อกัน

นี่คือชีวิตของคนไทยแต่โบร่ำโบราณ

ปัจจุบันสภาพสังคมและปัจจัยแวดล้อมเปลี่ยนไป ชีวิตจิตใจของผู้คนก็แปรเปลี่ยนไปด้วย

การดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิตมีมากขึ้น

ปัญหาเรื่องปากท้องเป็นเรื่องใหญ่ของผู้คนและสังคม

บางครอบครัวต้องประสบกับความขาดแคลน ความพออยู่พอกินลดน้อยถอยลงไปมาก และชีวิตต้องพานพบกับความลำบากยากแค้นมากยิ่งขึ้น เมื่อสุขภาพของคนในครอบครัวถูกบั่นทอนไป

โดยเฉพาะเมื่อสุขภาพต้องถูกตัดตอนไปด้วยโรคร้าย...มะเร็ง...ซึ่งแพทย์แผนปัจจุบันยังไม่สามารถเอาชนะมันได้เด็ดขาด

ณ มุมนี้ของชีวิต...อนุชาคือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากโรคร้ายนี้

อนุชามิได้เป็นผู้ป่วยด้วยโรคนี้ แต่สายเลือดของเขาตกเป็นเหยื่อของมัน

อนุชาอยู่ในวัย ๓๖ ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลหนองหงส์ อำเภอทุ่งสง

จังหวัดนครศรีธรรมราช เขาเป็นลูกของพ่ออูเอ่ง วัย ๘๐ ปี และแม่ละอองศรี วัย ๖๕ ปี

พ่ออูเอ่งและแม่ละอองศรีมีลูกทั้งหมด ๔ คน แต่ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ๒ คน จึงเหลืออยู่เพียง ๒ คนเท่านั้น คือตัวของอนุชาเองและน้องสาว ซึ่งยังเป็นโสดอยู่ เธอมีอายุได้ ๓๒ ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นใด

อนุชาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนผู้ใหญ่วัดดุสิตาราม มีอาชีพการงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว โครงการศูนย์สร้างและบูรณะสะพานที่ ๔ ประจำจังหวัดสงขลา ข่ายงานที่ปฏิบัติครอบคลุม ๑๔ จังหวัดภาคใต้

รายได้ของลูกจ้างชั่วคราวเช่นเขามีเพียงวันละ ๑๗๘ บาท

เมื่อเริ่มแตกเนื้อหนุ่ม อนุชามีภรรยาคือวิลัย ปัจจุบันอายุ ๓๖ ปี ทั้งสองอยู่กินกันโดยมิได้จดทะเบียนสมรส

วิลัยจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ มีอาชีพรับจ้างทำงานบ้าน มีรายได้เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท

อนุชาและวิลัยมีลูกด้วยกัน ๑ คนเป็นหญิง ปัจจุบันเด็กน้อยคนนี้เติบโตขึ้นเป็นสาวอายุได้ ๑๗ ปี

กาญจนาคือชื่อของเธอ เธอศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ปวช. ชั้นปีที่ ๓

ชีวิตรักของอนุชาและวิลัยมิได้ดำเนินไปตลอดรอดฝั่ง เมื่อทุกอย่างไม่ลงตัว เขาและเธอจึงได้ตัดสินใจแยกทางกัน เมื่อกาญจนา อายุได้เพียง ๓ ขวบ เด็กหญิงตัวน้อยต้องประสบกับปัญหาบ้านแตกสาแหรกขาด พ่อไปทาง แม่ไปทาง และเด็กน้อยตกอยู่ในความอุปการะของลุงและป้าสะใภ้ ซึ่งมีอาชีพเปิดกิจการอู่ซ่อมรถยนต์ขนาดเล็ก ที่บ้านพักในตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์

อนุชาได้พบรักครั้งใหม่ เขาแต่งงานอยู่กินกับอินทิรา และครองชีวิตคู่กันมาจนถึงปัจจุบันนี้

อินทิรามีอายุได้ ๒๕ ปี จบการศึกษาคณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว โครงการเดียวกับสามีที่จังหวัดนครศรีธรรมราช รายได้ก็มีเท่าๆ กันคือวันละ ๑๗๘ บาท

ทั้ง ๒ คนมีลูกด้วยกัน ๑ คนคือเด็กหญิงธัญลักษณ์ เด็กน้อยมีอายุได้ขวบกว่าๆ

ณ มุมนี้ของชีวิต...ของแต่ละคนมีความเป็นไปในรูปแบบต่างๆ กัน ทุกคนมีเส้นทางเดินของชีวิตของตนเอง

หากชีวิตไม่มีอุปสรรคใดๆ เกิดขึ้น...ทางเดินของชีวิตนั้นก็คงราบเรียบ...

หากเส้นทางเดินชีวิตของกาญจนาเป็นเช่นนั้น...ก็คงจะดี

แต่มุมนี้ของชีวิตของเธอต้องประสบกับความเจ็บปวด...เจ็บปวดชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

พฤศจิกายน ๒๕๔๓ กาญจนามีอาการท้องบวมและปวดท้องอย่างรุนแรง ต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ หลังจากตรวจเช็ค แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นถุงน้ำที่มดลูก จึงรักษาโดยใช้ยาประทังอาการปวด แต่ยาไม่สามารถช่วยอะไรเธอได้

๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ เธอต้องเข้ารับการผ่าตัดปีกมดลูกออกข้างหนึ่ง

เพียงชั่วระยะเวลา ๘ เดือนผ่านไปหลังผ่าตัด ในท้องของเธอเกิดก้อนเนื้อแข็ง และอาการปวดก็ได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เธอจึงได้กลับไปรับการตรวจรักษายังที่เดิมอีกครั้ง

แพทย์แนะนำให้เธอไปรับการตรวจที่โรงพยาบาลศูนย์ขอนแก่น การรักษาเป็นไปโดยการให้ยาระยะหนึ่ง แต่ความเจ็บปวดหาได้ทุเลาเบาบางลงไม่

สุดที่เธอจะทนรอพบแพทย์ตามกำหนดนัดครั้งต่อไปได้ เพราะความเจ็บปวดอย่างรุนแรงไม่เปิดโอกาสให้ เธอจึงต้องโยกย้ายตนเองไปรับการตรวจ

รักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น

หลังการตรวจเช็คด้วยเครื่องมือการแพทย์ที่ทันสมัยมากยิ่งขึ้นซึ่งเรียกว่า อุลตร้าซาวด์ ผลออกมาทำให้เธอและทุกคนในครอบครัวถึงแก่หัวใจสลาย

ในช่องท้องของเธอมีก้อนเนื้อขนาดโตประมาณ ๑๔ เซนติเมตร และก้อนเนื้อนั้นได้กระจายไปที่ปอด

มะเร็งปอดในระยะสุดท้าย...โรคร้ายซึ่งวงการแพทย์ยังต้องหาทางเอาชนะมันอยู่อีกนานแสนนาน

เธอต้องเข้ารับการรักษาในห้องไอซียูตลอดเวลา เนื่องจากเส้นเลือดอุดตัน ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา

มุมนี้ของชีวิตของกาญจนา...เธอเจ็บปวดแสนสาหัส

วิลัยมารดาของเธอซึ่งมีรายได้เพียงน้องนิด ต้องลาออกจากงานมาดูแลลูก รายได้ที่ซึ่งพอจะก่อเกิดอยู่บ้างต้องหดหายไปโดยสิ้นเชิง

ปัญหาเรื่องปากท้องและการดำรงชีพจึงเกิดขึ้น

มุมนี้ของชีวิตของวิลัย...จึงแสนจะอับจน

ด้วยสายใยที่ผูกพันเพราะนี่ก็คือสายเลือดของเขา อนุชาซึ่งถึงแม้จะแยกไปมีครอบครัวของตนเองแล้ว แต่เขาก็ยังรับหน้าที่เลี้ยงดูส่งเสียกาญจนาซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาอยู่ เขาต้องกู้หนี้ยืมสินญาติพี่น้องเพื่อนฝูงมาช่วยเหลือกาญจนาเท่าที่จะทำได้

แต่รายได้ของเขาไม่มากมาย...มุมนี้ของชีวิตเขาจึงเป็นมุมอับเช่นกัน

หนี้สินของอนุชาเพิ่มมากขึ้นเขาต้องติดค้างชำระเงินค่ารักษาพยาบาลกับทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ จังหวัดขอนแก่น ไม่สามารถหาเงินไปจ่ายได้

และแล้วเวลาก็มาถึง...กาญจนาเดินไปบนเส้นทางที่ใกล้จะถึงมุมสุดท้ายของชีวิต...แพทย์ได้ระบุออกมาชัดเจนว่ามะเร็งปอดของเธออยู่ในระยะสุดท้าย ไม่มีหนทางใดรักษาให้หายขาดได้ และได้อนุญาตให้พ่อแม่รับตัวเธอกลับไปรักษาตัวที่บ้าน ซึ่งทั้งนี้เธอสามารถกลับมาเข้ารับการรักษากรณี

ฉุกเฉินได้ตลอดเวลา

ณ มุมนี้ของชีวิตของกาญจนาดูลางเลือน

แต่เธอก็ยังมีทั้งพ่อและแม่ซึ่งถึงแม้จะแยกทางกันไปแล้ว แต่มิได้ทอดทิ้งเธอในยามเจ็บป่วยและใกล้จะถึงมุมสุดท้ายของชีวิต

แต่อย่างไรก็ตาม อนุชาหาได้หยุดยั้งการรักษาพยาบาลลูกสาวต่อไปไม่ ถึงแม้ความหวังที่จะให้หายขาดไม่มีเปอร์เซ็นต์เลย แต่เขาก็ต้องการให้เธอทุเลาความเจ็บปวดซึ่งถึงแม้จะเพียงแค่น้อยนิดก็ยังดี

เขาร่างหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์

เรื่องราวของกาญจนาลูกสาวของเขา ดำเนินได้ต่อไปในขั้นตอนของการส่งตัวเธอเข้ารับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลมหาสารคาม โดยสำนักราชเลขาธิการเป็นผู้ติดต่อขอความอนุเคราะห์ไปทางโรงพยาบาลฯ และประชาสงเคราะห์จังหวัดมหาสารคามจะช่วยประสานงานกับโรงพยาบาลฯ เพื่อดำเนินการส่งตัวกาญจนาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลฯซึ่งเธอมีภูมิลำเนาอยู่ที่นั่น โดยใช้บัตรประกันสุขภาพประชาชน ๓๐ บาท รักษาทุกโรค เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล และอนุชาจะได้รับการช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว ตามระเบียบของกรมประชาสงเคราะห์ต่อไปอีกด้วย ซึ่งเรื่องกำลังอยู่ระหว่างดำเนินการ

ในการนำตัวกาญจนาไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลทุกครั้ง จะต้องว่าจ้างรถรับส่ง และยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกจำนวนมาก ซึ่งยากลำบากสำหรับอนุชาที่ต้องรับภาระดังกล่าวแต่เพียงลำพัง

และเรื่องที่ทำให้มุมนี้ของชีวิตของอนุชาติดขัดยิ่งขึ้นก็คือ วิไล อดีตภรรยาของเขาซึ่งเป็นผู้ดำเนินการติดต่อทำเรื่องบัตรประกันสุขภาพให้แก่กาญจนา ขณะที่เธอนั่งรถโดยสารประจำทางเพื่อมาทำบัตรให้ลูกสาวที่จังหวัดมหาสารคาม เธอก็ประสบอุบัติเหตุรถที่โดยสารมาชนกับรถสิบล้อ

วิลัยได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลโกสุมวิสัย จังหวัดมหาสารคาม เย็บถึง ๒๒ เข็ม

แล้ว **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ก็ได้ก้าวเข้ามามีบทบาทในมุมนี้ของชีวิตของอนุชา

อนุชาได้รับเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้แก่ลูกสาวของเขา เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาทถ้วน

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดมหาสารคาม หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสม

ณ มุมนี้ของชีวิตของอนุชา เขายังคงต้องให้การโอบอุ้มทั้งลูกสาวและอดีตภรรยาของเขาอยู่

ด้วยแรงใจที่ได้รับจาก **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ฯ ซึ่งเป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งพระราชทานแก่พสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์ ขอให้อนุชามีกำลังใจที่กล้าแกร่ง มีพลังกายแลพลังใจที่จะให้การโอบอุ้มทุกชีวิตที่ยังต้องอาศัยเขาอยู่ได้ตลอดไป.

แผลชีวิต

ชาญชัย มีภูมิลำเนาอยู่ในแขวงบางแวก เขตภาษีเจริญ กรุงเทพเมืองฟ้าอมร อายุได้ ๔๑ ปี สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ จากโรงเรียนพาณิชยการ สันติราษฎร์ เป็นลูกของพ่อสมพงษ์ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคร้ายที่การแพทย์สมัยใหม่ยังไม่เคยเอาชนะได้ นั่นคือมะเร็งและแม่ละเมียด ในวัยชรา ๖๘ ปี ซึ่งป่วยเป็นอัมพาต

ลูกของพ่อสมพงษ์และแม่ละเมียดมีอยู่ด้วยกันทั้งหมด ๕ คน

ณัฐวุฒิ อายุ ๔๘ ปี เดิมรับราชการเป็นตำรวจอยู่ที่จังหวัดนครปฐม ต่อมาถูกออกจากราชการ

นวลจิรา อายุ ๔๖ ปี รับราชการอยู่ในสถาบันเทคโนโลยีแห่งหนึ่ง

ธานินทร์ อายุ ๔๔ ปี เดิมเป็นพนักงานธนาคาร ต่อมาได้ลาออก

ชาญชัย อายุ ๔๑ ปี ผู้เป็นเจ้าของตำนานแผลชีวิต

คัจรินทร์ อายุ ๓๕ ปี ปัจจุบันไม่มีงานทำ

ชาญชัยได้แต่งงานอยู่กินกับทิพาภรณ์ เมื่อปี ๒๕๓๐ ปัจจุบันเธอมีอายุได้ ๓๓ ปี สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ประกอบอาชีพขายขนมบัวลอยไข่หวาน บริเวณปากซอยเพชรเกษม รายได้ของเธอไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับจำนวนของลูกค้าเป็นสำคัญ

ชาญชัยและทิพาภรณ์มีลูกด้วยกัน ๒ คน

ทิพวรรณ อายุ ๑๔ ปี ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม

พฤษกานต์ อายุ ๑๒ ปี ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียน

วัดชัยฉิมพลี

ชาญชัยรับราชการเป็นตำรวจตระเวนชายแดน ชีวิตการทำงานของเขามิได้ราบรื่นอย่างที่หวังซึ่งผลของมันทำให้เกิดแผลใจแก่ชีวิตของเขาอย่างรุนแรง

๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๑ เป็นวันที่แผลชีวิตแผลแรกเกิดกับชาญชัย เขาถูกกล่าวหาจากพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น ในข้อหานั้นระบุว่าชาญชัยใช้อาวุธปืนพกสั้นยิงวิชัย ราษฎรหมู่บ้านมะเกลือเก่า ได้รับบาดเจ็บสาหัส ซึ่งถือเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

แผลใจนั้นทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที เพราะในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ปีเดียวกันนั้น เขาถูกกองบัญชาการที่เขาสังกัดอยู่สั่งพักราชการเพื่อรอผลทางคดีอาญาข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น

๒๑ กันยายน ๒๕๓๓ คืออีก ๒ ปีต่อมา ศาลจังหวัดได้มีคำพิพากษายกฟ้อง คดีที่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดเป็นโจทก์ฟ้องชาญชัยพร้อมพวกเป็นจำเลย ในความผิดต่อชีวิต และความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน

๑๘ สิงหาคม ๒๕๓๕ อีก ๒ ปีต่อมาเช่นกัน กรมตำรวจได้มีคำสั่งให้เขาออกจากราชการกรณีมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งหากจะให้รับราชการต่อไปอาจเกิดการเสียหายแก่ราชการได้ ชาญชัยถูกให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน

แผลร้ายซึ่งกัดกร่อนกินหัวใจของชาญชัยทวีความรุนแรงหนักขึ้นทุกที เมื่อสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ กรณีกรมตำรวจมีคำสั่ง สั่งให้ชาญชัยออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ว่าการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวและการขอกลับเข้ารับราชการของเขานั้นไม่เป็นผล

ชาญชัยจึงได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง แต่ก็ไม่ได้รับการพิจารณาอีก

เช่นกัน

แผลหัวใจของชาญชัยหนักหนาสาหัสสากรรจ์จนเกินจะเยียวยาแล้ว...

ชาญชัยต้องประสบกับความเดือดร้อนทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ด้วยไม่ได้รับความเป็นธรรมจากหน่วยงานที่เขาสังกัดอยู่ ทำให้อนาคตการทำงานในราชการสูญสิ้นไปชนิดไม่กลับคืน เขาต้องถูกออกจากราชการไร้ญาติขาดมิตร ต้องออกจากบ้านพักอาศัยของทางราชการที่จัดหาให้ หมดแม้อาชีพการงาน ไม่มีเงินทองจะยังชีพ ต้องระหกระเหินไปขอพักอาศัยเพิงเพาะเห็ดเป็นที่หลับที่นอน ต้องเก็บผักบุ้งริมทางมาทำอาหาร เพื่อให้ลูกมีกินพอประทะประทังชีวิตไป

และสิ่งที่กัดกร่อนบั่นทอนความรู้สึกนึกคิดของเขาจนทำให้กลายเป็นแผลร้าย ในหัวใจคือ...ความอยุติธรรม...

ความเป็นจริงแห่งชีวิตของเขาคือ...

เขาถูกกล่าวหาว่าใช้อาวุธปืนทำร้ายร่างกายวันชัยจนได้รับบาดเจ็บสาหัสตามคำให้การของพยานและผู้เสียหาย ซึ่งชาญชัยยืนยันว่าเขาถูกผู้กล่าวหากลั่นแกล้ง เพราะเหตุโกรธเคืองที่เขาเคยว่ากล่าวตักเตือน มิให้กลุ่มผู้กล่าวหาเล่นการพนันและขายยาเสพติดให้โทษ

ในวันเกิดเหตุ เขาพบชายกลุ่มหนึ่งบริเวณตรงบ้านพักของญาติภรรยา กำลังทะเลาะกันอย่างรุนแรง เขาในฐานะเป็นข้าราชการตำรวจและเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ได้เดินเข้าไปห้ามปรามโดยลำพัง โดยไม่มีอาวุธที่จะใช้ป้องกันตัวแต่อย่างใด แต่กลับถูกชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้นซึ่งมีกันอยู่ ๘ คน ทำร้ายเขาจนล้มลง และชายทั้งหมดในกลุ่มดังกล่าวก็รุมทำร้ายเขา

จากนั้นชาญชัยก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด เมื่อเงยหน้าขึ้นจากพื้นดิน เขาก็ถูกชายในกลุ่มนั้นใช้ด้ามอาวุธปืนสั้นตีลงบนศีรษะของเขาเป็นบาดแผลแตก หลังจากนั้นชายกลุ่มนั้นก็แยกย้ายกันกลับบ้านไป โดยพบชายคนหนึ่งนอนอยู่ในที่เกิดเหตุ

ชาญชัยมารู้ภายหลังว่าชายผู้นั้นถูกกระสุนปืนลูกซองสั้นยิงใส่บริเวณ

ลำตัว ๑ นัด มีพลเมืองดีช่วยนำตัวส่งโรงพยาบาลประจำจังหวัดนครราชสีมา

ส่วนตัวเขาเองนั้นได้เข้ารับการเย็บบาดแผลที่แตกเป็นเลือดอาบหน้าที่โรงพยาบาลอำเภอ หลังจากทำบาดแผลเสร็จ ชาญชัยได้เดินทางไปแจ้งความกับพนันงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอ แต่กลับถูกพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาทางคดีอาญาว่าพยายามฆ่าผู้อื่น

ชาญชัยถูกนำตัวเข้าคุมขังในห้องขังของสถานีตำรวจอำเภอดังกล่าวทันที โดยไม่มีการสอบสวนแต่อย่างใด

ความมาทราบภายหลังอีกว่า กลุ่มผู้กล่าวหาเขานั้นก็คือกลุ่มชายที่รุมทำร้ายเขาในคืนวันนั้นนั่นเอง โดยอาศัยเวลาขณะที่เขาเข้ารับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ไปแจ้งความเป็นเจ้าทุกข์ไว้ก่อนแล้วแยกย้ายกันกลับบ้านไป โดยทิ้งให้เขาถูกดำเนินคดีอยู่เพียงผู้เดียว

ต่อมาญาติของชาญชัยได้มาขอประกันตัวจากพนักงานสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนก็ไม่คัดค้านในการประกันตัว

หลังจากได้รับการประกันตัวแล้ว เขาก็ได้กลับมารายงานตัวต้องคดีอาญาต่อทางผู้บังคับบัญชาตามระเบียบของทางราชการ และต่อมาก็ได้รับคำสั่งให้พักราชการเพื่อรอผลทางคดีอาญา และคำสั่งที่รุนแรงต่อมาคือให้ออกจากบ้านพักอาศัยของทางราชการ

หลังจากถูกออกจากราชการ ชาญชัยได้หอบหิ้วภรรยาและลูกทั้ง ๒ คน ไปรับจ้างตัดลูกเห็ดขายและขอพักในเพิงเพาะเห็ดที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

ในช่วงเวลาวิกฤตินั้น ชาญชัยมีเงินเหลือในกระเป๋าเพียงแค่ ๗ บาท

เงิน ๗ บาทกับ ๔ ชีวิต

๗ บาทนั้น...เป็นเพียงเศษ...เศษ...และก็เศษของเงิน...

การรับจ้างตัดลูกเห็ดขายนั้นพอให้เกิดรายได้ แต่ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูครอบครัวซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๔ ชีวิต

ชาญชัยมิได้งอมืองอเท้า เขาดิ้นรนหาเส้นทางให้ชีวิตเดินแนวใหม่

เขาตัดสินใจขอยืมเงิน ๓,๐๐๐ บาทจากผู้ว่าจ้าง แล้วเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมืองหลวงของประเทศไทย ถิ่นที่หลายๆ คนคิดว่าเป็นแหล่งเงินแหล่งทอง

เขาเข้ากรุงเทพฯ แต่เพียงเดียวดาย ไร้ซึ่งบุตรและภรรยาอยู่เคียงข้าง เขาจำเป็นต้องทิ้งคนเหล่านั้นไว้เบื้องหลัง ณ เพิงเพาะเห็ดที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ทั้งนี้เพราะยังไม่แน่ใจในสถานการณ์ของชีวิตว่าจะเป็นไปในรูปแบบใด

สวรรค์ยังเมตตา...

การขับรถแท็กซี่สามารถนำพาให้ชีวิตเขาเป็นไปในทางที่ดีขึ้นบ้าง

ชาญชัยต้องการขวัญและกำลังใจ เขาจึงไปรับภรรยาและลูกมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ร่วมทุกข์และร่วมสุขด้วยกันโดยเช่าหอพักอยู่ในแขวงบางแวก เขตภาษีเจริญ ในราคาเดือนละ ๕๐๐ บาท เป็นนกน้อยๆ พ่อแม่ลูกอยู่ในรังรักที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นและความปลอดภัย

ชีวิตของชาญชัยยังไม่หมดกรรม...

เขาประสบอุบัติเหตุถูกรถยนต์ขับปาดหน้าด้วยความคึกคะนอง ทำให้รถแท็กซี่ที่เขาขับอยู่เสียการทรงตัวพุ่งชนเชิงสะพานพระราม ๗ พังยับเยิน ชาญชัยไม่ถึงกับเสียชีวิตแต่บาดเจ็บสาหัส

กระดูกบั้นเอวชิ้นสุดท้ายหักและกระดูกสันหลังยุบ หลังจากเข้าเฝือกแล้ว แพทย์สั่งให้พักรักษาตัวอย่างน้อย ๕๐ วัน เนื่องจากต้องเข้าเฝือกให้กระดูกที่หักและแตกเข้ากันให้สนิท และห้ามเขาขับรถเป็นอันขาด

ต่อมาบริษัทของคู่กรณีได้นำเงินมาให้เป็นจำนวน ๕,๐๐๐ บาทเป็นค่าใช้จ่ายระหว่างรักษาตัว

๓ เดือนหลังจากนั้นเขาก็ยังต้องพักรักษาตัวอยู่ แต่บ้านต้องเช่า ข้าวต้องซื้อ เงินที่ได้รับมาก็หมดไปแล้ว

ความจำเป็นแห่งชีวิตและด้วยความที่ไม่อยากอดตาย ทำให้ชาญชัยพักผ่อนเพียงแค่พอฟื้นคืนตัวได้ เขาก็กลับไปขับแท็กซี่ตามเดิม โดยเขา

ไปขอความกรุณาจากเจ้าของอู่รถแท็กซี่ ซึ่งยินยอมให้เขาเช่ารถขับได้โดยต้องหักเงินค่าประกันเพิ่มในแต่ละวัน

ชาญชัยหมดหนทาง จึงจำต้องฝืนใจทนขับรถรับจ้างหาเงินมาเลี้ยงดูบุตรและภรรยาต่อไป

เพียงไม่นาน...ชาญชัยเกิดอาการปวดท้องอย่างรุนแรง ข้าวปลาอาหารก็รับประทานไม่ได้น้ำหนักตัวลดลงอย่างรวดเร็ว ถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลตำรวจ

แผลใจที่มองไม่เห็นบาดแผลว่ามันฉกาจฉกรรจ์เพียงใด แต่ยังคงเกาะกินหัวใจอยู่ กลับแปรเปลี่ยนสภาพเป็นแผลของจริงที่มองเห็นได้ด้วยเครื่องมือตรวจของการแพทย์สมัยใหม่

แพทย์ลงความเห็นว่าเขาป่วยเป็นมะเร็งที่ไตซ้ายในระยะขั้นที่ ๒ จวนเจียนจะขั้นที่ ๓ แล้วต้องเข้ารับการผ่าตัดไตออกไปข้างหนึ่งโดยด่วน

หลังการผ่าตัด สภาพร่างกายของเขาทรุดโทรมมากขึ้น ไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะขับรถแท็กซี่รับจ้างตระเวณรับส่งผู้โดยสารได้เหมือนเดิม

แพทย์ให้คำแนะนำแก่เขาว่าต้องหาอาชีพใหม่ทำ

คุณวุฒิทางการศึกษาของชาญชัยมีอยู่อย่างจำกัด และวัยก็ล่วงเลยมากขึ้นทุกที ทำให้เขาไม่สามารถหางานอย่างหนึ่งอย่างใดทำได้ จึงต้องกลับไปประกอบอาชีพตัดลูกเห็ดขายเหมือนเดิม

แต่คุณภาพชีวิตของเขาถดถอยไปแล้วจนยากจะกลับคืน

นอกจากปัญหาเรื่องสุขภาพแล้ว สภาพการณ์ของชีวิตของเขาและครอบครัวก็ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก คือเขาต้องพบกับความยุ่งยากและความเดือดร้อนในเรื่องที่อยู่อาศัย เนื่องจากสัญญาการเช่าหอพักครบกำหนดในปี ๒๕๔๕ และผู้ให้เช่าไม่ประสงค์จะให้เช่าต่อ จึงจำเป็นต้องหาที่อยู่อาศัยใหม่

ในภาวะที่ชีวิตลำบากสุดๆ อยู่นี้ยากเหลือเกินที่ชาญชัยจะรับภาระหนักนี้ไว้ได้ ในเมื่อเขาและภรรยามีรายได้อย่างจำกัดจำเขี่ย ลูกทั้ง ๒ คนก็อยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน และกำลังเรียนหนังสืออยู่

ชาญชัยจำเป็นต้องหาผู้รักษาแผลชีวิตให้แก่เขา หาไม่แล้วเขาคงไม่มีลมหายใจเพียงพอที่จะต่อสายใยชีวิตให้ดำรงอยู่ในโลกนี้ได้

เขาทำหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ ด้วยความหวังที่มีอยู่เปี่ยมล้นในหัวใจว่าในแผ่นดินไทยนี้ *"พระเมตตา"* เท่านั้นที่จะช่วยปัดเป่าความทุกข์และพิษร้ายอันเกิดจากแผลชีวิตของเขาได้

เรื่องราวของชาญชัยปรากฏอยู่ในแฟ้มของ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ก้าวเข้ามามีบทบาทในการรักษาแผลชีวิตที่กำลังกำเริบนั้นให้พิษของมันพอทุเลาเบาบางลงไปได้ในระดับหนึ่ง

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ติดต่อประสานงานกับสำนักงานการเคหะแห่งชาติเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการจัดสรรที่อยู่อาศัยให้ชาญชัยและครอบครัว โดยให้เขานำเอกสารที่จำเป็นต้องใช้ไปยื่นคำร้องด้วยตนเอง

เหมือนตายแล้วเกิดใหม่...ชาญชัยจะได้รังซุกนอนพร้อมกับภรรยาและลูกชายในอีกไม่ช้านี้

รังที่เขาสามารถหลบแดดลมฝนและความร้อนหนาว

แต่กระนั้นภาระหนักเฉพาะหน้าของเขาก็ยังไม่คลี่คลายไปเสียทีเดียวนัก เนื่องจากภาระการครองชีพที่รัดตรึงตัวเขาอยู่

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ยังคงให้ความช่วยเหลือเขาเพื่อให้เขายืนอยู่ได้ด้วยตนเอง จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวจำนวน ๓,๐๐๐ บาท เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายทางด้านการศึกษาให้แก่ลูกทั้งสองของเขาด้วย

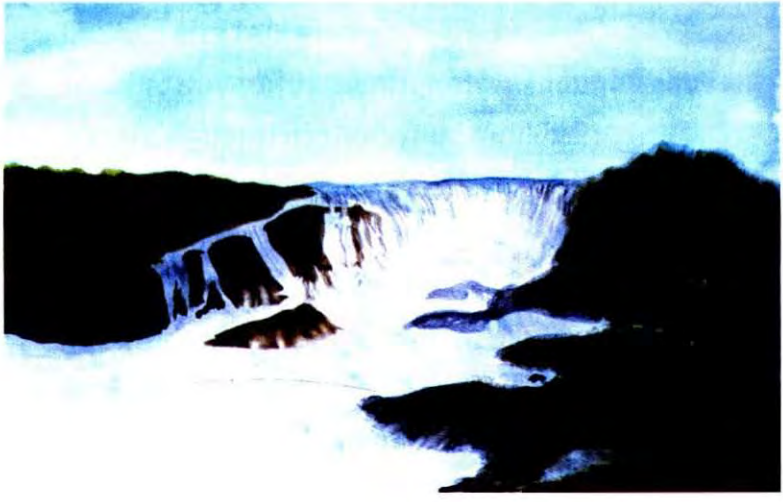
ส่วนปัญหาเรื่องการขอกลับเข้ารับราชการเหมือนเดิมนั้น สำนักราชเลขาธิการได้ติดต่อไปยังคณะรัฐมนตรี สำนักงานตำรวจแห่งชาติและศาลปกครอง ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง เพื่อพิจารณาหา

แนวทางการช่วยเหลือที่เหมาะสมแล้ว ขณะนี้เรื่องอยู่ในระหว่างการดำเนินการ

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วน สมควรให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใดจะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

เมื่อพิษแห่งแผลชีวิตของชาญชัยทุเลาเบาบางลงไปได้ เขาก็จะมีกำลังใจต่อสู้ชีวิตต่อไป และเขายังมีความมั่นใจว่าในโลกนี้ *"ความยุติธรรม"* ยังคงดำรงอยู่ เพราะเหนือหัวของเขาและพสกนิกรไทยผู้ตกทุกข์ได้ยากทุกคนยังมี...

"พระพิทักษ์ยุติธรรม ถ่องแท้"

เหมือนน้ำฟ้าโปรยมาดิน

น้ำ...คือสิ่งยังชีวิตให้ดำรงอยู่...

น้ำ...คือสิ่งที่ทำให้ผืนดินที่แห้งแตกระแหงกลับชุ่มฉ่ำเย็นชื้น...

น้ำ...ทำให้ผู้หิวกระหายได้ดับร้อน...ผ่อนเย็น...

เหมือนเช่นชีวิตของฉลวย

ฉลวย อยู่ในวัย ๔๕ ปี ชีวิตของเธอผ่านร้อนผ่านหนาวมาเกือบครึ่งศตวรรษแล้ว

ภูมิลำเนาเดิมของฉลวยอยู่ที่อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ จากวัยเด็กเข้าสู่วัยสาวรุ่นเธอได้พบรักและแต่งงานอยู่กินกับมานะ ชายหนุ่มที่ดูใจและพิสูจน์ความรักกันมานานพอสมควรของหนุ่มสาวช่วยกันทำมาหากินมีความสุขตามอัตภาพ จากชีวิต ๒ คนสามีภรรยา ก็แตกหน่อแห่งความรักมามีพยานรัก ๒ คน เป็นชาย ๑ คนหญิง ๑ คน

๔ คนพ่อแม่ลูกอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขและอบอุ่น

แต่แล้วมานะได้ตัดช่องน้อยแต่พอตัว อำลาหนีความวุ่นวายสับสนบนโลกนี้ไปเสียก่อน ทิ้งให้ฉลวยต้องต่อสู้อยู่กันตามลำพังแม่ๆ ลูกๆ

ขาดเสาหลักของครอบครัว ฉลวยก็ต้องรับหน้าที่โอบอุ้มเลี้ยงดูสมาชิกไปแต่เพียงเดียวดาย

หลายปีผ่านไปฉลวยได้พบกับคู่ชีวิตคนใหม่ ชื่อ สุนทร ปัจจุบันเขาผู้นี้มีอายุ ๕๔ ปีแล้ว และได้อพยพโยกย้ายนิวาสถานมาอยู่ที่ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

ลูกชายของฉลวยไม่ได้ย้ายตามแม่มา คงลงหลักปักฐานอยู่ที่

นครสวรรค์ตามเดิม ส่วนลูกสาวมาอยู่กับแม่ และเมื่อเติบโตเป็นสาวก็ได้จากอ้อมอกอันอบอุ่นของแม่ไปแต่งงานและแยกไปมีครอบครัวของตนเอง

ฉลวยและสุนทรซึ่งบัดนี้มีกันอยู่เพียง ๒ ชีวิตที่เป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยากกัน พำนักอยู่ในรังรักซึ่งเป็นบ้านเช่าซื้อที่หมู่บ้านลำพูนวิลเลจ ทั้งสองคนช่วยกันประกอบอาชีพขายไส้กรอกอีสานและขายก๋วยเตี๋ยว มีความสุขกันตามประสา นกน้อยทำรังแต่พอตัว

แต่แล้วเหตุการณ์ที่พลิกผันก็เกิดขึ้น...ในวันหนึ่ง

ฉลวยประสบอุบัติเหตุถูกรถจักรยานยนต์เฉี่ยวชน...

ความเจ็บปวดทบเท่าทวีคูณ

เพราะสุขภาพของเธออ่อนแออยู่แล้วอาการของโรคถุงลมโป่งพองมันคุกคามชีวิตหนักขึ้นทุกที ๆ

สภาพของร่างกายทรุดโทรมหนักลงไปอีกจากที่ทรุดอยู่แล้ว

สุนทรเองก็มีสุขภาพน่าเป็นห่วงไม่แพ้ผู้เป็นภรรยา หลายโรคที่รุมเร้าเขาอยู่

เขาป่วยเป็นโรคนิ่วในถุงน้ำดี โรคเก๊าท์ และโรคตับอักเสบ จึงต้องรับประทานยาปะทังอาการเป็นประจำ

สุขภาพเป็นตัวกำหนดการทำงาน

ถึงจะมีเงินมากมายเพียงใด หากสุขภาพไม่ดีแล้ว ก็ยากที่จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้

คุณภาพชีวิตที่ดีมีอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง

ทั้งฉลวยและสุนทรไม่สามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดีเช่นคนอื่นได้ เพราะร่างกายของทั้ง ๒ คนเป็นรังของโรคไปเสียแล้ว

จากอาการเจ็บไข้ได้ป่วยที่ทำให้ต้องพบแพทย์เป็นประจำ ทำให้ต้องใช้จ่ายเงินค่ารักษาเป็นจำนวนมาก เงินทองก็ร่อยหรอไปตามวันเวลา

ในที่สุดถึงคราวที่ทรัพย์ขาดแคลน

ฉลวยไม่สามารถหาเงินมาเป็นค่าผ่อนชำระค่าเช่าซื้อบ้านให้แก่

ธนาคาร ในอัตราค่าเช่าเดือนละ ๑,๕๐๐ บาทได้

เมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติของธนาคาร การฟ้องร้องยึดที่อยู่อาศัยจึงเกิดขึ้น

ฉลวยจำต้องดิ้นรนสุดชีวิตเพื่อไม่ให้รังนอนที่มีอยู่เพียงแห่งเดียวในชีวิตนี้ถูก ฟ้องยึดไป

ลำพังไส้กรอกอีสานและก๋วยเตี๋ยวไม่สามารถก่อให้เกิดรายได้ที่เพียงพอได้ ความคิดของฉลวยในช่วงนั้นคือต้องมีการขยับขยายธุรกิจเล็กๆ ของเธอ ซึ่งเธอเชื่อมั่นว่าจะมีรายได้เพิ่มขึ้นแน่นอน

เงินทุน...คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการลงทุน...

การลงทุนครั้งนี้ต้องใช้เงินจำนวนมิใช่น้อยสำหรับเธอ

เงินจำนวนนี้...จะมาจากที่ไหนได้!?

ฉลวยครุ่นคิดอย่างหนัก

เงินจำนวนที่เธอจำเป็นต้องใช้มีตัวเลขถึง ๕ หลัก

มันยิ่งใหญ่มหาศาลสำหรับเธอเหลือเกิน

แล้วสำนึกของเธอก็นึกถึง "ฟ้า"

"ฟ้า" *ที่เป็นแหล่งที่มาของ* "น้ำ"

"น้ำ" *ที่มาจาก* "ฟ้า" *หลั่งลง* "ดิน"

"น้ำฟ้าโปรยมาดิน"*...ทำให้ดินที่แห้งแตกกลับชุ่มชื้นมีชีวิตชีวา*

ชีวิตของฉลวย...หวังความเมตตาจาก "น้ำฟ้าโปรยมาดิน"

เธอวิงวอนของความเมตตาเป็นลายลักษณ์อักษร ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ เป็นที่พึ่งเป็นความหวังแก่จิตใจที่แห้งผาก

แล้วเรื่องราวแห่งความหวังของเธอก็ได้ร้อยเรียงเข้าไว้ในแฟ้ม "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายแห่งได้ยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือ สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดลำพูน ได้ให้การสนับสนุนธุรกิจ

ของเธอ

ธุรกิจใหม่ของฉลวยคือทำลูกชิ้นหมูขาย โดยเธอมีเครื่องมือในการทำลูกชิ้นอยู่แล้ว และเธอก็ได้เงินทุนจากสำนักงานฯ จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท

เงินจำนวนนี้เป็นก้าวใหม่ก้าวแรกของฉลวย เธอกู้ยืมเงินจำนวนนี้มาโดยมีกำหนดใช้คืนภายในระยะเวลา ๕ ปี โดยไม่มีดอกเบี้ย

๕ ปีที่ฉลวยคิดว่าเธอต้องฟื้นตัวได้แน่นอน

๕ ปีที่เธอมีความหวังว่าจะต้องยืนอยู่บนขาของตนเองได้

การจะทำอาหารให้อร่อยผู้ปรุงต้องมีสูตรเด็ด

สูตรการทำลูกชิ้นต่างๆ ที่เธอต้องการเพิ่มเติมเพื่อเป็นจุดขายให้แก่ลูกค้านั้น มูลนิธิลุงขาวไขอาชีพ ซึ่งเป็นองค์การสมาชิกของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ และเป็นหน่วยงานที่พลิกผันความจนออกไปจากสังคม และจากผู้คนที่เดือดร้อน ได้เข้ามาเป็นผู้เติมความหวังของฉลวยให้เต็มยิ่งขึ้นด้วยการจัดส่งสูตรเด็ดไปให้เธอ ให้เธอได้ฝึกวิทยายุทธ์อันเต็มไปด้วยกลเม็ดเด็ดพรายเพิ่มรสอร่อยเพื่อดึงดูดใจลูกค้า

"น้ำฟ้าโปรยมาดิน" ช่วยชุบชีวิตให้ฉลวยมีความหวัง มีพลังใจในการต่อสู้ชีวิต

ชีวิตของฉลวยจะไม่แห้งแล้งอีกต่อไปแล้ว

ขอบารมีแห่งฟ้าช่วยให้เธอก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจและมั่นคงสมดังหวังด้วยเทอญ

ใต้ฟ้าเดียวกัน

ท้องฟ้า...ไม่ว่าจะอยู่ส่วนใดของโลก มุมใดของสังคม แม้จะต่างสี ต่างลาย อย่างไรก็ถือว่าเป็นฟากฟ้าเดียวกัน เฉกเช่นมนุษย์ที่ไม่ว่าจะยากดีมีจน ร่ำรวยล้นฟ้าหรือยาจกติดดิน ก็มีสถานภาพความเป็นมนุษย์ไม่แตกต่างกัน...

ทว่า...ในความเป็นจริงยังมีซอกหลืบของสังคมที่ถูกมองข้าม ถูกพรางตาด้วยภาพแห่งความเจริญของสังคมเปลือกนอก จนทำให้อีกหลายชีวิตถูกปล่อยปละละเลยมองข้ามและมีมาตรฐานการครองชีพต่ำกว่ามุมอื่นๆ ในสังคม

พราย ชายสูงอายุวัย ๖๗ ปี ประชาชนคนตัวเล็กๆ แห่งตำบลบ้านพลวง อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ ด้วยฐานะที่ยากจนและความเป็นอยู่ที่ขัดสนทำให้มีโอกาสได้ร่ำเรียนหนังสือเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนบ้านหมอ

เมื่อเติบใหญ่จึงได้ประกอบอาชีพตามรอยบรรพบุรุษที่ได้ถ่ายทอดมรดกชีวิตมาให้นั่นคือ...การทำนา

พรายเป็นชาวนาที่ยังนับว่าโชคดีอยู่บ้างตรงที่เขามีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง จำนวน ๕ ไร่ ซึ่งพ่อชอบและแม่ฟื้นได้ทิ้งเอาไว้ให้เป็นมรดกหลังจากทั้งคู่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

พรายมีพี่น้องในครอบครัวจำนวน ๔ คน

พี่ชายคนโต ชัช อายุ ๗๑ ปี ตามมาด้วยพรายซึ่งเป็นพี่ชายคนรองถัดมาคือบุญส่ง อายุ ๖๐ ปี และอิน น้องชายคนเล็ก อายุ ๕๖ ปี ทุกคน

ล้วนประกอบอาชีพทำนา

พรายมีภรรยาคู่ใจคือแอบ อายุ ๕๑ ปี หลังจากได้อยู่กินกันแล้ว-แอบก็กลายเป็นชาวนาหญิงคนใหม่ในละแวกนั้นไปโดยปริยาย

วันวานแห่งรักถักทอสายสัมพันธ์จนทั้งสองมีบุตรด้วยกัน ๓ คน คือสุระ บุตรชายคนโต อายุ ๒๔ ปี กมล บุตรสาวคนรอง อายุ ๒๓ ปี และวิบูลย์ บุตรชายคนเล็กอายุ ๒๑ ปี ทุกคนดำเนินชีวิตตามรอยเท้าพ่อ คือเป็นชาวนา...กระดูกสันหลัง (เหล็ก) ของชาติซึ่งต้องให้ความอดทนอย่างมาก และพอว่างเว้นจากฤดูทำนาทุกชีวิตก็จะผันตัวเองมาทำอาชีพเสริมอื่นๆ ทั้งการเปิดบ้านเป็นร้านซ่อมเครื่องยนต์เล็ก ปะยาง ตกปลา และจับกบควบคู่กันไป

ครอบครัวของพรายเป็นครอบครัวไทยแท้ที่ดำรงชีวิตอยู่แบบครอบครัวขยาย มีสมาชิกทุกคนอาศัยอยู่ร่วมชายคาบ้านเดียวกัน ทั้งพ่อแม่ลูก ลูกเขยและหลานรวมทั้งหมด ๘ ชีวิต

ทุกชีวิตต่างดำรงชีพอยู่ด้วยความยากจนข้นแค้น ประสบความเดือดร้อนในทุกๆ ด้าน ทั้งหนี้สินซึ่งเป็นเพื่อนแท้และเพื่อนตายของชาวนาไทย คือตายไปพร้อมกับหนี้สิน ปัญหาด้านการศึกษาทำให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง ปัญหาดินฟ้าอากาศซึ่งไม่ค่อยเป็นใจให้การเพาะปลูกประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

แต่ปัญหาทั้งหมดนี้เป็นเพียงเปลือกนอกของปัญหาเท่านั้น ส่วนแก่นปัญหาที่แท้จริงของครอบครัวนี้เกิดจากบ่วงดวงใจดวงน้อยของบ้าน...

บุญ หลานสาวตัวน้อยแก้วตาดวงใจของครอบครัวอันเกิดจากกมล บุตรสาวคนรองของพรายและสงวน บุตรเขย ต้องประสบชะตากรรมที่โหดร้ายเจ็บป่วยทุกข์ทรมานด้วยโรคลำไส้ส่วนปลายตีบตั้งแต่กำเนิด

หลังคลอดได้เพียง ๔ วัน หนูบุญมีอาการไข้ขึ้นสูง ตัวร้อนจัด ไม่ถ่ายอุจจาระเลยจนถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาเบื้องต้นที่โรงพยาบาลปราสาท จังหวัดสุรินทร์

จากการเอ็กซเรย์ปรากฏว่าเด็กน้อยไม่มีรูทวารและลำไส้ตีบ แพทย์จึงได้ทำการผ่าตัดให้ถ่ายทางหน้าท้อง

หลังจากผ่าตัดได้เพียง ๔ เดือน เด็กกลับมามีอาการเช่นเดิมอีก คือถ่ายกะปริบกะปรอย และต่อมาก็ไม่ถ่ายอีกเลย ทำให้ครอบครัวต้องนำตัวกลับเข้ารับการผ่าตัดอีกครั้งนี้เด็กน้อยต้องทรมานขึ้นเตียงผ่าตัดเป็นระยะๆ รวมทั้งหมด ๖ ครั้ง

อาการของหนูบุญไม่ดีขึ้น กมลจึงตัดสินใจนำบุตรเข้ามารับการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ แพทย์ได้ทำการผ่าตัดลำไส้ส่วนปลายและตรวจเช็คร่างกายเพิ่มเติม ผลปรากฏว่าเด็กมิได้ป่วยด้วยโรคเดิมเท่านั้น ยังป่วยเป็นโรคหัวใจ คือผนังหัวใจรั่ว ลิ้นหัวใจตีบ และโรคไตอีกด้วย

ต่อมาแพทย์ได้นัดสวนหัวใจและผ่าตัดให้เด็กถ่ายปัสสาวะทางหน้าท้องเพื่อป้องกันไม่ให้ปัสสาวะไหลย้อนลงไต และต้องมาตรวจเช็คร่างกายตามกำหนด นัด ๒-๓ เดือนต่อครั้ง การรักษาในขั้นตอนนี้สามารถช่วยบรรเทาอาการป่วยของหนูบุญลงได้มาก

ในขณะเดียวกันช่วงเวลาที่เด็กน้อยป่วยหนัก ตาพรายต้องขายโคกระบือ รวมทั้งกู้เงินจำนวนมากจากเพื่อนบ้านมาใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแก้วตาดวงใจหนึ่งเดียวของตา รวมทั้งการเร่งทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อหาเงินมาหมุนเวียนใช้จ่ายในครอบครัว

ประชาสงเคราะห์จังหวัดสุรินทร์ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ โดยส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านเพื่อพิจารณาให้การช่วยเหลือในเรื่องเครื่องอุปโภคบริโภคและเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย

นอกจากนี้แผนกสังคมสงเคราะห์โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ได้พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนในเบื้องต้น

แต่เนื่องจากเด็กน้อยมีความจำเป็นต้องรับการรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อยานอกบัญชีหลัก

และค่ารักษาส่วนอื่นๆ ที่แผนกสังคมสงเคราะห์ไม่สามารถให้การช่วยเหลือได้ ซึ่งนับเป็นภาระอย่างมากสำหรับครอบครัวที่มีรายได้จำกัดจำเขี่ยเฉกเช่นพวกเขา

ดังนั้นตาพรายในฐานะเสาหลักหัวหน้าครอบครัว จึงได้หาหนทางช่วยเหลือหลานสาวด้วยการทำเรื่องขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในการรักษาพยาบาลแก่หลานสาว

และแล้วเรื่องราวของพวกเขาได้เดินทางมาถึงมือสื่อกลางแห่งสังคมที่เป็นผู้สืบความหวังสานความฝันของคนยาก นั่นคือ... **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ในการนี้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้เร่งดำเนินการช่วยเหลือโดยในเบื้องต้นได้มอบเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้แก่เด็กหญิงบุญ เพิ่มเติมเป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดสุรินทร์ เพื่อหาหนทางให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมตามความเหมาะสม

สองตา สองหูที่เริ่มรางเลือนจากการได้ยิน สองมือ สองขาอันอ่อนล้าและหยาบกร้านซึ่งแสดงให้เห็นถึงการกรำงานหนักมาตลอดชีวิตของชายชราที่ชื่อพราย กำลังมองหาและเฝ้ารอคอยไขว่คว้าหา *"โอกาส"* ที่จะมีผู้ใจบุญหยิบยื่นมาให้

โอกาส...ที่จะต่อชีวิตหลานสาวของเขา

โอกาส...ที่จะได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาลอย่างเต็มประสิทธิภาพทางการแพทย์

และโอกาสนั้นก็มาถึง...

โอกาสทองของชีวิต คือการที่เขาได้รับ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"** ซึ่งเป็นกระแสธารพัดพาโอกาสดีๆ ในชีวิตให้เข้ามาสู่เขา

บัดนี้ตาพรายได้เชื่อมั่นแล้วว่าเมื่ออยู่ภายใต้ฟ้าเดียวกัน น้ำใจซึ่งเป็นดั่งน้ำทิพย์ก็คงจะกลั่นตัวลงมาจากฟากฟ้าเดียวกัน...

...ฟากฟ้าผืนที่ทั้งคนรวยและคนจนได้มีโอกาสร่วมดื่มด่ำฉ่ำชื่นกับละอองฝนบริสุทธิ์แห่ง *"น้ำพระทัยพระราชทาน"* ได้เหมือน ๆ กัน...

แด่...ชีวิตน้อยน้อย

ชีวิตนี้ย่อมเป็นที่รักและหวงแหนของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม

ทุกคนต่างพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาชีวิต และยืดลมหายใจให้อยู่กับตนเองให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้

แต่...จะได้นานแค่ไหน...

สวรรค์เท่านั้นที่จะเป็นผู้รู้คำตอบ

สุพัตรา อายุเพิ่งจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นช่วงต้นๆ เพียง ๑๔ ปีเท่านั้น นับเป็นวัยแห่งความเจริญเติบโตวัยแห่งความสวยสดงดงาม และวัยแห่งความบริสุทธิ์ผ่องใสของชีวิต

หากสาวน้อยคนนี้จะมีภูมิชีวิตที่ดีและแข็งแรงเหมือนเขาอื่น

เพียงภูมิชีวิตที่ดีเท่านั้น...

สุพัตราก็คงจะมีความสุขเหมือนที่คนอื่นเขามีกัน

แต่ภูมิชีวิตของเธอ...ตกเสียแล้ว

สาวน้อยสุพัตรามีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดชัยภูมิ เรียนหนังสืออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนคอนสวรรค์ อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ เป็นลูกสาวคนสุดท้องที่เป็นประดุจแก้วตาดวงใจของพ่อคำสิงห์ซึ่งมีอายุ ๕๖ ปี และแม่กองแป้ง อายุ ๕๓ ปี ซึ่งถ้าหากทั้งสองคนนี้รับราชการก็เรียกว่าอยู่ในวัยใกล้เกษียณแล้วทั้งคู่

พ่อคำสิงห์และแม่กองแป้งมิใช่ข้าราชการ แต่เป็นชาวนาผู้เป็นกระดูกสันหลังของชาติ หลังสู่ฟ้าหน้าสู่ดินมาโดยตลอด ไม่มีที่นาของตนเองต้องเช่าเขาทำ รายได้จึงไม่แน่นอนเป็นกอบเป็นกำ เพราะต้องเจียด

ไปเป็นค่าเช่าให้เจ้าของที่นาเขาด้วย บ้านพักของพ่อคำสิงห์และแม่กองแป้งอยู่ในตำบลบ้านโศก อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ

สุพัตรามีพี่น้องท้องเดียวกันทั้งหมด ๔ คน

แสวง พี่ชายคนโต เสียชีวิตแล้วด้วยโรคตับอักเสบ ขณะอายุได้เพียง ๓๑ ปีเท่านั้น

หนูแดง อายุ ๓๕ ปี แยกครอบครัวมีสามีแล้ว ประกอบอาชีพทำนาเช่นเดียวกับบุพการีทั้งสอง

ชัชชัย พี่ชายคนถัดมา อายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพทำนาเช่นกัน

ส่วนน้องนุชสุดท้องชื่อสุพัตรา

ครอบครัวของสุพัตราจึงเป็นครอบครัวชาวนาโดยแท้จริง

ในความเป็นจริงของสังคมในยุคปัจจุบัน คงจะหาชาวนาไทยที่จัดว่าเป็นผู้มีอันจะกินได้ยากเสียจริง ๆ

และครอบครัวของสาวน้อยคนนี้ก็อยู่ในรูปแบบของชาวนาไทยทั่ว ๆ ไปตามที่รู้กันดีอยู่

อโรคยา ปรมา ลาภา

ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ

แต่สุพัตราไม่มีลาภชิ้นนี้

เธอป่วยเป็นโรคไข่ขาวรั่วในปัสสาวะมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๒ ความทุกข์ทรมานจากอาการป่วยเป็นศัตรูที่อาศัยอยู่ในกายของเธอตลอดมา

เมื่อศัตรูตัวนั้นแก่กล้ามากขึ้น...

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ จึงเป็นวันที่สุพัตราถูกส่งเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น เนื่องจากมีอาการบวมและน้ำท่วมปอด ใช้เวลารักษากันอยู่นานจนถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ นับเวลาได้ถึง ๗ เดือน

อาการป่วยมิได้ห่างหายไปจากกายเธอ เพียงแต่ค่อยบรรเทาเบาบางลงบ้างเท่านั้นเอง

การรักษาคราวนั้น เธอได้รับการสงเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลฯ คิดเป็นเงินโดยประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนยานอกบัญชีหลัก โรงพยาบาลฯ ไม่สามารถให้ความอนุเคราะห์ได้ คิดเป็นเงินจำนวน ๒๑,๘๐๐ บาท

พ่อคำสิงห์ได้ทำสัญญาผ่อนชำระกับแผนกบัญชีโรงพยาบาลฯ ไว้

หลังจากนั้นสุพัตราก็ถูกส่งตัวมารักษาที่โรงพยาบาลจังหวัดชัยภูมิ โดยได้รับความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเนื่องจากเป็นผู้ป่วยของมูลนิธิ พอ.สว. แต่เธอมิได้นอนพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ สุพัตรามีอาการบวม หายใจไม่ออก และน้ำท่วมปอด จึงถูกส่งเข้ารับการรักษาฉุกเฉินที่โรงพยาบาลชัยภูมิ

และในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ นั่นเอง ก็ได้เกิดความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่งของครอบครัว หลังจากที่ลูกชายคนโตของพ่อคำสิงห์และแม่กองแป้งได้เสียชีวิตไปแล้วเป็นคนแรกด้วยโรคตับ-อักเสบเมื่อหลายปีก่อน...

สุพัตรา สาวน้อยวัยกำลังเจริญเติบโตและจะเป็นกำลังของชาติได้ในอนาคต ได้เสียชีวิตในวันนั้นเอง

พ่อคำสิงห์และแม่กองแป้งโหยหาแทบขาดใจ

หน่อพันธุ์ต้นแรกและต้นท้ายสุดที่พ่อและแม่ทั้งสองเพาะปลูกไว้ ได้ถอนรากถอนโคนโค่นล้มลงแล้วชนิดไม่มีวันหวนกลับ

โดยเฉพาะสุพัตราซึ่งเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของพ่อแม่ ได้พลัดหลุดมือไปเสียแล้วก่อนวัยอันควร

ชีวิตน้อยน้อย...ได้ลอยลับลาล่วง

อายุเธอยังน้อย ยังมิได้ก่อบาปทำกรรมไว้แต่อย่างใด จึงหวังได้ว่าดวงวิญญาณดวงน้อยคงได้เข้าสถิตอยู่ในแดนสรวง

งานฌาปนกิจศพได้จัดขึ้นที่วัดบ้านโป่งคลองเรียบร้อยแล้ว เรียบง่ายตามมีตามเกิดของครอบครัว

ก่อนที่สุพัตราจะเสียชีวิตด้วยอาการของโรคที่กำเริบอย่างรุนแรง เธอหวังพระบารมีเป็นที่พึ่ง

เธอได้เขียนหนังสือขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ในเรื่อง-การเจ็บไข้ได้ป่วยของตนเอง

แล้วเธอก็ได้เข้าเป็นผู้ป่วยของมูลนิธิ พอ.สว. ดังกล่าวแล้ว

แต่เธอมีกรรมตัดรอน จึงมิได้มีโอกาสอยู่รับรู้ความช่วยเหลือของสังคมที่หยิบยื่นโอกาสให้แก่ครอบครัวของเธอด้วย

ประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยภูมิ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้าน ศึกษารายละเอียด สภาพความเดือดร้อน และพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์สำหรับผู้มีรายได้น้อย จำนวน ๒,๐๐๐ บาท รวมทั้งแนะนำให้ยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ เพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนประกอบอาชีพสำหรับครอบครัวต่อไปแล้ว

แต่พ่อคำสิงห์และแม่กองแป้งของสุพัตรา ยังคงประสบความเดือดร้อนและต้องการขอรับความช่วยเหลือเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาระหนี้สิน โดยในระหว่างที่สุพัตราเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น เป็นเวลานานถึง ๗ เดือนนั้น แม้จะได้รับการสงเคราะห์ค่ารักษาเป็นเงินโดยประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ บาทแล้ว แต่สำหรับยานอกบัญชีหลักซึ่งโรงพยาบาลฯ ไม่สามารถให้ความอนุเคราะห์ได้ยังติดค้างกันอยู่ และพ่อคำสิงห์ได้ทำสัญญาผ่อนชำระหนี้เอาไว้ เป็นเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาท ขณะนี้ได้รับหนังสือเตือนจากโรงพยาบาลฯ ให้ชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว

นอกจากนั้นเรือนที่อยู่อาศัย ก็มีสภาพเก่าและทรุดโทรมเนื่องจากถูกปลวกกัดกิน จำเป็นต้องซ่อมแซม โดยเปลี่ยนเสาบ้านใหม่จำนวน ๑๒ ต้น

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ *"องค์พระมิ่งแม่แห่ง*

ชาติ'' ของพสกนิกรชาวไทยทุกคนได้ดำเนินการช่วยเหลือเพื่อคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนให้

ณ บัดนี้พ่อคำสิงห์ปลอดหนี้ทั้งหมดจากโรงพยาบาลฯ และจากเงินจำนวน ๒๑,๕๐๐ บาทแล้ว โดย "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**'' สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ประสานงานและทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลศรีนครินทร์ขอนแก่น ขอความอนุเคราะห์ยกเว้นภาระหนี้สินทั้งหมดให้

นอกจากนี้ยังได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้ตามคำร้องขอ เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้สังคมสงเคราะห์ประสานงานการติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชัยภูมิ หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมและความจำเป็น ต่อไป

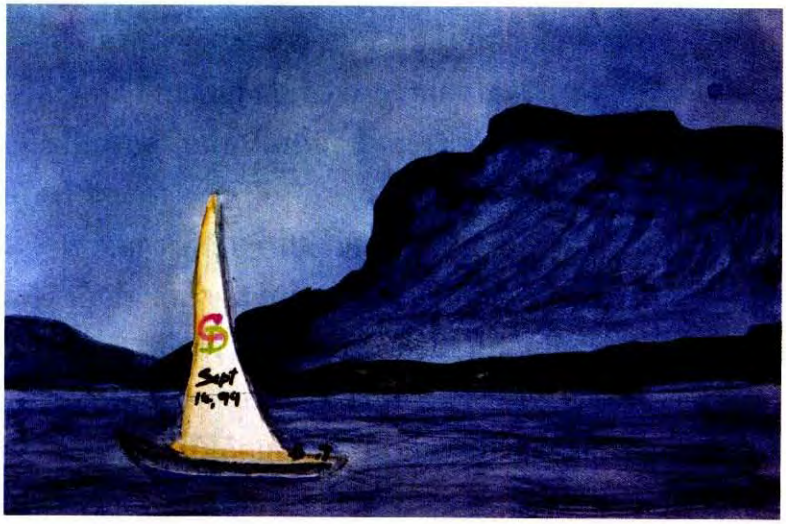
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงห่วงใยพสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในช่วงภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจนี้ พระองค์ได้พระราชทานเงินให้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ เพื่อดำเนินงานตาม "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**'' เป็นระยะ ๆ และขณะนี้เงินจำนวนดังกล่าวก็มียอดสูงถึง ๑๑ ล้านบาทแล้ว และพระองค์ยังทรงมีกระแสพระราชดำรัสอีกว่า จะทรงหาเงินเพิ่มเติมมาให้โครงการนี้อีก เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือและบรรเทาทุกข์ของพสกนิกรผู้ยากไร้ของพระองค์ได้มากยิ่งขึ้น

เพราะเมื่อท้องของพวกเขาไม่หิว เขาก็จะมีสมอง มีความคิด และสติปัญญาคิดอ่านกระทำการสิ่งดีดีได้หลายอย่าง

และ ณ บรรทัดสุดท้ายนี้ ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งและขอ

ไว้อาลัย...

แด่...**ชีวิตน้อยน้อยของสุพัตรา.**

Sept
15, 99

หลักชัย

ไพศาล หนุ่มโสดอายุ ๓๖ ปี ภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลงิ้วราย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าพ่อศาลพระกาฬ เขายังมิได้แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาเหมือนพี่น้องคนอื่น เพราะเขายังมีห่วงใย ผูกพันอยู่กับแม่พัดผู้ชรา

เขาจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัดดอนโพธิ์ ลพบุรี พ่อประสิทธิ์ของเขาแยกกันอยู่กับแม่พัด และมาบัดนี้ก็จากแม่พัดไปไม่มีวันกลับ เมื่อถึงวัย ๖๕ ปี และโดยมิได้มีโอกาสร่ำลาอดีตคู่ทุกข์คู่ยาก เพราะทั้งสองคนนั้นเดินกันคนละเส้นทางเสียแล้ว

แม่พัด แม่บังเกิดเกล้าของไพศาล พระองค์เดียวที่เหลืออยู่ในชีวิตของเขา แม่พัดอยู่ในวัย ๖๔ ปีแล้ว อาชีพเดิมของแม่พัดคือขายขนมประเภทกล้วยทอด มันทอด ข้าวเม่า ขนมบ้าบิ่น ขนมสามเกลอ ฯลฯ และมาบัดนี้ด้วยวัยไม้ใกล้ฝั่ง จึงทำให้แม่พัดต้องรามือ และปล่อยให้เป็นมรดกตกทอดไปยังลูกชายคือไพศาล

ณ วันนี้ไพศาลจึงเป็นเสมือนหัวเรือใหญ่ โดยมีแม่พัดเป็นลูกเรือคอยช่วยได้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เพราะวัยอันอ่อนล้าโรยแรง อีกทั้งยังมีปัญหาด้านสุขภาพ เจ็บป่วยกระเสาะกระแสะ ต้องรับการรักษาอย่างต่อเนื่อง

ไพศาลมีพี่น้อง ๕ คน เสียชีวิตไปแล้ว ๑ คน อีก ๓ คนก็แยกครอบครัวกันไปหมด และมีเขาเพียงคนเดียวที่ยังไม่มีภาระเรื่องครอบครัว

วันเพ็ญ พี่สาวคนโต อายุ ๔๒ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ทองสุข อายุ ๔๐ ปี ถึงแก่กรรมแล้ว

บุญส่ง อายุ ๓๘ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ไพศาล คือตัวเขาเอง

สมทรง อายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ไพศาลขายของอยู่กับแม่พัดอยู่บริเวณริมคลองติดถนนแถวบ้าน หากวันไหนขายของหมด เขาก็จะมีเงินประมาณ ๒๐๐ บาท เมื่อหักต้นทุนแล้วเหลือกำไรวันละประมาณ ๕๐ บาท

โชคยังดีที่ไพศาลมีบ้านอยู่เป็นของตนเอง

แต่รายได้ ๕๐ บาทสำหรับ ๒ ชีวิตแม่ลูก ก็ช่างฝืดเคืองเสียเต็มประดา

อาชีพของเขาเรียกว่าทำกินไปวันหนึ่งๆ ยิ่งวันไหนขายของไม่หมดด้วย วันนั้นก็นับเป็นวันที่โชคร้ายที่สุดของเขา

ของเหลือ ทุนหาย กำไรหด แต่รายจ่ายยังคงตัว และมีแต่จะสูงขึ้นตามเศรษฐกิจและค่าครองชีพที่ถีบตัวขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว จนคนจนๆ ตามไม่ทัน

ค่าใช้จ่ายจิปาถะ นับตั้งแต่ ข้าวสาร อาหารสด อาหารแห้ง ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้าซึ่งแพงมหาโหด ค่ายาของแม่พัดซึ่งจะต้องกินเป็นประจำสม่ำเสมอและต่อเนื่อง และอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่างซึ่งเป็นสิ่งยังชีพและจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน

ห้าสิบบาทหรือจะเพียงพอกับสองชีวิต

แม่พัดก็ชราภาพมากแล้ว ไม่สามารถจะช่วยอะไรได้มาก ไพศาล-จึงต้องรับบทหนักสำหรับคนที่มีรายได้เพียงน้อยนิด ต่อให้กระเหม็ดกระแหม่เพียงใดก็ยังไม่พออยู่ดี

ไพศาลและแม่พัดจึงตกอยู่ในสภาพของคนที่อดมื้อกินมื้อ

คนที่ไม่เคยหิวโหย ย่อมไม่รู้สึกถึงพิษสงของความหิวโหยนั้น

ความหิวโหยเป็นอาการของโรคอย่างหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นกับผู้ใด-แล้วย่อมเป็นความทุกข์ทรมานอย่างเหลือแสน

ลูกชายประคองแม่ผู้แก่ชราให้งกๆ เงิ่นๆ เดินไปข้างหน้า หมายว่าจะให้ถึงซึ่งหลักชัย

แต่หนทางที่จะไปถึงซึ่งหลักชัยนั้นมืดมนอนธการเหลือเกิน อีกทั้งทางเดินก็ขรุขระ เป็นหลุมเป็นบ่อ อุปสรรคขวากหนามมากมาย ลำบากยากเข็ญ และยากจะฟันฝ่า

หลักชัย...คือที่หมายแห่งสองชีวิต

แต่ไพศาลจะพาแม่ไปให้ถึงได้อย่างไรเล่า???

คำตอบที่ชัดเจนและแจ่มแจ้งคือ...

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์...นั่นไง...

คือโครงการสานฝันของผู้ยากไร้ในแผ่นดินไทย

แผ่นดินไทยที่มี **"องค์พระมิ่งแม่แห่งชาติ"** สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระผู้ทรงธำรงไว้ซึ่งพระเมตตาที่เปี่ยมล้นอยู่ในดวงพระราชหฤหัยแห่งพระองค์

สังคมไทย...เป็นสังคมแห่งความเอื้ออาทร

สังคมไทย...เป็นสังคมที่ไม่เคยทอดทิ้งคนไทยด้วยกัน

หลักชัยของไพศาลและแม่พัดเป็นความจริงแล้ว

แสงสว่างจาก สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ส่องทางให้เขาเดินแล้ว

เมื่อมีแสงสว่างนำทาง การก้าวเดินย่อมไม่ผิดพลาด และรุดไปถึงหลักชัยได้เร็วขึ้น

สำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดลพบุรี ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมบ้านของไพศาล รวมทั้งพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาความเดือดร้อนเบื้องต้นไปบ้างแล้ว

ไพศาลอยากมีเงินลงทุนประกอบอาชีพค้าขาย เพื่อจะได้มีรายได้เพียงพอเลี้ยงดูตนเองและแม่ผู้เฒ่าของเขาต่อไป **"โครงการน้ำพระทัย**

พระราชทาน'' จึงสานฝันให้เขาไปถึงหลักชัยได้ โดยการให้ความช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพื่อสมทบเป็นเงินทุนประกอบอาชีพเพิ่มเติม เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดลพบุรี หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วน สมควรได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมและความจำเป็นต่อไป

ขอเอาใจช่วยให้ไพศาลประคองพาแม่พัดของเขา ก้าวไปด้วยความมั่นคง และก้าวไปให้ถึงหลักชัยแห่งชีวิต

หลักชัยแห่งชีวิตของเขาเกิดขึ้นได้ก็ด้วยน้ำพระทัยพระราชทาน.

หากชีวิตนี้...มีเพื่อน

ศรีวรรณ สาวใหญ่วัย ๔๔ ปี มีบ้านพักอยู่ที่ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากโรงเรียนวัดสว่างฟ้าพฤฒาราม มีอาชีพขายข้าวแกงและกับข้าวสำเร็จรูป

เธอเป็นลูกของพ่อเป่งคือ ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปอดตั้งแต่เมื่อครั้งเธอยังอยู่ในวัยเยาว์ จึงยังไม่ทันได้รับความรักและความอบอุ่นจากพ่อบังเกิดเกล้าเท่าใดนัก

ส่วนแม่เง็กฮวย บัดนี้อยู่ในวัยเฒ่าชะแรแก่ชราแล้ว ๖๖ ปี และยังป่วยเป็นอัมพฤกษ์ เบาหวาน ไม่สามารถช่วยตนเองได้ต้องอาศัยอยู่กับวิโรจน์ลูกชายคนเล็ก และเป็นน้องชายของศรีวรรณ

ศรีวรรณมีพี่น้องพ่อแม่เดียวกันทั้งหมด ๖ คน ปัจจุบันนี้เหลือกันอยู่เพียง ๕ คน และเสียชีวิตไปแล้ว ๑ คน

อนุกิจ เสียชีวิตด้วยโรคเบาหวานขึ้นสมอง เมื่อ ๓ ปีเศษมาแล้ว

แดง อายุ ๔๘ ปี มีอาชีพค้าขายน้ำอัดลม ที่ท่ารถเมล์สายกรุงเทพฯพัทยา รายได้เพียงพอประคับประคองตัวเท่านั้น

ศรีวรรณ คือเจ้าของเรื่องชีวิตจริงเรื่องนี้

สุดารัตน์ อายุ ๔๐ ปี นอกจากจะไม่ได้ประกอบอาชีพอื่นใดแล้วยังติดการพนันเสียอีก เธอไม่ได้ทำตนเป็นที่พึ่งของครอบครัวแถมยังสร้างภาระให้ครอบครัวอีกต่างหาก เพราะผีการพนันนั้นเมื่อมันเข้าสิงสู่ผู้ใดแล้ว มันมิยอมรามือไปได้โดยง่าย

ปัทมาวดี อายุ ๓๘ ปี ทำงานเป็นพนักงานของโรงแรมแห่งหนึ่งที่

พัทยา

วิโรจน์ อายุ ๓๕ ปี ประกอบอาชีพค้าขายผักที่ตลาดนาเกลือ รับภาระดูแลแม่เง็กฮวยซึ่งป่วยอยู่

ศรีวรรณมาเข้ารับนับถือศาสนาอิสลาม เพราะเธอมาได้สามีเป็นมุสลิม เขาเป็นชาวปากีสถานที่เข้ามาอยู่เมืองไทยนานแล้ว ชื่อซูมาฮาน อายุ ๔๕ ปี มีอาชีพรับจ้างฆ่าวัว ในอัตราค่าจ้างตัวละ ๑๕๐ บาท และจะมีรายได้เฉพาะเมื่อมีผู้มาว่าจ้างเท่านั้น รายได้ของเขาจึงไม่สามารถนับตัวเลขเป็นกอบเป็นกำได้

ศรีวรรณและซูมาฮานมีลูกด้วยกัน ๓ คน

สัญชัย อายุ ๒๕ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้วไม่ได้เรียนต่อ มีอาชีพค้าขายเนื้อวัว แต่งงานแล้วแต่ยังอยู่รวมกับครอบครัว

เจริญพร อายุ ๒๒ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีอาชีพขับรถรับจ้างและรับจ้างทั่วไปยังมิได้แต่งงาน

วัลยา อายุ ๑๕ ปี กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน

ก่อนหน้านี้ศรีวรรณมีอาการผิดปกติในช่องท้อง แต่เมื่ออาการยังไม่มากนัก ประกอบกับความไม่รู้เนื่องจากด้อยการศึกษา และความจำเป็นในการทำมาหาเลี้ยงชีพของตนเองและครอบครัว จึงทำให้ศรีวรรณมิได้ใส่ใจกับอาการป่วยของตนเองเท่าใดนัก เพราะความจำเป็นเฉพาะหน้าที่มีมากยิ่งกว่าอาการของเธอยังรอคอยเธออยู่อีกมากเหลือเกิน

แต่แล้วเมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๔๑ ความเจ็บไข้ได้ป่วยของเธอเริ่มมีความชัดเจนขึ้นมาก อาการบวมเกิดขึ้นตามใบหน้า ลำตัวปัสสาวะไม่ออกจุกแน่น ความดันโลหิตขึ้นสูง เธอจึงได้รับการตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาลศรีราชา ตรวจพบเป็นโรคไตวายเรื้อรังระยะแรก แพทย์ให้ยามารับประทานแล้วอาการไม่ดีขึ้น จึงเห็นสมควรให้เข้ารับการผ่าตัด

ในการผ่าตัดมีค่าใช้จ่ายเป็นเงินสูงถึง ๗๐,๐๐๐ บาท

พอแพทย์แจ้งให้ทราบถึงเรื่องค่าใช้จ่าย อาการที่เกิดขึ้นกับเธออย่างปัจจุบันทันด่วน คืออาการของการ "จนด้วยเกล้า"

ศรีวรรณจะหาเงินมาจากที่ไหนได้ !!!???

เรื่องการผ่าตัดจึงเป็นอันระงับไปโดยปริยาย

อาการบวมตามหน้าตาเนื้อตัวของศรีวรรณมีมากขึ้น เธอจึงย้ายไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี

เธอต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ที่นั่นเป็นเวลา ๕ เดือน รับการรักษาโดยการฟอกเลือดทางช่องท้องทุกวัน วันละ ๖ ครั้ง ค่าน้ำยาครั้งละ ๑,๔๐๐ บาท และการฟอกเลือดนี้ยังต้องทำต่อเนื่องกันมาเป็นเวลา ๑ ปี

ต่อมาศรีวรรณได้รับการผ่าตัดเส้นเพื่อเตรียมการฟอกเลือด โดยใช้บัตรสวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาล (บัตร สปร.) จึงไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษา แต่กระนั้นยาบางตัวซึ่งเป็นยานอกบัญชีหลัก เธอก็ต้องหาเงินมาซื้อเอง

ค่าใช้จ่ายในการรักษาของศรีวรรณ มีรายการต่างๆ ให้เห็นชัดเจน คือเป็นค่าใช้จ่ายในการฟอกเลือดครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท ฟอกกันอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง เดือนหนึ่งรวม ๘ ครั้ง เสียค่าใช้จ่ายเพื่อการนี้ ๑๒,๐๐๐ บาท ค่าอุปกรณ์การฟอกเลือด ๔,๘๐๐ บาท ค่าตัวกรองเลือดตัวละ ๑,๒๐๐ บาท ใช้ได้ ๒ เดือน เป็นเงิน ๖๐๐ บาทต่อเดือน ค่าตรวจวิเคราะห์เลือดเฉลี่ย ๓๐๐ - ๖๐๐ บาท

รวมค่าใช้จ่ายต่อเดือนสำหรับการทำ Hemodialysis เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ไม่รวมค่ายารับประทาน

หน่วยไตเทียม โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ได้พิจารณาลดค่าฟอกเลือดให้จากที่ต้องจ่ายครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท เหลือครั้งละ ๕๐๐ บาท เท่ากับลดค่าฟอกเลือดให้ศรีวรรณเป็นเงินจำนวน ๘,๐๐๐ บาทต่อเดือน

ปัจจุบันศรีวรรณมีภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตนเองเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

ศรีวรรณและซูมาฮานมีฐานะยากจนข้นแค้น รายได้ก็แสนจะน้อย ลูกก็ยังเรียนหนังสือ ครอบครัวจึงประสบปัญหาความเดือดร้อนและขาดแคลนอย่างหนัก

เมื่อไม่สามารถหาเงินมาได้เอง พวกพี่น้องและลูกๆ ก็ต้องช่วยเหลือกันไปตามมีตามเกิด แต่ทุกคนพอจะช่วยได้และเคยให้การช่วยเหลือมาแล้วต่างก็ตกอยู่ในฐานะยากลำบาก และมีภาระต้องรับผิดชอบครอบครัวของตนเองอยู่แล้วเช่นกัน จึงไม่สามารถให้การช่วยเหลือเกื้อกูลได้เหมือนเดิม

จากนั้นศรีวรรณก็ต้องกู้หนี้ยืมสินมาจากเพื่อนบ้านมารักษาตนเองเพื่อหวังยืดชีวิตและลมหายใจของตนเองไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้

แต่โรคไตวายเรื้อรังเป็นโรคที่กินเงินเหลือแสนไม่แพ้โรคมะเร็งและโรคอื่นๆ อีกหลายโรคที่ทำร้ายทำลายชีวิตมนุษย์มาเสียนักต่อนักแล้ว

ภาระหนี้สินของศรีวรรณเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน

เธอเกิดความทุกข์ระทมในการดำรงชีวิตอยู่...

จะตายก็ไม่ตาย เพราะยังไม่ถึงกำหนดพระเจ้าเรียกตัว

จะดำรงอยู่ก็แสนจะยากลำบาก

ชีวิตของเธอจะทำฉันใดดี ???

ในเรื่องค่าใช้จ่ายของโรงพยาบาลนั้น แม้แผนกสังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ จะพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลบางส่วนให้แล้วแต่ศรีวรรณก็ยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

เธอสวดมนต์วิงวอนของความเมตตาจากพระเจ้าเพื่อบรรเทาความทุกข์ระทมในหัวใจ

เธอขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์จากล้นเกล้าฯ ที่พึ่งสูงสุดของพสกนิกรชาวไทย

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ซึ่งเป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระทัยที่เปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม

ราชินีนาถ และสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นหน่วยงานที่ดำเนินงานตามพระราชเสาวนีย์แห่งพระองค์ท่าน จึงได้พิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการครองชีพ และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเพิ่มเติม เป็นเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดชลบุรี หากพบปัญหาความเดือดร้อนที่จำเป็นเร่งด่วนสมควรได้ รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมประการใด จะพิจารณาให้การสงเคราะห์ตามความเหมาะสมต่อไป

หากชีวิตนี้...มีเพื่อน

หากชีวิตของบุคคลใดมีเพื่อน และเพื่อนของบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีความจริงใจ ใส่ใจ และเอื้ออาทรต่อเขาด้วยน้ำใสใจจริงแล้ว นับว่าบุคคลผู้นั้นมีบุญยิ่งล้น

และชีวิตนี้ของศรีวรรณก็มีเพื่อนที่ว่านั้นแล้ว จึงนับได้ว่าศรีวรรณเป็นผู้ที่มีบุญ

หากชีวิตนี้...มีเพื่อน...

ขอให้ *"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"* เป็นเพื่อนของผู้ยากไร้ไปตราบนานเท่านาน.

ขอเพียงที่พักพิง

"บ้านคือวิมานของเรา" ไม่ว่าจะเป็นบ้านจัดสรร บ้านไม้กระต๊อบ ห้องชุด หรือว่าเป็นเพียงบ้านเช่าที่ไม่มีสิทธิครอบครองได้โดยนิตินัย แต่ ในทางพฤตินัยและผู้ที่พำนักอยู่ ณ ที่แห่งนั้นย่อมรัก-ผูกพันและหวงแหน ดุจสมบัติของตนเอง

"บ้าน" คือแหล่งพักพิงที่ปลอดภัยที่สุด อบอุ่นที่สุด หรือบางทีบ้านก็กลายเป็นสถานพยาบาลขนาดย่อยในการบำบัดรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยของสมาชิกในบ้าน

เฉกเช่นห้องเล็กๆ บนตึกสูงหรือที่เรียกกันติดปากว่า "แฟลต" ของโครงการเคหะชุมชนร่มเกล้า แขวงคลองสองต้นนุ่น เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ห้องเล็กๆ ในพื้นที่จำกัดซึ่งเป็นแหล่งรวมความรัก ความอบอุ่น ความเอื้ออาทรของสามชีวิตอันประกอบไปด้วย พ่อ แม่ และลูก

สมใจ สาวใหญ่วัย ๕๔ ปี คริสตศาสนิกชนผู้ยึดมั่นศรัทธาในพระเยซูเจ้า เธอมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดมหาสารคาม ชีวิตของเธอไม่ค่อยแตกต่างจากหญิงสาวชาวอีสานมากนัก ที่นิยมมุ่งหน้ามาทำมาหากินในเมืองหลวงซึ่งได้ชื่อว่าเป็นแหล่งเงินแหล่งงานของชาวไทย

สมใจมีโอกาสได้ร่ำเรียนหนังสือจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีความรู้พอแค่อ่านออกเขียนได้เพื่อไว้สื่อสารในชีวิตประจำวันเท่านั้น จากนั้นก็ต้องหันเหชีวิตมาประกอบอาชีพค้าขายตั้งแต่เยาว์วัย

ปัจจุบันเธอประกอบอาชีพทำปลาส้มขาย มีรายได้เฉลี่ยวันละ ๑๕๐

บาท ที่ไว้ใช้จ่ายในครอบครัวรวมทั้งแบ่งส่งไปจุนเจือพ่อสายวัย ๗๐ ปี ซึ่งอยู่ตัวคนเดียวในถิ่นฐานบ้านเกิด เพราะคู่ชีวิตคือแม่จันได้เสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่สมใจอายุได้เพียง ๖ ขวบ

ส่วนญาติพี่น้องอื่นๆ ก็มีเพียงน้องชายและน้องสาวสองคนคือ สำราญ อายุ ๔๔ ปี พิการขาข้างซ้าย และอิ่มใจ อายุ ๓๐ ปี เป็นลูกจ้างโรงงานแห่งหนึ่งที่อำเภอสำโรงใต้ จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อเข้าสู่วัยสาว ความรักย่อมผลิบานแตกกิ่งก้านสาขาแผ่ร่มเงาแห่งรักปกคลุมชีวิต และชายหนุ่มที่เธอเลือกปลูกต้นรักกับเขาคือประภาส ข้าราชการตำรวจไทยผู้ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่บ้านเมือง

ทั้งสองครองรักกันโดยมิได้จดทะเบียนสมรส แต่จดทะเบียนรักไว้ในจิตใจของกันและกันเรื่อยมาจนมีพยานรักหนึ่งคนคือ นนท์ ลูกชายโทนหัวแก้วหัวแหวน

นนท์ หนุ่มน้อยวัย ๑๗ ปี เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จากศูนย์บริการศึกษานอกโรงเรียนมีนบุรี ขณะนี้ยังไม่ได้เรียนต่อเนื่องจากเขามีภาระบางอย่างที่ต้องกระทำซึ่งสำคัญยิ่งกว่าอนาคตของตนเอง นั่นคือการให้ความกตัญญูกตเวทิตาต่อบุพการี แม้ว่าเขาจะต้องเสียโอกาสแห่งชีวิตไปบ้างก็ตาม...

เขาต้องดูแลปรนนิบัติบิดาซึ่งป่วยเป็นอัมพาต !!!

ประภาส หนุ่มใหญ่วัย ๕๗ ปี ซึ่งบัดนี้ได้มีชีวิตอยู่ด้วยความทุกข์ทรมานจากการเป็นอัมพาต..

ก่อนหน้านั้นประภาสรับราชการตำรวจ มียศเป็นนายดาบตำรวจสังกัดกองพลาธิการตำรวจสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีรายได้เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ไว้จุนเจือภรรยาและลูก

ประภาส นายดาบตำรวจผู้เป็นเสาหลักของครอบครัว เป็นคานของบ้านที่พร้อมแบกรับภาระทุกอย่างไว้แต่เพียงลำพังด้วยลำแข้งของตนเอง

แต่แล้วชะตาชีวิตได้พลิกผัน เป็นฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนเขาอยู่

อย่างไม่สามารถตื่นขึ้นมาเพื่อให้ฝันนั้นจางหายไปได้...

เหตุการณ์เริ่มขึ้นเมื่อปี ๒๕๔๑

ประภาสต้องเข้ารับการผ่าตัดโรคกระดูกสันหลังทับเส้นประสาทที่โรงพยาบาลตำรวจ แต่หลังจากผ่าตัดแล้วเขายังคงมีปัญหาด้านสุขภาพจนไม่สามารถทำงานรับใช้ประเทศชาติต่อไปได้ จึงจำเป็นต้องลาออก โดยได้รับเงินบำเหน็จจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเมื่อถูกหักชำระหนี้สหกรณ์ตำรวจและเจ้าหนี้เอกชนรายอื่นไปแล้ว จึงเหลือเงินเพียง ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำมาใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตนเองและใช้จ่ายในครอบครัว

เหตุการณ์เลวร้ายยังมิจบสิ้นแค่นั้น...

ปี ๒๕๔๒ ประภาสเส้นโลหิตในสมองแตกและมีเลือดคั่งในสมอง ต้องถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลนพรัตนราชธานี ในครั้งนั้นเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท แต่อาการกลับไม่ดีขึ้น จึงเปลี่ยนไปรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจอย่างเดิม

ประภาสรักษาตัวอยู่ที่นั่นได้ ๑๕ วัน แพทย์จึงให้กลับไปพักฟื้นต่อที่บ้าน แต่เป็นการพักฟื้นอย่างคนเป็นอัมพาต เพราะขณะนั้นเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายและช่วยเหลือตนเองได้อีกต่อไป

เมื่อกลับมาพักฟื้นจึงเป็นภาระของภรรยาและลูกที่จะต้องปรนนิบัติดูแลสามีและพ่อบังเกิดเกล้าคอยให้กำลังใจ ให้ความหวังในการมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อเป็นหลักใจให้แก่ ครอบครัว

ปี ๒๕๔๓ สมใจได้พาประภาสไปจดทะเบียนคนพิการที่สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ และที่นั่นเธอได้รับการอนุมัติให้กู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ประภาสยังได้รับบัตร สวัสดิการประชาชนด้านการรักษาพยาบาลสำหรับผู้พิการ สามารถเข้ารับการรักษาพยาบาลได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

สังคมดีเพราะคนมีน้ำใจ สังคมไทยไม่เคยไร้สิ้นคนดี

เมื่อบทบาทเสาหลักของครอบครัวเปลี่ยนมือจากประภาสมาเป็นสมใจแล้ว ทำให้เธอต้องดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อความอยู่รอดของตนเองและคนที่รัก รวมทั้งต้องหาเงินเพื่อไว้รักษาอาการป่วยของสามีซึ่งต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่อง

สมใจต้องทำงานตัวเป็นเกลียวทุ่มเทแรงใจแรงกายทั้งหมดที่มี หามรุ่งหามค่ำตรากตรำทำงานจนแทบจะอาบเหงื่อต่างน้ำ รวมไปถึงการกู้หนี้ยืมสินซึ่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับครอบครัวในช่วงวิกฤตนี้

ทว่า...ด้วยภาวะชักหน้าไม่ถึงหลังทำให้สมใจหาเงินหมุนเวียนไม่ทัน จึงต้องติดค้างค่าเช่าแฟลตการเคหะฯ ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๔๐ มกราคม ๒๕๔๔ เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๕๗,๘๕๗ บาท ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้มาเตือนให้ชำระหนี้เป็นการด่วนมิฉะนั้นจะตัดสิทธิ์การเช่า

และนั่นหมายถึงการมีสภาพเป็นนกไร้รัง !!!

นกที่มีปีกอันอ่อนล้าซึ่งมิได้บินโดยลำพัง แต่เธอต้องแบกนกอีกตัวหนึ่งซึ่งเป็นคู่ชีวิตที่มิอาจทอดทิ้งกันและกันได้ รวมทั้งลูกนกอีกตัว ซึ่งด้วยความจำเป็นแห่งชีวิตในการทดแทนพระคุณบุพการี ทำให้เขาไม่สามารถมีโอกาสโบยบินเช่นนกอื่น แล้วเธอผู้เป็นแม่นกจะเอาเรี่ยวแรงพลกำลังจากไหนมาแบกพวกเขา และก่อร่างสร้างรังใหม่ได้

ด้วยเหตุนี้เองสมใจจึงไม่อาจทนให้เหตุการณ์ "ไร้รัง" เกิดขึ้นกับเธอและครอบครัวของเธอได้

สมใจได้ถ่ายทอดเรื่องราวของเธอเป็นลายลักษณ์อักษรขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา ขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์จากสมเด็จพระนางเจ้าฯ "องค์พระมิ่งแม่แห่งชาติ" เพื่อขอเพียงที่พักพิงให้เธอได้อาศัยอยู่ต่อไป

และแล้วเรื่องราวที่เธอร้อยเรียงก็ได้เข้าสู่แฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ซึ่งสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นผู้ดำเนินการสนองพระราชเสาวนีย์แห่งพระมิ่งแม่แห่งแผ่นดิน

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จึงได้ประสานขอความร่วม

มือการผ่อนชำระหนี้กับการเคหะชุมชนร่มเกล้าลาดกระบัง ซึ่งการเจรจาเป็นไปด้วยดีเพราะการเคหะแห่งชาติก็มีนโยบายที่จะช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากในเรื่องที่อยู่อาศัยอยู่แล้ว จึงยินยอมให้สมใจติดค้างค่าเช่าและให้พักชำระหนี้ทั้งหมด โดยให้เธอไปติดต่อประนอมหนี้ และให้เริ่มชำระค่าเช่าใหม่เป็นรายเดือน ๆ ละ ๑,๗๐๐ บาท หลังจากทำสัญญาประนอมหนี้กันแล้ว

นอกจากนี้สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ยังได้พิจารณาให้เงินสมทบทุนเป็นค่าใช้จ่ายเฉพาะหน้าเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท ให้แก่สมใจและครอบครัว เพื่อเป็นเงินขวัญถุงที่เธอได้รับจาก **"น้ำพระทัยพระราชทาน"**

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือ และให้การดูแลครอบครัวสมใจในด้านการครองชีพ สุขภาพอนามัย และหาแนวทางให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมต่อไปตามความจำเป็นและเหมาะสม

คนบางคนอยากขอสิ่งต่าง ๆ มากมายทั้งที่เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้

คนบางคนไม่กล้าขอในสิ่งที่คิดว่าเป็นไปไม่ได้ แต่พร้อมจะขอในสิ่งที่คิดว่าเป็นไปได้ และที่สำคัญเธอไม่ละโมบขออะไรมากมาย

แต่ขอเพียงที่พักพิงเพื่อให้เธอได้อิงกายพักผ่อนจากคืนวันอันเหนื่อยล้า เพื่อให้สามีได้หลับตาลงเพื่อหลีกหนีสภาพแห่งความทุกขเวทนา แม้จะเพียงชั่วขณะหนึ่งก็ยังดีกว่าที่เขาต้องลืมตาตื่นอยู่ตลอดเวลาเพื่อมองดูความลำบากของคนที่เขารัก เพื่อให้ลูกชายได้พักผ่อนจากการเหน็ดเหนื่อยกับการปรนนิบัติบิดา และนอกเหนือจากนั้นเธอจะไม่ขออะไรเลย แต่พร้อมจะสู้กับชะตาชีวิตที่โหดร้ายด้วยตนเอง

บัดนี้สมใจและครอบครัวได้รับ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"** ที่ทำให้พวกเธอปลื้มปีติ อิ่มเอมใจอย่างมิมีวันสูญสิ้น

ขอให้ **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** เป็นแหล่งธารทิพย์คู่แผ่นดิน เป็นแหล่งพักพิงของผู้ตกทุกข์ได้ยากตลอดกาลนานเทอญ...

ความหวังแห่งชีวิต

คุณยายน้อย ในวัย ๖๑ ปี เป็นคนจังหวัดนครนายก ในวัยเด็กต้องกำพร้าพ่อตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ เพราะโรคปอดมาตัดทอนชีวิตของต้นโพธิ์ใหญ่ของครอบครัวไป ร่มโพธิ์จึงไม่สามารถให้ความอบอุ่นแก่นกกาที่มาอาศัยอยู่ได้อีกต่อไป

จากนั้นเมื่อคุณยายน้อยเติบใหญ่ได้ ๑๐ ขวบ กรรมก็จำพรากอีกต้องมากำพร้าแม่ด้วยโรคโลหิตจางและความดันโลหิตสูง กรรมมาลิดรอนชีวิตของต้นไทรใหญ่ของครอบครัวไปอีกด้วยเวลาที่ห่างกันเพียงแค่ ๓ ปีเท่านั้น นกกาตัวเล็กตัวน้อยจึงขาดความอบอุ่นและความสุขจากร่มไทรอีก

เมื่อไร้ซึ่งร่มโพธิ์และร่มไทร นกตัวน้อยๆ อย่างเช่นคุณยายน้อยจึงต้องลาจากร่มเงาแห่งความอบอุ่นซึ่งคงเหลืออยู่เพียงในความทรงจำเท่านั้นไปอยู่ในความดูแลของผู้เป็นย่า และเมื่ออยู่ในวัย ๑๒ ปี จึงได้มี โอกาสได้รับการศึกษา และจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เท่านั้น

วันวารผันผ่านไปตามธรรมชาติ ย่าผู้มีพระคุณสูงสุดคนสุดท้ายซึ่งชราภาพลงและได้ลาลับดับลมหายใจซึ่งเป็นสายใยแห่งชีวิตไป เด็กหญิงตัวน้อยในวัยนั้นจึงต้องระเห็จไปอาศัยอยู่กับอาจนกระทั่งอายุได้ ๒๐ ปี

ความเป็นสาวสะพรั่งได้เข้ามาเยือนในชีวิตของเด็กน้อยคนนั้น

"อันธรรมดานาไร่ จักไม่รับไถใช่ที่
ฉันใดชาดานารี พึงมีสามีแนบตัว"

ชายหนุ่มผู้สานสร้างความสุขและต่อเติมความหวังในชีวิตให้แก่สาวกำพร้า คือพัน

เมื่อความรักสุกงอมเต็มที่ น้อยจึงได้แต่งงานกับพัน หลังจากนั้นจึงได้อยู่ช่วยอาทำนาได้ปีเศษเกิดภาวะน้ำท่วม นาได้รับความเสียหาย สองหนุ่มสาวผู้เพิ่งจะเริ่มสร้างรังรัก จึงได้หวังไปตายเอาดาบหน้า พากันอพยพไปตั้งรกรากทำมาหากินอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์

ตามประสาคนความรู้น้อย ทำให้สองสามีภรรยาไม่ใส่ใจในเรื่องการคุมกำเนิด จึงมีผลพวงแตกหน่อออกมาจำนวนมากถึง ๕ คน

สุพร บุตรสาวคนโต อายุ ๓๒ ปี ประกอบอาชีพทำนาเช่นเดียวกับพ่อ และแม่

สมพร บุตรสาวคนรอง อายุ ๓๑ ปี ประกอบอาชีพทำไร่ข้าวโพดและมะขามหวาน

สมัน บุตรชายคนที่สาม อายุ ๓๐ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

สามารถ บุตรชายคนที่สี่ อายุ ๒๕ ปี ประกอบอาชีพทำนาและฟาร์มกุ้งกุลาดำที่จังหวัดตราด

สมควร บุตรชายคนเล็ก อายุ ๑๕ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้น ปวส. สาขาอิเล็คโทรนิคส์ วิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์

จากการเสี่ยงดวงกล้าสู้ชีวิต และความต้องการที่จะเป็นผู้ลิขิตเส้นทางเดินชีวิตของตนเองด้วยการเดินทางไปตั้งถิ่นฐานทำมาหากินที่จังหวัดเพชรบูรณ์นั้น ทำให้ครอบครัวมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิม สามารถรวบรวมเงินไปซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดินรายหนึ่งไว้ได้แปลงหนึ่ง มีเนื้อที่จำนวน ๒๒ ไร่ ๑ งาน ๔๐ ตารางวา

๑๐ ปีต่อมา เจ้าของที่ดินอีกรายหนึ่งซึ่งมีที่ดินอยู่ติดกับที่ดินของน้อย ได้บอกขายที่ดินให้อีกแปลงหนึ่ง มีเนื้อที่จำนวน ๒๓ ไร่ ๔๐ ตารางวา

ในช่วงเวลาดังกล่าว ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้มาเปิดสาขาประจำจังหวัดเพชรบูรณ์ น้อยและสามีจึงสมัครเข้าเป็นสมาชิกของธนาคารฯ รุ่นแรก

ธนาคารฯ ได้ระดมทุนให้เกษตรกรกู้ยืมเงินไปทำการเกษตรได้ โดย

รวมกลุ่มกัน ๑๐ คนให้กู้ได้คนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท และไม่ต้องใช้หลักทรัพย์ใดๆ ค้ำประกันทั้งสิ้น

น้อยและพันเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะสร้างฐานะให้แก่ครอบครัว จึงได้กู้เงินมาเป็นทุนหมุนเวียนปลูกฝ้าย งา ข้าวโพด และถั่วฝักยาว รวมทั้งเลี้ยงสัตว์ประเภทไก่และหมู สลับกันไปตามสภาพดินฟ้าอากาศและความต้องการของตลาด

ทว่า...การลงทุนครั้งนั้นไม่เป็นไปตามที่หวัง เนื่องจากได้ผลกำไรไม่คุ้มค่า สาเหตุจากราคาพืชผลทางการเกษตรไม่แน่นอน เดี๋ยวขึ้นเดี๋ยวลง ไหนจะสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงบ่อยจนผิดฤดูกาล

แต่อย่างไรก็ตามสองสามีภรรยาก็ดิ้นรนปากกัดตีนถีบ หาเงินมาผ่อนชำระธนาคารฯ ได้ตามกำหนดเวลา โดยไม่เคยบิดพลิ้วและผิดเวลาเลยแม้แต่ครั้งเดียว

น้อยและพันเป็นเกษตรกรที่ใฝ่รู้และใฝ่เรียนในวิชาชีพของตัวเอง ในปี ๒๕๓๗ จึงพากันเข้ารับการฝึกอบรมการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม การอบรมครั้งนี้เกิดขึ้นจากความร่วมมือของธนาคารฯ และบริษัทเกี่ยวกับการค้าไหมแห่งหนึ่ง

หลังจากการฝึกอบรมเสร็จสิ้น น้อยก็เกิดความฝันจินตนาการที่บรรเจิด ด้วยเล็งเห็นการณ์ไกลแล้วว่าอาชีพนี้จะก่อให้เกิดรายได้ดีแน่นอน เพราะเป็นอาชีพที่ยังไม่มีคู่แข่งทางการค้าทั้งในและต่างประเทศ จึงตัดสินใจนำที่ดิน ๒ แปลงซึ่งซื้อหามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง พร้อมโฉนดบ้านที่หมู่บ้านห้วยมาด ตำบลห้วยสะแก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ไปทำสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท มาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อพันธุ์หม่อน ขุดบ่อน้ำ ปลูกเรือนเพาะชำ รถไถหม่อน และเคมีภัณฑ์

ความฝันที่น้อยและสามีวาดฝันเอาไว้ไม่ผิดไปจากความเป็นจริงแต่อย่างใด

พลังใจเกิดขึ้นอย่างมหาศาล และเป็นตัวกระตุ้นให้พลังกายของสอง

แรงแข็งขัน ตามมาอีกมากมายเช่นกัน

จากการที่ผลผลิตในอาชีพใหม่ได้ผลดีตามที่คาดการณ์ไว้ ทั้งสองคนจึงสามารถผ่อนชำระหนี้สินกับธนาคารฯ ได้คล่องตัว ไม่ฝืดเคืองเหมือนแต่ก่อน

ธุรกิจหากไม่ขยายก็ไม่โต...น้อยมีภูมิปัญญาเชิงธุรกิจได้ในระดับมืออาชีพ

ปี ๒๕๓๘ ธนาคารฯ ได้เปิดโครงการฟื้นฟูปลูกหม่อนเลี้ยงไหมขึ้น น้อยได้กู้ยืมเงินเพิ่มเติมจากธนาคารฯ อีกเป็นจำนวน ๒๑๓,๕๒๕ บาท เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ บาทต่อเดือน

หนี้เก่ายังชำระไม่หมด หนี้ใหม่ก็ตามเข้ามา ทั้งนี้ด้วยความหวังที่เพริศพราวเป็นแรงใจ

ในเรื่องของความเสี่ยงทางธุรกิจ...ตาดีก็ "ได้" ตาร้ายก็ "เสีย"

ช่วงนั้นวัสดุเคมีภัณฑ์ในการปลูกหม่อนเลี้ยงไหมปรับราคาสูงขึ้น รังไหมที่เลี้ยงไว้ผิดรูปร่าง เปลือกบาง น้ำหนักตัวไหมน้อย ทำให้ผลผลิตไม่ได้มาตรฐานเพียงพอที่จะส่งให้บริษัทแห่งนั้นที่ให้ความร่วมมือในการอบรมได้

ชีวิตของน้อยและครอบครัวพลิกผันแล้ว

สองคนมีสภาพการเงินไม่สะพัดเหมือนเมื่อก่อน เมื่อกระแสการเงินขาดความคล่องตัวในการไหลเวียน จึงทำให้ไม่สามารถหาเงินมาผ่อนชำระเงินกู้และดอกเบี้ยตามข้อตกลงของธนาคารฯ ได้

ผลที่ได้รับคือลูกหนี้ของธนาคารฯ ต้องถูกปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยให้สูงขึ้น

ณ วันนี้ซึ่งเป็นปัจจุบันกาล น้อยและพันมีภาระหนี้สินรวม ๒๗๕,๐๐๐ บาท

ท่ามกลางความมืดมิดที่เกิดขึ้นในทุกทิศทาง น้อยยังมองเห็นแสง สว่างกะพริบอยู่ในที่ไกลแสนไกล

พลังใจทำให้เธอขับเคลื่อนแรงกายไปยังจุดสว่างที่เห็นอยู่ ณ ฟากฟ้านั้น

เธอทำหนังสือทูลกระหม่อมขอพระราชทานพระเมตตาจากฟ้าเบื้องสูง แล้วความมืดมิดในชีวิตของเธอก็เกิดแสงสว่างเรืองรองขึ้นในฉับพลัน

ณ วันนี้เรื่องราวของคุณยายน้อยซึ่งอยู่ในวัยปลาย ๖๑ ปีแล้ว จึงถูกร้อยเรียงไว้ในแฟ้ม **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"**

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"...โครงการที่เกิดจากพระเมตตาแห่งพระมิ่งแม่ของพสกนิกรไทย...โครงการที่สานฝันของผู้ตกทุกข์ได้ยาก...

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้ประสานกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบูรณ์และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันหาแนวทางช่วยเหลือคุณยายน้อย โดยทางประชาสงเคราะห์ฯ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกเยี่ยมครอบครัวคุณยาย และได้พิจารณาให้เงินช่วยเหลือครอบครัว จำนวน ๒,๐๐๐ บาท รวมทั้งจะช่วยประสานงานกับวิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์เพื่อหาแนวทางให้สมควรบุตรชายคนเล็ก กู้ยืมเงินกองทุนเพื่อการศึกษาของรัฐบาล ในปีการศึกษาหน้า

สำหรับปัญหาหนี้สินที่ติดค้างอยู่กับธนาคารฯ ในโครงการปลูกหม่อนเลี้ยงไหมนั้น ทางธนาคารฯ ได้นำเรื่องของคุณยายน้อยเสนอต่อคณะกรรมการกองทุนบริหารหนี้สินแห่งชาติ เพื่อพิจารณาให้การช่วยเหลือแล้ว ซึ่งเรื่องอยู่ในระหว่างรอการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

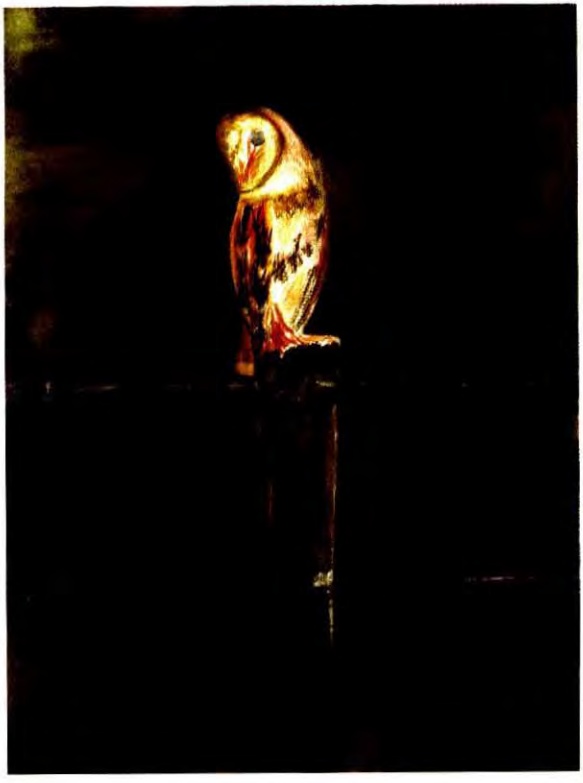
นอกจากนั้นทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวเพิ่มเติม เพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายทางการศึกษาให้แก่ลูกชายคนเล็กของคุณยาย เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท เพื่อให้เขามีโอกาสได้ร่ำเรียนหนังสือและนำความรู้ความสามารถมาใช้ประกอบอาชีพเลี้ยงดูบิดามารดาต่อไป

สำหรับความช่วยเหลือในระยะยาวได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์

ประสานงานติดตามผลการช่วยเหลือร่วมกับประชาสงเคราะห์จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อหาแนวทางให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมต่อไปตามความเหมาะสม

ทางชีวิตของคุณยายน้อยและครอบครัว มีแสงสว่างส่องให้เดินได้โดยไม่สะดุดแล้ว และขอให้ความแข็งแกร่งในการต่อสู้ชีวิตของคุณยายน้อยนำพาตนเองและครอบครัวก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางที่มีความหวังแห่งชีวิตอันสดใสอยู่ได้โดยเร็ว...

รั้วของชาติ

ทหารคือรั้วของชาติ ไม่ว่าจะอยู่เหล่าทัพใดหัวใจก็เพื่อผืนแผ่นดินไทย ทั้งสิ้น...

ณ บ้านเล็กๆ หลังหนึ่งกลางทุ่งแห่งตำบลบางคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี คือ แหล่งพำนักพักพิงของทหารหาญผู้หนึ่ง

จ่าสิบเอกชาญชัย ทหารไทยอายุอานาม ๓๕ ปี บุตรชายของพ่อสงบซึ่งเสียชีวิตไปแล้วกับแม่สมจิต อายุ ๗๒ ปี หญิงชราในวัยเรี่ยวแรงอ่อนล้าจนไม่สามารถประกอบอาชีพอะไรได้

จ่าชาญชัยมีพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ๔ คน แต่แยกครอบครัวกันไปหมดแล้วตามประสาครอบครัวสมัยใหม่ที่ต่างคนต่างอยู่

ชีวิตทหารหาญของจ่าชาญชัยเริ่มต้นเมื่อเขาจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนปากเกร็ดและได้สอบเข้าศึกษาต่อโรงเรียนนายสิบทหาร เมื่อจบหลักสูตรจึงได้บรรจุเข้ารับราชการประจำที่กรมทหารม้าที่ ๕ กองร้อยเครื่องยิงลูก ระเบิด

รั้วของชาติที่พร้อมเสียสละชีวิตได้ทุกเมื่อเพื่อชาติคนนี้ ได้รับเงินเดือนในระดับข้าราชการชั้นผู้น้อย เดือนละ ๕,๑๐๐ บาท

ในเรื่องความรัก จ่าชาญชัยเคยร่วมชีวิตอยู่กับพรรณี ปัจจุบันอายุ ๔๐ ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ทั้งสองครองเรือนครองรักกันจนมีบุตร ๒ คน

ปิยฉัตร อายุ ๑๗ ปี บุตรสาวคนโต กำลังศึกษาระดับ ปวช. ชั้นปีที่ ๒ โรงเรียนวิมลพาณิชยการ

บุตรชายคนเล็ก อายุ ๑๒ ปี กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเนติศึกษา

ทว่า...รักหวานอยู่ได้ไม่นานก็กลับขม จนในที่สุดสายใยรักก็ขาดสะบั้นลงถึงขั้นหย่าร้าง ส่วนลูกทั้งสองนั้นพรรณีขอเป็นผู้ดูแลเอง และจ่าชาญชัยส่งเงินไปช่วยเหลือบ้างเป็นครั้งคราว

พ่อม่ายจ่าชาญชัยครองโสดอยู่ได้ไม่นาน ก็สละชีวิตม่ายไปกับรักครั้งใหม่กับแม่ม่ายลักษณา ภรรยาคนใหม่วัย ๔๐ ปี

ทางด้านชีวิตครอบครัวของลักษณา เธอมีบุตร ๔ คนซึ่งเกิดจากสามีคนเก่า

บุตรชายคนโต จีรศักดิ์ อายุ ๒๓ ปี อาชีพรับจ้างทั่วไปอยู่ที่กรุงเทพฯ

บุตรสาวคนที่สอง ปรัญญา อายุ ๒๐ ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทำบัญชีร้านขนมที่ตลาด อตก. รายได้เดือนละ ๔,๕๐๐ บาท

บุตรชายคนที่สามและสี่เป็นฝาแฝดกัน

แฝดผู้พี่ ปัญญา อายุ ๑๐ ปี กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดไตร

แฝดผู้น้อง ศักดา อายุ ๑๐ ปี กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนเดียวกับพี่ชาย

บุตรแฝดสองคนอยู่ในความอุปการะดูแลของพี่สาวที่จังหวัดนนทบุรี

รักใหม่ครั้งนี้ของเขาและเธอแตกต่างจากครั้งก่อน เพราะเป็นรักที่ปราศจากการผูกมัดทั้งทางนิตินัยและโซ่ทองคล้องใจ เพราะทั้งสองต่างเรียนรู้แล้วว่าทะเบียนสมรสมิอาจมัดคนสองคนให้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้ แต่หัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความเข้าใจต่างหาก ที่ร้อยรัดคนสองคนให้อยู่เคียงข้างกันไปตราบนานเท่านาน

ถึงแม้จ่าชาญชัยและลักษณาจะไม่มีลูกด้วยกัน แต่เขาและเธอก็ร่วมสุขร่วมทุกข์ปรนนิบัติดูแลซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะยามป่วยไข้ และยิ่งเป็นการที่เกิดจากการคุมคามของโรคร้ายด้วยแล้วยิ่งต้องดูแลเป็นพิเศษ

ลักษณา คู่ชีวิตของจ่าชาญชัย มีปัญหาด้านสุขภาพอย่างหนัก เพราะเธอป่วยเป็นโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองและเนื้องอกที่ตับ ต้องเข้ารับการรักษาตัวอย่างต่อเนื่องที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

เป็นที่รู้กันดีอยู่แล้วว่าโรคมะเร็งนอกจากจะกลืนกินชีวิตผู้ป่วยแล้ว ยังกินเงินจำนวนมากแต่ตราบใดที่แรงแห่งชายชาตรียังไม่หมดเขาก็จะดิ้นรนรักษาภรรยารักคนนี้ตลอดไป ไม่ว่าจะสูญเสียเงินเท่าใดก็ตาม

ในระหว่างรับราชการจ่าชาญชัยได้อุทิศตนทุ่มเทเพื่อหน้าที่อย่างเต็มศักยภาพมาโดยตลอด

ทว่า...สี่เท้ายังรู้พลาดนักปราชญ์ยังรู้พลั้ง ไม่ว่าจะชำนาญงานเพียงใดก็ตามโอกาสพลั้งพลาดเกิดขึ้นได้เสมอ

จ่าชาญชัยก็เช่นเดียวกัน...

เขาประสบอุบัติเหตุตกรถถัง

เหตุการณ์ตอนแรกทำท่าว่าจะไม่รุนแรงอะไรมากนัก แต่แล้วต่อมาจ่าชาญชัยมีอาการปวดหลังอย่างหนักจนต้องเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

แพทย์วินิจฉัยว่ากระดูกข้อที่ ๗, ๘, ๙ โก่งงอ และกระดูกสันหลังกดทับเส้นประสาท ทำให้เขามีอาการปวดและชาที่สมองมากขึ้น แพทย์แนะนำให้พักฟื้นให้มากและไม่ให้ยกของหนัก

และนับจากนั้นเป็นต้นมาร่างกายและสุขภาพที่เคยกำยำและแข็งแรงก็เปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นชายฉกรรจ์ที่เจ็บออดๆ แอดๆ ทำงานหนักไม่ได้เดี๋ยวขาดงานหรือไม่ก็ทำงานได้ไม่เต็มที่

ต่อมาปี ๒๕๔๑ สายฟ้าได้ฟาดลงกลางครอบครัวของเขาเมื่อจ่าชาญชัยถูกปลดออกจากราชการ เนื่องจากมีความผิดวินัยทหารฐานขาดราชการ

หลังถูกปลดจ่าชาญชัยไม่ได้ประกอบอาชีพหลักใดๆ เพราะสุขภาพไม่เอื้ออำนวย จึงผันตัวเองไปเป็นเกษตรกรปลูกผักค้าขายเล็กๆ น้อยๆ

ช่วงอาการป่วยของเขาหนักขึ้นจนแทบไม่สามารถจะทำอะไรได้ จึงไปพบแพทย์อีกครั้งและครั้งนี้แพทย์จึงได้ทำการผ่าตัดให้เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๓

ในขณะเดียวกันอาการของลักษณาก็ทรุดหนักลง จนต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลพระมงกฎเกล้า แต่ยิ่งตัดเหมือนยิ่งต่อ มะเร็งร้ายไม่เคยจากไปไหน กลับบ่มเพาะความแข็งแกร่งและรุนแรงมากขึ้น

บัดนี้ลักษณายังทนทุกข์ทรมานอยู่กับการป่วยเป็นโรคมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลืองระยะสุดท้ายเธอต้องไปพบแพทย์ตามกำหนดเพื่อทำการรักษาด้วยการฉายรังสี

ด้วยเหตุที่จ่าชาญชัยและภรรยาไม่สามารถประกอบอาชีพช่วยเหลือตนเองได้ เนื่องจากถูกภัยของสังขารคุกคามยึดครองอธิปไตยแห่งชีวิตของพวกเขาไป ทำให้ครอบครัวต้องประสบปัญหาเดือดร้อนทั้งด้านการครองชีพ การรักษาพยาบาล และการศึกษาของบุตร

ทุกวันนี้ทั้งสองคนอยู่ได้โดยอาศัยเงินช่วยเหลือจากปัญญา บุตรสาวคนรองซึ่งเป็นลูกติดของลักษณา

สองสามีภรรยาต่างอดทนต่อโรคร้ายและเข้มแข็งเป็นกำลังใจให้กันดูแลกันแม้ในยามที่อีกฝ่ายกำลังทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วย

เงินทองที่มีเริ่มร่อยหรอลงจนหมดสิ้น ภาวะสิ้นไร้ไม้ตอกกำลังเกิดขึ้นกับครอบครัว

หัวอกลูกผู้ชายที่พันผูกอยู่กับบทบาทเสาหลักของบ้านทำให้จ่าชาญชัยไม่อาจนิ่งเฉยอยู่ได้ประกายไฟสว่างวาบเข้ามาในความคิด...

และสิ่งที่เขาคิดคือที่พึ่งสูงสุดแห่งชีวิต

สมเด็จพระบรมราชินีนาถของข้าแผ่นดินไทย

เรื่องราวร้องทุกข์ของเขาถูกเรียงร้อยไว้ในแฟ้ม "**โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน**" สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

และนี่คือของขวัญแห่งชีวิตที่มีค่าประเสริฐที่สุด

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ได้เร่งดำเนินการให้ความช่วยเหลือโดยเบื้องต้นได้ประสานไปยังหน่วยงานต่าง ๆ

เริ่มตั้งแต่ประชาสงเคราะห์จังหวัดปทุมธานี ที่ทำให้จ่าชาญชัยได้รับการพิจารณาช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัวสำหรับผู้มีรายได้น้อย เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท

องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ให้การช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลสำหรับทหารผ่านศึกนอกประจำการ ในรูปแบบบัตรชั้นที่สี่ ปีละ ๒,๐๐๐ บาท และจะพิจารณาจัดสรรเบี้ยยังชีพให้เป็นรายเดือน ซึ่งขณะนี้เรื่องยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า พิจารณาให้ความอนุเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลให้กับจ่าชาญชัยและภรรยาตลอดชีวิต

และทางสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้พิจารณาช่วยเหลือเพิ่มเติมเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปตรวจรักษา เป็นเงิน ๓,๕๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินการช่วยเหลือในระยะยาว ได้มอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ติดตามผลการช่วยเหลือเพื่อให้การดูแลจ่าชาญชัยและภรรยาเกี่ยวกับปัญหาด้านการครองชีพและสุขภาพอนามัย เพื่อหาแนวทางให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม

แม้ว่าวันนี้สถานภาพการเป็นทหารของจ่าชาญชัยจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่หัวใจแห่งทหารหาญของเขาไม่เคยจบสิ้นตามไปด้วย

ทว่ามันกลับแข็งแกร่ง มีชีวิตชีวา มีพลังและกำลังใจในการดำรงชีพ นั่นเพราะ ณ จุดหนึ่งแห่งชีวิตของเขาได้รับสิทธิพิเศษที่จะได้ดื่มด่ำน้ำทิพย์...

"น้ำพระทัยพระราชทาน"

ยาวิเศษที่จะทำให้เขาและภรรยาพร้อมจะต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป แม้ว่าจะต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานเพียงใดก็ตาม

น้ำพระทัยพระราชทาน

ฉับ...ฉับ...ฉับ...

เสียงกรรไกรตัดหญ้ายังคงทำหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์และสม่ำเสมอ

เสียงนั้นยังคงดังอยู่เรื่อยไปจะมีหยุดบ้างเป็นครั้งคราวก็ต่อเมื่อเจ้าของมือหยุดปฏิบัติการกิจตรงหน้า ใช้มือปาดเหงื่อที่ไหลย้อยเป็นทางจากใบหน้าแล้วหยดแหมะลงบนพื้นสนามหญ้า

เจ้าของมือจัดว่าอยู่ในระดับผู้ใช้แรงงาน แน่นอน ฝ่ามือต้องหนาหยาบ กร้าน และทนทานกับงานหนักกลางแดดเปรี้ยงและบางครั้งฝนปรอย

ใบหน้าคล้ำแดดแต่ยังฉาบด้วยรอยยิ้มบาง ๆ...

รอยยิ้มของคนสู้โลก...

ดาวเรือง แก้วธรรม อีก ๔ ปี ก็จะเกษียณอายุการทำงานแล้ว เธอทำงานเป็นลูกจ้างประจำอยู่ที่สำนักการระบายน้ำ กรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ตัดหญ้าในเขตความรับผิดชอบคือสนามหญ้าบริเวณใกล้สี่แยกจะไปสถานีรถไฟสามเสน ซึ่งอยู่ใกล้กับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

อาชีพของดาวเรืองทำให้เธอมีรายได้เดือนละห้าพันกว่าบาท เธอมีลูกทั้งหมด ๔ คน เสียชีวิตไป ๑ คน เหลือ ๓ คน คนเล็กเป็นผู้ชายอายุ ๑๕ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดทองสุทธาราม กรุงเทพฯ-นนทบุรี

จะว่าไปแล้วดาวเรืองก็ไม่ได้ว้าเหว่ เพราะยังมีคู่ทุกข์คู่ยากคือสามี

วัย ๗๒ ปี ถึงแม้จะอยู่ในวัยชราสามีของดาวเรืองก็มิใช่คนนิ่งดูดาย หรืองอมืองอเท้าให้คนอื่นดูแลตนเองหรือหาใส่ปากใส่ท้องให้

อาชีพของเขาคือเก็บกระดาษและขวดใส่รถเข็นไปขายที่ร้านแถววงษ์สว่าง แต่รายได้ที่ได้รับไม่แน่นอนวันไหนเก็บกระดาษและขวดไปขายได้มาก ก็จะมีรายได้ประมาณวันละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท ถ้าเก็บได้น้อยเงินที่ได้ก็น้อยไปตามสัดส่วน... หรือบางวันก็หาไม่ได้เลย

ดาวเรืองไม่มีบ้านเป็นของตนเอง เพียงแค่หาใส่ปากใส่ท้องให้ชนเดือนได้ก็นับเป็นบุญโขอยู่แล้ว

ดาวเรืองสามี และบุตรชายคนเล็กหอบหิ้วกันมาอาศัยบ้านของน้องชายของดาวเรืองอยู่ที่จังหวัดปทุมธานีโดยช่วยออกค่าใช้จ่ายเป็นค่าน้ำค่าไฟเป็นการแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน

ลำพังสามีชีวิตก็คงพอถูไถให้รายได้พอชนเดือนอยู่ได้บ้าง แต่ในความเป็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่

ลูกสาวคนโตของดาวเรืองซึ่งแยกมีครอบครัวไปแล้วก็ยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ตลอดรอดฝั่ง ยังมาขอหยิบขอยืมเงินแม่ใช้อยู่บ่อยๆ

หัวอกของคนเป็นแม่ ถึงอย่างไรก็ยังรักลูกเต็มห้องหัวใจ ถึงลูกจะโตแสนโต แต่ความรักของแม่ที่มีต่อลูกก็ทำให้มองเห็นลูกยังเป็นเด็กสำหรับแม่อยู่เสมอ

ถึงแม้จะมีเงินหรือฝืดเคืองประการใด เมื่อลูกบากหน้ามาหาดาวเรืองก็ช่วยเหลือลูกทุกครั้งไป บางครั้งเงินยืมเหล่านั้นก็ได้คืน บางครั้งก็ไม่ได้ สุดแต่จะว่ากันไป

ก่อนหน้านี้เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวัน ดาวเรืองจะต้องดูแลตนเองด้วยการซื้อหาอาหารมารับประทานเอง อาหารแถวนั้นที่ราคาถูกที่สุดก็ไม่ต่ำกว่า ๑๕-๒๐ บาท ไหนจะค่าน้ำ ค่าขนมอีก ล้วนแล้วแต่เป็นเงินทั้งนั้น

เงินจำนวนเพียงแค่นี้สำหรับคนมีเงินก็คงไม่กระไรนัก แต่สำหรับดาวเรืองแล้ว มันเป็นเงินก้อนใหญ่สำหรับภายในหนึ่งเดือน

และยิ่งทำงานด้วยการใช้แรงงานในที่แจ้งเช่นนั้น ร่างกายต้องสูญเสียพลังงานไปอย่างมาก หนทางที่จะชดเชยพลังงานให้กลับคืนมาก็คือการรับประทาน

ถึงจะอดออมและกินอยู่อย่างประหยัดเพียงไร บ่อยครั้งที่รายรับและรายจ่ายไม่ได้สมดุลกันก็เกิดขึ้น

แต่เรื่องเพียงแค่นี้ดาวเรืองไม่นับว่าเป็นปัญหา เพราะ...

ณ วันหนึ่ง สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้เริ่มจัด **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ขึ้น ตามพระราชเสาวนีย์แห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระองค์ทรงมีพระเมตตาต่อพสกนิกรชาวไทยผู้ยากไร้ ขาดแคลนรายได้น้อย และอีกจำนวนมากมายตกงาน

โรค "ตกงาน" กำลังเป็นโรคระบาดที่ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในประเทศไทยขณะนี้ หลายคนที่เป็นโรคนี้เกิดภาวะซึมเศร้า ทุกข์ทนหม่นหมอง ขาดแคลนไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ฯลฯ

บ่อยครั้งที่ดาวเรืองอยู่ในภาวะขาดแคลน แต่เธอยังโชคดีที่ไม่ติดเชื้อโรคระบาดดังกล่าว เธอจึงยังมีพลังเหลืออยู่ และยังไม่ร้องขอให้สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ช่วยเหลือสิ่งใด เพราะเธอยังพอจะประคับประคองดูแลตนเองและครอบครัวได้ ถึงแม้จะขัดสนบ้างบางครั้งก็ไม่เป็นไร

ทุกวันในเวลาปฏิบัติงาน เมื่อสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เริ่มงานเลี้ยงอาหารกลางวันแก่ผู้มารับบริการใน **"โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน"** ดาวเรืองก็จะมาใช้บริการนี้ด้วย

เธอบอกว่าเธอมาทาน **"ข้าวของพระราชินี"** นอกจากข้าวของพระราชินีจะทำให้ท้องอิ่ม อร่อย เพราะอาหารมีรสชาติดีเพราะฝีมือการปรุงแล้วเธอย้ำว่ายังเป็นสิริมงคลแก่ตนเองอีกด้วย

เธออยากให้โครงการนี้มีไปนานๆ เพราะสามารถช่วยเหลือคนยากคนจนได้มาก และจากการที่เธอมารับประทานข้าวของพระราชินีทุกวัน จึงสามารถประหยัดค่าอาหารกลางวันไปได้ คิดเป็นเงินแล้วก็ตกหลายร้อย

บาทต่อเดือน

เงินจำนวนนี้มีค่าต่อดาวเรืองและครอบครัวยิ่งนัก

น้ำในหน่วยตาของเธอคลอคลองเป็นฝ้าบางๆ เมื่อยกมือขึ้นจบเหนือหัว ในอากัปกิริยาของคนที่ปีติและซาบซึ้งใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างลึกซึ้ง

สิ่งนั้นฤาจะมิใช่ **"น้ำพระทัยพระราชทาน"**

รู้จักกับผู้เขียน

นันทวัน เพ็ชรวัฒนา
เกิดราศีพิจิก พ.ศ. ๒๔๘๕
เป็นชาวกรุงเทพฯ

การศึกษา

- ปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Cert. in Continuing Education : Workshop "Counselling - Basic Skill and Technic for Project Implementation", Temple University, Philadelphia, U.S.A.
- Cert. In Welfare for the Aged, Temple University, Philadelphia, U.S.A.
- เข้าอบรม - ศึกษาดูงาน - เข้าร่วมประชุมสัมมนาในต่างประเทศ และยังได้เข้าร่วมประชุมระหว่างประเทศ ซึ่งจัดขึ้นโดยองค์การระหว่างประเทศในประเทศไทยอีกหลายครั้ง

ประสบการณ์การทำงาน

- ทำงานให้กับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์มาค่อนชีวิต ในด้านต่างประเทศ งานห้องสมุด งานวิชาการ งานแปล - งานเขียนหนังสือ

งานที่รักที่สุด

รักงานการแปล - การเขียนหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ

ผลงานแปล - งานเขียน

- นิยายสยองขวัญ 10 เรื่อง, นิยายโรมานซ์ 4 เรื่อง, หนังสือสารคดีแปล 6 เรื่อง, เรื่องแปล - เรียบเรียง 5 เรื่อง
- สารคดี-เรื่องสั้น (แปล-เขียน) ลงในนิตยสารชีวจิต สกุลไทย ดิฉัน ต่วย'ตูน รัฐวิสาหกิจ แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง เรื่องชีวิตจริง ชีวิตจริง ดีไลท์ ศรีสยามรายปักษ์ รอบจักรวาลพระสมเด็จฯ
- งานเขียนสารคดี "ประวัติของผู้ได้รับพระราชทานรางวัลโล่มหิดลวรานุสรณ์" ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ
- งานการผลิตหนังสือของสภาสังคมสงเคราะห์ฯ เช่นหนังสือวันแม่แห่งชาติ หนังสือที่ระลึกงานกาชาด และหนังสือในโอกาสสำคัญต่างๆ

ฯลฯ

งานที่ภาคภูมิใจที่สุดและนำมาซึ่งความเป็นสิริมงคลแห่งชีวิต

งานเขียนเรื่องสั้นชีวิตจริงของผู้เดือดร้อนที่มาขอรับความช่วยเหลือจาก "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ซึ่งเป็นโครงการที่เกิดจากน้ำพระราชหฤทัยที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาแห่งสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ของพสกนิกรชาวไทย และเรื่องสั้นนี้ได้นำทูลเกล้าฯ ถวายสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อทรงพระกรุณาทราบฝ่าละอองทุลีพระบาท เป็นประจำทุกสัปดาห์

คติประจำใจ

It's not the years in your life but the life in your years that counts.

แต้มสีเติมฝันชีวิตและผลงาน...
ของนางสาวชูศรี แดงประไพ

เกิดวันอาทิตย์ที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๕ ศึกษาระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสตรีเนติศึกษา กรุงเทพฯ แล้วศึกษาต่อที่โรงเรียนพณิชยการพระนครตามที่พ่ออยากให้เรียน ตั้งใจเรียนจึงจัดว่าเป็นนักเรียนที่เก่งพอควร เรียนจบแล้วอาจารย์ที่สอนชวเลขบอกท่าทางเข้าท่าดีเลยให้ไปสอบเป็นนักชวเลขที่กองการประชุม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และเริ่มเข้าเรียนอีกครั้งที่คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปี ๒๔๙๘ จบปี ๒๕๐๑ และจบคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเดียวกัน เมื่อปี ๒๕๐๒

ทำงานที่กองการประชุมได้เพียง ๒ เดือน สอบเข้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ เลยทำที่นี่ยาวนานถึง ๔๒ ปี และยังเป็นที่ปรึกษาต่อหลังเกษียณอายุแล้วอีก ๗ เดือน ออกมาจากแบงก์ชาติจึงทั้งเก่าและแก่ แต่ก็ภูมิใจมากที่อยู่มานาน เพราะได้มีผู้บังคับบัญชา

ที่รักเคารพ และเป็นแบบอย่างที่ดีในจิตใจมาจนทุกวันนี้ ได้มีเพื่อน มีพี่มีน้องที่ดีดีมากมายและยังระลึกถึงกันอยู่ ประสบการณ์ในงานก็เปี่ยมล้น แบงก์ชาติเป็นทั้งที่ทำงานและเป็นสถานศึกษาที่เรียนได้ไม่รู้จบ ถึงแม้ว่าจะทำงานด้านเศรษฐกิจมาตลอดจนเกษียณอายุ แต่ก็รักงานด้านสังคมมาด้วยจิตวิญญาณไม่น้อยเลย คิดไว้ว่าสักวันหนึ่งคงจะได้โอกาสทำงานรับใช้สังคม และก็โชคดีอย่างยิ่งที่ความฝันเป็นความจริง ได้เข้ามานั่งทำงานที่สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ในฐานะกรรมการอำนวยการ และในตำแหน่งเหรัญญิก หลังจากเกษียณอายุ นอกจากภูมิใจที่มีโอกาสรับใช้สังคมแล้วก็ดีใจที่ได้รู้จักพบเห็นผู้ใหญ่ผู้น้อยที่เปี่ยมไปด้วยเมตตากรุณามากมาย จะขอจดจำแบบอย่างดีดีเหล่านี้ไว้เป็นบทเรียนแก่ชีวิต

เนื่องจากชีวิตที่ผ่านมาค่อนข้างจะเอาจริงเอาจัง เริ่มทำงานมาตั้งแต่อายุ ๑๘ ปี แต่ก็คิดเข้าข้างตัวเองว่ามีอารมณ์ที่ค่อนข้างสุนทรี ชอบร้องเพลงและฟังเพลง ชอบของสวย ๆงาม ๆ แต่ก็ไม่เคยมีความสามารถที่จะเป็นนักประดิษฐ์ นักสร้างและนักศิลปะทั้งที่อยากจะเป็นผู้มีความสามารถบ้าง จนกระทั่งมาเจออาจารย์ศิลปะผู้มีความสามารถคือ **อาจารย์สุชาติ วงษ์ทอง** ที่สามารถสอนคนที่วาดรูปไม่เป็นเอาเลยจริง ๆ ให้มาเป็นผู้วาดรูปพอดูได้ ด้วยศิลปะที่ล้ำเลิศในการเขียนภาพสีน้ำของอาจารย์ บวกกับศิลปะที่ล้ำเลิศในการสอนลูกศิษย์ที่ไม่เอาไหนมาก่อนให้มีความกล้าเขียนภาพ ทำให้เกิดศิลปินจำเป็นและใจกล้าออกมาเขียนภาพตามที่ท่านได้เห็น แม้ความสวยจะน้อยแต่ความหวังให้สวยยิ่งขึ้นนั้นมีมาก เพียงหวังแต่ว่าภาพที่เขียนและสิ่งที่ทำจะเอื้อประโยชน์แก่สังคมบ้าง

จะมีอะไรที่เราไม่กล้าทำ !

ด้วยใจ...

จากศิษย์เก่าโรงเรียนวิเชียรมาตุ ลูกแม่แก้วรุ่น ๑๕ เมืองตรัง สู่ถนนบางกอกจนสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี นิเทศศาสตร์ จากรั้วมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ท่ามกลางกระแสชีวิตที่ผลิกผันให้เป็นคนสองบทบาท เรียนเพื่ออนาคต และทำงานสงเคราะห์ชี้ดวงชะตาให้ผู้คนจนโด่งดังระดับชาติ

อยู่กับถนนผู้คน กับประสบการณ์ที่หลากหลาย จนถึงวันที่ตัดสินใจบินไปศึกษาต่อ เพื่อกลับมาเป็นครูสอนหนังสือในรั้วมหาวิทยาลัยตามความฝันและปรารถนาของตัวเอง

เป็นอาจารย์วิชาการก็ร่วมสิบปี ทำงานการสงเคราะห์มาตั้งแต่เริ่มรู้จักคำว่างานครั้งแรกในบทบาทของนักโหราศาสตร์ เมื่อวันที่วางมือจากกระดานโหรและยึดอาชีพเป็นครูบาอาจารย์ และนักพัฒนาสังคมสงเคราะห์ จึงรู้ว่าแท้จริงความสุขของชีวิตคนเรา อยู่ที่ได้เกิดมาแล้วสร้างและทำสิ่งที่มีคุณค่าคืนกลับให้แผ่นดินบ้างเท่านั้นเอง

เป็นกรรมการอำนวยการและรองเลขาธิการสภาสังคมสงเคราะห์ฯ อุทิศตัวและมันสมอง เพื่อทำงานให้กับสังคม แม้เป็นแค่ผงธุลี แต่ก็ยังสุขใจที่ได้คืนกลับให้ เพื่อตอบแทนแผ่นดิน

จริงใจนะ
นายสุริยัน อริยวงศ์โสภณ
(หมอหยอง)

ท้ายเล่ม

นันทวัน เพ็ชรวัฒนา ทำงานเกือบค่อนชีวิตที่สภาสังคมสงเคราะห์ฯ ผมจำได้แม่นยำ วันหนึ่งเธอเข้ามาบอกผมว่า เธอมีความสุขที่สุดในชีวิตที่ได้รับความเมตตาจากศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย ประธานสภาสังคมสงเคราะห์ฯให้ร่วมเข้าเฝ้า สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อทูลเกล้าถวายเงิน ณ พระที่นั่งบรมพิมาน เมื่อปลายธันวาคมปีกลายที่ผ่านมา

แม้ว่าด้วยปัญหาสุขภาพ วันนี้เธอตัดสินใจลาออกจากสภาสังคมสงเคราะห์ ตามคำแนะนำของแพทย์ที่ดูแลเธออย่างใกล้ชิด ก่อนจากเธอมาลาผมว่า เธอฝากความฝันที่อยากจะทำโครงการน้ำพระทัยไว้กับผม หากผมมีโอกาสช่วยสานต่อความฝันที่เธออยากจะใช้ความสามารถ เพื่อนำเรื่องราวชีวิตจริง ที่ไม่ใช่นิยายที่เธอเขียนบันทึกเก็บเอาไว้ บอกเล่าให้ผู้อื่นได้ซาบซึ้งถึงน้ำพระราชหฤทัยของพระมหากษัตริย์ไทย และพระบรมมหาราชวงศ์ทุกพระองค์ โดยเฉพาะเรื่องราวชีวิตจริง ที่ฟื้นกลับมาเป็นอมตะอีกครั้ง จากน้ำทิพย์จากพระทัยของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

เราร่วมกันเลือกเรื่องจริงจากนับพันเรื่อง เอาเพียง ๗๐ อมตะชีวิตเพื่อนำมาจัดทำหนังสือเล่มนี้ เป็นที่ระลึกว่าโครงการน้ำพระทัยพระราชทานผ่านปีที่ ๔ ย่างเข้าสู่ปีที่ ๕ ได้เป็นสะพานช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากมากมายเพียงใดในสังคม

และหวังว่าเมื่อท่านได้อ่านเรื่องราวและความจริงแห่งชีวิตแล้ว อย่างน้อยท่านจะมีพลังและกำลังใจขึ้นมาบ้างว่า ความทุกข์ท่านอาจจะไม่ได้หนักหนาเท่ากับคนเหล่านี้ ยังผลบุญให้ท่านมีกำลังใจเพื่อสร้างชีวิตใหม่ หรือแม้กระทั่งหากท่านมีใจกุศล อยากจะร่วม

อนุโมทนาบุญกับโครงการน้ำพระทัย ท่านก็สามารถสร้างกุศลกับสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ได้

อมตะชีวิตในโครงการน้ำพระทัยนี้ สำเร็จได้เป็นรูปเล่มอย่างสวยงาม นอกจากมือข้างหนึ่งของคุณนันทวัน เพ็ชรวัฒนาผู้เขียนแล้ว ยังมีมือแห่งศิลป์ของคุณชูศรี แดงประไพ อีกข้างหนึ่งซึ่งได้กรุณานำผลงานร่วมสิบๆปีของท่าน ผสมกับผลงานใหม่ถอดด้าม เมื่อผู้จัดทำขอมาเป็นภาพประกอบ เพื่อความสมบูรณ์ของหนังสือเล่มนี้

คณะผู้จัดทำจึงขอกราบขอบพระคุณทั้งสองท่านมา ณ ที่นี้ด้วย และที่สำคัญหากขาดแรงกุศลพลังอนุโมทนาจิตจากครอบครัว **"นริพทะพันธุ์"** ที่สนับสนุนงบประมาณในการพิมพ์ทั้งหมด ก็คงจะไม่มีอมตะชีวิตโครงการน้ำพระทัยเล่มนี้อย่างแน่นอน จึงขอให้บุญกุศลทั้งปวงจงบังเกิดแก่ทุกคนในครอบครัวนริพทะพันธุ์

ท้ายที่สุดก็ต้องขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ช่วยกันทำให้หนังสือ ๗๐ อมตะชีวิตในโครงการน้ำพระทัยเล่มนี้สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อเป็นที่ระลึกในวโรกาสปีมหามงคล ๗๐ พรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถปีนี้ และขอเปล่งเสียงด้วยความจงรักภักดีพร้อมกันว่า

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ ยิ่งยืนนาน

ข้าพระพุทธเจ้า
คณะผู้จัดทำ

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

รายนามคณะกรรมการโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน สภาสังคมสงเคราะห์ฯ

รายนาม	ตำแหน่ง
ศาสตราจารย์ประภาศน์ อวยชัย	ประธาน
นายอำนวย อินทุภูติ	รองประธาน
พลเอก สิงหา เสาวภาพ	รองประธาน
นายวัลลภ พลอยทับทิม	รองประธาน
รองศาสตราจารย์นรีวรรณ จินตกานนท์	กรรมการ
นางสาวชูศรี แดงประไพ	กรรมการ
ศาสตราจารย์ คุณวารี หะวานนท์	กรรมการ
นายสุริยัน อริยวงศ์โสภณ	กรรมการ
ศ.ดร. นายแพทย์วิทยา นาควัชระ	กรรมการ
คุณหญิงณัฐกา วัธนเวคิน อังอุบลกุล	กรรมการ
คุณหญิงแสงดาว สยามวาลา	กรรมการ
นายอรุณ งามดี	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ภิรมย์ จั่นถาวร	กรรมการ
นายสงวน ลิ่วมโนมนต์	กรรมการ
นายประพัฒน์ แสงวณิช	กรรมการ
พ.อ. (พิเศษ) แพทย์หญิงมยุรี พลางกูร	กรรมการ
นางเพ็ญพักตร์ ศรีทอง	กรรมการ
คุณหญิงอรพรรณ ประกาศเกสัช	กรรมการ
นางไพรรัตน์ อินทุภูติ	กรรมการ
นายภักดี ชุติชูเดช	กรรมการ

รายนาม	ตำแหน่ง
แพทย์หญิงสุวณี รักธรรม	กรรมการ
ร้อยเอก อุส่าห์ ทุมมา	กรรมการ
พลตำรวจเอก ไกรสุข สินศุข	กรรมการ
รศ. ดร. ศรีทับทิม พานิชพันธ์	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ นิภา ส.ตุมรสุนทร	กรรมการ
ดร. โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปีลมันน์ ราชบัณฑิต	กรรมการ
นางขนิษฐา เทวินทรภักติ	กรรมการ
นายอำนวย กลิ่นอยู่	กรรมการ
คุณหญิงจวบ จิรโรจน์	กรรมการ
ท่านผู้หญิงเพ็ญศรี วัชโรทัย	กรรมการ
พ.อ.(หญิง) คุณหญิงอัสนีย์ เสาวภาพ	กรรมการ
นายอนุรุธ ว่องวานิช	กรรมการ
นายสุชาติ สุชาติเวชภูมิ	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์	
นายคงศักดิ์ ลิ่วมโนมนต์	กรรมการ
นางผาณิต พูนศิริวงศ์	กรรมการ
นายวิชัย ไทยถาวร	กรรมการ
ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 1	
นายสุชาญ วานิชเจริญธรรม	กรรมการ
ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 2	
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุบรรณ จันทบุตร	กรรมการ
ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 3	

รายนาม	ตำแหน่ง
นายสุจินต์ เพชรดี ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 4	กรรมการ
ดร.ศุภวัตร ภูวกุล ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 5	กรรมการ
นายโอภาส บูรณะกิจไพบูลย์ ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 6	กรรมการ
นายแสวง เอี่ยมองค์ ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 7	กรรมการ
นายชัชวาลย์ ทองรอด ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 8	กรรมการ
นายมานิต วงษ์สุรีย์รัตน์ ประธานกรรมการประสานงานส่วนภูมิภาค ภาค 9	กรรมการ
ผู้บัญชาการทหารสูงสุด	กรรมการ
ผู้บัญชาการทหารบก	กรรมการ
ผู้บัญชาการทหารเรือ	กรรมการ
ผู้บัญชาการทหารอากาศ	กรรมการ
นายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	กรรมการ
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	กรรมการ
อธิบดีกรมการจัดหางาน	กรรมการ
อธิบดีกรมสุขภาพจิต	กรรมการ
ประธานกรรมการมูลนิธิฮั่วเคี้ยวป่อเต็กเซี่ยงตึ๊ง	กรรมการ

รายนาม	ตำแหน่ง
ประธานกรรมการมูลนิธิร่วมกตัญญู	กรรมการ
ประธานกรรมการมูลนิธิกัลยาณวิสุทธิ์	กรรมการ
ประธานกรรมการมูลนิธิลุงขาวไขอาชีพ	กรรมการ
ประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสมาคมปทุมรังษี	กรรมการ
ประธานกรรมการโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิ	กรรมการ
นางดวงดาว โกศัลวัฒน์	กรรมการ
นางอรทัย เอี่ยมสมบัติ	กรรมการ
นายไพบูลย์ กมลสวัสดิ์	กรรมการและเลขานุการ
นายพชร จรัสอุทัย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางเฉลิมศรี จันทรทิม	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุทธิลักษณ์ ศรคุปต์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางศิริพร จินาพรธรรม	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางอัญชลี สวัสดิ์ชัยพงษ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางนภาพร ธรรมตระกูล	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวธนัฒพร เหล่าเกษม	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวอุบลศรี เสนาะรักษ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

รายนามคณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์นรีวรรณ จินตกานนท์
	คุณชูศรี แดงประไพ
	คุณดวงดาว โกศัลวัฒน์
	คุณอรทัย เอี่ยมสมบัติ
หัวหน้าคณะผู้จัดทำ	นายสุริยัน อริยวงศ์โสภณ
คณะผู้จัดทำ	คุณวาสนา โรจนพิเชฐ
	คุณนันทวัน เพ็ชรวัฒนา
	คุณพัชรา เทพพิทักษ์
	คุณสยาม ทองชิง
	คุณฉัตรสุดา สวัสดิ์นะที
	คุณวิเศษ สุดจิตต์
เลขานุการคณะผู้จัดทำ	คุณอร่ามศรี เงินวิจิตร

ต้นฉบับไม่มีหน้านี้

เชิญชวนบริจาค
โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน
เลี้ยงอาหารกลางวันผู้ตกงาน และผู้ตกทุกข์ได้ยากในภาวะวิกฤต
ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/น.ส.) .....

ในนาม(บริษัท/ห้างร้าน/ธนาคาร).....

สถานที่ติดต่อ

เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....

จังหวัด.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

ขอแจ้งความจำนงบริจาค สมทบ "โครงการน้ำพระทัยพระราชทาน" ดังนี้

☐ **บริจาคเงิน** จำนวน.....บาท (.....)

นำส่งโดย

○ เช็คขีดคร่อมสั่งจ่าย "สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ"

รายละเอียดเช็คเลขที่.....ธนาคาร.....สาขา.....ลงวันที่.....

○ ธนาณัติสั่งจ่าย สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ ปณ.ดุสิต

หรือ นำมาบริจาคด้วยตนเองที่ กองคลัง สภาสังคมสงเคราะห์ฯ

ตึกมหิดล ถนนราชวิถี เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

หรือ ติดต่อโทรศัพท์ 0-2246-1457-61 #608, 610 ในวันและเวลาราชการ

☐ **บริจาคอื่น ๆ**

○ บริจาคสิ่งของ อาหารสด อาหารแห้ง

○ เป็นเจ้าภาพจัดเลี้ยงอาหารกลางวัน

○ อื่น ๆ.....

บริจาคได้ที่กองสงเคราะห์และสวัสดิการ

โทรศัพท์ 0-2246-1457-61 #505,506 ในวันและเวลาราชการ

0-2246-1457 #111 ในวันหยุดราชการ

สถานที่ติดต่อ:

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ตึกมหิดล ถนนราชวิถี เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

21966

HV
400.55
ส228อ

สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.
อมตะชีวิต...ในโครงการน้ำพระทัยพระราชทาน.

รินหลั่ง...ดั่งสายธาร
พระราชทาน...จากน้ำพระทัย
เสด็จนำราษฎร์...พ้นทุกข์ภัย
สถิตย์ในใจ...ปวงประชา

อมตะชีวิต...ในโครงการ
พระทัยพระราชทาน

9 789747 223422
1708